POLIROM

Chuck Palahniuk

Ziua Ajustării

ACTUAL

„O parodiere a numeroaselor absurdităţi din societatea noastră..." (*New York Post*)

POLIROM

virtual-project.eu

Chuck Palahniuk

Ziua Ajustării

BIBLIOTECA POLIROM

Oamenii răspândesc vestea pe la colturi, și numai celor în care au încredere: Ziua Ajustării se apropie. Au aflat dintr-o celebră cărticică-manifest. Acum sunt pregătiți. În acest roman de un umor caustic, primul după mai mulți ani, Chuck Palahniuk face ce știe el mai bine: o critică usturătoare la adresa absurdităților din societatea americană de astăzi. Politicieni bătrâni și corupți pun la cale o soartă cruntă pentru tinerii bărbați ai țării, muncitorii visează să-i anihileze pe bogați, în vreme ce profesorii expun la cursuri teorii care anunță un viitor fără speranță. Și, pe un site din ce în ce mai popular, un proiect macabru adună semnături în fiecare zi. Pentru că, atunci când Ziua Ajustării va veni, nu mai încape îndoială: extremismul, presa faptelor alternative și teoriile conspirației ce bântuie societatea astăzi își vor fi arătat roadele înspăimântătoare.

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Chuck Palahniuk, *Adjustment Day*

2018 by Chuck Palahniuk AII rights reserved
2020 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Pe copertă: GoodStudio/Shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
PALAHNIUK, CHUCK
Ziua Ajustării / Chuck Palahniuk; trad. din lb. engleză și note de Alex Văsieș. – Iași: Polirom, 2020

ISBN: 978-973-46-8207-2

I. Văsieș, Alex (trad.) (note)

821.111

Printed in ROMANIA

BIBLIOTECA POLIROM
ACTUAL

Chuck Palahniuk

Ziua Ajustării

Traducere din limba engleză
și note de Alex Văsieș

POLIROM

– 2020 –

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autorului sau sunt folosite pur ficțional. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane adevărate, vii sau moarte, este absolut întâmplătoare.

Lui Scott Allie
Pentru hotărârea lui

„Ține minte, Democrația nu durează niciodată mult. În scurt timp se irosește, se epuizează și se sinucide.”

John Adams

Oamenii încă vorbesc despre un binefăcător. Un băiat bun, cum găsești în orice mulțime. Un băiat de altar, gen favoritul profesorului, intră în Secția de Poliție Sud-Est privind în stânga și-n dreapta și șoptind cu mâna căuș apropiată de gură. S-a făcut întuneric, e trecut de miezul nopții când puștiul intră cu gluga trasă, cu capul plecat, purtând – lucru surprinzător – ochelari de soare. E Stevie Wonder al nimănui. Fără baston alb, fără câine. Întreabă șoptit dacă poate vorbi cu cineva responsabil, îl întreabă pe sergentul de serviciu de la recepție. Șoptește:

— Vreau să raportez o infracțiune care urmează să aibă loc.

Sergentul de serviciu zice:

— Ai vreun act?

Poartă o șapcă de baseball cu cozorocul lăsat în jos și gluga trasă peste vârful șepcii de baseball. Spărgătorului ăstuia de petreceri, cetățean îngrijorat, i se văd doar nasul și gura, are pete întunecate de transpirație pe spatele bluzei de trening și zice doar:

— Nu pot să-ți spun ție, bine?

Scutură din cap.

— Și nici în public.

Deci domnul sergent de serviciu sună pe cineva. Sergentul face ditamai spectacolul din apăsarea unui buton, ridicarea telefonului și deplasarea degetelor pe taste, fără să își ia vreo clipă ochii de la puștiul ăsta cu ochelari de soare, și întreabă dacă e vreun detectiv care poate coborî în hol ca să ia o declarație. Da, un posibil pont. Sergentul se uită la mâinile băiatului și nu le poate vedea, din cauză că sunt îndesate în buzunarele din față ale bluzei de trening, un semn nu foarte bun. Sergentul tot dă din cap. Arată cu bărbia, adică: „Vrei să-ți ții mâinile ca să le pot vedea și eu?”.

Puștiul se supune, dar își tot mută greutatea de pe un picior pe altul, de parcă în ultima sută de ani a uitat să se pișe. Întinde gâtul în toate părțile, ca și cum se așteaptă să intre cineva de pe stradă prin spatele lui. Puștiul e gen „Nu mă pot lăsa expus aici în halul ăsta”.

Are ceva puștiul, cu brațele atârnând drepte pe lângă el în timp ce e hiperactiv de la brâu în jos, de parcă ar fi în Riverdance sau de parcă ar juca într-un film porno, exact așa cum un star porno își ține brațul de pe partea cu camera de filmat moale, tras în spate, paralizat, în timp ce dă din șolduri, ca și cum acel braț ar încerca să fugă din scenă, dintr-o jenă lesne de înțeles.

Sergentul de serviciu face ceva gen „Golește-ți buzunarele", îi arată cu mâna cumințelului ăstuia o poartă cu detector de metale, cum găsești în orice aeroport.

Liderul ăsta cercetaș[1] își scoate portofelul și telefonul și le pune într-un bol de plastic. După o lungă ezitare, și ochelarii de soare. Obișnuita rutină care privește securitatea patriei. Ochii puștiului tresărind. Ochi albaștri sub sprâncenele unite de îngrijorare. Face o strâmbătură care într-o zi îl va umple de riduri.

În secția de poliție se aude un zgomot ca un pocnet, ca o împușcătură, ca o armă care se descarcă, doar că înăbușit, poate afară. Puștiul tresare violent. Aproape sigur un foc de armă.

Detectivul face:

— Ești drogat, fiule?

Puștiul are o expresie de parcă tocmai a văzut din spate persoana greșită mergând dezbrăcată pe bicicletă. Vocea îi scade brusc, îi devine de-a dreptul pițigăiată când spune:

— Pot să-mi iau înapoi portofelul?

Detectivul:

— Toate la timpul lor. Ai venit pentru asasinatele pe cale să aibă loc? continuă el.

Și puștiul face:

— Știți deja?

Detectivul îl întreabă pe pușți cui i-a mai zis.

Și puștiul, un membru util al societății, spune:

— Doar alor mei.

Detectivul îi înapoiază puștiului portofelul, cheile, ochelarii de soare și telefonul și îl întreabă dacă poate să-i sune pe ai lui sau să le trimită un SMS și să-i convingă să vină aici, la secție, chiar în momentul ăsta.

Detectivul zâmbește.

— Dacă ai un minut, îți pot răspunde la toate întrebările.

Zvâcnește din cap spre camera video din tavan:

— Nu aici.

Detectivul îl duce pe puștiul ăsta, cel mai proaspăt erou al Americii, pe un coridor din beton și coboară pe scările de incendiu, trecând prin două uși de metal pe care scrie „Accesul permis doar persoanelor autorizate”. Îl duce pe pușți spre o ușă de metal. O descuie cu o cheie. Deschide ușa larg.

Părinții puștiului îi trimit un SMS că vin să-l ajute. Îi scriu să nu se sperie. Dincolo de ușa de metal e întuneric și pute. Putoarea unei toalete înfundate. Puștiul îl urmează pe detectiv. Ai lui îi scriu că sunt în hol.

Aici vine partea cea mai tare. Detectivul aprinde luminile. Turnătorul ăsta, cârtița, vede stivuite în mijlocul încăperii o grămadă de haine însângerate. Apoi vede mâinile atașate fiecărei mâneci. Sunt doar haine și pantofi și mâini, pentru că fețele și capetele au fost complet distruse. O voce îndepărtată, înăbușită, dintr-o altă încăpere spune:

— Singura calitate care ne unește cu adevărat e dorința noastră de-a fi uniți...

Atunci, băiatul nostru de altar se întoarce spre detectiv ca să-i ceară ajutorul și nu vede nimic altceva în afară de gura țevii îndreptate direct spre fața lui.

De îndată ce serviciul de localizare scanează după conducte și cabluri electrice îngropate, el dă aprobarea pentru săpat. După retroexcavatorul cu cea mai mare cupă al celor de la Spencer’s Rental, camioanele lor.

Chestia-i pe jumătate săpată când, hoinărind pe terenurile de antrenament, apare cineva prea bătrân pentru a fi student. Unul angajat acolo. Vreun băgăreț, în pantalonii ăia cu imprimeu indian și cordon de bumbac. Cu sandale de piele și șosete. Cu un bluzon pe care sunt imprimate cuvintele „Așa arată un feminist”. Cu ceva rulat și îndoit sub braț. Are obișnuita barbă căruntă și obișnuiții ochelari de vedere. Odată ce ajunge destul de aproape ca să urle, barbă-căruntă ridică brațul și face un semn. Strigă:

— Bună zi pentru chestia asta.

Da, și o coadă de cal. Se plimbă fără rost pe terenul de fotbal. Chel, cu excepția cozii cărunte de cal care îi

atârnă până la jumătatea spatelui. Scânteind în lumina soarelui, un cercel. Un cercel de diamant lucind orbitor.

Specificațiile tehnice cer excavarea unui dreptunghi de nouăzeci pe nouă metri. Adânc de trei metri și jumătate, cu baza nivelată și acoperită cu șaizeci de centimetri de argilă impermeabilă. Sub ea, un strat omogen de înveliș din polietilenă care să împiedice posibilele scurgeri în pânza freatică. Terenul de aici e la minimum cinci sute de metri de orice sursă de apă potabilă sau curs de apă. Sunt aceleași specificații folosite la nivel național, aceleași specificații ca în cazul unui helește de la o moară, numai că fără stratul comprimat de argilă pe care EPA[2] l-ar pretinde în mod obișnuit.

Ce stă rulat sub brațul lui barbă-căruntă? O saltea de yoga. El zice:

— Cu ce vă ocupați voi aici, domnilor?

Un profesor coborât printre proli.

Rufus zice:

— Amenajarea campusului.

Cum reușește s-o spună fără să râdă, cine știe, dar continuă;

— Parcare subterană pe termen lung pentru facultate.

Naylor râde, numai că își duce un pumn la gură și se preface că tușește. Ostermann îi aruncă o privire aspră.

Profesorul face:

— Spuneți-mi Brolly. Dr. Brolly.

Întinde o mână pe care nu i-o acceptă nimeni, nu din prima. Naylor se uită la Weise. Rufus își ridică mapa și răsfoiește prin stiva groasă de hârtii din ea. Mâna profesorului atârnă în aer până când Ostermann i-o strânge.

Rufus răsfoiește paginile, mormăind:

— Brolly... Brolly...

Degetul lui coboară pe o listă, iar Rufus continuă:

— Predați ceva de genul „Moștenirea arogantă a imperialismului cultural privilegiat euro-colonial”?

Profesorul dă din cap, arătând spre mapă, și întreabă:

— Aș putea ști la ce faceți referință?

Fără să ezite, Rufus răspunde imediat:

— Studiu de impact asupra mediului.

Naylor și Weise râd amândoi în hohote. Absolut tâmpiți. Se întorc cu spatele la toată lumea până când pot să-și reia figura reținută de profesioniști. Încă râd pe înfundate până când Ostermann spune:

— Nu fiți măgari!

Profesorul s-a înroșit de tot în spatele bărbii. Își mută salteaua de yoga de sub un braț sub celălalt, spunând:

— Întreb doar pentru că fac parte din Comitetul împotriva Rănirii Pământului din cadrul universității.

Consultându-și lista, Rufus zice:

— Vicepreședinte. Scrie aici.

Naylor se scuză și pleacă să-l informeze pe operatorul retroexcavatorului că trebuie să încline partea vestică a excavării, dându-și seama că aceea e partea prin care basculantele vor umple locul. Nimeni nu vrea să se prăvălească sub o asemenea greutate. Weise se sprijină de lopată, dând din cap pentru a-i atrage atenția Profului, și zice:

— Frumos bluzon.

Cu brațul ridicat și mâneca trasă, scoțând la vedere un ceas, Profu face ditamai spectacolul când se uită cât e ora. Apoi zice, gen:

— Aș vrea totuși să știu ce planuri aveți.

Cu nasul încă afundat în hârtiile lui, Rufus zice:

— Biroul dumitale e tot în clădirea Prince Lucien Campbell? Etajul șase?

Profu pare năucit.

Weise face:

— Ăla e un diamant adevărat?

Vârât atât de perfect în urechea stângă a Profului.

Gazonul terenului de fotbal ajunge chiar până la marginea excavației. Sub ea se vede mica bordură de humus maroniu-întunecat. Sub el apare dunga lată a subsolului, sub care începe istoria antică, ce se întinde până la dinozauri. Turnul cu clopot de pe clădirea administrației începe să bată ora patru.

Profu se lasă pe un genunchi chiar la marginea găurii. Doar noroi reavăn, ce coboară mai adânc decât o piscină de înot. Mai adânc decât un subsol. Noroi și râme. Marginile abrupte, sfâșiate de dungile de la dinții

cupei de excavator. Mici bulgări de pământ se fărâmițează și se rostogolesc până la fund.

Îngenunchind acolo, profesorul se apleacă asupra deschizăturii. Contemplă ce nu înțelege, ar putea căuta și fosile. La fel de neștiutor ca un porc dus la tăiere, nerecunoscând evidența, dar încercând să identifice vreo ultimă urmă a unei civilizații dispărute. În orice caz, acum poate privi îndelung, stăruitor, toată întunecimea nepătrunsă de a cărei existență s-a prefăcut întreaga viață că nu are cunoștință.

Bucățile de cereale de la micul dejun i se lipesc de piele ca o râie cu aromă de fructe. A jupuit una roșie și a mâncat-o. I-a lăsat o urmă pe brat, ca un tatuaj roșu, micuț și rotund. De parcă se transforma într-un leopard în culorile curcubeului.

În acea dimineață Nick se trezește în pat, cu cereale Froot Loops lipite de spinare. Mici pete circulare în culorile curcubeului, ca bomboanele Life Savers imprimate pe așternuturile lui. Se întinde după telefonul de pe podea și încearcă să-și amintească seara dinainte.

Citește acolo „Se oferă recompensă pentru informații”. Un mesaj pe care l-a primit la câteva minute după miezul nopții, încearcă să revină la mesaj, dar e un număr blocat.

Nici nu apucă să se ridice din pat, și sună telefonul. Pe ecran îi apare scris „Număr privat”. Nick apasă ecranul cu degetul și face ceva gen „Vorbește cu mine”.

Se aude o voce:

— Nicolas?

O voce de bărbat, dar nu a lui Walter. Nici a tatălui său. Gâfâită și hârâită, dar cultivată. Nici un cunoscut de-al lui nu îi spune Nicolas.

Minte:

— Nu, aici e prietenul lui Nick.

Simte nevoia să se pișe. La telefon îi dă-nainte:

— Nick a ieșit.

Tipul de la telefon:

— Permite-mi să mă prezint.

Hârâie:

— Mă numesc Talbott Reynolds. Nu ai cumva, din întâmplare, adresa unei domnișoare pe nume Shasta Sanchez?

Gâfâie:

— Cea mai captivantă și mai adorabilă făptură.

Nick minte din nou:

— Nu te pot ajuta.

Din telefon:

— Te cunoști cu încântătoarea domnișoară Sanchez?

Și Nick:

— Neeh.

— Ai fost contactat recent de poliție sau de un anume Walter Baines? întreabă acest Talbott.

Nick începe să înțeleagă situația. Walter. Walt distrusul. Ratatul ăla jalnic și vai de el. La fiecare supradoză sau accident de mașină tot aici se ajungea – absolut de fiecare dată. Atunci când Walter a tras pe nas săruri de baie și a încercat să-și mănânce mâna, Nick a fost cel care a trebuit să-l ducă la Urgențe. Sau, și mai rău, când a încercat să o ciocănească pe satanista aia bunoacă. Fără a se strădui să-și ascundă furia din voce, Nick răspunde:

— N-am auzit niciodată de el.

Vocea de la telefon se aude cu ecou. De parcă ar suna dintr-o gaură de pe undeva, Talbott spune:

— Te asigur că sunt o persoană extrem de înstărită, care ar plăti foarte bine pentru orice ajutor pe care l-ai oferi.

Degetele lui Nick pipăie printre așternuturi până când dau de ceva rotund. Un Flexeril de zece miligrame, după mărime. Duce pastila la gură din reflex, nici nu se uită, și o înghite fără apă. Dacă telefonul ăsta are vreo legătură cu drogurile, Nick se teme că ar putea fi târât în toată afacerea. Evenimentele din seara trecută sunt încă puțin încețoșate în capul lui. A stat de vorbă prea mult, suficient de mult ca să-l repereze cineva după semnalul telefonului. Suficient de mult ca să îi bată cineva la ușă. Zice:

— Spune-mi ce să îi transmit lui Nick.

— Spune-i, zice vocea, acest Talbott, să nu se ducă la poliție.

După un foarte scurt moment de ezitare:

— Asigură-l că totul se va rezolva în câteva zile.

Simțind deja cum mușchii i se detensionează și i se relaxează, Nick zice:

— În ce s-a mai băgat Shasta de data asta?

Vocea, hodorogul ăsta bogat, Talbott, întreabă:

— Aș putea ști cum te numești?

Numai că Nick încheie convorbirea. Se dă jos din pat, mijește ochii și se uită prin perdelele de la dormitor. Nu așteaptă nimeni la ușa lui, nu încă. Își desprinde un Froot Loop verde de pe braț și îl mestecă meditativ. Înainte de toate, intră pe telefon și își dezactivează GPS-ul. Ca o măsură suplimentară de siguranță, desface carcasa și scoate bateria telefonului.

Rândurile de scaune pliante sunt aranjate, dar tot au mai rămas oameni în picioare pe margini și în spate. În ditamai magazinul cu echipament sportiv, cel cu cascade și râu cu păstrăvi pentru pescuit la muscă indoor, numai că ora închiderii a trecut, așa că acum cascada e oprită, iar râul e doar un bazin uscat de fibră de sticlă, cu păstrăvii puși în acvarii, în culise. Nu se aude nici fondul sonor cu cântece de păsări sau cu mugetul înregistrat al elanilor, ca și cum Mama Natură ar fi plecat acasă pe timpul nopții.

Bing și Esteban studiază mulțimea, în special un grup mare de tipi gen tovarăși. O mână de arabi. O armată de lupi singuratici. Dincolo de spectatori e și tăntălăul ăla de la sală, Colton nu știu cum, care stă lângă partenera lui, Peggy sau Polly. În fața publicului e un bărbat care întreabă:

— Știe cineva de ce oamenii le taie urechile câinilor? Cine știe, să ridice mâna.

Înainte să răspundă cineva sau măcar să ridice o mână, el începe să turuie cum păstorii din vechime le tăiau urechile cățelușilor lor. Ca să prevină infecțiile. Ca lupii să nu aibă de ce să-i apuce când se luptau cu ei. Păstorii foloseau aceleași foarfeci cu care tundeau lâna oilor. Frigeau bucățile tăiate, le găteau și le dădeau de mâncare acelorași câini, ca să îi facă feroce, nu glumă.

Tipul ăsta de la echipamente sportive întreabă mulțimea:

— Câți dintre voi cunoașteți legea asiriană antică?

Nu se încumetă nimeni. Lansându-se mai departe, zice:

— Codul babilonian al lui Hammurabi îi pedepsea pe cei care încălcau legea tăindu-le urechile?

Ca să puncteze în plus, continuă cu Henric al VIII-lea, care îi pedepsea pe vagabonzi în secolul al XVI-lea tăindu-le urechile. Asta și cum dreptul american a permis ca oamenilor să le fie tăiate urechile drept pedeapsă pentru răzvrătire sau delicte morale până în 1839.

Subliniindu-și ideea, adaugă:

— Nu ar trebui să vă surprindă deloc că, de când au apărut războaiele, mercenarii au strâns urechi ca să primească în schimb bani.

Bing ridică mâna și zice:

— Sună sângeros.

Tipul de la echipamente sportive clătină din cap:

— Nu și dacă...

Ridică un arătător pentru a-i face pe oameni să aștepte urmarea.

— ...dacă ținta e moartă.

Principalul avantaj al scalpării, continuă el apoi, e că scalpurile sunt ușoare. Ușor de recoltat și de transportat. Dezavantajul e că sunt murdare. La fel e și în cazul inimilor. Să scoți o inimă cere mult timp. Urechile, pe de altă parte, urechile sunt ideale. Mai exact, urechea stângă.

Urechile pot fi transportate în număr mare. Sunt ușor de ascuns. O sută de urechi abia dacă umplu o pungă de cumpărături. Asta înseamnă trei sute de mii de voturi posibile, adică, practic, propriul tău partid politic.

Tipul de la echipamente sportive întoarce capul într-o parte în fața tuturor și zice:

— Apucați-o.

Se referă la ureche. Esteban se uită în jur. Nimeni n-o apucă, așa că el face un pas în față și prinde urechea bărbatului. O simte caldă și elastică. Bărbatul spune:

— Trage tare de ea.

Îi instruiește în privința regulilor: doar urechea stângă contează. STÂNGA. Și doar urechi de pe listă. Se vor face teste ADN aleatorii și, dacă se descoperă că ați predat o ureche care nu e pe listă, vă așteaptă pedeapsa cu moartea. Urechile nu pot fi schimbate sau vândute și doar persoana care recoltează urechea o poate depune pentru a primi voturi la schimb.

Tipul de la echipamente sportive trăncănește despre toreadori. Despre cum urechile sunt caloriferele

corpului.

Esteban stă acolo și ține de urechea tipului de parcă ar fi bani cash.

În plus, continuă tipul, urechile sunt rezistente.

— Chiar și dacă omul e împușcat în cap, urechea... poate va trebui să o vânați... dar urechea va rămâne intactă.

Către Esteban, care încă îl trage de ureche:

— Poți să te duci la locul tău.

După cum explică tipul de la echipamente sportive, urechea e reprezentată în principal, la exterior, de pavilion, care e făcut dintr-un cartilaj elastic. Și din pericondrul exterior, care îl alimentează cu sânge și limfa. La fel de ușor de tăiat ca o anvelopă de cauciuc.

Cea mai bună metodă, zice el, e să tai în jos, dinspre șanțul helixului spre lob.

Continuă:

— Dacă poți tăia un cauciuc, poți recolta și o ureche.

Tipul de la echipamente sportive ajunge la ideea importanței unui cuțit de zece centimetri, cu lama fixă, marginea dreaptă și mânerul din aceeași bucată de metal – și nu cu mânere sofisticate de piele, os sau lemn, ci dintr-un polimer ușor de apucat. Asta e slujba lui: să vândă chestii.

— Ce vă trebuie e ceva din oțel inoxidabil cu conținut ridicat de carbon.

Nu cuțite care au lama și mânerul din bucăți diferite de metal. Astea tind să se rupă. Bricegele se rup.

— Un om poate recolta toate țintele pe care și le dorește, dar, dacă i se rupe cuțitul, unde mai e recompensa?

Tipul de la echipamente sportive zice:

— Când va veni momentul, oamenii își vor folosi foarfeca de bucătărie – dar cum se vor duce acasă să taie un pui cu aceeași unealtă cu care au tăiat urechi?

Esteban strigă tare, prea tare:

— Amin!

Lumea râde.

Asta, asta e nebunia lui Esteban, ca ei să devină regi războinici și tot restul. Părerea lui e că majoritatea bărbaților nu se vor alia. Frate, ăștia sunt mercenari ca pe vremuri, cavaleri de închiriat. Omul obișnuit, ăla va

încerca să lovească ținta și să recolteze el însuși urechea. Alternarea sarcinilor îi impune să schimbe vitezele în mod constant. Îl încetinește. Soluția, socotește Esteban, e diviziunea muncii. Bing trage bine, așa e Bing, așa că el va doborî ținta, iar Esteban se va ocupa de ureche. Împreună, sunt un duo „tragi și recoltezi". Împreună, pot pune temelia unei dinastii glorioase, care să dureze veșnic. Copiii lor și copiii copiilor copiilor lor vor fi încoronați regi.

Ajustarea fiind ultima șansă de a face ceva util cu viețile lor.

Pentru ei era exact ca revolta lui Nat Turner sau raidul lui John Brown.[3] O moștenire a trecutului. Să vină Noile Cruciade, Cruciada de O Zi, și ei vor pretinde ceva comparabil cu cavalerii cărora li s-au dăruit proprietăți. Dar o putere capabilă să dăinuiască mai mult decât pământul și banii. Să devină sânge regal. Cu o plasă de cumpărături burdușită de urechi, ei își vor ocupa locul în istorie. În secolele ce vor veni, Esteban și Bing și urmașii lor vor controla cea mai grandioasă națiune.

Întors pe scaunul său, Esteban a scos din buzunarul hainei un șervețel și un tub cu unt de cacao. De-acum înainte avea să fie un prădător îngrijit. Dacă avea de gând să renunțe la un trai cu haine de căpătat și resturi de-ale altora, trebuia să-și curețe degetele de duhoarea ceroasă din urechea bărbatului ăluia.

Shasta nu s-a întors. Era obișnuită cu băieții de la facultate, care o urmăreau pe coridoare între cursuri, sorbindu-i din priviri formele voluptuoase de franțuzoaică, strigând sălbatic după ea „Hai s-o încălecăm pe Shasta!" Nătărăii ăștia turbulenți strigau „Ce-ar fi să ne urcăm pe Shasta?"

O trăgeau de *dreadloack*-uri și strigau „Shasta, lasă-mă s-ajung mai jos de lizieră!"

La asta s-a întors. Spera să fie Walt. A sunat ca vocea lui Walt. Dar când s-a uitat, a văzut că era un prăjit a cărui respirație mirosea ca ditamai pipa aprinsă, umplută cu iarbă ieftină. Ăla a sărit spre ea, cu limba scoasă și buzele țuguiate, încercând să-i fure un sărut.

Drogatul i-a trântit-o:

— O să-mi lipsești, Shasta.

Confuză, a zis numai:

— Dar nu mă duc nicăieri!

S-a tras într-o parte, fiindcă ăla a încercat s-o plesnească peste fund.

Apoi și-a dat seama că gagiul pleca. Prăjitul ăsta amărât avea să moară.

Toți băieții de la facultate aveau să moară în feluri dureroase, groaznice, oribile.

Bietul tip. Toți erau demni de milă.

Aici, la Universitatea din Oregon, indiferent cât de intense deveneau tachinările, ea nu le lua în serios. Era absolut sigură că băieții ăștia, chiar și cei care încercau să o ciupească de colanți, se purtau așa doar pentru că erau înspăimântați.

Dr. Brolly, care preda „Modele politice", îi explicase cum stă treaba.

Acesta ținea un modul pentru toți bobocii nou-veniți, în care analiza o carte scrisă de nu știu ce neamț mintos. Deci universitarul ăsta șmecher, Gunnar Heinsohn, a speculat că toate schimbările politice majore din istorie s-au datorat unui exces de masculi tineri. Unui „spor de tineret", cum l-a numit nemțălăul ăsta isteț. Predarea conceptului îi tăia profesorului Brolly răsuflarea de atâta entuziasm. Ideea de bază era că, dacă cel puțin treizeci de procente din populație consta în masculi cu vârste între cincisprezece și douăzeci și nouă de ani..., păzea!

Un asemenea surplus de tineri, dacă erau cât de cât educați și bine hrăniți, tânjeau după poziții înalte și aveau să creeze haos în căutarea lor. Gunnar susținea că oamenii înfometați nu luptă pentru recunoaștere. Și, tot așa, băieții analfabeți nu-și vor da niciodată seama că istoria îi ignoră. Dar, dacă sporul de tineret e hrănit, bine hrănit și școlit, aceștia vor deveni o haită de lupi lacomă, flămândă după atenție.

Exemplul preferat citat de dr. Brolly era Spania anului 1484. În acel an, papa Inocențiu al VIII-lea a anunțat că orice formă de control al nașterilor avea să fie pedepsită cu moartea, iar dimensiunea familiei spaniole medii a săltat de la doi la șapte copii. Doar primul băiat nou-născut moștenea avuția familiei. În vremea aia, copiii de sex feminin oricum nu primeau prea multe. Dar restul copiilor de sex masculin tânjeau după statut,

putere, recunoaștere și poziție socială. Acest val de tineri și-au spus *secundones,* adică „secundarii”. Ei au fost bărbații care au năvălit în Lumea Nouă în a doua expediție a lui Cristofor Columb și au devenit legiunile de conchistadori care i-au subjugat și prădat pe inocenții mayași și azteci.

Dacă e să dăm crezare Wikipediei, Gunnar Heinsohn se născuse în Polonia în 1943, ceea ce îl făcea în mod oficial super-moș. Pentru Shasta, chiar și cu părul lui blond zburlit și numele șmecher de european, era doar pe jumătate mișto.

De-a lungul istoriei, spunea dr. Brolly în prelegerea lui, creșteri similare ale numărului de tineri turbulenți răsturnaseră guverne și declanșaseră războaie. Franța secolului al XVIII-lea a avut de-a face cu o creștere bruscă a populației, care a sporit cererea de hrană. Prețurile au crescut și ele, cetățenii s-au revoltat, tinerii frustrați au răsturnat aristocrația lui Ludovic al XVI-lea, iar Mariei Antoaneta i s-a tăiat capul împodobit de bijuterii. La fel a fost și cu Revoluția Bolșevică. A fost declanșată de un șuvoi de fii irelevanți veniți de la țară, unde nu aveau nici un pământ de moștenit. În anii 1930, Japonia a trecut printr-un spor de tineret care a stimulat invadarea Nanjingului. La rândul ei, revoluția lui Mao a fost alimentată de un spor de tineret masculin în China.

Shasta absorbise fiecare detaliu. Era clar că fiecare eveniment negativ din istoria umanității fusese cauzat de un surplus de tineri drăguți, potențiali iubiți.

Potrivit Consiliului pentru Relații Externe, între 1970 și 1999, aproximativ 80% dintre conflictele civile au avut loc în națiuni unde 60% din populație avea mai puțin de treizeci de ani! În prezent existau șaizeci și șapte de țări cu așa-numite sporuri de tineret, iar șaizeci dintre ele treceau prin revolte sociale și violențe interne.

În același ton cu Brolly, doamna Pettigrove, care preda „Elemente generale de gen”, a afirmat într-un curs că fiecare conflict care triază masa de populație masculină sporește valoarea socială a bărbaților. La rândul lui, procesul catalizează o renaștere a patriarhatului. Având la dispoziție mai puțini bărbați, femeile își pierd mințile după băieți și ascultă de ordinele oricui poartă pantaloni.

Nu trebuia să fii prea inteligent ca să îți dai seama de ce studenții băieți de la Universitatea din Oregon se plimbau trufași, nerușinați și zgomotoși, deși în sinea lor erau înfricoșați. În doar câteva zile, Statele Unite aveau să ratifice o declarație de război cu Orientul Mijlociu. Acea regiune avea de îndurat propriul spor accelerat al numărului de masculi tineri, în timp ce Statele Unite se confruntau cu hiperactivitatea și pretențiile statutare ale generației milenialilor – probabil cel mai mare spor al numărului de băieți din istoria lumii.

La cursul domnișoarei Lanahan, „Biologia dinamicilor animale", aceasta le-a arătat un filmuleț despre drepturile animalelor realizat de PETA[4] sau ceva de genul ăsta. Arăta o fermă avicolă unde unor pui extrem de drăguți, abia ieșiți din găoace, li se verifica genul. Găinușele erau așezate sub lămpi de încălzire și li se dădea mâncare și apă. Cocoșeii erau aruncați pe un jgheab întunecat. Ajungeau undeva jos de tot, îngrămădiți unii peste alții într-un container mare de gunoi, astfel încât formau o masă pufoasă și agitată, unde fiecare pui se zbătea să rămână în viață. Un stivuitor transporta containerul pe un câmp arid și îl răsturna. Acolo, cocoșeii, deopotrivă vii și morți, erau îngropați în sol ca fertilizator organic.

Tinerii de la curs hohotiseră zgomotos văzând cum torentul ciripitor de puișori era vărsat din container. Mingiuțele galbene de puf s-au împleticit, înfricoșate și înfrigurate, peste pământul gol. Într-o clipită, cauciucurile uriașe ale unui tractor și ale unei batoze au pulverizat adorabilele făpturi până la ultima.

Shasta știa că băieții râdeau nu pentru că era ceva amuzant, ci pentru că puii erau chiar ei.

Cum puteau acești adolescenți să se concentreze și să învețe colajul la cursul de arte plastice sau dansul de societate la orele de sport, când, cu o simplă trăsătură de pix a guvernului, viețile lor erau pe cale să se încheie?

Toți o știau. Pentru ei, împlinirea vârstei de optsprezece ani fusese o condamnare la moarte.

Așa rezolvaseră dintotdeauna politicienii povara surplusului de bărbați. Și asta o întrista cu adevărat pe Shasta. Chiar foarte tare. Lăudăroșii ăștia, fie ei sportivi, drogați sau tocilari, erau niște cadavre ambulante. De

îndată ce declarația de război era ratificată, adio masculi mileniali, bun venit noului și solidului patriarhat.

Băieții care o urmăreau pe Shasta pe coridoare, încercând să o tragă de bretelele sutienului și împroșcând-o cu aluzii sexuale sugestive, urmau să fie încorporați cu toții, duși în armată. Majoritatea aveau să fie trimiși pentru a fi violați de gloanțele combatanților inamici.

Prin urmare, de fiecare dată când începea să se simtă ofensată de hărțuiala lor, Shasta se gândea că în curând cei mai mulți dintre ei urmau să fie îngropați sub niște dune aride, împreună cu un număr similar de băieți turbulenți și irelevanți din Orientul Mijlociu. Ea o să fugă la cursuri în timp ce colegii ei băieți o să fie luați în armată. Mușchii și coșurile lor o să fie zdrobite sub șenilele tancurilor și spulberate în bucățele de mine terestre exact ca la acei cocoșei abia ieșiți din găoace și îngropați de vii, a căror singură vină fusese că avuseseră genul nepotrivit la naștere.

Ea urma să-și ia licența în Asistență Socială, fiind abia la începutul unei vieți lungi și îmbelșugate.

Și urma să-și amintească să poarte mereu la rever o floare de mac la fiecare aniversare a Zilei Eroilor.

În spatele ei a sâsâit o voce:

— Shasta...

Ea s-a întors, gata să ocărască un nou agresor, dar se înșela. Era Nick. Fostul ei iubit. Nick, care se lăsase de școală la finalul primului semestru, considerând că nu avea nevoie de Fizică și Calcul II pentru o viitoare carieră de succes în chip de carne de tun zdrobită și însângerată. Îi făcea plăcere să-l vadă.

Judecând după zâmbetul șters de pe fața lui, și el se bucura s-o vadă. Înainte ca momentul să se transforme în ceva dulceag și romantic, el a întrebat-o:

— L-ai mai văzut pe Walter în ultima vreme?

Walt era actualul ei iubit. Și el se lăsase de școală. Lucra la Starbucks, câștiga o mână de dolari și încerca să se bucure de fărâma prețioasă de viață care îi rămăsese. Nu, nu-l văzuse. Nu după ziua în care se înfuriase din pricina nu știu cărei conspirații a oamenilor obișnuiți, având ca scop nu știu ce crimă în masă.

— Mai înainte de toate, a început Nick, dacă te întreabă poliția, nu m-ai văzut.

A luat-o de mână și a tras-o spre o magazie goală de sub scările din partea de sud a școlii. I-a zis numai:

— Shasta, scumpo, trebuie să vorbim.

S-a întins și i-a dat la o parte *dreadlock*-urile de pe față.

— Pe bune, n-am venit să te vrăjesc ca să te violez.

Shasta s-a lăsat trasă înăuntru.

Gregory Piper primise un al doilea telefon de răspuns. Agentul lui era în culmea fericirii. Rolul pentru care dăduse proba era un personaj pe nume Talbott Reynolds. Talbott, un monarh fictiv care conducea o utopie de războinici și fecioare din viitorul apropiat și ducea o viață neatinsă de corupție. Personajul era un nemuritor, un soi de sfânt politic. Un rol principal în nu știu ce episod-pilot de serial televizat, aflat în preproducție.

Era evident că proiectul părea o aiureală totală. Un alt personaj de carton. Piper a oftat ca pentru sine. Era totuși o ocazie bună. Vizibilitate. Nu mai primise nimic de lucru de aproape un an, nici măcar vreo reclamă televizată sau vreun dublaj pentru desene animate, și intrase rău la apă cu chiria la apartament.

La nevoie, era gata să-și lase cariera în seama unor producții independente jalnice. Cu episoade-pilot care nu aveau să fie preluate niciodată de o rețea de televiziune. S-ar fi ploconit la niște absolvenți de cinematografie finanțați cu bani din marijuana vândută legal, care nu deosebeau lumina principală de un filtru de obiectiv. Așa că s-ar apuca să dea mereu indicații de mișcare la fiecare scenă, să-l îndrume pe cameraman, să-i explice regizorului cum să introducă o contra-intrigă prin plasarea actorilor principali.

Adevărul era că echipa de recrutări de astăzi părea cu un nivel mai jos chiar și decât obișnuiții nepoftiți de la Hollywood. Bărbații care i-au strâns mâna i-au șlefuit palma cu bătăturile lor. Miroseau a transpirație. Beau bere din doze la o masă pliantă în timp ce comentau zgomotos calitățile fiecărui actor. Aveau murdărie sub unghii și nici un chirurg nu le injectase substanțe pe sub piele și nici nu le-o întinsese pentru a șterge zbârciturile de pe fețele lor grave, arse de soare.

Directorul de casting se numea Clem. Doar „Clem”. Avea articulațiile degetelor maronii, cu cruste de sânge uscat, și arăta mai degrabă a paznic de magazin. Clem i-a strâns lui Piper mâna îngrijită și i-a dat scenariul pentru probă. Îi plăcuse prestația sa în rolul lui Ronald Reagan, atunci când jucase într-un documentar despre împușcarea președintelui pentru o televiziune prin cablu. Clem i-a scuturat mâna și a explodat:

— Ai fost grozav acolo. Cum te-ai ținut tare și te-ai îndârjit să nu mori vreme de două ore.

Un bărbat cu nasul rupt și urechi-conopidă diforme, mari cât niște verze și lipite de fiecare parte a capului chel, s-a apropiat și s-a prezentat drept operator de imagine. Îl chema LaManly. Nimeni nu s-a prezentat cu numele de familie. LaManly avea un accent sudist și o svastică tatuată pe o parte a gâtului său gros. LaManly l-a măsurat pe Piper din cap până-n picioare și a mormăit:

— Faine țoale.

În anunțul pentru probă, candidaților li se ceruse să poarte costum și cravată, așa cum se cuvenea să arate un lider al lumii libere. Părul pieptănat, pantofii lustruiți. Piper a luat-o foarte în serios și și-a scos la lumină cel mai bun Savile Row al lui, la un singur rând de nasturi. O scurtă evaluare a concurenței l-a convins că ar putea obține rolul fie și numai pe baza costumului. Ceilalți actori veniți la probă erau niște juni-primi trecuți de floarea vârstei. Bărbați frumoși, care contaseră pe maxilarele lor pătrățoase și sprâncenele lor încruntate. Erau actori neexpresivi, specializați în roluri neexpresive: judecători, avocați, medici de familie.

Când cineva i-a rostit numele, Piper și-a ocupat locul în fața camerei de filmat. Pe trepiedul de alături se afla un panou. Rândurile scrise de mână pe el se înșirau ca o listă sub titlul „Citește mai jos”. Un asistent de regie și-a potrivit ochiul pe vizor, ca și cum ar fi verificat focalizarea. L-a îndrumat cu o mână pe Piper să facă jumătate de pas într-o parte. Bărbatul purta o cămașă de flanel în carouri, descheiată la nasturi, și, când s-a aplecat spre vizor, cămașa i s-a desfăcut, lăsând la vedere un maiou pătat și un pistol în tocul agățat de umăr.

Asistentul de regie și-a îndreptat spre el arătătorul butucănos, așa că mâna părea să-i fie o armă cărnoasă, și i-a făcut semn să înceapă. Echipa de mardeiași stătea la o masă din apropiere și îl urmărea pe monitoare.

— Dragi concetățeni, a început Piper, adoptând cea mai bună postură de Reagan de care era în stare, vă vorbesc în calitate de conducător al noului vostru guvern.

Când îl jucai pe Reagan, secretul era să păstrezi o ușoară graseiere în voce.

— De-a lungul istoriei, puterea a fost câștigată.

O altă regulă legată de Reagan consta în importanța pauzei dintre cuvinte, care era, poate, chiar mai importantă decât cuvintele propriu-zise.

— Din punct de vedere istoric, a continuat Piper, puterea a fost acordată celor care au dovedit că o au. Doar cei mai buni războinici au fost încoronați. Nimeni altcineva.

Piper și-a coborât bărbia aproape imperceptibil.

— Acum, politica a coborât puterea la rangul de concurs de popularitate.

Privind lung în sus, cu pupilele pe jumătate ascunse sub sprâncenele coborâte și încruntate, sugera disprețul. Dezaprobarea amenințătoare a unui om preistoric ai cărui ochi erau plasați atât de adânc în orbite, încât se pierdeau.

Micul grup de actori care își așteptau rândul putea învăța ceva de aici. Piper îl jucase pe Lear. Îl jucase pe Moise.

— Până azi, și-a continuat el discursul, liderii moderni s-au codoșit pentru poziția lor în loc să lupte ca s-o câștige.

S-a oprit, lăsând cuvintele să prindă rădăcini.

— De la începutul Revoluției industriale, a spus Piper.

Era o trecere chinuită. Un scriitor mai bun ar fi făcut o tranziție mai lină, dar un actor care își știa meseria putea repara întotdeauna scăpările unei scrieri proaste. Adesea repetând pur și simplu fraza de deschidere. Așadar:

— De la începutul Revoluției industriale, forțele globale au impus o standardizare masivă a umanității.

Fără să întrerupă contactul vizual cu camera, Piper simțea că proba era una reușită. Directorul de casting dăduse din cap și notase ceva în registrul lui. Alți doi bărbați, un producător și scenaristul, au zâmbit unul la altul și au ridicat din sprâncene. Nici un picior nu se legăna nerăbdător. Nimeni nu bătea darabana cu degetele pe masă. Chiar și regizorul s-a oprit din mestecatul gogoșii pe care și-o îndesase în gură.

Piper a continuat:

— În timpul vieții noastre am trăit sub tirania fusurilor orare standardizate, a unităților de măsură standardizate pentru temperatură și distanță, a codurilor comportamentale impuse și a metodelor de exprimare acceptate...

Aici nu exista nici o elipsă, dar Piper a adăugat-o, pentru ca pasajul următor să aibă mai mult efect.

— ...aceste convenții universale ne-au furat propriile vieți.

Acum, Piper a zâmbit pentru a indica o nouă trecere. S-a uitat la cronometrul digital de pe cameră. Voiau să încheie în patru minute, iar el avea să termine exact la fix.

— Faptele eroice de astăzi ne-au eliberat de tirania îndelungatelor convenții.

Rostea fiecare cuvânt tărăgănat, îl întindea, pentru a da mesajului jovialitatea pălăvrăgelii la gura sobei tipică lui Roosevelt.

— De azi înainte, oamenii care ne conduc națiunea sunt eroi confirmați.

Intonația lui Piper a devenit condescendentă, întocmai ca a unui infatuat din Hyde Park, indiferent la orice temere pe care ar fi putut-o nutri publicul său. Pentru încheierea discursului, l-a înviorat cu un bombasticism specific lui JFK.

— Acești noi lideri sunt războinicii care ne-au eliberat pe noi toți, aproape că a strigat el. Acești eliberatori vor călăuzi noul parcurs al națiunii noastre spre libertate multe generații de acum încolo.

Piper știa că aceste cuvinte nu trebuiau să aibă sens. Trebuiau doar să stârnească o reacție emoțională pozitivă.

— Începând din această zi măreață, a proclamat el.

Vocea îi suna de parcă ieșea dintr-o gură de granit de pe muntele Rushmore. Părea să răsune peste timp ca discursul de la Gettysburg[5].

— Începând din această zi măreață, respingem uniformizarea și simplificarea impuse de standardele globale și ne dedicăm viețile...

Piper s-a oprit, ca și cum ar fi fost copleșit de emoție.

— Restaurării identității și suveranității noastre.

Un actor decent respectă cu fidelitate scenariul.

Un actor mare știe când să improvizeze și să ducă la bun sfârșit o idee pe care scriitorul a omis-o. Abaterea de la scenariu urma fie să-l facă să piardă slujba, fie s-o obțină în stil mare.

Aruncând spre camera de filmat o încruntătură în stil LBJ[6], Piper a improvizat:

— Înainte să creăm ceva de valoare durabilă, mai întâi trebuie să ne creăm pe noi înșine.

Privind încă direct în lentila camerei, a adăugat:

— Vă mulțumesc.

Exact patru minute.

Sala a izbucnit în aplauze. Grosolanii membri ai echipei s-au ridicat, fluierând și tropăind din cizme. Până și contracandidații lui Piper, colegii săi actori care rămăseseră pe margine, așteptându-și rândul la citit, până și ei i-au aplaudat pizmași succesul.

Primitivul director de casting, Clem, a înaintat greoi, cu fața lui cărnoasă toată numai un zâmbet. L-a bătut pe Piper pe spate, spunând:

— Bucata ta cu „să ne creăm pe noi înșine”... Absolut genială.

A împins spre el o foaie de hârtie tipărită.

— Înainte să-ți pui amprenta, a spus el arătând spre linia de bandă adezivă de pe podea, ai vrea să citești și asta la cameră?

Și, cu degete aspre, pline de cicatrice, Clem i-a întins o fișă albă. Pe ea era scrisă o singură propoziție. Piper a citit cuvintele și i-a înapoiat-o. A fixat camera cu o privire gravă și a rostit replica.

— Nu căutați, a declarat Piper. Lista nu există.

Din spatele camerei, regizorul a spus:

— Următorul rând.

Piper a citit:

— Un zâmbet vă este cea mai bună vestă antiglonț!

Un fotograf s-a deplasat ușor la marginea câmpului său vizual, făcând poze.

Regizorul i-a ordonat:

— Filmați mai departe. Următorul rând.

Piper a mijit ochii și a aruncat o privire înțeleaptă spre cameră înainte de a citi:

— Divinul duce o luptă constantă pentru a ni se arăta.

Dincolo de lipsa contextului, interpreta la cel mai înalt nivel al lui. A citit:

— Cei care cer pacea sunt oamenii care dețin deja puterea.

L-au pus să repete lista de sloganuri patriotico-șovine până când le-a învățat pe de rost și nici nu le mai citea. Le recita. Fără să-l întrerupă, un comisionar i-a înmânat o carte mare, albastră cu negru. Era cam de mărimea unui album de fotografii, genul de carte care de obicei e plină cu imagini artistice pe hârtie lucioasă. Coperta era goală, cu excepția titlului scris cu litere poleite cu aur. *Ziua Ajustării* de Talbott Reynolds. Personajul său. Fotograful l-a fotografiat rapid din fiecare unghi și de la depărtare cu cartea deschisă în mâini.

Nimeni n-a aplaudat, dar senzația de aprobare profundă, nereținută, din partea lor umplea încăperea. Înainte ca Piper să își poată pune amprenta pe foaie, regizorul i-a spus să citească de pe prima pagină.

Piper a examinat textul. În partea de sus a paginii scria cu un font mare: „Declarația de Interdependență”.

Nu era nici un protestatar. Parcul National Mall, ce se întindea de la Capitoliu până la Monumentul Washington, ar fi trebuit să fie plin de protestatari. De hoarde de prostuți vânturând pancarte, învârtindu-se fără rost, scandând. Milioane de demonstranți antirăzboi. Telefoanele din biroul său, din biroul senatorului Holbrook Daniels de la etajul al patrulea al clădirii Hart a Senatului, ar fi trebuit să sune neîncetat. Telefoanele nu scoteau nici un sunet. Dintre milioanele de e-mailuri furibunde la care se așteptase echipa sa, nici unul nu apărea în *Inbox*-ul senatorial.

Nu, singurul semn de activitate era o echipă mică de muncitori în construcții. Senatorul Daniels îi privea de la fereastra sa de sus cum excavează un șanț lat. Avea dimensiunea a aproximativ două bazine de înot olimpice puse cap la cap. Lucrarea se făcea pe peluza dintre First Avenue și scările Capitoliului.

Neghiobii ăia grosolani și needucați, plătiți cu ora, care săpau în căldura de-afară – senatorului aproape că îi era milă de ei. S-a așezat într-un scaun de birou din piele din sanctuarul său cu aer condiționat, plătit din bani publici. Dacă ei nu aveau să moară curând, atunci aveau să o facă fiii lor. Fiii lor și nepoții lor. Ucenicii lor și calfele lor. Surplusul de masculi al unei generații.

Cum până la votarea Rezoluției Naționale de Război mai erau doar câteva zile, americanii furioși și speriați ar fi trebuit să-i bată din toate puterile la ușă. Nimeni n-o făcea. Nu numai că biroul său era tăcut, ci fiecare birou din clădire părea la fel de liniștit ca o biserică. Asistenții și comisionarii lui verificaseră totul împreună cu cei de la centrală și cu tipii de la IT. Telefoanele și serverele funcționau.

Principala lui bănuială era că americanii erau prea dispersați de-a lungul faliilor politicilor identitare personale. Părea să nu-i pese nimănui dacă ceilalți aveau să fie siliți să se înarmeze cu curaj și să piară. Politicile de dată recentă îi etichetaseră eficient pe tineri ca pe un dușman intern – practicanți ai culturii violului, inși care împușcau oameni în școli, neonaziști –, iar americanii pe care mass-media îi speriase se bucurau să vadă că aceste mere stricate sunt aruncate.

Mass-media își îndeplinise sarcina primită de la stat, aceea de a-i demoniza pe bărbații de vârstă încorporabilă, netezind astfel calea pentru înrolarea lor.

Până la sfârșitul săptămânii, oficialii federali aleși aveau să voteze în unanimitate reinstituirea recrutării în armată și trimiterea a două milioane de tineri la război în Africa de Nord. În mod similar, liderii a douăsprezece țări din Africa de Vest și din Orientul Mijlociu aveau să adune un număr egal de tineri care să își măsoare forțele cu americanii.

Sumbru, dar adevărat: se zvonea că acesta avea să fie cel mai rapid război mondial din istorie. Odată ce combatanții se adunau pe frontul de luptă, o rachetă

termonucleară avea să îi elimine pe toți cei implicați. Un grup terorist inexistent avea să fie acuzat de atac, iar națiunile implicate în luptă se vor putea retrage fără să li se știrbească prestigiul. Războiul avea să fie declarat o „remiză”.

Un nou război care să pună capăt tuturor războaielor.

Stând la fereastra biroului său, Daniels se minuna cât de repede se săpa canalul. Lucrările publice din D.C. se întindeau pe ani întregi, timp în care părțile implicate își burdușeau buzunarele cu banii plătitorilor de taxe. Indiferent ce îi motiva pe cei din echipa aflată chiar peste drum de Constitution Avenue, trebuia să fie ceva situat dincolo de aspectul monetar. Chiar în timp ce el privea, utilajul care muta pământul se scufunda tot mai adânc, aproape ascunzându-se vederii, în timp ce mormanul de pământ creștea tot mai înalt de-a lungul unei margini a gropii imense.

Planurile pentru acest război se elaborau încă de când începuse să se nască generația milenialilor. Biroul de Recensământ înțelesese că milenialii aveau să fie cea mai mare forță demografică din istoria națională. Că aveau să fie sănătoși și bine educați și că în cele din urmă toți aveau să-și dorească respect și putere. Aceasta fusese dinamica în țări precum Rwanda și Coasta de Fildeș, unde surplusul de bărbați tineri declanșase războaie civile, până când infrastructura națională fusese distrusă și întreaga populație ajunsese să trăiască într-o sărăcie lucie.

Înalții funcționari americani ținuseră o vreme capacul peste acest butoi cu pulbere administrându-le băieților Ritalin. Apoi pacea a sosit sub forma nesfârșitelor jocuri online și a pornografiei – toate furnizate în secret de contractanți ai guvernului. În ciuda tuturor eforturilor, această generație devenea conștientă de propria mortalitate. Își dorea să obțină mai mult decât această amorțeală buimacă, în care își irosea timpul.

În caz că Statele Unite nu puteau rezolva o parte considerabilă a problemei reprezentate de acești băieți răi și agitați, națiunea avea să fie condamnată la aceeași sărăcie ca Haiti ori Nigeria. Versiunea americană a Primăverii Arabe aștepta imediat după colț.

În prezent, milenialii masculi comiteau deja infracțiuni violente într-un ritm accelerat în locuri precum Chicago, Philadelphia și Baltimore. Intrau pe site-uri guvernamentale și furau secrete de stat, așa că era esențial să pună pe roate noul război și să elimine sporul de tineret. Dacă populația ar fi auzit vreodată despre acest plan, ar fi putut declanșa o revoluție. Familiile s-ar fi luptat să își salveze fiii. Bărbații s-ar fi luptat să se salveze pe ei înșiși.

În ceea ce îi privea pe cei dragi, ei nu trebuiau să știe decât că acești bărbați tineri aveau să moară ca niște eroi. O să se avânte în luptă la fel ca strămoșii lor și o să-și sacrifice viețile pentru confortul și siguranța concetățenilor americani de acasă.

Senatorul s-a uitat în jos, la muncitorii care săpau în soarele după-amiezii. Transpirând în această vară umedă și liniștită. A rânjit, gândindu-se că peste câteva săptămâni avea să existe un surplus considerabil de femei. Feminismul o să-și piardă avântul, iar doamnele o să se poarte frumos, altfel riscau să moară singure și să fie devorate de pisicile lor. Mai puține tulburări sociale, mai multe gagici disponibile. Cu rezoluția privind războiul, senatorul Daniels și bărbații asemenea lui câștigau în toate privințele.

Mult sub el, muncitorii mișunau ca niște furnici. Ca niște drone obediente care execută ordinele stăpânului lor.

În cele din urmă, adevărul despre proiectul lor i-a devenit clar senatorului. Era evident. Construiau preventiv un monument comemorativ pentru soldații care aveau să moară până la Halloween. Era ideea extrem de eficientă a cuiva. Din acea groapă amenințătoare avea să se înalțe o scorneală de statui și coloane greco-romane din marmură albă, obișnuitul zorzon emoțional cathartic. Era logic să începi construcția încă de acum, încă dinainte să se declare războiul. Cu cât îi onorai mai repede pe morți, cu atât mai repede puteau fi uitați.

Aici se construia un altar în graba mare. Era ridicat chiar înainte ca studenții și băieții care livrau pizza și cei care se dădeau pe skateboard să primească ordinele de recrutare. Numele lor erau deja dăltuite, preventiv, pe plăci de marmură ce le onorau moartea.

Acum lumea avea un sens logic perfect. Și, încetul cu încetul, în moliciunea scaunului său de piele, în răcoarea blândă a aerului condiționat și în liniștea netulburată a biroului său, senatorul Holbrook Daniels a ațipit.

Tatăl i-a spus lui Frankie că uneori pompierii trebuie să ardă intenționat până la temelii o casă rea pentru a salva un cartier bun. Un mod de a contracara focul cu foc, așa cum îi spuneau ei când se luptau cu incendiile de pădure.

Tatăl și fiul merseseră împreună în Marshallul alb de pompieri, cu autocolantul special pe geamul din spate și girofarul pe bord, doar că girofarul nu era pornit. Au trecut pe lângă case vopsite cu spray, case cu lemne bătute în cuie peste ferestrele sparte, case din care mai rămăsese doar subsolul, ca, de exemplu, o piscină plină cu buruieni și copaci ce creșteau în ea.

Mergeau spre fosta școală a lui Frankie, cea de dinainte ca el să înceapă studiile la distanță, de pe computerul din bucătăria de-acasă. De după ziua pe care tatăl lui Frankie a numit-o Ultima Picătură. După ce un grup de copii s-au urcat grămadă pe el la prânz. După ce l-au călcat pe rând pe cap, strivindu-i-l de podeaua cantinei, lucru de care Frankie nu-și mai amintea nici măcar după ce profesorii îi arătaseră filmarea din cantină și filmulețele pe care unii dintre copii le postaseră pe World Star Hip Hop.

Azi, la fel ca și până acum, tatăl său a adus un Super Soaker, modelul de lux, cu rezervor mai mare, creat pentru a lansa mai mult lichid și la o distanță mai mare.

Pompierii au o cheie specială, tatăl său i-o arătase. Deschide orice ușă. O altă cheie specială oprește alarma. I-a spus lui Frankie să nu-și facă griji din pricina camerelor de supraveghere. Camerele, plasate la înălțime, îi urmăreau cum merg pe fiecare coridor, cum trec pe lângă fostul dulap al lui Frankie, pe lângă locul unde nimeni nu făcuse altceva decât să-l filmeze cum e călcat pe față. Orice urmă de sânge fusese curățată.

Ca de obicei, tatăl său a acționat pompa de la Super Soaker, udând fiecare panou de informații plin cu hârtii. Udând fiecare steag al școlii cu mirosul acela de

benzinărie. În timp ce se plimbau pe coridoare, tatăl lui Frankie împroșca în toate părțile cu mirosul care se turna în mașina de tuns iarba și cu care se curățau pensulele. A stropit plăcile de pe tavan până când s-au îmbibat atât de tare, încât s-au încovoiat și s-au lăsat în jos.

Era rețeta lui secretă, cu polistiren măcinat până se făcea numai biluțe mici și albe, dizolvate în benzină amestecată cu vaselină pentru a o îngroșa, pentru a o face lipicioasă, astfel încât mâzga să nu se prelingă deloc când o împroșca pe tavan și să nu se scurgă când stropea sticla ferestrelor.

Tatăl său îi explicase că adăugase niște diluant ca substanță activă de suprafață pentru a rupe tensiunea superficială, astfel încât mâzga aia să nu se adune în stropi, ci să acopere totul cât mai uniform.

Era vacanța de vară, deci Frankie știa că nici un hamster sau peștișor auriu nu rămăsese în vreo sală de clasă.

Tatăl său a țintit și a împroșcat o cameră de supraveghere care îi spiona.

După ziua bătăii de la cantină, pe care Frankie nu și-o putea aminti, tatăl său nu se mai uita niciodată la el. Dacă se uita în direcția lui, tot ce vedea era cicatricea care acum acoperea o parte a feței lui Frankie. O linie roșie de forma marginii curbate a unui pantof de baschet Nike acolo unde pielea obrazului se rupsese. Chiar și acum, când mergea pe coridorul căptușit pe o parte și pe cealaltă cu dulapuri fără lacăte, goale pe timpul verii, Frankie simțea cum tatăl lui se uita pe furiș la cicatrice. După acea zi, tatăl nu i-a mai zâmbit niciodată lui Frankie. Era încruntat, dar se încrunta la cicatrice. La urma acelei ultime călcături. La ultima zi în școala de stat.

De o parte și de alta a holurilor, afișe mari arătau copii zâmbitori din toate colțurile planetei. Se țineau de mâini sub un curcubeu pe care erau scrise cuvintele „Dragostea există în fiecare culoare”.

Tatăl său a împroșcat afișul. Expresia de pe fața lui era mai rea decât orice cicatrice. Judecând după ea, ar fi vrut să pulverizeze sucul ăsta de foc în ochii și gurile copiilor care își lăsaseră urmele picioarelor pe Frankie pentru tot restul vieții lui.

În tot timpul în care a îmbibat până la refuz pereții școlii, a urlat chestii precum:

— Ia de-aici marxism cultural!

Și:

— Mă fut pe ea de diversitate etnică vibrantă!

Tatăl lui Frankie a împroșcat afișul până când s-a desprins și a alunecat de pe peretele ud. Între timp pompa se golise, iar el a aruncat-o departe, aproape până în dreptul cancelariei.

— Numai puțin, pușiule, a spus tatăl lui Frankie, și o să îți fac un cadou serios.

Frankie nu-și putea imagina cum. Copiii care îl snopiseră în bătaie veneau încă acolo. Nici unul nu fusese trimis acasă. Dar îi făcea bine să știe că după ziua de azi nimeni n-o să mai vină acolo.

— Poate ne-au luat pe nepregătite o dată, a spus tatăl lui Frankie, dar ne răzbunăm noi.

Frankie și-a urmat tatăl într-o baie și a așteptat până ce el s-a spălat pe mâini.

Tatăl lui a spus:

— Nimeni n-o să-și mai bată vreodată joc de familia asta, nu, niciodată.

Înainte să iasă amândoi și să meargă la mașină, tatăl și-a scos telefonul și a sunat pe cineva. A spus:

— Alo, aș putea vorbi cu responsabilul de la știri?

S-a căutat cu o mână în buzunarul pantalonilor.

— Aici e șeful pompierilor, Benjamin Hugh. În momentul de față acționăm pe baza informației că școala generală Golden Park e în flăcări.

A scos din buzunar un plic de chibrituri. A încheiat apelul și a mai făcut unul.

— Alo, aș putea vorbi cu biroul de știri locale?

Tatăl lui Frankie i-a întins chibriturile fiului său. Frankie le-a luat. Cât aștepta, tatăl lui s-a întors spre el și a spus:

— Azi e doar antrenamentul. Doar ca să vedem câți apar.

Revenit la telefon, a spus:

— Am primit vestea că piromanii au lovit altă școală din localitate.

A ascultat.

— E vorba de generala Golden Park.

Frankie stătea alături de el, ținând chibriturile, exact așa cum stătuse și la gimnaziul Madison, și la Immaculate Heart, și la cele trei școli dinainte. Își dădea seama că avea să fie ultima școală și că tatăl său le incendiase pe celelalte doar pentru ca asta să nu pară deosebită. Când tatăl său și-a încheiat ultimul apel, Frankie a știut ce urma.

În adâncul lui, Frankie știa că părțile rele ale lumii trebuiau arse pentru a salva părțile cele mai bune.

— Frankie, tu...

Tatăl a îngenuncheat în fața lui și i-a luat mâinile micuțe într-ale sale, spunând:

— Fiule, rahații ăia îți vor plăti tribut pentru tot restul vieții tale!

A dat drumul uneia dintre mânuțe și s-a întins să mângâie cicatricea de pe fața inocentă și încrezătoare a lui Frankie.

— Băiatul meu. Tu vei ajunge rege! Și fiii tăi vor fi prinți!

I-a ridicat mânuța pe care încă o ținea și și-a dus-o la buze.

Pentru a-i face o bucurie, tatăl l-a lăsat pe Frankie să aprindă chibritul.

Apoi au ieșit pentru a număra câți reporteri și cameramani urmau să apară. La început au fost doar două echipe de televiziune, dar apoi fiecare post și-a trimis oamenii, bașca niște străini care veniseră în oraș pentru povestea cu seria de incendieri. Ziarul a trimis o echipă de reporteri. Chiar și un elicopter. Și posturile de radio au trimis oameni. Tatăl lui Frankie a luat notițe și a studiat care erau cele mai clare unghiuri și cele mai bune cadre, pentru a vedea cât de ușoară urma să-i fie treaba atunci când venea adevărata zi.

Și abia atunci tatăl lui Frankie a sunat la 911.

Înainte de tot ce ai citit până acum în cartea asta... înainte ca această carte să fie o carte, ea a fost visul lui Walter Baines.

Revenind la lumea pe care încă o știți, la Vremurile Dinainte, iată cum visase Walter mereu să o facă.

Atunci când Shasta ar fi împlinit douăzeci și cinci de ani, i-ar fi sugerat să ia un autobuz, autobuzul care urcă dealul, cel care în majoritatea zilelor le duce la

muncă pe mama ei și pe celelalte menajere. El ar fi purtat eșarfa lui norocoasă Lamborghini, deși e atât de veche, că se transformă înapoi în lână murdară.

Ei doi ar fi prins ultimul autobuz de noapte, a cărui rută trecea pe lângă casa aceea. Nu casa în care face curățenie doamna Shasta, ci cea cu coloane Scarlett O'Hara pe veranda din față și cu contururile acoperișului și paratrăsnetele și hornurile din cărămidă înălțându-se deasupra stejarilor străvechi. Casa la care Shasta s-a uitat mereu cu gura căscată, așa cum un câine se holbează la o veveriță, de parcă acea grămadă de cărămidă și iederă ar fi pornografia ei. La următoarea oprire după casa în cauză, Walter ar fi coborât din autobuz și s-ar fi întors în locul cu ferestrele întunecate. Când ea s-ar fi tras în spate, el ar fi apucat-o strâns de încheietură, ar fi tras-o cu blândețe, spunându-i „E o surpriză", și ar fi dus-o pe lângă o statuie care pe el îl bagă în sperieți.

E o maimuță făcută dintr-un metal pe care, dacă îl atingi într-o zi friguroasă, îl atingi pentru totdeauna și oricine te-ar atinge pe tine s-ar lipi, la fel cum ar păți și oamenii care i-au atins pe cei care te-au atins, până când toată lumea ar fi captivă laolaltă, ca Gheața-9 din cartea lui Vonnegut. Mica statuie aduce cu o maimuțică îmbrăcată în clovn, poate pentru a călări un cal, numai că are fața vopsită în alb. Ca în Japonia.

Walter ar traversa iarba umedă, trecând de statueta maimuței-clovn cu față de *kabuki* și de micul semn galben al firmei de sisteme de alarmă.

Pentru a marca evenimentul, Walter și-ar scoate pipa norocoasă și ar îndesa în ea cât de mult *hindu kush* ar putea. Cum e mereu un gentleman, i-ar oferi Shastei primul fum.

S-ar bate cu palma peste buzunarul de la șold pentru a mai verifica o dată umflătura, acea umflătură rotundă, ca Jumătățile de dolar clasice de pe vremea lui Kennedy, ca dublonii piraților sau monedele de ciocolată, care e de fapt doar un pachet de prezervative în ambalaj auriu, dintre cele pe care mama lui le distribuie angro. Ar urmări cu vârfurile degetelor conturul altui lucru, ceva spiralat, un cerc larg, o buclă de ceva îndesat în buzunarul de la spate.

Walter ar conduce-o tremurând pe verandă, unde ea s-ar ascunde în spatele unei coloane, stând așa, costelivă, pe jumătate întoarsă în întuneric, invizibilă de pe stradă. Ea ar avea încredere în el, dar ar fi gata să fugă. El i-ar spune atunci, pe loc, „Stai să mă duc să-ți aduc cadoul de aniversare” și ar dispărea pe după casă.

Ea s-ar ghemui acolo, ascultând țârâitul greierilor și sâsâitul aspersoarelor fixate în pământ. Ar mirosi una-alta. Aerul nopții aduce cu el mirosul de clor din piscină și pe cel de vanilie de la balsamul de rufe, al cărui iz se revarsă prin cine știe ce gură de aerisire a vreunui uscător. Patrula unei firme private de pază va traversa zona și își va plimba reflectoarele peste gardurile vii. Casa asta, un loc unde Shasta nu și-ar fi imaginat vreodată că i-ar putea fi frică, stătea aici, neschimbată, încărcată de istorie, de pe vremea când ea picta cu degetele. Chiar acum se cuprinde singură în brațe în spatele unei coloane, caută în telefon un număr de taxi, navighează pe site-uri de supraveghere a cartierelor pentru a vedea dacă n-a raportat cineva doi jefuitori.

Ușa din față se deschide cu un scârțâit. Parcă de una singură, ușa lambrisată, vopsită în alb, se dă într-o parte, pivotând pe balamalele de alamă. Lent, ca într-un coșmar. Înainte ca ea să apuce să fugă pe scări mâncând pământul, din întunericul holului se aude o șoaptă, vocea lui Walter șoptind:

— La mulți ani, Shasta.

Walter își va strecura capul afară până când lumina de pe verandă îi va așeza o mască albă pe față și va flutura o mână spre ea pentru a o chema înăuntru. Îi va șopti:

— E în regulă.

Ea va rămâne locului, prinsă între frica pe care o simte și ceea ce își dorește cel mai mult: sfârșitul tuturor fricilor.

El îi va spune:

— Grăbește-te.

Ea va arunca o ultimă privire pe strada goală și întunecată, apoi va păși înăuntru.

El va închide ușa. Se vor săruta până când ochii ei se vor obișnui cu semiîntunericul prin care apoi va privi în jur. Va observa candelabrul de bronz care susține o mulțime de lumânări false deasupra capetelor lor. Va

remarca scara coborând în spirală din beznă. Lemnul sculptat, cu miros de piele, din care sunt făcute toate. De undeva din acea liniște, Walter va auzi un ceas ticăind puternic. Mici pete de lumină vor țopăi pe un pendul de argint șlefuit care se va legăna. Licărirea în nuanțe albastre pe oglinda de deasupra unui șemineu.

Chestia tare la Shasta e mirosul gurii ei. Din experiența lui, o fată poate fi frumoasă și poate avea cele mai superbe țâțe din lume, picioare lungi și năsuc delicat, dar o gură care miroase urât o face să nu valoreze mai mult decât o labă. La Shasta, interiorul gurii îi amintește de siropul de porumb bogat în fructoză, cum ar fi siropul de cireșe amare fiert împreună cu roșu #5 și gelatină, până când limba ei emană în gură aroma unei plăcinte cu fructe Hostess de pe care zahărul fulguiește așa cum un șerpișor își leapădă pielea dulce, moartă și fină. Până când la fiecare sărut franțuzesc ea ajunge să îi îndese pe gât un șarpe semitopit, învelit în zahăr, ca un mic șarpe-jartieră sau o varietate de boa maroniu de grădină. De parcă gura lui Walter ar fi închisă peste noapte într-o combinație delicioasă de adăpost pentru reptile și cofetărie daneză.

Ea îi va șopti ceva despre sistemul de alarmă, iar el va arăta în sus. Privirea ei îi va urmări brațul până la o cameră montată la înălțime pe un perete. Moment în care el ar da din cap tăcut, totul e în ordine. Ar lămuri-o că a intrat în sistem. Walter a dezactivat totul de la distanță chiar înainte ca ei să urce în autobuz. A găsit o fereastră deschisă în spate. Plănuise asta de săptămâni întregi. Nimeni nu va afla vreodată că au fost aici.

Ca o dovadă incontestabilă că e mai mult decât un gură-cască al cărui creier funcționează cu zece neuroni, îi va povesti despre identificarea și exploatarea vulnerabilităților din rețea. În timp ce o va conduce spre scări, se va lăuda cu abilitățile sale criptografice geniale.

Shasta va ezita, șoptind ceva despre proprietarii casei și arme de foc. Despre legitima apărare pe proprietățile private.

Dacă îi prinde cineva, Walter promite că va minți. Va jura că el a momit-o aici pentru a o sugruma. Că e un ucigaș în serie. Are victime îngropate în gropi superficiale în întreg Vestul american. Va susține în fața unui juriu că îi spusese că era casa lui. Că plănuise să

mănânce Froot Loops din bolul pe care l-ar fi făcut din craniul ei. Că ar fi scris Helter Skelter cu sângele ei pe ușa de sticlă a răcitorului de vinuri Sub-Zero. Ca femeie aproape măcelărită, ea va scăpa cu fața curată.

Walter va spune că a verificat deja locul pe furiș. Nu e nimeni acasă. Va căuta în buzunarul de la spate și îi va arăta spirala de sârmă subțire. O are pregătită în caz că îl saltă poliția: o garotă pentru a o strangula, cu un cârlig mic de lemn atașat la fiecare capăt, pentru a o putea strânge mai tare. E biletul ei de ieșire din închisoare. Vederea prezervativelor și a unei arme mortale va fi polița de asigurare de care Shasta va avea nevoie. Se poate relaxa.

Sexul e sex, dar sexul combinat cu pericolul e grozav. Riscul iminent de a muri de mâna unui ucigaș în serie sau de a intra la închisoare o va face să se ude mai repede decât bomboanele M&M verzi. Vor sta încleștați unul de altul și el o să i-o tragă până vor fi pe jumătate morți. Vor boteza fiecare cameră. Dacă există vreun seif în spatele unei picturi sau al unui panou secret din perete, Walter îl va găsi. Își va apăsa urechea de cadran și va asculta discurile rotindu-se. Înainte ca ea să-i spună să n-o facă, el va smuci mânerul și va deschide ușa grea, luând doar atâția bani cât să le ajungă pentru două bilete dus la clasa întâi până la Denver.

În Denver o va duce într-o altă călătorie cu autobuzul, acolo unde casele mari sunt așezate departe unele de altele. Îi va arăta pe telefon cum a folosit ingineria inversă la softul pentru monitorizarea alertelor de securitate, cât de simplu e, iar ea îl va urma cât vor da târcoale unei case până când vor găsi o fereastră descuiată.

Înainte de acest moment, ea îl știa doar ca pe un pulălău cu creierii prăjiți. Un nimeni cu mintea dusă care își permite doar un amestec de iarbă proastă, plină de semințe și cioturi. Trăiește în subsolul maică-sii, unde țevăria hârâie ca un stomac, ca sunetul unei putori iminente. Shastei îi place de Walter, dar nu într-atât încât să se căsătorească cu el.

Până să ajungă în Denver, ea i-a acceptat deja latura secretă de băiat rău cu gesturi de Robin Hood. Felul cum poate deschide uși – abracadabra – și cum îi poate introduce ilegal pe amândoi în lumi bogate și interzise.

După ce fac dragoste pe un covor din blană de urs și aruncă prezervativul vâscos în focul care trosnește într-un șemineu de piatră de sub un candelabru de cristal, după ce beau vin furat, iar ea spală paharele și pune totul la loc, el reperează încă un seif. Pe ăsta, ascuns sub fundul fals al unui dulăpior dintr-o baie aparent goală, el îl va deschide într-o clipă și va lua doar atâția bani cât le trebuie pentru a merge cu avionul la Chicago.

Băiatul ăsta rău, Walter, o va cuceri cu totul. Chicago va fi o repetare a Denverului. Din Minneapolis vor ajunge la Seattle. Ca semn al respectului și admirației ei proaspăt înfiripate, ea va începe să îi numească sula Penis de Milo. În Minneapolis are o scăpare și îi spune „tati”. Seattle îi duce la San Francisco, unde se vor furișa pe lângă portarul unui zgârie-nori art-deco pe lângă care trec pur și simplu întâmplător într-o noapte. El sparge codul liftului și urcă spre apartamentul de pe acoperiș. Folosind telefonul, îi arată ce se vede pe fiecare cameră de supraveghere, pentru a-i dovedi că nu e nimeni acasă. În timp ce Shasta stă de șase lângă lift, el deblochează încuietorile, apoi o zorește să intre. Îi reamintește scenariul de rezervă. El: ucigaș în serie. Ea: victimă. Amândoi, în afara legii. A doua zi vor hoinări pe un doc din Sausalito, unde el ochește un iaht. Îl scot în golf, dar nu ridică velele, nu e atât de grandoman. Va folosi motorul și vor petrece o zi însorită pe apă. Cât stau la soare pe punte, ea va spune: „Arată-mi încă o dată”. El va scoate atunci, pe loc, sârma spiralată din buzunar și îi va arăta cât de ușor se pune în jurul gâtului ei. Doar pentru a o liniști.

Vor descoperi într-un dulap o mulțime de bikini, toți potriviți perfect pentru Shasta. El nu e obsedat nici de țâțe, nici de picioare, deci ea reprezintă idealul lui fizic: întinsă pe un șezlong și pipând Durban Poison până când pielea i se arde și devine de culoarea batoanelor picante cu chili și brânză gătite într-un vas adânc. În aceeași seară, el va ancora iahtul și va căuta un nou seif, de data asta mascat de o etajeră cu condimente camuflată în dosul unui panou din cambuză. Banii pe care îi găsește îi vor duce pe amândoi în San Diego.

Sunt încă intruși în paradis. Poate că ea se distrează cutreierând lumea și ducând o viață fermecătoare alături

de domnul Nătărău Pericol. Dar nu se va căsători niciodată cu el, iar el o știe.

Cât mai durează vacanța ei, vor țopăi din San Diego la New Orleans, din New Orleans la Miami. Vor face dragoste într-o vilă de pe malul apei. Într-un pat cu baldachin, lângă o fereastră mare ce dă spre ocean, sub o lună plină. La nici un minut după ce se vor fi trimis unul pe celălalt până în rai și înapoi, ușile dormitorului se vor deschide brusc. Bărbați în uniformă își îndreaptă armele spre Shasta. Luminile ard puternic, iar ea țipă, strângând așternuturile jilave peste trupul ei gol. Ea țipă, nu așa cum a exersat cu Walter, nu chiar așa, „E un ucigaș în serie!" referindu-se la el. Țipă: „Mi-a spus că locuiește aici!" Cam atât despre abilitățile ei actoricești. Spune: „A plănuit să mă stranguleze!"

O voce dintre uniforme urlă:

— Poliția!

Le poruncește:

— Țineți mâinile la vedere!

Așa se încheie vâjâiala lor infracțională prin țară. Bonnie și Clyde fără cadavre. Cu saliva încă umedă pe trupurile amândurora, el se dă jos din pat și își ia pantalonii. Le va arăta polițiștilor permisul de conducere. Cu mâinile ridicate și cu scula încă atât de tare, că strălucește, fluturând în continuare pe ea prezervativul plin ca pe un steguleț alb, va traversa camera spre un elegant birou franțuzesc de epocă.

Ea va fi încă în pat, plângând fără rețineri și spunând:

— Mulțumesc lui Dumnezeu, vă mulțumesc! El numește asta dragoste, dar plănuiește să mă distrugă!

Poliția nu-i va permite lui Walter să deschidă sertarul biroului, așa că el va îndemna un polițist s-o facă. Înăuntru, așezat deasupra, la vedere, se va afla un act de proprietate. Pe acel act, legalizat de un notar și înregistrat corespunzător în toate registrele publice, se va găsi același nume ca în permisul de conducere. Numele lui. Moment și loc în care, cu intonația elegantă a unui aristocrat înstărit, el va explica zâmbind dezbrăcat:

— Domnilor polițiști, aceasta este casa mea.

În pat plânsul se va opri. Vocea Shastei va întreba:

— Ha?

Băuseră amândoi vin roșu, iar marginea paharului ei îi va fi lăsat o mustață subțire, roșie, ca a lui Salvador Dali, pornită dinspre colțurile gurii și arcuită în sus.

El îi va explica. Deținea totul. În Denver, în Seattle – fiecare casă e a lui. Știa codurile de securitate, combinațiile seifurilor. Banii pe care i-a luat erau ai lui. A lăsat ferestrele deschise și le-a dat bacșiș portarilor ca să se uite în altă parte. Chiar și iahtul și bikinii. Walter a sunat pe furiș la 911 pentru a-i aduce pe polițiști aici: momentul perfect.

Își va scoate cu nonșalanță prezervativul și îl va arunca deoparte. Nu e numai un băiat rău, nătărău și nemernic, suficient de șmecher și de iscusit pentru a trece lejer prin viață și pentru a-i oferi distracții unei fete, ci mai e și bogat. Va fi același Walter de odinioară care îi plăcea Shastei înainte, numai că plin de bani. Tot el, numai că având mai multe pentru care să fie iubit.

Încă dezbrăcat, cu polițiștii privind în continuare, dar lăsând armele jos, și cu ea dezbrăcată, va îngenunchea pe podea, lângă locul unde își lăsase pantalonii. Va căuta în buzunarul unde e ascunsă garota și va scoate un inel. Va întreba:

— Vrei să fii soția mea?

Un inel cu diamant mare.

Și chiar în clipa aceea o echipă de catering va sosi acolo cu căpșuni înmuiate în ciocolată, Doritos cu aromă de Mountain Dew, pop-corn cu usturoi și sos de maioneză cu ceapă, usturoi și pătrunjel. Va aprinde un bong mare și aromat, plin cu New Purple Power, din care chiar și polițiștii vor trage cu lăcomie. În luna de miere, el și Shasta vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți pe o insulă tropicală deținută de el, reîmpădurită și cu câmpuri pline de iarbă White Rhino. Fie acolo, fie într-o rezervație de sub un dom geodezic scufundat pe fundul oceanului, cu toate autonome și reciclabile, înconjurați de o galaxie mereu schimbătoare de viață marină tropicală plină de culoare.

În orice caz, așa o să o ceară.

Nu are destule, nu încă, pentru a însemna totul pentru cineva. Înainte de orice, trebuie să facă bani căcălău.

Tweed O'Neill și echipa ei au depășit prima mașină de pompieri în drum spre infernul școlii în flăcări. Desigur, șeful pompierilor era deja la locul faptei. Alte echipe de știri aveau să le urmeze curând, o să își înșire antenele-satelit și fiecare le va orienta pentru a obține cea mai bună imagine a vâlvătăii. Era a patra școală din oraș care lua foc în ultima vreme. Toate canalele de știri lucrau cu aceleași declarații de presă, dar de data asta Tweed își adusese o armă secretă.

Intră în scenă dr. Ramantha Steiger-DeSoto, profesor universitar care preda „Studii de gen". Doamna doctor era o intelectuală bună de gură și telegenică, cu propriul ei punct de vedere asupra șirului de incendii.

Tweed îi scrisese doamnei profesor doctor un mesaj din studioul televiziunii, iar cele două s-au întâlnit la locul faptei când flăcările se ridicau în înaltul cerului. Cu școala generală prăbușindu-se încet în spatele lor, lansând gheizere strălucitoare de scântei și jar, Tweed a planificat interviul. Ea și doamna doctor stăteau la o distanță sigură în timp ce cameramanul și-a ajustat focalizarea, iar sunetistul a prins un microfon la reverul trendului Ann Taylor pe care îl purta doamna doctor.

Tweed îi putea auzi prin cască pe prezentatori discutând despre incendiu. Peste o clipă urmau să îi transfere telespectatorii pentru transmisia în direct, de la fața locului. A ochit concurența. Nimeni nu adăugase ceva în plus la poveste. Și-l pasau pur și simplu pe șeful pompierilor din cadru în cadru, iar el oferea fiecărui post aceeași listă de informații oficiale.

Doamna doctor părea netulburată de lumina puternică a camerei de filmat și de fumul înțepător care se ridica în valuri. Cineva sugerase că un așa-zis rezervor de propan, probabil având legătură cu centrala școlii, risca să explodeze în orice clipă. Cu toate acestea, dr. Steiger-DeSoto părea hotărâtă să își enunțe teoria despre evenimentele de dată recentă. Stătea dreaptă, cu aproape un cap mai înaltă decât Tweed, cu cârlionții ei blonzi prinși într-un coc delicat. Ilustra din cap până-n picioare sociologul serios care se pregătește să lumineze telespectatorii.

Cameramanul și-a pus pe umăr camera fixă și a numărat pe degete 3, 2, 1, iar apoi le-a indicat că sunt în direct.

— Tweed O'Neill, la locul unui nou incendiu de gradul trei, a început Tweed. Reprezentând distrugerea celei de-a patra școli din localitate în această vară.

Cameramanul a lărgit cadrul pentru a le include pe ambele femei.

— În această seară o avem alături pe dr. Ramantha Steiger-DeSoto, care ne va oferi o perspectivă asupra motivului acestor incendii recente.

Tweed s-a întors către elegantul cadru academic. I-a dat cuvântul:

— Ce credeți, doamnă doctor?

Doamna doctor nu era deloc tulburată de atenția acordată.

— Mulțumesc, Tweed.

S-a uitat direct în cameră.

— Procedurile federale de determinare a profilului infractorilor arată că piromanul tipic este un bărbat alb cu vârste între șaptesprezece și douăzeci și șase de ani. Pentru acest individ, declanșarea unui incendiu are un caracter sexual...

Ca la comandă, rezervorul cu propan despre care se vorbise a explodat undeva în străfundul clădirii cu un bum-BUM zguduitor, care a provocat un murmur adânc în mulțimea prezentă.

Doamna doctor a continuat:

— Pentru pirofil, actul împrăștierii de lichid incendiar echivalează cu exprimarea ejaculării sexuale într-un viol simbolic și degradant al construcției...

Asocierea incendiului cu sexul însemna aur în materie de audiență, dar Tweed se temea că limbajul doamnei doctor era prea elevat. A încercat să o reorienteze:

— Dar cine...?

Doamna doctor a dat din cap cu înțelepciune:

— Bărbați autoizolați. Susținători ai dreptei otrăviți de masculinitatea toxică a așa-numitei mișcări Men Going Their Own Way[17]. Ei sunt vinovații.

Tweed a încercat să adopte un ton mai destins:

— Deci Maureen Dowd avea dreptate?

Doamna doctor a zâmbit slab.

— Vreme de generații, cultura populară a promovat ideea că toți bărbații vor obține în cele din urmă poziții înalte în societate. La nivel global, bărbații tineri din

ziua de azi au crescut cu sentimentul că sunt îndreptățiți să aibă parte de putere și admirație, că ăsta e un drept al lor dobândit la naștere.

Tweed știa că pe post urma să intre foarte repede o pauză. Pentru a încheia intervenția, a întrebat:

— Doamnă doctor, care este cel mai bun mod de a rezolva problemele acestor tineri tulburați din ziua de azi?

Doamna doctor a proclamat, având în spate strălucirea infernală a flăcărilor:

— În general, bărbații trebuie să își accepte statutul redus în această lume.

Pe un fundal de fum și strigăte, ea a adăugat:

— De exemplu, războiul care se apropie va reprezenta pentru ei o ocazie excelentă de a obține elogiile la care tânjesc.

Tweed se pregătea de publicitate.

— Vă mulțumesc, doamnă doctor. A fost Tweed O'Neill, de la locul distrugerii fără sens a încă unui reper al comunității.

Cameramanul a făcut semn că transmisiunea se încheiase.

Doamna doctor se chinuia să-și scoată microfonul de la rever. Devenind brusc îngândurată, a întrebat:

— Ce face?

Se uita tăios undeva, nu foarte departe.

Privirea lui Tweed a urmat-o pe a ei. Ambele femei se uitau la șeful pompierilor. Senzația lui Tweed era că acesta făcea un inventar. Atenția lui părea să se oprească o clipă asupra fiecărui jurnalist prezent, iar el părea să îi bifeze pe lista pe care o ținea în mână. Privirea lui a întâlnit-o pe a femeii. Mâna în care ținea pixul a tras o linie peste ceva de pe hârtia din cealaltă mână.

Abia acum Tweed l-a observat pe băiețel. Un copil de școală primară, cu un semn decolorat ciudat ce îi cobora de sus până jos pe o parte a feței. Apoi a izbit-o realitatea: era ceva atât de drăguț. Șeful pompierilor din district își adusese copilașul să îl vadă pe tati la muncă. Privindu-i pe cei doi, Tweed și-a notat undeva în minte să transforme acest înduioșător moment tată-fiu într-o poveste frumoasă, pe care s-o vândă rețelelor de televiziune.

Pentru Garret Dawson problema o reprezentau filtrele de cafea. Făcându-și de lucru în bucătărie cu Mr. Coffee[18], a descoperit că rămăseseră iarăși aproape fără filtre. Alte cinci sute de căni de cafea consumate, alt an, mai mult de un an.

Îmbătrânea. Garret și-a dat seama de asta atunci când a căpătat reflexul de a se uita la ceva – o plantă din casă, un ceas, o carte – înainte să se uite la soția lui, Roxanne. Dacă mergea la o petrecere și vorbea cu o tânără frumoasă, cu fiica adolescentă a cuiva, de exemplu... sau chiar dacă vedea o femeie frumoasă care citea știrile la televiziunea prin cablu... iar el se uita mai întâi la fața ei fină și apoi direct la Roxanne – era prea deranjant. Soția lui fusese frumoasă la vremea ei, dar acum nu mai era tânără. Așa că Garret avea nevoie de un tampon între vederea cuiva tânăr și vederea ei. O scrumieră sau o cheie reglabilă pentru țevi, ceva ne-uman.

În același timp, a remarcat cum îl privea ea după ce se uita la actorii frumoși din filme, concentrându-se la pop-corn înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui. Poate doar își imagina asta. Era o proiecție bazată pe propriul comportament. Dar îi reamintea că și el îmbătrânea.

Cartea Talbott o spunea foarte bine:

Oamenii frumoși devin, puternici pentru că recunosc devreme natura puterii și se tem să o piardă. Cei care sunt frumoși în tinerețe învață să transfere puterea investind-o în versiuni ulterioare.

Își dau la schimb tinerețea pentru educație.

Își investesc educația în crearea legăturilor și dezvoltarea unei abilități. Își investesc banii în forme redundante de putere, în resurse de rezervă.

De aceea o versiune de bani care expiră este neapărat necesară. Puterea care trece din generație în generație sub forma abstracta a bogăției duce la privilegii și corupție. Banii nu trebuie strânși doar de dragul de a strânge bani, ci trebuie întrebuințați necontenit pentru un scop rodnic.

Filtrele de cafea erau ultima picătură. La atelier, Leon venise la el cu nu știu ce plan ridicol de a prelua controlul asupra guvernului și de a reorganiza țara. Suna aberant, dar în momentul de față orice suna mai bine decât cumpărarea altor cinci sute de filtre de cafea

pentru a le vedea cum îi contabilizează ultimii ani de viață. A turnat cafea măcinată în ultimul filtru și a umplut aparatul cu apă. A apăsat butonul pentru a-i da drumul. A strigat după Roxanne, care se afla în cealaltă cameră, și a spus:

— Cafeaua e gata într-o clipă. Ies un minut, a adăugat.

O să-l sune pe Leon. O să-i dea întâlnire la cârciumă. Să afle dacă planul ăla dement era o propunere pe bune. Leon îi dăduse cartea albastră/ neagră, unde scria:

Imaginează-ți că nu exista Dumnezeu. Nu exista rai sau iad. Exista doar fiul tău și fiul lui și fiul lui și lumea pe care le-o lași în urma ta.

Roxanne a strigat din sufragerie, întrebandu-l unde merge.

Când și-a tras haina pe el, s-a căutat în buzunare după chei și telefon. A intrat în camera unde ea stătea la masa la care mâncau, având înșirate în față un fel de formulare pentru impozite. A răspuns:

— Ne trebuie filtre de cafea.

După un lung interval de tăcere, ea a întrebat fără să ridice privirea:

— Deja?

Garret a simțit înfrângerea din vocea ei. Viața trecea la fel de repede și pentru ea. Un alt motiv pentru a încerca niște opțiuni radicale.

Aplecându-se, i-a șoptit:

— Mă ocup eu.

Și a sărutat-o pe frunte.

Fusese odinioară epoca religiei, când fiecare oraș se înălța în umbra catedralei sau moscheii sale. Cupolele și clopotnițele dominau fiecare construcție ghemuită în jurul lor. Apoi venise epoca comerțului, iar zgârie-norii centrelor de afaceri și coloanele striate ale băncilor au dominat bisericile. Fabricile au depășit în dimensiuni până și cea mai mare moschee, iar depozitele au eclipsat templele. De curând începuse epoca guvernării, în care clădirile ce reglementau viața cetățenilor explodaseră la orizont. Erau monoliți uriași, ce adăposteau și exercitau o putere la care atât religia, cât și comerțul puteau doar

să viseze. Acestea erau receptaculele opulente care protejau și etalau forța legiuitorilor și a judecătorilor.

În ultimele săptămâni de dinainte de Ajustare, în aceste fortărețe mărețe s-au aventurat oamenii obișnuiți, pretinzând că erau înfiorați de admirație și hoinărind primprejur de parcă ar fi fost niște simpli turiști. Făceau fotografii și pretindeau că se rătăciseră pentru a putea hoinări prin zonele restricționate și pentru a susține că sunt nevinovați în caz că erau prinși și li se cerea să plece. Au cartografiat posibilele căi de scăpare pe care trebuiau să le blocheze. Și au identificat pozițiile care le-ar oferi cele mai bune unghiuri de tragere.

Și, în timp ce se minunau pe sub candelabre și întindeau gâturile pentru a vedea splendoarea frescelor și arcurile aurite ale cupolelor înalte, și-au dat seama că hrana construise toate astea. Hrana care ar fi putut fi mâncată. Hrana care le fusese luată. Și siguranța construise scările astea de marmură, siguranța care ar fi putut fi a lor. Și viețile le fuseseră golite pentru ca aceste ziduri să poată fi căptușite cu mahon și palisandru lustruit, cu chestii aduse pe vapoare de prin toată lumea pentru a spori confortul și plăcerea elitei conducătoare. Mocofanii și țărănoii ăștia cu gurile căscate, cu expresii de câini bătuți, mimau respectul și își etalau admirația față de sediile grandioase și față de marii potentați care le orchestrau viețile dinăuntrul lor.

Au tot șoptit între ei. Au cartografiat cu filmări video. Au început să ia tot mai în serios misiunea pe care își puseseră în gând s-o ducă la capăt cu sânge-rece.

Și toți știau adevărul; strângi hrană și ea se strică. Strângi bani și te strici tu. Strângi putere și se strică guvernul.

În loc ca fiecare prostănac să aibă dreptul la un vot, cei mai deștepți, mai curajoși, mai cutezători ar urma să aibă dreptul la o sută sau trei sute sau o mie de voturi, pe când cei slabi și leneși nu ar avea nici unul. Cei mai productivi nu o să mai fie sclavii trântorilor. Trântorii o să fie puși la muncă.

S-au furișat tiptil în sălile puterii. Edificii mărețe, ridicate cu sudoarea lor și în care își trimiteau de prea multă vreme doar delegați. Au venit ca martori, pentru a cerceta nobilele decoruri unde viețile lor aveau fie să înceapă, fie să se încheie.

Când au privit lung în sus, la arcadele avântate de granit, sau în jos, la acrii de marmură șlefuită, s-au simțit mărunți și slabi. Dar când s-au îngrămădit în galeria spectatorilor, cot la cot, cu genunchii lipiți, formând o singură masă, și au cercetat cu privirea numărul mic al celor aleși pe drept, s-au simțit invincibili.

S-au înfrânat când au fost grupați în turme mici, mânate de ghizi vârstnici, care le recitau pe de rost înțelesul aprobat politic al fiecărui steag și al fiecărei statui. Au îndrăznit să își imagineze minunatele candelabre făcute praf. Și-au imaginat galeriile cu fiecare pictură ciopârțită și toate sculpturile răsturnate într-un talmeș-balmeș care să sugereze o groapă comună de capete și degete tăiate de piatră.

Au închis ochii pentru a-și închipui mai bine ferestrele înalte ale parlamentului sau ale tribunalului făcute țăndări, cu vrăbii construindu-și cuiburile în cornișele și firidele aurite ale rotondei.

Presa a văzut în acest val de curioși o creștere a nivelului de patriotism. O reconectare a cetățenilor cu națiunea lor. Și în această privință presa avea dreptate, dar nu în felul în care presupunea. Presa i-a descris pe acești oameni în chip de pelerini care se închinau în fața superiorilor. Și presa a prezis un viitor în care pacea și cooperarea se vor dezvolta tot mai mult – și avea dreptate și în această privință, dar nu în felul în care se așteptase.

Cât despre nou-veniți, aceștia își țineau privirea plecată și simulau timiditatea. În concordanță cu poziția lor inferioară de oameni simpli, se dădeau la o parte cu deferență chiar și când cei mai umili aprozi sau stagiari treceau în viteză printre rândurile lor.

În ultimele zile, turiștii au inundat fiecare clădire a guvernului. Apoi, ca și cum ai fi apăsat pe un comutator, gurile-cască au dispărut. Pe holurile pustii nu-i mai vedeai decât pe cei care aveau treabă acolo. Ei se salutau dând din cap și le strângeau mâna paznicilor. Cei în uniformă și cei în haine de stradă se puneau de acord din priviri asupra a ceea ce trebuia să se întâmple. Toate părțile conspirau în vederea zilei când aveau să acționeze împreună.

În afară de paznici, nimeni nu îi trata pe acești oameni cu respect, pentru că doar paznicii și polițiștii

recunoșteau de unde se naște adevărata forță a națiunii.

Iar acum, ghemuit în magazia de sub scările dinspre sud, Nick a spus:

— Nu știu. Înainte îmi plăcea poliția.

S-au rezemat de un perete de cutii burdușite cu vechi uniforme de fanfară. Prin locurile unde cartonul se crăpase se întrezăreau fireturi aurii. Nasturi de bronz străluceau ca o comoară în lumina slabă.

Shasta avea crampe la picioare. Cel mai probabil inhalau azbest și praf de cretă cancerigen. Pudra de talc era cretă, iar talcul cauza cancer cervical. Lumea se afla în pragul războiului, dar Shastei îi plăcea aici. Cu coapsa lipită de coapsa lui Nick. Discuția îi dădea senzația de autentic. Nimic important nu s-a întâmplat vreodată la telefon.

Înainte, a spus Nick, adevărul era ușor de găsit. Adevărul se găsea în ziar, asta până când a publicat un necrolog pentru tatăl lui Nick. Acolo scria: „Soț și tată iubit, decedatul a murit în urma unui hemoroid cerebral...” Internetul a preluat greșeala, care a ajuns o poantă pe sute de site-uri de știri. A devenit chiar și o memă, de obicei cu o imagine cu Ronald Reagan sau Gore Vidal, însoțită de cuvintele „A murit în urma unui...” în partea de sus a imaginii și continuând în partea de jos cu „...hemoroid cerebral!”

Cuvântul pe care îl aștepta toată lumea era „hemoragie”. Tatăl lui Nick tundea iarba și a avut un anevrism cerebral. Doar un cuvânt – și ziarul nu l-a putut scrie corect.

Shastei îi era milă de el. A încercat să-i explice.

Dr. Brolly le explicase la cursul de „Metode mediatice” cum jurnalismul modern, reportajele zilnice din ziare, lucrurile la care ne gândim când ne gândim la obiectivitate, tot acel adevăr echilibrat, a fost ucis de Craigslist. De Craigslist și Monster și Backpage și eBay. Profitul ziarelor a provenit întotdeauna din mica publicitate. Acele pagini peste pagini cu cățeluși de vânzare, apartamente de închiriat, mașini la mâna a doua, locuri de muncă și BAS căutând FAS[92] reprezentaseră fundația pe care se sprijinise edificiul celei de-a patra puteri în stat.

Toate anunțurile acelea cu obiecte de vânzare din curți și garaje, cu pisici siameze bej-roșcate, cu oameni ce încercau să cumpere suvenire din al Doilea Război Mondial sau porțelanuri Fiesta sau lemn de foc crăpat și uscat, ele stăteau la temelia celor mai vechi dinastii politice. La cinci cenți sau un dolar pe cuvânt, acele pagini constituiseră mina de aur care finanțase cultura înaltă. Editorialele, cronicile de carte și reportajele de investigație care primiseră premii Pulitzer. Potrivit lui dr. Brolly, cele mai strălucite și mai erudite observații ale noastre își datorau existența oamenilor săraci care încercau să scape de sticle vechi de parfum Avon și de proprietăți deținute în comun pe care nu și le doreau.

— Filmele există, îi spunea dr. Brolly fiecărei promoții în fiecare an, pentru că filmele le dau posibilitatea sălilor de cinema să vă ceară cinci dolari pe pop-corn.

Ce voia el să evidențieze era faptul că pop-cornul ăla lipsit de valoare susținea lumea strălucitoare a starurilor de cinema și premiile Oscar. În același fel, cuvintele izolate și lipsite de valoare, tipărite pentru câțiva dolari pe zi, susținuseră colosalele imperii ale ziarelor.

Odată cu moartea ziarelor, credibilitatea tuturor lucrurilor a devenit chestionabilă. Nimeni nu mai stabilea sau argumenta eficient, nimeni nu mai deosebea calitatea de gunoi, adevărul de minciuni. Fără un păzitor, un arbitru, totul avea aceeași valoare.

Dr. Brolly îi pusese să citească *Societatea fraților* a lui Robert Bly[10]. Cartea susținea că societatea modernă își pierduse ierarhia tradițională. Indiferent dacă era vorba de patriarhat sau matriarhat, mamele și tații fuseseră reduși la același statut cu copiii lor. Nimeni nu voia să fie adult, iar oamenii erau mai degrabă prieteni, camarazi, egali, nu profesori și studenți. Erau reduși la statutul de frați.

Brolly prezicea că această nivelare a ierarhiei sociale avea să ducă la populism. În locul câtorva înțelepți luminați, pe frâiele puterii o să pună mâna mulțimi uriașe de oameni îmboldiți de emoții și lăcomie.

Nick a întrerupt-o de sub scări:

— Știi că e tot timpul drogat?

Shasta a întrebat:

— Robert Bly?

Nick a clătinat din cap:

— Dr. Brolly.

Și i-a povestit despre plasturele transdermic lipit pe spate pe care i-l văzuse acolo unde îi ieșea tricoul din pantaloni. De 1 Mai, Brolly purta în fiecare an același tricou. Era alb cu totul, în afară de zonele de la subsuori, și pe partea din față avea imprimate cu roșu cuvintele „Parlor Pinko”[11]. Asta însemna că e poponar, spunea lumea. Plasturele era cu Fentanil. În alte zile purta tricouri cu „Limousine Liberal” sau „Champagne Socialist”.

Orice pușți de la Universitatea din Oregon putea recunoaște un plasture cu Fentanil sau un Percocet și de pe Lună.

Ghemuit în spațiul prăfos de sub scări, Nick a numărat pe degetele de la mâini lucrurile în care crezuse. Moș Crăciun, Iepurașul de Paște, Zâna Măseluță, religia, cotidianul *The Oregonian*[12], guvernul, dr. Brolly, poliția. În școală, istoria s-a schimbat, geografia s-a schimbat. Imediat ce luai un examen, informațiile pe care le învățaseși deveneau depășite. Acum nu mai știa în ce să creadă. Se gândea să își verifice mesajele de pe telefon, dar nu voia să riște montându-i bateria și activând vreo formă de localizare a dispozitivului.

Shasta și-a verificat telefonul. Nici un cuvânt de la Walter. Nici mama ei nu îi răspunsese la mesaj. Se întreba dacă o simplă iubită putea să depună o cerere de căutare a unei persoane dispărute. Suna jalnic. Așa a fost mereu adevărul. Dar ea a sugerat:

— Poate că trebuie să începem cu toții să credem în noi înșine.

Pentru a înrăutăți și mai tare lucrurile, a adăugat:

— Poate că trebuie să crezi în tine însuți.

Nick s-a încruntat la ea până când Shasta și-a mutat privirea. Vocea lui a devenit gravă.

— Spune-mi tot ce știa Walter despre conspirația aia mare, i-a cerut el.

După ce Piper își citise rolul, comisia de selecție îi expediase pe ceilalți actori. Părea să fi obținut slujba. Totuși comisia încă delibera. Pentru a se convinge, îi

dăduse să mai citească niște fragmente. Practic, niște platitudini. De exemplu: „Trebuie să ne debarasăm de măsurători și să născocim noi înșine ce înseamnă un minut...” Erau scrise de mână pe fișe și ținute aproape de cameră. Treaba unui actor era să facă irealul credibil. Să transforme paiul imaginar în aur palpabil.

— Momentele, a citit Piper, sunt cărămizile vieților noastre. Iar viețile noastre nu trebuie măsurate în weekenduri. Timpul nostru pe Pământ nu trebuie judecat după salariile câștigate și taxele plătite.

Un membru al echipei de filmare a înlocuit fișa, iar Piper a citit:

— Vă vorbește Talbott Reynolds, monarh absolut desemnat de Consiliul Triburilor.

Regizorul, insul acela, Rufus, a cerut încă o dublă.

— Vă vorbește Talbott Reynolds, a intonat Piper, monarh absolut desemnat de Consiliul Triburilor.

Cei din comisia de selecție s-au apropiat și au mai deliberat. Regizorul a cerut încă o dublă. De data asta pe un ton mai relaxat, mai jovial.

Piper a adoptat o voce zâmbitoare.

— Vă vorbește Talbott Reynolds.

A înălțat puțin fruntea, pentru ca fața lui să pară mai atractivă.

— Monarh absolut desemnat de Consiliul Triburilor.

Au schimbat fișele și l-au pus să citească:

— Articolul 7 din Declarația de Interdependență:

Strângi hrană și ea se strică. Strângi bani și te strici tu.
Strângi putere și se strică națiunea.

Au derulat filmarea și s-au uitat cum rostise vorbele a doua oară, apoi și a treia oară. Dădeau din cap ca și cum ar fi fost cu toții de acord. Au înlocuit fișa cu o alta, pe care scria: „Nu o să ajungi să fii simpatizat dacă ești simpatic”.

Dând din cap, regizorul a spus:

— Cu dublu semn de exclamare.

A adăugat:

— Te rog.

Pe următoarea fișă scria: „Suntem neglijenți cu propriul destin în timp ce le impunem altora un destin

arbitrar. Astfel distrugem atât propriile noastre vieți, cât și viețile lor”.

Pentru Piper, totul era doar o bolboroseală, dar a rostit fiecare discurs cu o demnitate solemnă. A citit: „Fiecare dintre noi trebuie să își urmeze propriul destin și să le permită celorlalți să îl urmeze pe al lor”. A citit: „Din pur respect, nu trebuie să impunem mersul înainte sau țelurile celorlalți oameni”.

O brută mătăhăloasă, mirosind a praf de pușcă, exact ca artificiile și benzina, s-a apropiat și a folosit un șervețel împăturit pentru a-i tampona cu delicatețe lui Piper transpirația de pe frunte.

Echipa a înlocuit fișa cu alta. Și iarăși:

— Vă vorbește Talbott Reynolds, monarh absolut desemnat de Consiliul Triburilor.

Dubla a fost stricată când i-a chiorăit stomacul.

De data asta, regizorul i-a cerut lui Piper să citească literele scrise cu majuscule ca și cum ar fi scrise cu majuscule.

Piper a improvizat:

— Aici Talbott Reynolds, aristocrat suprem, mare sculă, prim-vrăjitor, monarh absolut...

A lungit-o la infinit.

Așa cum au venit să aducă un omagiu special ultimelor zile ale guvernului, oamenii s-au adunat să se uite lung, pentru ultima dată, la celelalte relicve. Au stat în grupuri mari și au supravegheat echipele de televiziune care transmiteau de la locurile infracțiunilor. Și reporterii au fost măguliți și au simțit că sunt glorificați. Și reporterii s-au infatuat în fața a ceea ce părea o dovadă a autorității lor respectate în întreaga lume. În același chip, mulțimile s-au îngrămădit la ceea ce știau că erau conferințele de adio ale unor academicieni stimați, iar acei mult lăudați laureați au considerat gloatele care îi ascultau cu atâta concentrare drept un compliment. Și acești profesori universitari au simțit că viitorul, pentru prima dată după mulți ani, ar putea fi unul mai bun. Și atât jurnaliștii, cât și profesorii se înșelau.

Căci educația le oferise oamenilor prea puține în schimbul banilor lor. Iar presa nu le oferise nimic în schimbul timpului și atenției lor.

Iar acum, când mulțimile au venit să-i vadă, au făcut-o cu milă și amărăciune. Alții i-au privit cu o curiozitate morbidă și cu tristețe, așa cum ar fi privit ultimul porumbel călător rămas în viață. Căci oamenii știau că erau ultimele zile ale instituțiilor de acest fel și că în curând urma să aibă loc un eveniment care va despărți prezentul de viitor. Au studiat declinul unor astfel de profesii pentru a le putea descrie cândva copiilor lor.

Cu nostalgie, oamenii s-au uitat la puterea găunoasă a politicianului, a jurnalistului și a profesorului și le-au spus adio în tăcere.

Din afara clădirii Prince Lucien Campbell, lui Jamal, care stătea în curte, vechiul și venerabilul edificiu i se părea un model pentru *Prăbușirea Casei Usher* a lui Poe. Cu un design de epocă pitoresc, se înălța spre cerul posomorât al nopții. Un curcubeu blând, cu verde și auriu, strălucea printr-un vitraliu îndepărtat, iar un fir de fum se ridica în spirale dintr-un singur horn în ruină, sugerând existența unui singur ocupant încă treaz în noaptea târzie.

Jamal i-a făcut semn lui Keishaun să o ia înainte și cei doi bărbați au împins ușa solidă, cioplită din lemn masiv de stejar, cu balamalele de fier acoperite de o crustă roșie de rugină. În timp ce înaintau în interiorul clădirii, tencuiala căzută scârțâia sub pașii lor. Fâlfâitul aripilor de liliac le-a vâjâit peste șepcile de baseball. Candelabrele aurite migălos lucrate, dintr-o epocă apusă, montate din loc în loc de-a lungul pereților, aruncau o lumină slabă, pâlpâitoare și palidă, ca a lămpilor cu gaz.

Cei doi au navigat prin labirintul coridoarelor înguste. Pe șirurile abrupte de trepte ale scărilor. Au înfruntat mirosurile înfiorătoare de praf și funingine ale podului. Piatra și grinzile construcției impunătoare păstrau o liniște perfectă, încât urechile nerăbdătoare ale lui Jamal țiuiau. A auzit în acea liniște niște cuvinte, cuvinte rostite, o învălmășeală înăbușită de voci scăzute, ca o apă învolburată, ca un public de fantome șoptind în acele încăperi reci și umede.

Un roi de camere fetide a fost înlocuit cu un alt amestec confuz de standuri râncede și distruse și de birouri de studiu pentru universitari. Rafturi cu cărți ale

căror cotoare de piele erau învelite în mucegai se întindeau cât vedeai cu ochii. Sunetul ca de metronom al apei care picura marca fiecare clipă, iar igrasia înnegrise elegantele tapete de catifea ale clădirii. Un coșmar de coridoare bifurcate i-a condus pe lângă sălile de lectură igrasioase și cavernoase, unde Jamal putea jura că sufletele absolvenților de umanioare tânjeau încă după o revanșă. Cereau răzbunare. Așa cum și trebuia, a reflectat el. Generații întregi fuseseră învățate cele mai rele feluri de inginerie socială, fuseseră instruite și testate până când acele minciuni instituționale înlocuiseră orice gândire rațională proprie. Fantomele care populau clădirea Prince Lucien Campbell nu aveau să-și găsească odihna până când Jamal și Keishaun nu vor afla răspunsul pe care îl căutau în această seară.

Cei doi au trecut cu pas greoi de la un etaj ruinat la altul până când le-a atras atenția o singură notă scoasă de un pian. A urmat un șir de note. Acel șir, „Nocturna în Mi major" a lui Chopin, i-a dus spre un birou descuiat. Dincolo de el se afla un șir dărăpănat de camere, iar în cea mai îndepărtată și-au găsit obiectivul.

Aici era un sanctuar interior, o oază somptuoasă aflată sus în clădire, unde echipa de lachei a unui om mare își încheiase treaba pe acea zi. Aici pereții erau lambrisați impresionant cu palisandru cerchez și un foc pârâia ușor într-un cămin cioplit minuțios în marmură italiană, bogat ornamentat cu amorași țopăind și iconografie heraldică. Un decor deloc neobișnuit pentru erudiții profesori de la Universitatea din Oregon. Razele curgătoare ale luminii de lună se revărsau prin luxoasele vitralii, împrăștiind culori spectrale care decorau mai departe arabescurile elegantului covor oriental din cameră.

Tușele moderne includeau un afiș înrămat cu Che Guevara, atârnat deasupra șemineului. Un steag american, de asemenea înrămat, fusese atârnat cu susul în jos deasupra biroului de modă veche al profesorului. O margine a steagului părea roasă, pârlită, de la vreo încercare de demult de a-l arde într-un protest turbulent. Pe birou stăteau aliniate diverse volume rare și bibelouri scumpe. Lui Jamal i-a atras atenția o fotografie sepia semnată de Emma Goldman, fixată pe un mic șevalet

împodobit cu bijuterii. Lângă el stătea un deschizător de scrisori ascuțit ca un brici, cu un design maur clasic.

Marele om însuși moțăia pe un fotoliu de piele, cu un exemplar din *Reguli pentru radicali*[13], rămas deschis pe piept, pe jumătate ascuns de barba lui căruntă și dezordonată. În ciuda bărbii și a cărții, sloganul de pe tricou era încă lizibil. Acolo scria „Așa arată un feminist”.

Cracii pantalonilor săi de bumbac cu cordon erau rulați în sus, iar picioarele palide și zbârcite îi erau afundate într-un lighenaș cu apă fierbinte. Lângă lighean aștepta pregătit un prosop de baie împăturit.

O carafa de cristal cu niște vin strălucind puternic în culoarea chihlimbarului stătea pe o măsuță mică și inestimabilă de lângă el. Un pahar gol, de mărimea unui degetar, păstra încă urma aurie a ultimului rând de băutură.

Jamal și Keishaun s-au strecurat în încăpere, admirându-i podoabele istorice. Conștienți că această splendoare fusese construită cu sudoarea și visurile eșuate ale unui număr enorm de studenți în umanioare. Acordurile lui Chopin ieșeau dintr-un disc scânteietor, cu nuanțe de onix, care se rotea încet pe un gramofon vechi, probabil moștenire de familie.

Stimatul savant, dr. Emmet Brolly, a clipit și s-a trezit.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere? a întrebat el, cu ochii urduroși fixați, captivați fățiș de pantalonii strâmți ai lui Keishaun.

Prea speriați pentru a vorbi, studenții și-au mutat neliniștiți greutatea de pe un picior pe altul și s-au holbat în jos, la pantofii lor uzați de tenis. Pe neașteptate, Jamal a ridicat privirea și a bâiguit:

— Domnule, vă amintiți de Walter Baines?

O clipă mai târziu, simțindu-se gol sub privirea pofticioasă a genialului bărbat, Keishaun a insistat:

— Credem că are probleme.

Doctorul și-a încrețit fruntea. A închis încet cartea și a pus-o deoparte.

— Ce gen de probleme?

Jamal l-a privit pe Keishaun, apoi s-au uitat unul la altul cu ochi îngrijorați. Jamal i-a spus lui Brolly:

— Există un fel de listă...

Pentru a-l lămuri, Keishaun a adăugat:

— O listă pe internet.

I-a explicat zvonurile și puținul pe care îl știuse Walter despre asta. Părea simplu: dacă tu credeai că o persoană reprezintă un pericol pentru societate, puteai să îi postezi numele pe un anumit site. Dacă nimeni nu era de acord cu nominalizarea, numele dispărea după câteva ore. Dar, dacă mai mulți oameni susțineau nominalizarea respectivă, numele rămânea acolo pentru a atrage mai multe voturi potențiale. Cu cât o persoană primea mai multe voturi, cu atât era într-un pericol mai mare.

Jamal s-a băgat:

— E ca un concurs de nepopularitate!

Izbucnirea lui isterică i-a făcut pe toți să se rușineze. Au tăcut, timp în care bușteniii aprinși din șemineu pocneau și gemeau încet.

Într-un târziu, dr. Brolly a râs. Avea un chicotit cât se poate de energic, nonșalant și parfumat cu mirosul vinului de Xeres. Îi dezvelea absolut toți dinții pătați de marijuana. Ca savant liber-cugetător și formator de minți tinere, era clar că în îndelungata sa carieră avusese de-a face cu multe asemenea vânători de vrăjitoare. Parcă pentru a se calma, s-a întins după carafă și și-a umplut păhărelul. După ce a sorbit, a privit lichidul chihlimbariu și a zâmbit fals.

— Da, copiii mei, a spus el. Întotdeauna a existat o listă!

Jamal și Keishaun l-au așteptat să continue. Cu ochii larg deschiși. Cu sufletele pline de teamă.

Doctorul a făcut un gest larg cu paharul micuț.

— Luați loc, i-a poftit el.

Cei doi tineri ascultători s-au așezat cu picioarele încrucișate pe covor, dinaintea lui.

Brolly le-a vorbit pe un ton condescendent:

— Întotdeauna a existat o listă. O, cât de mult își iubesc oamenii listele!

A zâmbit cu superioritate.

— De la cele zece porunci până la lista neagră de la Hollywood. De la lista cu dușmani a lui Nixon la lista lui Schindler și la lista celor mai bine vândute cărți din *New York Times*. De la lista lui Moș Crăciun la lista lui Dumnezeu, care separa oile de capre.

A continuat să descrie genealogii ca liste, apoi taxonomii, inventare. Și-a terminat paharul de Xeres, și-a turnat altul, l-a băut și și-a turnat încă unul.

— Atât de lăudatele noastre amendamente la Constituție sunt o listă! Așa cum au fost și cele 95 de teze pe care Martin Luther le-a bătut în cuie pe ușa catedralei în timpul festivalului de Fasching!

Când Jamal și Keishaun l-au privit cu ochi goi, a răcnit:

— Dacă voi doi i-ați fi citit pe Lewis Hyde și Victor Turner... în loc să fumați săruri de baie și să jucați Pokemon Go... ați fi știut despre ce vorbesc!

Alunecând ușor într-o prelegere pe care o rostise de nenumărate ori, a declarat:

— Ritualuri de inversare a puterii!

Jamal și Keishaun s-au pregătit pentru o predică didactică de mare întindere.

Disertația lui Brolly s-a revărsat mai departe: majoritatea societăților civile și-au perpetuat statu-quoul practicând astfel de ritualuri. Pentru o scurtă perioadă de timp, în fiecare an, uneori în fiecare anotimp, cetățenilor din clasele cele mai de jos li se conferea putere asupra superiorilor lor. În societățile moderne, asta se mai întâmpla de Halloween, la răscrucea dintre vară și toamnă și, zice-se, dintre vii și morți. În noaptea de 31 octombrie, copiii lipsiți de putere se îmbracă în costumele exclușilor – ale animalelor, ale morților, ale singuraticilor proscriși precum cowboy-i sau vagabonzii. Băieții se îmbracă în fete și fetele se îmbracă în băieți și toți acești străini diferiți au puterea de a hoinări liberi și de a cere tribut de la cinstiții deținători de proprietăți care sunt membrii societății. Dacă nu li se plătește tributul, amenințarea din „Ne dați sau nu ne dați” promite vătămarea proprietății.

— Motiv pentru care, a bolborosit doctorul, prin anii 1920 atât de multe case au fost arse și atât de multe cauciucuri au fost tăiate, încât ziarele au conspirat cu companiile de asigurări și cu cele de dulciuri să instituie un ritual al dăruirii de bomboane! Imaginați-vă! a spus el, minunându-se. Săracii ardeau casele bogaților! Toate jignirile din anul precedent erau răzbunate!

Chiar și colindatul de Crăciun – colindatul tradițional de Crăciun, care îți încălzește inima – fusese

un sport sângeros. Săracii se adunau în fața caselor bogaților și cântau ca să amenințe. Doar mituirea cu aur și belșug de mâncare îi trimitea la următoarea casă. Obiceiul nostru de a oferi flori la o înmormântare provine dintr-un ritual antic în care săracii din așezare adunau flori sălbatice și ierburi parfumate. Soseau la coșciugul mortului și le dădeau aceste daruri rudelor îndoliate, primind în schimb bani și pâine.

Cu un entuziasm copilăros evident, profesorul doctor și-a bălăcit picioarele goale în ligheanul cu apă.

A declarat:

— Armata e plină de ocazii convenționale în care ofițerii trebuie să se supună inferiorilor lor pentru o scurtă perioadă de timp.

La bordul submarinelor nucleare, fiecare echipaj are parte de o noapte „Hefe's Café". Dineul e celebrat de ofițerii de pe vas, care decorează cantina ca pe un restaurant de lux și apoi gătesc ei înșiși și le servesc militarilor detașați acolo o masă de foarte bună calitate. În mod similar, în America antebelică ritualul de inversare a puterii era cunoscut sub numele de Saturnalia. În perioada Crăciunului, proprietarii de plantații le dădeau sclavilor cadouri și le permiteau să călătorească pe distanțe scurte pentru a-și vizita rudele de pe plantațiile învecinate. Toți sclavii primeau câteva zile de libertate. Li se dădea atâta rachiu de mere cât puteau bea și atâta carne de porc câtă puteau mânca. Rapoartele lui Frederick Douglass arată că sclavii mâncau, beau și chefuiau până când se îmbolnăveau. În fiecare an, boala asta a excesului îi lăsa într-o stare groaznică. Astfel sclavii erau convinși că au voința slabă. Că le trebuia un stăpân care să îi înfrâneze și să le controleze pornirile inferioare. După câteva zile de exces din toate, se bucurau să revină la statutul de sclavi.

Până în acest moment, prelegerea doctorului fusese lungă și îngăduitoare și stropită cu alcool.

— Creștinii *amish,* a continuat Brolly pe un ton monoton, au obiceiul straniu numit Rumspringa. Cuvânt care se traduce prin „alergare" sau „țopăit". La intrarea în viața adultă, adolescenților *amish* li se permite să se înfrupte din roadele lumii din afară. Așa cum sclavii se bucurau de Saturnalia, tinerii *amish* fac, inevitabil, exces de droguri, sex, stiluri de viață obositoare cu salariu

minim. După ce devin nefericiți, a cârâit Brolly, sunt extrem de bucuroși să se întoarcă la viața lor pură și simplă de *amish.*

Jamal s-a uitat la ceasul de la încheietură. Keishaun a rezistat impulsului de a-și verifica mesajele. Clar, profesorul era în formă.

Dr. Brolly s-a oprit pentru a-și trage respirația. Cu băutura sclipindu-i pe buze și cu smocurile încâlcite de păr lung și cărunt care îi ieșiseră din coadă, arăta exact ca un vrăjitor. Ca un eretic care trăncănea întruna. Fixându-și micul public cu ochii strălucitori, a întrebat:

— Voi știți de ce țara asta, chipurile cea mai înțeleaptă, cel mai reușit experiment uman, NU practică un ritual de inversare a puterii?

Pentru că nici unul dintre cei doi tineri n-a răspuns, doctorul a strigat:

— Karneval!

A răcnit:

— Fasching!

Cel din urmă era un cuvânt derivat din termenul german pentru „ultima strigare”. Era echivalentul modernului Mardi Gras, o ultimă indulgență carnală înainte de greutățile și înfrânarea din Postul Mare. În Bavaria secolului al XVII-lea, ritualul de inversare a puterii le permitea țăranilor să mănânce și să petreacă, uneori și să copuleze în biserici și catedrale, în timp ce parade festive cu călugări și preoți urcați în căruțe – echivalentul carelor noastre alegorice – aruncau cu fecale în spectatori. Profanul devenea sacru și sacrul, profan. Dar numai pentru puțin timp.

Cu toate acestea, în fereastra asta de timp a lipsei de legi a făcut Martin Luther pasul său decisiv. Și-a afișat obiecțiile față de Biserica Catolică. Și astfel a fondat protestantismul.

— Veți fi de acord că Statele Unite nu reprezintă altceva decât o națiune protestantă? a întrebat Brolly. Cel puțin la întemeierea ei, a adăugat el.

Pentru că religiile protestante fuseseră create în timpul unui ritual de inversare a puterii, acele religii au fost mereu circumspecte față de asemenea practici.

Brolly a dat din cap cu înțeles.

— Papa, Sfinția Sa, va continua să spele și să sărute picioarele săracilor în Joia Mare, dar protestanții nu se

vor expune niciodată aceleiași vulnerabilități.

Asta bănuia el că era greșeala fatală a acestei țări măreațe. Nu le-a permis niciodată celor mai slabi, celor mai săraci, celor mai lipsiți de drepturi să se bucure măcar de o oră de putere ritualică. Da, noi am sterilizat pentru copii versiuni ale ei, precum Halloweenul și colindatul de Crăciun, dar nu aveai nimic cu care să liniștești adulții din clasele de jos ca să rămână satisfăcuți de sărăcia lor încă un an.

Jamal a lăsat să treacă un interval respectuos de timp înainte de a încerca să schimbe subiectul:

— Și-atunci lista?

Disperat, Keishaun a implorat:

— E adevărată?

Moleșit și puțin pilit, dr. Brolly a țâțâit. A ridicat o mână palidă și s-a jucat cu câteva fire din părul său răvășit.

— Ca specialist în antropologie culturală, aud de multă vreme de lista asta născocită. Și e un mit urban. O fantezie absolută, i-a asigurat el.

Cei doi studenți arătau vizibil demoralizați. Veniseră aici pentru a întreba de Walter, pentru a afla dacă profesorul îi putea ajuta. Nu putea sau nu voia. Era o fundătură.

Parcă simțindu-le dezamăgirea, dr. Brolly i-a stârnit. Poate pentru a-i liniști, poate doar pentru a flirta, a întrebat:

— Lista aceea mitică?

A întrebat, exclusiv dintr-o perspectivă antropologică:

— Ce se întâmplă dacă un nominalizat primește prea multe voturi?

Cu privirea în pământ, Keishaun a înaintat până când a îngenuncheat la picioarele lui Brolly. Apa din ligheanul de plastic încetase de mult să mai fie fierbinte. Keishaun s-a întins după prosopul împăturit.

— Treaba merge așa, a început el și a ridicat cu blândețe un picior palid din apa călduță, l-a șters cu prosopul și l-a așezat pe covor.

Studentul a repetat procedura cu celălalt picior înainte de a duce fiecare picior la gură și de a le săruta pielea rece și zbârcită.

Dr. Emmet Brolly s-a holbat uluit la el, cu fălcile lui păroase larg deschise.

După ce a făcut asta, Keishaun a întins o mână undeva la șale. A scos de la brâu un revolver cu țeavă scurtă și a tras un singur foc în figura uluită a profesorului.

Nu s-a auzit nici un zgomot de pași în goană. Clădirea părăsită era pustie. Jamal a îndrăznit să spună:

— Nu că aș vrea să fac jocuri de cuvinte, dar ești cam iute de mână.[14]

Brolly s-a lățit în fotoliul lui, iar sângele a umplut craterul neregulat care îi înlocuise fața. Sângele a bolborosit în locul descoperit din partea de sus a traheii sale ciuruite. De-acum înainte nu mai plictisea pe nimeni. Toate rezultatele cercetărilor și educației sale erau împrăștiate pe lambriurile din lemn de nuc aflate în spatele fotoliului în care stătea. Mâinile i-au tremurat o clipă. Apoi sângele a încetat să-i mai curgă pe barba căruntă și a murit de-a binelea.

Keishaun și-a ascuns arma înapoi la brâu.

— În câteva zile n-o să mai conteze.

I-a făcut semn lui Jamal să aducă deschizătorul fantezist de scrisori de pe birou.

— Cam cât valorează? a întrebat el.

Jamal și-a verificat telefonul, căutând printr-o listă lungă de nume. A continuat să caute. Lista se lungea în fiecare zi, întrucât oamenii făceau nominalizări în ultima clipă. În cele din urmă a spus:

— N-o să-ți vină să crezi...

Keishaun a înmărmurit.

— Spune-mi!

Jamal a ridicat privirea de pe ecran, radiind de bucurie.

— *O mie șase sute de voturi...*

Prietenul lui și-a pierdut răsuflarea. Practic, asta îi făcea să aibă propriul lor partid politic. Keishaun și-a acoperit gura cu amândouă mâinile și a țipat în șoaptă de fericire.

În timp ce folosea deschizătorul de scrisori pentru a tăia urechea mortului, Jamal a oftat:

— Mulțumesc lui Dumnezeu că Walter ne-a informat.

Keishaun a ridicat neputincios din umeri. Îmbujorându-se puțin, a spus cu voce slabă:

— Bietul Walt.

Jamal i-a întins urechea, cu diamantul din ea încă scânteind în lob. Cei doi tineri și-au lovit pumnii deasupra rămășițelor mutilate ale doctorului Emmet Brolly, au bătut palma de mai multe ori. Înainte să plece, Keishaun s-a dus la steagul înrămat, acel suvenir pe jumătate pârlit de la vreun protest sau vreo manifestație de mult uitată. L-a dat jos, l-a privit cu respect și l-a agățat la loc în poziția corectă.

Jamal s-a aplecat ca să ia de jos cartea lui Alinsky. Evaluându-i cu răceală paginile, a spus:

— Timpul cuvintelor frumoase a expirat.

Și a aruncat cu delicatețe hârtia fragilă în flăcările avide ale șemineului.

Vocea lui Piper hârșâia. Gâtul îi era iritat și uscat. Se simțea epuizat. După ce îi lăsaseră să plece pe ceilalți actori, membrii comisiei de casting continuaseră să îi dea de citit propoziții aleatorii. Ceea ce începuse ca o probă devenea un maraton, de parcă îi testau rezistența. Clem sau Naylor sau cine o fi fost director de casting făcea grimase și spunea:

— Nu-s întru totul convins că ești omul potrivit.

Spunea, ca și cum l-ar fi momit pe Piper:

— Rolul cere mult mai multă fermitate.

Îi puneau în față altă fișă plină de bolboroseli, iar Piper trebuia să fie nebun să nu citească:

Caucazia e în război cu Gaysia. Caucazia a fost dintotdeauna în război cu Gaysia.

Stiva lor de fișe necitite era în continuare la fel de groasă ca o carte de telefoane veche. Cineva ridica alta, iar Piper citea cu voce tare:

Focurile care ne mistuie orașele au fost aprinse de forțele loiale vechiului regim.

Ridicau fișă după fișă.

Lumea își dorește o teorie unificată a câmpului.
Un singur lucru, un ceva care să explice totul.

Să i-l dăm.

Un om se măsoară nu prin ceea ce face pentru a fi plătit, ci prin ceea ce face cu timpul său liber.

***O uriașă procesiune militară va recuceri orașul decimat Portland*!**

Plăcerea ficțiunii constă în faptul că trebuie doar să aibă mirosul adevărului.

Chiar că era o bolboroseală. Baliverne cumplite și desăvârșite, inventate de scriitorași de mâna a doua pentru un serial care nu avea să fie preluat niciodată de vreo televiziune. Cu toate acestea, Piper a rostit fiecare replică cu vigoare și entuziasm. Știa că nodul cravatei îi căzuse de pe nasturele gulerului. Și că peste frunte începuseră să îi alunece șuvițe dezordonate de păr. Dar nu a renunțat. Ochii injectați îi ardeau, dar nu s-a dat bătut. Nici măcar atunci când directorul de casting, Rufus sau Colton sau Brach, a ridicat o nouă fișă.

Înainte ca această carte să fie o carte... înainte de săparea gropilor de îngropăciune... a fost doar marele plan al lui Walter de-a se îmbogăți.

Cum mergea pe străzile New Yorkului, își trăsese niște porno pe telefon. Doar poze, ca să le studieze până i se umpleau boașele. Doar pentru ca sângele să îi coboare în sulă și să gândească cu creierul neînfricat de mai jos de mijloc. O pulă tare nu era niciodată speriată. Pentru el, pornografia era ceea ce era spanacul pentru Popeye sau furia pentru Incredibilul Hulk. Îl băga într-o stare în care putea să se uite ca tălâmbul la tavanul Capelei Sixtine fără să-l vadă vreo clipă pe Dumnezeu, pentru că fundurile tuturor îngerilor sunt incredibil de futabile.

Pornografia făcea din Walter o haită nemiloasă de lupi formată dintr-un singur lup. Căutase pe Google în telefon:

Ted Bundy
Wayne Williams
Dean Corll
Richard Ramirez

Angelo Buono
David Berkowitz

Conformează-te. Mergi pe calea cea dreaptă și îngustă și nimănui nu-i pasă dacă trăiești sau mori. Walter putea să moară de foame sau să facă un pas greșit în trafic și să fie ras de pe fața pământului. Putea fi trimis într-o zonă de război ca să fie violat de o baionetă. De-acum gata, nu mai e copilașul nimănui. Nu-i pasă nimănui dacă trăiește sau moare. Dar ia să ucidă câțiva nimeni ca el și societatea va muta și munții din loc ca să nu-l piardă din vedere. Un miliard de plătitori de taxe vor munci pentru ca el să aibă hrană și adăpost pentru tot restul vieții. Să îl îmbrace în haine curate. Dacă s-ar opri din mâncat, i-ar îndesa un tub pe gât și ar pompa mâncare în el, un tratament de care nu a mai avut parte de când era fetus.

Până atunci s-a plimbat pe străzile New Yorkului, un prădător în lumea mielușeilor.

Cu tot ce învățase în școală nici n-ar fi putut să ajungă mai departe, altfel profesorul lui de algebră ar fi zburat cu un avion privat și ar fi băut șampanie dintr-un pantof de damă. Tot ce predau ei îi aduce pe toți cam în același loc. Ți se spune că trebuie să ajungi ceva – avocat sau contabil sau îmblânzitor de lei –, să dai părți din ce ai tu pentru părți din ce au alții. În loc de ceva, Walter voia să fie totul. Dar pentru a se înălța deasupra acestei competiții, avea nevoie de un mentor. Un miliardar oarecare, dispus să îl ia sub aripa lui miliardară și să îl învețe șmecheriile prin care banii sunt făcuți să se reproducă precum iepurii, să îl învețe cum să vândă și să cumpere pe baza unor informații obținute ilegal din interior, să îl învețe să folosească pârghii financiare pentru tranzacționarea de contracte *futures,* să îl învețe despre lumea lipsită de sentimente a preluărilor agresive și a acumulării fondurilor în cine știe ce paradis fiscal, într-un cont bancar care crește la infinit.

Astăzi, Walter își spusese că o poate face. Mai întâi se pregătise. Citise secțiunea financiară a ziarelor pentru a identifica vreun George Soros sau vreun frate Koch. Vreun mogul faimos cu vreun fond de investiții speculative sau vreun țar al investițiilor. Răsfoise paginile revistei *Town and Country* și lista celor mai

bogați cinci sute de oameni. A găsit un fel de rege Midas care trage sfori și transformă paiele în aur.

După cum vedea Walter lucrurile, nu trândăvise. Așteptase momentul potrivit, își conservase energia, își așteptase marea șansă. Făcuse o listă cu chestiile în care credea:

Moș Crăciun
Dumnezeul catolic
Dumnezeul baptist
Dumnezeul budist
Dumnezeul păgân
Satana
Iepurașul de Paște și Zâna Măseluță
Seattle Sonics și Oklahoma Outlaws
Gary Hart și Walter Mondale și Al Gore
Circumcizia

Până acum crezuse în democrație și în Destinul Evident[15]. Crezuse în capitalism și în relativismul moral și în marxismul social. Dacă a putut crede în așa ceva, putea crede în orice. Poate credința în acele abstracții ridicole fusese un exercițiu de credință și atâta tot.

Singura lui credință, singura lui religie din aceste zile era Shasta. Și-a afundat două degete în buzunarul pantalonilor. A scos o bilă roz. Ca o bezea, doar că mai mică. Un dop pentru urechi. Într-o după-amiază, la cursul de „Unelte de desen industrial", Shasta își oprise mașina de găurit. Își scosese din urechi dopurile roz de spumă și le pusese deoparte. Cât timp plecase să dea un telefon, Walter îi furase unul, iar acum, pe străzile New Yorkului, a dus dopul la nas și l-a adulmecat. A inhalat dulcea ecologie a pielii și creierului Shastei.

E drept, poate că tatăl lui nu fusese un nătărău chiar de o asemenea anvergură încât să îi lase un fond fiduciar mare, dar Walter putea repara chestia asta. Dacă un tată poate avea mai mulți copii, de ce un copil n-ar putea avea mai mulți tați? Și dacă un părinte putea adopta un copil, de ce Walter n-ar putea adopta un părinte nou? Unul bogat. Cineva care să strecoare o lingură de argint printre buzele lui provinciale și bădărane de alb sărac. Lui, celui care umbla pe străzi cu o armă ascunsă, pe

cale să devină fiul unui Crassus care n-a știut niciodată că îl are.

Alege un T. Boone Pickens. Ca în jocurile de *fantasy football,* numai că acum cu propria filiație, cu propriul neam.

Banii fiind sufletul cel mai pur al oricărui lucru, forma pe care o iau toate înainte de a se reincarna în altceva. Walter s-a transformat în acel Walter original, de dinainte să se toarne în el părerile și educația și precauția. Acel Walter în care se transforma uitându-se la pornografie.

Acolo, pe vreun Madison Avenue oarecare, ar urma să fie chiar el, noul tată al lui Walter, cu fața neînduplecată, ca o pictură în ulei, și cu mintea făcută pentru cifre. Poate nu tipul bogat și cu joben din Monopoly, ăla cu pantaloni în dungi și frac, dar îndeajuns de patriarhal. Și cum Walter putea agăța un câine maidanez de pe stradă, asta ar fi trebuit să fie o treabă ușoară. Continua să își spună „preluare ostilă". Preluare *ostilă.* Privită din unghiul potrivit, ar fi un soi de compliment, își spusese el în timp ce se plimba prin New York ca Mark David Chapman[16], și plătea cu cardul de credit o cameră de hotel aproape de centru, pentru a putea merge ca Mark David Chapman pe străzile aglomerate, sperând ca drumul să i se încrucișeze cu cel al noului său tată. Tatăl care nu știa că îl are, nu încă.

Deja căutase pe Google în telefon: lista cu oamenii asupra cărora Chapman convenise că trebuie uciși.

Johnny Carson
Marlon Brando
Walter Cronkite
George C. Scott
Jacqueline Kennedy Onassis
John Lennon
Elizabeth Taylor

Gândind cu mintea lui porno, Walter se furișase pe străzi cu lista lui, cu buzunarele trenciului umflate, în căutarea unuia dintre cei câțiva tați posibili. Calul de dar nu se caută la dinți. Unii dintre potențialii lui mentori nici măcar nu erau bărbați, ci femei care făceau tranzacții la bursă sau erau implicate în afaceri

imobiliare, dar era de ajuns să îl poată iniția în vrăjitoria cu care făceau bani. Walter călca apăsat pe trotuar, măturând cu privirea în toate direcțiile, cu lista lui de pe telefon, completată de fotografii și locuri probabile recomandate pentru a vâna un magnat al finanțelor. Se gândea necontenit: Shasta. Se gândea: expresia facială a Shastei atunci când ar apărea la căminul ei în stil mare, conducând un avion privat, cu un șir de cai de polo pe iarbă care să o facă să dispară de-acolo și cu Beyoncé ca noua ei domnișoară de onoare. A căutat pe Google în telefon: lista morții concepută de Charles Manson.

Steve McQueen
Richard Burton
Tom Jones
Frank Sinatra
Elizabeth Taylor

Se plimbase pe Wall Street până la capăt cu rola de bandă adezivă în buzunarul hainei. Urcase pe Lexington Avenue spre Bloomingdale's, cu ochii în patru, nefiind sigur cum s-ar fi descurcat în cazul unei întâlniri concrete, față în față. Vâna miliardari în habitatul lor natural. Poate că își urmărise noul tată stradă după stradă până când rămăseseră blocați la un semafor, opriți la colțul de la 57th Street și așteptând să se facă verde. El s-ar strecura încetișor lângă acest Michael Bloomberg și l-ar întreba:

— Nu ești cumva Warren Buffett?

Pielea lui aristocratică, patriarhală, ar părea la fel de palidă, de sfărâmicioasă și de uscată ca niște foițe de țigară vechi. I-ar arunca lui Walter o privire îmbătrânită și dezgustată, iar Walter ar contraataca spunându-i „S-ar putea să te intereseze faptul că am un Glock 15" și etalându-și cu îndrăzneală umflătura din buzunarul hainei.

Asta i-ar atrage atenția bărbatului. Chiar atunci, pe loc, Walter i-ar spune să oprească un taxi și ar urca amândoi în el. Walter îl dăduse taximetristului o adresă din Queens, la doar câteva străzi de locul unde își pitise mașina închiriată. Cei doi călătoriseră până acolo într-o tăcere împărtășită, cu umflătura lui Walter împinsă în rinichii bărbatului ce însemna pașaportul său pentru o

viață în care nu trebuia să își îndese toată existența autentică în serile de sâmbătă. Pentru a-și întări hotărârea, Walter vizionase și mai multă pornografie. Scosese un pachet de gumă plin cu resturi de rășină și canabis și îi oferise șoferului o lamă. Șoferul o luase, fără să știe sigur ce era. Walt îi oferise și acestui Bernard Arnault o lamă, dar fusese refuzat, așa că și-a vârât guma în gură și a început să o mestece. Îi spusese:

— Nu am de gând să-ți fac rău.

Acest Amancio Ortega întrebase:

— Ai nevoie de o armă ca să nu-mi faci rău?

Walter spusese:

— Am nevoie doar de creierul tău pentru vreo două zile.

În timp ce măreția arhitecturală a New Yorkului trecea pe lângă ei de o parte și de alta a mașinii, acest Karl Albrecht întrebase:

— Guma aia avea scame?

Walter întrebase la rândul lui:

— Ce?

— Scame din buzunar, îl informase acesta pe Walter. Pe guma pe care mi-ai oferit-o cu atâta generozitate.

Ridicând ambele mâini cu palmele în sus, se adresase implorator acoperișului mașinii:

— La vârsta mea, când puținul pe care îl mai am de trăit e atât de prețios, de ce aș avea încredere în tâlharul ăsta tânăr care îmi oferă cu atâta generozitate dulciuri ieftine învelite în mizerie?

Walter simțise niște fire păroase între dinți. Obrajii i se îmbujoraseră de rușine, dar nu a vrut să îi dea dreptate bărbatului scuipând guma pe geam. A spus în schimb:

— Ești nebun. Guma e grozavă!

În acel moment simțise nevoia să scoată telefonul, dar nu a vrut ca noul lui tată să îl vadă cum își face plinul cu porno.

Șoferul de taxi scuipase guma pe fereastră. Walter le spusese amândurora:

— Guma asta-i delicioasă!

Pentru ca taximetristul să nu îi vadă mașina închiriată, au coborât din taxi mai devreme. Apoi, după ce doar Walter și bărbatul acela au rămas să se plimbe

prin Queens, când Walter ajunsese la mașina închiriată și îi deschisese portbagajul, i-a făcut semn din cap acestui Carlos Slim să se vâre în el. Walter îi promisese:

— Cel mult o săptămână.

Walt își pusese fotografii cu Shasta pe telefon. A întins ecranul spre noul lui tată ca să le vadă și el. Derulând fotografiile cu Shasta zâmbind și Shasta adormită și Shasta ignorându-l, Walter spusese:

— Acesta e motivul meu.

Privirea bărbatului căzuse pe mânerul de deschidere a portbagajului din interior. Walter nu avea treabă atâta timp cât bărbatul intra acolo. L-a lăsat să creadă că putea sări afară la primul semafor. Oftase – acest Ingvar Kamprad. Umerii îi căzuseră, iar el murmurase:

— O săptămână, asta îmi spune domnul Terorist!

Încolăcit lângă roata de rezervă din portbagajul lui Walter, se străduise să îi ofere ceasul de mână, telefonul și portofelul, dar Walter le refuzase. După ce se gândise mai bine, luase telefonul bărbatului pentru a-i dezactiva GPS-ul. Îi spusese:

— Nu îmi înțelegi pe deplin motivele.

Adăugase:

— Nu vreau banii tăi.

Zisese:

— Nu-s terorist.

Și trântise capacul portbagajului.

Odată portbagajul blocat, Walter scuipase guma aia înfricoșătoare. Găsise pipa de iarbă în buzunarul hainei și își umpluse plămânii, ținând fumul în piept și lăsându-și mintea să rătăcească. Biata Elizabeth Taylor, se gândise el. De două ori țintă. Nu tot ea fusese ținta elaboratei crime plănuite în romanul *Crash* al lui J.G. Ballard, cu accidentul de mașină? Unde plănuiau să gonească pe un pasaj de autostradă – șosea suspendată în Anglia – și să o violeze simbolic în limuzină izbind-o mortal cu sedanul lor? Sau toate aceste planuri numeroase de a o ucide ilustrau de fapt măsura supremă a celebrității ei cinematografice?

Prin capacul încuiat al portbagajului, Walter spusese că îi pare rău pentru cele întâmplate, pentru Holocaust și tot restul, dar acum nu avea să fie la fel. Walter n-avea prejudecăți, doar făcuse în gimnaziu o

diorama despre Soluția Finală. Fusese replica lui la odioșii negaționiști ai Holocaustului de pe internet, încununată cu fumul de tămâie ce se ridica amenințător din hornurile clădirilor din piese Lego. Tămâie din lemn de santal, pentru că doar asta se găsea la Wal-Mart. Folosise un buldozer de jucărie Tonka cu care îngropase păpuși Barbie dezbrăcate într-o groapă de pământ, pentru a le ascunde de forțele de eliberare ale Aliaților, care înaintau. Un efort lăudabil, acea diorama, dar asta l-a făcut să ajungă în biroul consilierului școlar, pentru a urmări un film despre ce înseamnă să fii un nătărău manipulat cultural. De atunci se străduise întruna, cu toată îndârjirea și cu toată ființa lui, să își manifeste sensibilitatea față de oamenii de alte religii.

Când își pusese pipa înapoi în buzunar, simțise spirala de sârmă. Garota.

Adevărul era că nu avea nici o armă. Arma din haină era de fapt o pungă consistentă de iarbă California Ultraviolet. Și mai era și banda adezivă pe care uitase s-o folosească. Șoptise către portbagajul încuiat:

— N-o să te gazeze nimeni.

Abia atunci a îndrăznit Walter să își facă din nou plinul cu porno. Până acum nu avusese habar de nimic. Nu văzuse încă imaginea completă.

Toată răpirea mergea atât de bine, de ușor și de liniștit, că ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva teribil de greșit acolo.

Dinăuntrul portbagajului i se răspunsese:

— Pe cine să gazezi?

I se spusese:

— Pe mine? Eu sunt luteran, domnule Terorist.

Și exact atunci, din interiorul de metal ieșiseră hohote înăbușite de râs triumfal.

După șaizeci de zile lista a fost blocată. Nominalizații cu insuficientă susținere au fost șterși. Celor care au rămas li s-au fixat nivelurile recompenselor. Aceste măsuri s-au luat pentru ca jucătorii să nu se poată identifica, nominaliza și vota unul pe altul. Odată ce începea Ziua Ajustării, lista urma să fie dată jos. Lista nu avea să mai existe.

Îl puseseră pe Piper să o spună în mod repetat. De fiecare dată cu exact aceeași intonație, de parcă ar fi fost un robot.

— Ziua Ajustării a sosit, a recitat el supus.

Și iar:

— Ziua Ajustării a sosit.

— Repet, Ziua Ajustării a sosit.

Rostise cuvintele de atâtea ori, că încetaseră să mai sune ca niște cuvinte. Fiecare propoziție forma o mantră sau un răpăit de tobă. Pentru a împiedica sâsâiala, încercase să controleze sonoritatea siflantă a celor trei „s" distribuiți uniform. Fiecare dublă fusese perfectă, dar asistentul de regie stătea în spatele camerei și arăta cu un deget spre el să mai facă una.

Piper ceruse o sticlă de apă. Cineva scormonise prin gheața zdrobită dintr-un răcitor de polistiren, dar n-au putut găsi decât bere dietetică. Începuseră să-l filmeze din nou.

Repetând:

— Ziua Ajustării a sosit.

Repetând:

— Lista nu există.

Repetând:

— Prima victimă a oricărui război e Dumnezeu.

Repetând:

— Dacă un om poate înfrunta realitatea la douăzeci și cinci de ani, la șaizeci o poate dicta.

Directorul de casting, Clem sau Rufus sau Naylor, și-a verificat planșeta și a dat din cap aprobator. A ridicat privirea.

— Bună treabă, a spus. Acum ne trebuie totul în spaniolă.

Piper nu își permitea să se simtă jignit. Avea nevoie de o slujbă. În cele din urmă, Clem i-a promis că va lua legătura cu agentul lui ca să stabilească termenii unui contract. Membrii comisiei de casting veniseră cu toții la el ca să îi strângă mâna în palmele lor dure și pătate. Fiecare îl omagiase cu un „Mulțumesc" aspru. Cineastul, Colton, îi împinsese un plic galben-maroniu și îl condusese până afară, în parcare. După ce s-a urcat în mașină, când nu-l mai vedea nimeni, Piper a desfăcut plicul. Înăuntru era un teanc de bancnote de o sută de dolari prins cu o bandă de hârtie. Piper habar n-avea

dacă era un avans sau o mită. Toate cele petrecute în acea după-amiază i se păruseră așa cum își imaginase că e să faci un film porno. Pe banda de hârtie era imprimat „10.000$”.

Stând la bancul său de lucru, Charlie a așezat un amortizor de cauciuc în presa hidraulică. A potrivit în vârful acestuia o garnitură de oțel și a trecut prin ele un șurub. A călcat pedala cu piciorul. Presa a șuierat și le-a ștanțat laolaltă, iar Charlie a adăugat piulița și a răsucit-o conform specificațiilor. A eliberat pedala, a dat la o parte axul terminat și l-a aruncat în coșul de sârmă etichetat cu numărul piesei. S-a întins după un alt amortizor de cauciuc, după altă garnitură de oțel, după alt șurub. Ceea ce fusese cândva anost acum îl umplea de bucurie la orice repetare. Fiecare sarcină însemna încă un pas spre viitor și, pentru prima dată din copilărie, Charlie aștepta viitorul ca pe ajunul Crăciunului.

Imposibilul se întâmplase. Garret Dawson spusese:

— Tu.

Și zvâcnise din degetul mare, arătând spre Charlie, chemându-l la el. Garret Dawson, regele secției de producție a fabricii.

Atât de repede fusese salvată viața lui Charlie.

Omul ăsta îl alesese pe el dintre toți nerușinații și gălăgioșii artiști de căcat ai fabricii. A fost măgulitor. Charlie s-a simțit binecuvântat, ca în Biblie. Ca și cum ar fi fost vizitat de un înger. Ca și cum nici măcar nu trăise până când Garret Dawson a venit spre el după ce i se terminase tura și l-a anunțat pe Charlie că el nu era ca toți ceilalți și că destinul lui însemna mult mai mult decât să lucreze la linia de asamblare.

Nimeni, nici un profesor sau preot sau antrenor nu îi spusese vreodată atât de direct lui Charlie că putea contribui la stăpânirea lumii.

Charlie era bărbat. La cei douăzeci și șapte de ani. Un bărbat care muncea la o linie de asamblare, care avea trei avertismente la dosar și care, dacă ar fi semnat condica prea târziu, ar fi primit un al patrulea avertisment și ar fi fost concediat. Și slujba lui era una de căcat. Și el se ura pentru că rămânea într-o astfel de slujbă. Ajunsese încă din perioada școlii să aștepte extrem de puține de la viață. Nimic special, doar să fie

tratat cu amabilitate și politețe de lumea din jur. Voia ca oamenii să îl vadă și să nu se teamă de el – nu să îl admire, doar să îl vadă. Voia să fie recunoscut, pentru ca oamenii să se gândească de două ori înainte să-l bată la cap sau să-l insulte.

Acum fusese ales într-o echipă. Cea mai exclusivistă echipă din istoria umanității. Și dacă echipa lui se descurca bine, ar fi adunat victorii. Și dacă numărul de victorii era considerabil, puteau deveni organizația conducătoare de legiuitori ai noii națiuni. Și națiunea pe care ar fi condus-o ar fi condus lumea. Și acest viitor abia îl mai lăsa să doarmă noaptea.

În ziua invitației, Garret Dawson îi arătase lista pe telefonul lui, îi arătase unde să o găsească, adresa site-ului. Dawson văzuse în el ceva eroic și prevedea că Charlie putea juca un rol în Ziua Ajustării. Charlie, a proclamat Dawson, avea chestia aia pe care de-a lungul timpului o avuseseră bărbații care acționaseră pentru a îmbunătăți radical societatea într-o singură zi.

Asta o spunea Garret Dawson însuși, care vreme de șaptesprezece ani nu semnase niciodată prea târziu condica și nu avusese niciodată nici măcar un singur avertisment la dosar. Dawson, care era dovada vie că munca serioasă avea demnitatea ei. El, un om cu soție și copii, el avea totul de pierdut și Garret Dawson mizase totul când îl invitase pe Charlie să i se alăture.

Nu că Charlie ar înșela o asemenea încredere. Dintre toți muncitorii de la KML Industries, bărbatul îi spusese doar lui Charlie, bărbatul îl remarcase doar pe Charlie, îl urmărise de la distanță, văzuse felul tăcut, reținut, de a fi al lui Charlie. Simțise în mod corect că Charlie putea păstra secretul, că nu o să se laude și n-o să pericliteze planul. Identificase puterea latentă și potențialul zăgăzuit dinăuntrul lui Charlie. Garret Dawson văzuse foarte clar ceea ce nimeni, nici măcar tatăl lui Charlie, nu remarcase vreodată.

Studiindu-l atent, bărbatul a știut că Charlie o să cumpere arma necesară. Charlie o să facă exerciții de tragere pe ținte mobile. O să se dovedească un element valoros la venirea Zilei Ajustării și un membru important al clasei conducătoare în următoarele decade.

Cu riscul de a suna astrologie, Dawson pomenise de ciclul lui Saturn din viețile oamenilor și că al lui

Charlie începuse la vârsta de douăzeci și șapte de ani, iar până o să împlinească treizeci și unu, n-o să se mai recunoască pe sine. Dawson i-a vorbit lui Charlie despre fiziologia creierului uman. A citat studii care dovedeau că ultimele schimbări majore din creierul uman au loc în jurul vârstei de treizeci și unu de ani. Acela e anul când experiența și educația unui om se unesc pentru a crea ceva mai măreț decât aceste două elemente. Dacă un om ajunge să treacă de douăzeci și șapte de ani – vârsta morții multor vedete rock –, atunci cele mai puternice dorințe ale lui urmează să se îndeplinească la vârsta aceea de treizeci și unu de ani.

După cum vedea Dawson lucrurile, natura nu îi dăruise un ditamai creierul cu care să rezolve probleme complexe doar ca să meargă zi de zi la muncă și să-și petreacă viața asamblând mărunțișuri. Ei doi, el și Charlie, erau rezultatul final al mileniilor de alegeri inteligente și de muncă istovitoare. Lui Dawson i se părea comic că punctul culminant al evoluției fiecărui geniu și a fiecărui barbar plin de mușchi se găsea aici. Aici, la KML Industries, Charlie și frații lui erau echipați cu tot ce le trebuia pentru cel mai oribil rahat pe care soarta îl aruncase vreodată asupra oamenilor și totuși iată-i cum înnebuneau de frica de-a nu fi concediați și se rugau să petreacă următoarele patru decenii înșurubând piulițe pe șuruburi.

Strămoșii lor, a spus Dawson, îi urmăreau și îi durea fix în cur câte nimicuri asambla Charlie într-o oră, în opt ore, în cincizeci de ani. Toți cei de pe lumea cealaltă voiau să îl vadă pe Charlie dând dovadă de tot curajul pe care i-l lăsaseră moștenire. Își sacrificaseră viețile pentru el și se așteptau ca Charlie să facă același lucru pentru viitor.

Garret Dawson compara neamul, lanțul genealogic al strămoșilor lor, cu lanțul puterii în care îi propunea lui Charlie să intre. Tânărul fusese numai urechi cât Dawson îi descrisese sistemul. Cum fiecare lanț al puterii pornea de la un membru al Consiliului Triburilor. De la cei șapte membri care creaseră lista. Aleseseră primul rând de soldați pe care îi chemaseră sub arme, selectându-i doar pe cei fermi, capabili și hotărâți. Și fiecare dintre aleși invitase un singur soldat. Și această metodă permitea ca fiecare lanț de putere să fie urmărit

până la fondatorul ei din consiliu. Iar eșecul unui soldat avea să însemne eșecul tuturor celor din acel neam. În vreme ce reușita fiecăruia avea să însemne reușita întregului său neam.

Până acum se constituise o rețea secretă a celor aleși. Oameni obișnuiți care își vedeau de treabă. Oameni normali. În liniște, fără să atragă atenția, au continuat să își crească familiile, să își plătească taxele și să îi trateze pe ceilalți cu o considerație deliberată, pe deplin conștienți de faptul că în curând o să fie trimiși să rezolve toate problemele existente în societate.

Ceea ce îl îngrijora pe Charlie era următoarea lui mișcare. Voia să îl recruteze pe cumnatul său. Să îl aducă în neamul lui. La fiecare reuniune de familie cei doi stăteau ghemuiți în fața televizorului. Pentru a nu tulbura apele, își duceau viețile în tăcere. Fie că era Ziua Recunoștinței sau Crăciunul, fiecare sărbătoare reprezenta o cameră cu ecou în care anumiți membri ai familiei cârâiau ca papagalii, repetându-și unii altora părerile lor avizate despre lume. Să te aventurezi să ai o idee opusă ar fi însemnat să te caci în bolul lor cu fericire, așa că și Charlie, și cumnatul său își vedeau de ale lor. Nu atrăgeau atenția și nu deschideau focul. Înfulecau curcanul sau șunca de Paște și se prefăceau că nu viețile lor erau cele care dispăreau în trecut.

Charlie știa că acest cumnat al lui ar fi fost un element foarte valoros în Ziua Ajustării. Numai că Charlie nu era sigur că omul își putea ține fleanca, iar dacă ar fi aflat sora lui Charlie, totul ar fi fost pierdut. Evident că ea nu putea păstra un secret. În plus, se număra printre papagalii care spuneau că lumea trebuie să rămână într-un anumit fel și ea și-ar fi dat și viața încercând să obțină puncte de merit de la profesori care voiau să obțină puncte de merit de la profesori care tânjeau după puncte de merit.

Gura ei ar ajunge să-i omoare pe toți. Zvonurile, mai mult decât zvonurile, protocolul neamurilor stabilise că jucătorul care turna avea să fie eliminat. Asta însemna că Charlie, împreună cu sora și cumnatul lui, aveau să fie vizați înainte de Ziua Ajustării, fără ca vreunul din ei să lase în urmă vreo moștenire sau vreo dinastie, familia lui avea să fie exclusă pentru totdeauna din sfera puterii naționale, iar Garret Dawson, bietul Dawson, avea să se

considere un idiot pentru că înrolase un ratat de căcat, care trădase cauza. Dawson, care îl urmărise pe Charlie, îi evaluase caracterul și își pusese viața în joc din convingerea că Charlie era puternic și demn de încredere și că avea un rol de jucat în noul viitor glorios, Garret Dawson și întregul lui neam aveau să rămână cu un pas în urmă, pe când celelalte lanțuri de putere se vor lungi și mai mult.

Câteva lanțuri de putere se bâlbâiseră și astfel își pierduseră avântul. Cineva turnase și doi oameni trebuiseră eliminați, dar al treilea om din spate alesese pe altcineva, iar lanțul se întinsese mai departe. Alte lanțuri progresaseră fără vreun pas greșit, acele lanțuri ajungeau la sute de oameni și ele erau cele care aveau să doboare cele mai multe ținte.

Dar pentru ca asta să se întâmple, Charlie trebuia să își îndeplinească prima sarcină. Primul lui test. Garret Dawson îl privea chiar acum de vizavi. Charlie a așezat un amortizor de cauciuc în presă. A introdus o garnitură și un șurub. A presat ansamblul și l-a fixat cu o piuliță.

Traiul într-un castel nu te făcea rege. Tot așa cum zborul într-un avion privat nu te făcea astronaut. Și nici mușchii încordați, mai puternic. Și nici o soție superbă nu făcea dintr-un bărbat un învingător. Toată viața lui, Charlie căutase avantajele puterii, fără să-și dea vreo clipă seama că doar puterea înseamnă putere.

Doar curajul înseamnă curaj. Doar faptele contau. O spunea cartea. Garret Dawson îi dăduse și lui Charlie faimoasa carte.

Acum, Charlie trebuia să invite următorul membru al neamului său.

Alte lanțuri creșteau pe zi ce trece, pe oră ce trece, dar al lui Charlie era blocat. Înțepenit. Dacă alegea un turnător, ar fi fost ucis. Dacă nu alegea, și-ar fi ciuntit neamul și însuși mersul înainte al bărbaților care avuseseră încredere în el. Mai rău, dacă nu își putea asuma acest mare și unic risc, cum o să acționeze în Ziua Ajustării?

Cu coperta ei albastră/ neagră, cartea ieșea în evidență ca un cap ras. Prea mare pentru a putea fi ascunsă în buzunar. Cu titlul ștanțat în aur, ea îi eticheta pe oamenii care o purtau pe stradă și o citeau în autobuz.

Îi marca drept eroi. Să o citești era un act revoluționar tainic, desfășurat în văzul tuturor, dar recunoscut ca atare doar de ceilalți oameni care aveau cartea.

Dacă, de exemplu, un polițist oprea pe cineva pentru viteză excesivă și vedea cartea așezată pe scaunul din dreapta șoferului, omul acela nu primea amendă. Dacă o femeie remarca un bărbat citind cartea și îl întreba despre ce e vorba în ea, când bărbatul refuza să i-o descrie, devenea imediat mai atrăgător în ochii ei.

După cum explicase dr. Brolly, fiecare spor de tineret avea un text. Avea o carte care justifica acțiunile oamenilor săi. Conchistadorii au avut Biblia. Armata lui Mao a avut cartea lui cu citate. Naziștii au avut *Mein Kampf,* la fel cum radicalii americani l-au avut pe Saul Alinsky.

Părinții și profesorii erau încântați să îi vadă pe băieți punând mâna pe o carte. Băieți și bărbați tineri care nu terminaseră niciodată de bunăvoie o carte studiau cu atenție acele pagini ore în șir.

Numai bărbații care fuseseră invitați să intre într-un neam primeau exemplare. Doar printre acești bărbați putea fi discutată cartea până când toți cei care o citeau îi știau cuvintele pe de rost.

Citirea ei în public funcționa ca un gest politic insolent pe față. Fiecare copertă albastră/ neagră era o aluzie. Indicatorul unui statut. Citirea ei era o reclamă ideologică pentru cei cu aceleași idei.

Nici o bibliotecă nu deținea vreun exemplar. Nici o librărie nu vindea această carte a lui Talbott Reynolds.

Atrăgea imediat atenția. Îl făcea pe cel care o deținea un erou printre cei care știau planul. Cititorii o purtau pentru a atrage privirea celorlalți călători. Emblema copertei albastre/ negre arăta cât erau de mulți și le consolida încrederea. Dădea de veste că cei mai curajoși dintre cei mai curajoși dintre curajoși își aleseseră drept stegar pe unul asemenea lor. Și bărbații purtau cartea peste tot în fiecare zi, ca și cum ar fi purtat un steag într-o bătălie.

La fel ca în cazul tuturor cărților de căpătâi, ea avea sens doar pentru credincioși. Așa cum se întâmpla și cu Coranul sau *Cartea lui Mormon* sau *Manifestul Partidului Comunist,* dacă un necredincios ar fi deschis vreodată un exemplar, ar fi rămas nedumerit, frustrat, ar

fi respins imediat textul și l-ar fi lăsat deoparte. Un profan nu ar fi terminat niciodată cartea, pe când un adept putea să o citească de un milion de ori din scoarță-n scoarță și să găsească înțelesuri noi la tot pasul.

Cei care o purtau cu ei se săturaseră să fie consumatori. Voiau să fie consumați.

În loc să-și aleagă o vocație, fuseseră aleși. Fiecare dintre acești bărbați primise chemarea. O încorporare mai amplă decât loteria recrutării organizată de guvern.

Într-un târziu, mama lui Terrence l-a prins. Stătea în pat și citea. Citise cartea albastră/ neagră de la ultima lui internare în spital, când tatăl său i-o livrase prin intermediul unei infirmiere înțelegătoare, care fusese de acord să nu îi spună nimic mamei lui. Tatăl său nu venise nici o dată personal, nu în salonul de spital al lui Terrence, dar scrisese o dedicație pe pagina de titlu: „Pentru fiul meu. În câteva zile, lumea va fi un loc foarte diferit. Fii puternic".

Anumite pasaje din carte erau subliniate. Terrence știa că trebuie să ascundă cartea lui Talbott Reynolds de mama lui. O adusese pe furiș acasă când fusese externat. Medicii nu găsiseră nimic nelalocul lui, nimic care să îi explice crizele. Nu găseau niciodată. Din prudență, îi măriseră pur și simplu dozele de Zoloft, Prednison, betablocanți și argint coloidal.

Indiferent care va fi fost intenția tatălui său, cartea a devenit biblia lui Terrence. O citea în fiecare zi imediat ce se trezea, pentru că doar în zori putea s-o facă. După ce își lua pastilele de dimineață, mintea i se încețoșa și abia dacă mai avea puterea necesară de concentrare pentru a urmări acțiunea unui film de desene animate.

Astăzi, de exemplu, citise:

Un trecut fericit îi schilodește pe oameni, se agață de el și nu găsesc nimic mai bun în fața lor.
Nimic de îmbunătățit.

Când își scotocea prin memorie, singurul detaliu despre tatăl său pe care îl putea recupera era Brylcreem. Mirosul de Brylcreem, ca o combinație între lanolină și vechile panglici de la mașinile de scris. Felul în care tatăl lui îi trecea capătul pieptănului prin păr pentru a-i

face cărarea pe o parte. Pentru a copia frizura tatălui său duminica, înainte de a-l vizita pe Dumnezeu. Lui Terrence nu i-a rămas în memorie nici un fel de chip. Și nimic altceva. Tot ce își amintea era mirosul de Brylcreem și zgârietura acelui pieptăn pe pielea capului său.

Acel pieptăn trăgea o linie, la fel cum făcea acest creion. Ca un plug. Pe Terrence îl încânta să-și imagineze cum subliniase tatăl lui cuvintele cu linii lungi și ferme. Alegându-le cu grijă, cu atenție, special pentru el, fiul lui. Fiecare pasaj era o revelație. La marginea paginii, pe lângă multe altele, cu același scris de mână sever ca în dedicație, tatăl său scrisese: „Spune-i lui Terry". Dovada că i se adresa lui, cumpănind pe margini. Următorul pasaj subliniat spunea:

Gândește-te că nimeni nu vrea să îți descoperi întregul potențial. Cei slabi nu vor să stea pe lângă cel puternici. Cel care stagnează nu suportă compania celui care se dezvoltă viguros.

A șoptit cuvintele în sinea lui, încercând să și le fixeze în memorie prin repetiție.

Durerea și boala se vor abate întotdeauna asupra oamenilor. Alege-o singur pe a ta, fie că e durerea muncii manuale sau boala suprasolicitării. Planific-o. Savureaz-o. Folosește-ți durerea ca să nu te folosească ea pe tine.

Nu a auzit nimic. Poate uitase să încuie ușa. Sau, dacă nu, mama lui folosise pe furiș cheia ei în timp ce el era absorbit de carte. Ușa s-a deschis și iat-o stând acolo și ținând tava cu micul lui dejun, cu oul perfect fiert, cu pâine integrală de grâu și un grapefruit tăiat în două. Privirea ei a reperat cartea și a licărit, însă doar pentru o clipă. Apoi sprâncenele i s-au relaxat. Ochii i s-au îngustat, etalând o expresie de suspiciune ostilă, și ea a întrebat:

— Ce citești?

Bineînțeles că știa. Cartea Talbott era un subiect de senzație, dezbătut cu îndârjire la televizor și pe internet. Ca toate textele mistice, de la *Profețiile de la Celestine* până la *Pescărușul Jonathan Livingston,* cei cărora le plăcea o venerau. Cei cărora nu le plăcea o disprețuiau. Mama sa făcea parte din tabăra celor din urmă. S-a

aplecat să așeze tava pe masa de la marginea patului, ochind cu viclenie paginile deschise.

Pentru că el nu i-a răspuns, ea a zâmbit forțat și i-a spus:

— Ți-am adus un grepfruit roz azi!

În pat, primele raze ale zorilor luminau cuvintele, iar Terrence citea în liniște:

Cei slabi vor să îți renegi destinul, așa cum și ei s-au sustras de la al lor.

Ea trebuie să fi știut de unde o avea. Cine i-o dăduse. Ani de zile îl ținuse pe tatăl lui la distanță, spunându-le asistentelor, spunându-i lui Terrence că tatăl lui era un psihopat bigot și susținător al rasismului, obsedat de micro-agresarea transgenderilor și de violarea culturală a studentelor pilite. De când Terrence începuse să aibă crizele lui misterioase, ea fusese îngrijitoarea lui și singurul lui contact uman cotidian.

I-a făcut semn să se dea mai încolo și s-a așezat pe marginea patului, cu șoldurile lipite de coapsa lui învelită în pătură. S-a aplecat peste el, înfoind perna de lângă capul lui. Când a făcut asta, a tras cu ochiul la paginile deschise. A citit cu voce tare:

Trebuie să permitem fiecărui individ să persevereze sau să piară, după cum decide el.

O încruntătură i-a strâmbat gura.

— Gunoi, a declarat.

Tonul ei dezgustat l-a umilit. Mama a apucat cu o mână marginea coperții și a tras cu blândețe de ea.

— Dă-o la o parte ca să poți mânca.

Pentru că el o ținea strâns și refuza să ridice privirea de pe pagină, l-a întrebat:

— Ce ascunzi?

Smucind ceva mai puțin blând de carte, a spus:

— Ai zice că aș avea de gând să ard blestemata asta de carte!

Văzând că era hotărât, s-a lăsat pe spate. L-a evaluat cu calm – pe el, lenjeria de pat, cartea –, iar fața ei era fermă, golită de orice expresie. O mască a șireteniei. A schimbat tactica. Apropiindu-se încet-încet,

s-a aplecat peste el. S-a întins și i-a pus palma rece pe frunte. A spus:

— Îți sticlesc ochii.

I-a mângâiat obrajii.

— Ești cald.

I-a dat la o parte părul de pe tâmple.

— Ești pe cale să ai altă criză, nu-i așa? l-a întrebat.

Așa începea întotdeauna. Ea îl mângâia pe față. Gângurea. Mama lui se uita adânc în ochii băiatului și îi spunea că e palid, că are pielea transpirată. Îi fredona ceva și torcea:

— Bietul meu puiuț bolnav... puiul meu fragil și bolnav...

Și transpirația începea să curgă pe fața lui Terrence. Ochii lui își pierdeau concentrarea. Ea îi sugera:

— Îți țiuie urechile, așa-i?

Și urechile îi țiuiau.

Apoi, ca un blestem, ea invoca durerile de cap, migrenele, frigurile, și toate se manifestau la el.

De data asta, în timp ce și-a trecut degetele prin părul lui și a evocat convulsiile și spasmele care aveau să îl ducă iar la spital, Terrence a rămas cu ochii ațintiți pe pagina deschisă. A citit:

Huliganul negru direcționează violența găștilor, iar homosexualul se dedă promiscuității pentru că ambele gesturi demonstrează o identitate politică. Înlătură observatorul exterior și elimini imboldul pentru acest comportament.

Cu vocea încărcată de dispreț, ea l-a provocat:

— Știi cum numesc oamenii cu capul pe umeri cartea aia?

Fiindcă el nu i-a răspuns, i-a trântit-o nervoasă:

— O numesc „noul *Mein Kampf*!

Terrence a simțit cum amenințarea unei noi crize se îndepărtează. Transa s-a rupt. Respirația i s-a liniștit și i s-a făcut mai profundă. Nu mai avea palpitații.

Văzând că ritualurile ei nu au efectul obișnuit, mama lui s-a potolit. A mai întrebat o dată:

— De ce ți-e atât de rușine?

Cum el nu i-a răspuns, a întrebat:

— Nu ai avut iar o poluție nocturnă, nu-i așa?

Mâinile mamei au apucat așternuturile și păturile, iar ea i-a cerut:

— Arată-mi cateterul!

Terrence s-a chinuit să se rostogolească de lângă ea ca să se apere. Strângând cartea la piept, a protestat:

— Mamă! Am nouăsprezece ani și m-am săturat să port cateter!

Ea găsise punga de colectare, un balon de plastic transparent, umplut cu producția lui din timpul nopții. Ținând punga ridicată, a scuturat-o ca să-și sublinieze ideea, făcând-o să pleoscăie oribil.

— O să putem renunța la cateter când cineva nu mai face pe el! l-a mustrat ea.

Terrence știa că faptul că făcea pe el era doar o scuză. An după an, de când se știa el, mama lui îi măsurase debitul vezicii și al intestinelor și ținuse socoteala rezultatelor. Cu ce scop, asta nu se întrebase niciodată – nu înainte să ia la citit cartea Talbott.

Mama lui a dat drumul pungii de colectare pline și a înșfăcat brusc, cu violență, cartea, mârâind:

— Dă-mi-o!

Când ea a luat-o de cotor și s-a chinuit să i-o smulgă, Terrence a ținut-o strâns.

Ea a alunecat de pe pat, s-a lăsat pe vine, și-a proptit picioarele în podea și a tras de carte cu toată greutatea. Cu o mână ținea cartea. Cu cealaltă s-a întins după ceva ce Terrence nu reușea să vadă. Se lupta fără tragere de inimă, timp în care se concentra la o treabă pe care Terrence nu putea s-o vadă, fiindcă marginea patului îi obtura vederea.

— Tatăl tău, a șuierat ea, el habar n-are cât ești de slab și de bolnav!

Privirea lui Terrence a căzut pe pagina deschisă. Acolo scria așa:

Lucrul căruia i te împotrivești persistă. Opoziția fățișă doar îți întărește adversarul.

Ea și-a înălțat triumfătoare în aer mâna liberă. Cumva, reușise să înhațe tubul lung care pornea de la cateter și își înfășurase o bucată din el în jurul pumnului. Era clar că, dacă Terrence nu lăsa din mână cadoul de la

tatăl său, intenționa să smucească fără milă de tub. Era la mâna ei.

— Dă-o încoace, a mârâit ea.

Terrence a implorat-o:

— Mamă, nu!

Dar mâna lui strângea în continuare ferm coperta. Păturile căzuseră, descoperindu-i picioarele și brațele palide, lipsite de păr, cu restul corpului îmbrăcat doar într-un tricou alb de bumbac și o pereche de chiloți.

Ea a tras de tub în semn de avertisment. Tubul a zvâcnit pe întreaga lungime și s-a tensionat în locul unde pătrundea prin partea umflată din față a chiloților săi.

Terrence simțea deja smucitura amenințătoare, așa că a strigat:

— Mamă, nu!

Vocea i s-a frânt.

— O să îl smulgi!

Ținea încă strâns comoara lui.

Trăgând în continuare cu o mână de disputatul volum, mama lui a folosit-o pe cealaltă pentru a smuci cu ferocitate. Cateterul s-a smuls și tubul lung a pocnit ca un bici. Împroșcând urină fierbinte peste tava cu micul dejun. Dizolvându-i prețioasa doză zilnică de benzodiazepină. Urina a burnițat peste oul fiert al lui Terrence și a uns ușor feliile de pâine integrală de grâu, cu coaja decupată meticulos.

O durere l-a sfâșiat pe Terrence pe dinăuntru, nu doar în sulișoara lui fragilă, ci în întreg tractul urinar, o durere tăioasă care i-a provocat spasme în brațe, așa că a dat drumul cărții. Cartea a alunecat, iar mama lui a căzut pe spate. Cateterul a biciuit aerul, proiectându-și conținutul sărat, de culoarea chihlimbarului. Cartea albastră/ neagră a intrat în contact violent cu marginea tăvii cu micul dejun, răsturnând-o de pe noptieră. Tava răsturnată a lansat ouăle și marmelada prin aer.

În timp ce mama se poticnea, cartea grea, eliberată atât de brusc, a lovit-o direct peste față. Impactul a provocat o pocnitură surdă, urmată de geamătul gutural de suferință al mamei.

Femeia s-a întins pe spate, sprijinindu-se în coate. Deșeurile galbene și aburinde încă mai curgeau din tubul care cu doar o clipă în urmă fusese înfipt atât de adânc

în uretra fiului ei. Sub ploaia fetidă a acelui jet infernal, ea a țipat:

— Vezi ce m-ai făcut să fac!

Impactul cu cartea îi rupsese nasul, răsucindu-i-l în lateral, pe un obraz. Din nări îi curgea o spumă de sânge amestecat cu muci, ce o făcea să pronunțe cuvintele neclar. Camera era un haos, era mânjită toată cu urină, sânge și șuncă. Tapetul, acoperit cu suc de portocale și, parțial, cu inhibitori de recaptare a serotoninei.

Îndurerat, Terrence și-a înșfăcat cu o mână bărbăția rănită. Trauma aproape că îl întorsese pe dos. În timp ce rușinea și furia ardeau în obrajii lui mânjiți de lacrimi, cealaltă mână i-a zburat spre gură și el s-a apucat să își sugă febril degetul mare. Atunci o voce s-a apropiat de el, o voce despre care a decis să creadă că îi aparține tatălui său. Vocea i-a poruncit:

— Fii puternic.

Atunci și-a mutat picioarele subțiri spre marginea patului. În ciuda înjurăturilor și suspinelor mamei lui, și-a lăsat tălpile goale pe covor și a făcut un pas șovăitor spre baie. Ignorând strigătele care îl urmau, s-a îndreptat poticnit spre toaletă. Mâinile îi bâjbâiau pe chiloți când a auzit o voce țipând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ridică colacul!

L-a lăsat coborât. Încălecând pe vasul de toaletă, cu picioarele depărtate larg, precum picioarele lui Atlas, Terrence Weston s-a pișat din picioare pentru prima dată în viața lui.

Am văzut cu toții micul ritual. Când mergi să plătești la un magazin cu o bancnotă de cincizeci de dolari sau cu una de o sută, de fiecare dată casierița o ia și o ridică în aer. Se uită cum trece lumina prin ea și o privește cu ochii mijiți, pentru a vedea filigranul. Casierița scoate repede o cariocă și o trece peste fața bancnotei. Pentru că un falsificator leneș va folosi o hârtie uzată, făcută din pastă de lemn, iar carioca conține o soluție de iod care intră în reacție cu amidonul din celuloză și lasă o urmă neagră. Dolarii autentici sunt tipăriți pe o hârtie textilă, făcută din bumbac sau fibre de in. Sunt mai mult material textil decât hârtie. De aceea banii adevărați scapă intacți din mașina de spălat. Pe dolarii veritabili, carioca cu iod nu lasă nici o urmă.

Masie ar fi fost prima care să recunoască că era o ciudată obsedată de bani. Studia senzația la pipăit a firelor de siguranță țesute în bancnote. Iubea filigranele și cernelurile care își schimbau culoarea.

De aceea, în seara asta, Masie a rămas să lucreze până târziu la tipografie. Se pricepea la tipografie și se pricepea la bani, dar contractul ăsta era ceva nou. O comandă specială. Un proces nou.

A ridicat una din foile neimprimate. Chiar și termenul „imprimare" era inexact. Procesul semăna mai degrabă cu expunerea hârtiei fotografice la lumină, cu developarea unei poze.

Fiecare foaie era lată cam cât un braț. Alunecoasă și lucioasă, mai țeapănă decât hârtia. Ceea ce trebuia ea să facă era să fixeze fiecare foaie pe o placă de tipar. Apoi punea pe foaie un șablon, un fel de matriță. După aceea pornea o sursă de lumină ultravioletă și o lăsa să radieze peste șablon și peste hârtie timp de un minut. Scotea foaia și o trecea printr-o ghilotină care tăia pelicula țeapănă și subțire în treizeci și șase de... cartonașe, probabil că asta erau.

Era un truc promoțional, a presupus Masie. După cum îi explicase clientul, cartonașele finisate urmau să fie funcționale șase săptămâni. După aproximativ cincizeci de zile, modelul de pe ele avea să se șteargă.

După cum îi povestise clientul, era vorba de o nouă tehnologie, dezvoltată în primul rând pentru a crea documente militare strict secrete care se ștergeau singure. Folosea nanoparticule de aur sau argint suprapuse pe o folie subțire de silicon. Când particulele erau expuse la lumină ultravioletă, făceau legături între ele urmând modelul zonei expuse. Astfel, se uneau pentru a crea modelele impuse de șablon. Foile impregnate cu particule de aur erau roșii, iar zonele expuse deveneau albastre acolo unde se umpleau cu particule legate. Foile impregnate cu particule de argint erau galbene, iar modelele expuse ale particulelor deveneau mov.

Masie a ridicat un teanc de cartonașe terminate. Culorile erau vii, roșii cu albastru sau galben cu mov, având imprimate modele cu detalii complicate, ce semănau cu cele de pe bancnote. O muchie dantelată, un fundal elaborat cu o structură reticulară. Imaginea unui

bărbat plin de sine domina una din fețe. Textul de sub el îl identifica drept Talbott Reynolds. „Monarh absolut desemnat de Consiliul Triburilor”, spunea textul. I se părea cunoscut, parcă ar fi fost un actor pe care îl văzuse în niște reclame repede uitate de la televizor.

Pe cealaltă față a cartonașelor roșii, un slogan spunea: „E mai bine să arzi banii decât să-i cheltuiești pe prostii”.

Pe cartonașele galbene, sloganul era următorul: „Hrana strânsă se strică. Banii strânși îl strică pe om. Puterea strânsă strică omenirea”.

Nu se vedea, nu încă, dar micile particule începeau deja să își rupă legăturile și să se risipească. Acum cartonașele erau lizibile, dar peste șase săptămâni o să pară goale.

Aveau obsolescența încorporată în ele. Vorbind de una singură, Masie a mormăit:

— Lui Ezra Pound i-ar fi plăcut asta!

A numărat cartonașele decupate, le-a prins cu benzi de hârtie în teancuri de câte o sută și le-a împachetat în cutii, pentru a fi expediate clientului. Când cei din echipă făceau schimb de sarcini, ea lucra la mașina de copiat – de fapt, o presă cu vacuum care sugea tot aerul și se asigura că șablonul era lipit strâns de foaia de silicon. Astfel, imaginile ieșeau clare și îngrijite, chiar dacă nu durau mult.

Cum o obsedau banii, studiase pledoaria poetului Ezra Pound pentru o monedă bazată pe plante. Fiind o formă de bani care ar putrezi repede, i-ar sili pe deținători să îi cheltuiască sau să îi investească cât mai curând posibil. Nimeni nu ar mai putea să adune mari averi în cash, iar banii nu ar supraviețui mai mult decât oamenii. Ar fi la fel de perisabili ca o bucată de pâine sau ca o oră de muncă. Masie știa că genul acesta de gândire radicală îl atrăsese pe Pound spre fascism, mai exact spre Mussolini, mai exact spre teoreticianul monetar Silvio Gesell. Gesell recomanda insistent ca toate bancnotele cu valoare mare să aibă o dată de expirare, pentru a nu putea fi strânse de bogați în timp ce săracii se zbăteau să găsească un loc de muncă. În visul lui Pound, băncile și oamenii bogați nu puteau subjuga niciodată o națiune cu puterea propriilor unități monetare.

Aceste idei nebunești îl făcuseră să stea la închisoare și în spitale de boli mintale o mare parte din viață.

Pentru Masie, aceste idei nu sunau atât de nebunește. Pentru ea, banii trebuiau să fie o poartă, precum cabina telefonică ce îi permitea lui Superman să se transforme. Banii erau geloză, eter, materie nediferențiată, care trebuia să ia repede o formă nouă sau să piară.

În timp ce împacheta o cutie cu teancuri de bancnote roșii, Masie s-a întrebat care era utilitatea lor. Ce companie de publicitate cu gândire progresistă se afla în spatele acestui lucru? Indiferent cum le-ar fi folosit, trebuiau să o facă repede. În câteva săptămâni aveau să fie inutile. Încă mai puteau fi refăcute printr-o nouă expunere la lumină ultravioletă, dar numai creatorii inițiali ar fi avut șablonul. Oricine deținea matrița deținea mijloacele de a produce mai multe.

Etichetele cu destinatarii arătau că acele cutii porneau spre orașe din toată țara. Cel mai probabil, tipografia ei nu era singura care le producea. Orice o fi fost Consiliul Triburilor, nu avea să rămână un secret pentru prea mult timp.

Lista fusese o glumă. O listare. Reclamă falsă, aducătoare de clicuri. Forma de informație cel mai ușor de consumat în era postinformațională a jurnalismului *copy-paste*[17]. Nimeni nu știa cine a postat-o prima dată. Mucaliții din talk-show-urile nocturne făceau poante spunând că nu erau la fel de detestați ca alți mucaliți din alte talk-show-uri. Unii au văzut-o ca pe o cale de a se reinventa ca ticăloși sau victime. Căci ura e o formă de atașament pasional, iar să fii disprețuit pare ceva mai plăcut decât să fii necunoscut.

Astfel că oamenii care se simțeau ignorați s-au nominalizat singuri și i-a durut că nu i-a votat nimeni. Ura a luat locul iubirii ca măsură a popularității. Căci iubirea cere totul. Să fii iubit înseamnă să slujești ca sclav. Ura dovedește independența absolută față de nevoia de a-i satisface pe ceilalți. Cu iuțeala fulgerului, aproape toți cei aflați în viață au fost nominalizați, dar puțini au primit voturile necesare pentru a conta în clasament. Cei rămași erau figuri publice care trădaseră

grupuri uriașe de adepți. Totaluri amețitoare de voturi au mers spre personalități din mass-media, actori, jurnaliști. De departe, cea mai multă ură s-a îndreptat spre dascăli și profesori universitari care fuseseră dați în vileag că îi învățaseră pe studenți ce să gândească și nu cum să gândească.

Totuși, cele mai mari punctaje ale mâniei s-au adunat în dreptul personajelor politice. La acei dichisiți angajați în slujba poporului, care au creat constant probleme tot mai mari și s-au oferit pe ei înșiși ca unică soluție.

Vizitatorii site-ului se minunau văzând cum punctajele urcau amețitor. Se uitau pe lista cu „Cei mai nedoriți americani" și îi căutau pe apropiații lor. O pornografie a urii publice.

Numele oamenilor obișnuiți s-au redus sistematic, în timp ce numărul voturilor alocate celor faimoși creștea accelerat. Au apărut noi distracții, iar majoritatea oamenilor au uitat de listă. Nu au mai luat-o în serios, pentru că aveau Tamagotchi, Beanie Babies, abțibilduri.

Numai că, rămasă în obscuritate, lista continua să crească. Numele rămase pe ea au ajuns la milioane de voturi. Și nimeni nu s-a gândit serios la listă, cu excepția echipei misterioase care o crease. Vizitatorii site-ului au descărcat copii ale versiunii finale. Și, la fel de misterios cum apăruse, ea a dispărut brusc.

Lista nu a existat.

Charlie era hotărât să nu se uite, nu la început.

Apoi se uitase și nu avea de gând să continue, dar apoi s-a mai uitat un pic. Și ceea ce îl îngrozise cel mai tare devenise realitate. Ambele lor nume se aflau pe listă.

A notat data la care fusese postat fiecare nume. Primul apăruse acolo la doar o zi înaintea celui de-al doilea. Nici unul dintre ele nu strânsese destule voturi pentru a rămâne pe listă dincolo de pragul de trei săptămâni. Charlie verifica în fiecare zi și în fiecare zi se ruga ca ambele nume să dispară pur și simplu de pe listă din cauza lipsei de voturi.

Cu doar câteva ore înainte de limită, ambele numele strânseseră prea multe voturi. Amândoi erau ținte. Amândoi urmau să moară.

Cei doi nu erau în regiunea lui Charlie, dar aveau să fie ținte pentru un neam sau altul. Și era ceva complet lipsit de etică, dar duminică s-a învârtit toată ziua cu mașina prin împrejurimi până ce a găsit o cabină telefonică atât de izolată, încât nimeni să nu îi poată asculta pe furiș conversația. Cabina se afla la marginea unei parcări cu plată de lângă gară. Charlie și-a cumpărat mănuși de latex pentru a nu-și lăsa amprentele pe taste, a golit borcanul Mason unde aduna monede și le-a luat pe toate cele de un sfert de dolar. Purta ochelari de soare și o șapcă de baseball cu cozorocul coborât. A parcat departe de cabina telefonică și a străbătut stradă după stradă, asigurându-se în permanență că nu era urmărit. Și, cu o mișcare la fel de furișă precum cea cu care te-ai strecura pe ușa unei librării cu publicații obscene, a intrat pieziș în cabina telefonică.

Cu buzunarele pline de sferturi de dolar și greutatea acelor monede trăgându-i pantalonii în jos pe șolduri, Charlie și-a îndesat mâinile în mănușile de latex și a format un număr interstatal pe care îl știa pe de rost.

Telefonul a sunat la celălalt capăt al firului și Charlie s-a rugat la Dumnezeu să răspundă cineva.

— Alo?

O voce de bărbat.

Charlie a spus:

— Tată?

Tatăl lui a întrebat:

— Charlie?

Întorcând fața de la receptor, a strigat:

— Dragă, ridică extensia. A sunat fugarul.

Charlie a dat roată cu privirea prin parcare. A întrebat în receptor:

— Cât de repede puteți ajunge tu și mama în Canada?

Un pocnet, urmat de vocea mamei lui:

— Ești în Canada?

— Nu, a insistat Charlie. Tu și tata trebuie să ajungeți în Canada – repede!

Taică-său a chicotit.

— Cu războiul ăla mare care se apropie, *tu* ești cel care trebuie să scape de încorporare!

Mama lui a adăugat:

— Dacă ai fi încă la facultate și te-ai pune cu burta pe carte, Charlie, nu ai fi încorporabil.

Charlie nu voia să se certe, dar nici nu voia să se dea de gol.

— Mamă, aia a fost în Vietnam. Acum e altceva.

Mâna agitată i s-a dus spre buzunarul din spate al pantalonilor, apoi de la buzunar la telefon, și a continuat să introducă în fantă monedă după monedă după monedă. Fiecare sfert de dolar declanșa un clopoțel. Între și după cuvintele lor, clopoțelul continua să sune.

Nu le putea spune totul, dar erau amândoi pe listă. Chiar dacă le-ar fi explicat toată situația, ei ar fi fugit la poliție, iar cel mai probabil polițiștii i-ar fi omorât pentru că știau. După aceea, poliția sau altcineva l-ar omorî pe Charlie pentru că i-a anunțat. Singura lor șansă era să fugă din țară. Pentru că și dacă s-ar fi ascuns, dacă ar fi stat acasă, oricum într-o bună zi cineva avea să îi elimine.

Charlie a încercat să discute cu ei. A întrebat:

— Tată, dacă tu și cu mine am fi pe o barcă de salvare împreună cu fiul meu și eu v-aș putea salva doar pe unul dintre voi, pe cine crezi că aș salva?

Mama lui a rostit pe nerăsuflate:

— Charlie! Ai un fiu?

Părea șocată și încântată.

— Teoretic, mamă! a răspuns el. Ar trebui să te salvez pe tine sau pe copilul meu?

Măcelul ce urma să aibă loc i-ar fi ridicat pe Charlie și pe toți urmașii lui la un rang regal. Dar i-ar fi omorât părinții. O dilemă. Ei erau amândoi profesori de colegiu, erau implicați în politicile orașului și ale districtului – existau o mulțime de motive pentru care oamenii să îi vrea lichidați. Totuși erau mama și tatăl lui. Îi venea greu să pună în balanță dragostea pe care o simțea față de ei cu dragostea pe care avea să o simtă într-o bună zi față de viitorii lui copii și nepoți. Dragostea pentru ei era problematică. Dragostea pentru fiii lui nenăscuți era necondiționată.

— Deci, a abordat el problema dintr-o altă perspectivă, dacă sunt recrutat, vreți ca eu să omor oameni?

Tatăl lui a spus fără să ezite:

— Ca să ne salvezi țara, da.

Clopoțelul suna și tot suna.

În timp ce hrănea telefonul cu monede, Charlie a întrebat:

— Și dacă mor?

Mama lui a spus:

— Doamne ferește!

Un alt sfert de dolar a declanșat clopoțelul.

Charlie a întrebat:

— Și ați vrea ca eu să-i ucid pe părinții altcuiva dacă mi-aș salva astfel țara?

Cu degetele transpirându-i în mănușile de latex, mâna i s-a îndreptat spre buzunar și a descoperit că e gol. I se terminaseră monedele. Clopoțeii nu mai sunau.

După o pauză, tatăl lui a zis:

— Da, dacă asta e misiunea ta.

Pentru a se lămuri, Charlie a întrebat:

— Ai vrea să-i omor pe tatăl și pe mama cuiva?

Mama lui a întrebat:

— Ce-i cu sunetul ăla?

L-a întrebat:

— Plângi?

Da, plângea. Charlie plângea. Și-a tras nasul în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

Tatăl lui a întrebat:

— E de la droguri? Charlie, băiatule, ești drogat?

Înainte de a fi întrerupți, Charlie a emis gâtuit cuvintele:

— Să știți că vă iubesc.

Tatăl lui a spus:

— Atunci de unde toată smiorcăiala asta?

Și în clipa aia s-a întrerupt legătura.

Gregory Piper se uita la televizor și aștepta decizia finală în privința probei date. Televiziunea era mai bună decât internetul. Când dădea peste el însuși la televizor, o făcea din greșeală și tot simțea un frison de euforie chimică în sânge. Pe internet era mult prea ușor să se caute și să își construiască toată viața uitându-se la filmări cu roluri din cariera lui și studiind fotografii cu el însuși. Prea *Sunset Boulevard.* Pe internet, oamenii își puteau petrece toată viața într-o autoadorație maniacală.

Cum stătea pe canapea, s-a gândit la bani. La cei zece mii de dolari. A cumpănit dacă trebuie sau nu să îi

pomenească de ei agentului său. Mâna i-a strâns telecomanda, schimbând canalele. Pe unul din ele a apărut actorul John Wayne, care se plimba agale în centrul unui spațiu gol și se uita fix în obiectiv cu privirea lui aspră caracteristică.

Era cu certitudine o secvență decupată digital din vreun film clasic și introdusă într-un context nou. Ducele și-a smuls pălăria Stetson și a lovit-o de cracii prăfuiți ai pantalonilor de piele.

— Fir-ar, drumețule, a rostit el tărăgănat, tura asta n-am ajuns la toaletă...

Piper a apăsat pe un buton și imaginea a înghețat.

Era o reclamă la chiloți absorbanți.

A privit-o șocat. Era clar că moștenitorii drepturilor de imagine ale lui Wayne erau dispuși să o vândă pentru orice. Asta era ceva ce puțini actori prevedeau. Modul în care eul lor rezidual de celuloid putea fi manipulat pe computer pentru a sluji ca sclav: un zombi digital de dincolo de moarte. Actorul Robin Williams fusese printre primii care interziseseră prin testament ca imaginea lui să fie folosită în mod abuziv în mediul electronic. O vedetă mai neprevăzătoare, o Audrey Hepburn digitalizată, continua să muncească, ademenind clienți pentru Galaxy Chocolates. Fred Astaire vindea aspiratoare. Marilyn Monroe vindea batoane Snickers.

Ca niște fantome, s-a gândit Piper.

O propoziție enervantă, ca un cântec, i-a răsunat în minte.

— Ziua Ajustării a sosit, a repetat el pentru sine în timp ce se uita la televizor.

I se ceruse să o repete de atâtea ori, încât probabil că nu avea să-i mai iasă niciodată din cap.

Plicul cu bani era ascuns într-un dulap din bucătărie, îndesat într-o cutie goală de cereale. Avea să cheltuiască o parte din ei cu un avocat. O să își scrie în sfârșit testamentul. O să se asigure că nimeni nu îi va putea exploata imaginea după moarte. După acel deces pașnic și nedureros dintr-un viitor tare, tare îndepărtat, presupunea el.

În Vremurile Dinainte... în lumea care vrei să crezi că încă e reală... Walter mersese spre vest prin Illinois. Vorbise fără șir, repetând că dovada supremă a puterii

dragostei era că nu putea fi redusă la vorbe. Dragostea nu e un experiment științific care poate fi repetat. Nu trebuia să fii un geniu ca să recunoști dragostea. E ca acel poem despre armatele ignorante care se înfruntă noaptea. *Acel* poem. Unde nu există bucurie sau leac pentru durere.

În timp ce noul său tată răpit ascultase sau adormise sau murise în portbagajul mașinii, Walter o descrisese pe Shasta. Fiecare detaliu al Shastei.

Presupusese că dragostea era misiunea de fiecare zi a unui om. O misiune pe care omul o duce la bun sfârșit doar în momentul morții. Astfel, dragostea adevărată e o misiune sinucigașă.

Dawson era hotărât să nu se uite. Dar apoi se uitase și nu avea de gând să continue, însă după aceea s-a mai uitat un pic. Și atunci a văzut numele pe listă.

Numele obținuse deja un punctaj impresionant. Nu neamul lui Dawson, dar un altul avea să obțină multe voturi pentru această țintă. Oricât părea de inutil, Dawson știa că trebuie să mai încerce o dată. Cândva Roxanne o să îl întrebe dacă a încercat, iar el va trebui să îi explice. Să îi spună că încercase.

Dawson a cumpărat de la 7-Eleven un telefon de unică folosință și s-a dus pe mijlocul podului Morrison, un loc unde nimeni nu i-ar fi putut intercepta conversația. Nu în zgomotul traficului. A format un număr din memorie. Auzind țârâitul de la celălalt capăt, s-a uitat în jos, la apa întunecată a râului Willamette, și s-a rugat ca numărul să fie încă valabil. Trecuse mult timp.

— Alo?

O voce de băiat.

Dawson a întrebat:

— Quentin?

Fiul lui a întrebat:

— Tată?

Muzica răsuna puternic în fundal.

— Tată, abia te aud.

Dawson a strigat:

— Dă muzica mai încet!

Fiul lui a strigat, acoperind muzica:

— Mama e bine?

Dawson a strigat:

— Maică-ta e bine, dar tu trebuie să te cari în Canada!

Era riscant să strige așa aici, în public. Treceau mașini, dar trotuarul podului era gol.

Fiul lui a strigat:

— Dacă te referi la război, eu merg voluntar. Dr. Steiger-DeSoto spune că e datoria mea de individ pansexual să arăt lumii că, de fapt, curajul nu are gen!

Dawson nu înțelegea foarte clar ce îl anunțase puștiul în clipa asta. I-a răspuns strigând:

— N-o să fie nici un război!

Fiul lui a strigat:

— Dr. Steiger-DeSoto zice că războiul e necesar pentru a menține drepturile omului!

Dawson a strigat:

— Încerc să-ți salvez viața!

Fiul lui a strigat:

— Dr. Steiger-DeSoto zice că nu mai sunt copil!

Dawson a strigat:

— Dă casetofonul mai încet!

Fiul lui a strigat, acoperind muzica:

— Dr. Steiger-DeSoto zice că sunt cel mai promițător doctorand al ei și că ar trebui să încep să gândesc cu capul meu!

Dawson a riscat totul. Dacă îi spunea și Quentin mergea la poliție, amândoi aveau să fie uciși. Roxanne urma să rămână singură în lumea nouă care venea. Nimeni nu avea nimic de câștigat. Totuși i-a spus:

— Numele tău e pe o listă și o să fii ucis!

Fiul lui a râs. A râs și a tot râs.

— Tată, a spus când și-a recăpătat suflul, știu! Așa-i că-i grozav?

Dawson nu a înțeles.

— Până și eu m-am votat! a râs fiul lui. Nu-i nimic.

El a oftat.

— Tată, nu-ți face griji. E ca... e ca noul Facebook!

Dawson a încercat să îi explice adevărul. L-a întrerupt un bip.

Fiul lui a zis:

— Tată?

L-a întrerupt un bip.

— Tată, dr. Steiger-DeSoto e pe cealaltă linie.

L-a întrerupt un bip.
Fiul lui a spus:
— Tată, te iubesc. Ne vedem după război!
Și legătura s-a întrerupt.
Și Dawson s-a gândit la citatul din cartea Talbott:

Trebuie să îi ucidem pe cei care ne-ar pune să ne ucidem între noi.

Și Dawson a lăsat telefonul să-i alunece printre degete, să cadă și să dispară fără să facă prea multe valuri pe fundul apei adânci a râului.

Jamal și-a sunat mama ca să-i spună că nu o să ajungă la cina de duminică. A sunat din apartamentul unui hotel din Albany. În jurul lui, cocoțați pe diverse scaune și canapele sau așezați pe podea, cei din grup, colegii lui de echipă, mâncau, luau masa în cameră, și își așteptau rândul la telefon. Nu tot neamul lui, ci doar o parte din echipă. Beau liniștiți vin și bere din minibar. Îl ascultau cu toții pe cel care lua telefonul și își suna familia. El voia să împărtășească un secret. Să îi spună mamei lui despre Declarația de Interdependență, care promitea o patrie unde nici o rasă nu avea să trăiască sub stăpânirea alteia ca sub o ocupație militară. Fiecare rasă avea să își hotărască soarta în propria țară și nici o minoritate nu avea să mai fie jignită de privirile ostile ale majorității. Cei cu păreri similare își puteau conduce propria cultură. Copiii nu aveau să fie educați ca să servească drept colonii umane ale imperialismului cultural străin.

La telefon, ea l-a luat la rost:

— Cum adică nu treci pe-aici?

El voia să îi povestească despre neamul lui. Pentru prima dată în istoria umanității, nici un lanț de putere nu o să fie bazat pe legături de sânge și de rudenie. Jamal s-a uitat la bărbatul care îl invitase pe el, apoi la bărbatul pe care îl invitase el. Cohorta asta era doar o mică parte dintr-un neam care străbătea țara în lung și în lat în această seară. Acești bărbați care mâncau pizza livrată în cameră, mâncau sandviciuri triunghiulare cu șuncă, roșii, salată, maioneză, mâncau miniburgeri și se prefăceau că nu trag cu urechea – frăția lor se baza pe respect, încredere și admirație reciproce. Aici el era o

verigă din lanțul bărbaților și nici unul nu îi era dușman. Fiecare dintre ei aștepta de la el să fie un erou, nici mai mult, nici mai puțin.

El voia să îi citească mamei, din cartea Talbott, pasajul care spunea:

Ultimul lucru pe care și-l dorește un bărbat negru, este să fie un alt bărbat alb fals.
Ultimul lucru pe care și-l dorește un homosexual este să fie o altă imitație de heterosexual.
Ultimul lucru pe care și-l dorește un bărbat alb este să fie un alt model de prefăcătorie.

La telefon, mama lui l-a întrebat:

— Jamal?

Fără să mai țipe, cum făcuse înainte, l-a întrebat:

— Ce îmi ascunzi?

Dacă i-ar fi spus ceva, și-ar fi băgat repede nasul. Așa era ea.

În seara asta, ultima seară a vechiului regim, lanțurile de putere se adunau în afara sediilor legislative și ale tribunalelor. Cei invitați de cei invitați de cei invitați în neamuri unite de încredere se întâlneau pentru prima dată cu tovarășii lor și li se tăia răsuflarea minunându-se de cât erau de mulți. Triburi alese dintre cei mai buni, nu dintre cei mai slabi, se adunau să aștepte în afara primăriilor și a tuturor locurilor unde trădătorii aleși aveau să se întoarcă în dimineața următoare.

Dacă numărul de voturi strâns de o țintă era astronomic, se putea trimite o echipă care să pregătească o ambuscadă în fața casei acesteia. Dacă nu, își așezau taberele în grupuri pregătite să acționeze, fără ca vreunul să pomenească de misiunea sa. Timpul antrenamentelor și al planurilor trecuse. Următoarele lor acțiuni trebuiau să fie la fel de mecanice precum trasul pantalonilor înainte de a te încălța.

Cei mai mulți erau tăcuți, păstrându-și toate puterile pentru munca de a doua zi.

În ochii lui, grupul din apartamentul de hotel semăna cu pictura aceea, pictura din biserică în care Iisus și tovarășii lui erau înfățișați la masă. Pictura cu *Cina cea de Taină.* Numai că ei pasau de la unul la altul

un telefon pentru ca fiecare să poată suna acasă ca să își ia rămas-bun. Fără să dea explicații, ci doar ca să-și liniștească sufletul.

Erau o armată de lupi singuratici.

Pentru Jamal, ideea de putere nu se traducea în sex și droguri. După cum vedea el lucrurile, acele plăceri pe termen scurt erau distracții pe care oamenii le căutau când nu dețineau puterea autentică. Să deții puterea, puterea autentică, însemna să simți o pace a minții și o satisfacție aflate dincolo de amorțeala și mutenia pe care le puteau oferi bongul și curvele.

Puterea însemna să ai acces la tot și la orice. Însemna că un bărbat nu trebuia să facă escrocherii și să strângă avere. Însemna o viață despovărată de planuri de rezervă. De căi alternative. De opțiuni secunde.

Cartea Talbott o spunea grozav de bine:

> *Fiecare grup trebuie să populeze o patrie unde grupul să constituie norma. Altfel intervine fie autodistrugerea, fie ura de sine sau alte autoexagerări periculoase. Consumul de alcool, drogurile și comportamentele sexuale toxice apar acolo unde culturile sunt obligate să împartă spațiul public. Nici o cultură nu ar trebui să fie supusă așteptărilor și privirii nimicitoare ale alteia.*

Tinerii din propriul lor stat național aveau să fie eliberați de standardele postliceale ale străinei culturi europene, care încerca să standardizeze fiecare ființă umană, indiferent de abilitățile și înclinațiile ei naturale. Codul comportamental impus în prezent la nivel universal. Puterea însemna ca Jamal să nu fie nevoit să se prezinte ca o copie imperfectă a unei creaturi oarecare, cum nu își dorise niciodată să fie de la bun început.

Neamul lui respinsese tot ce ținea de prescripții și standarde, fie ale legilor, fie ale școlilor. Jocul acela de *Nu te supăra, frate*! cu reguli și taxe, unde îți lua o veșnicie să avansezi, dar un singur pas greșit arunca un om în sărăcie sau în închisoare.

Jamal a simțit cum ceilalți așteptau și ei să ia telefonul și să sune. A ascultat respirația îngrijorată a mamei lui și zgomotul bucătăriei din spatele ei. Voia să îi spună că, după ziua de mâine, lumea avea să fie diferită. Prin el, viața ei avea să devină mai bună și mai

nobilă. Aveau să fie cu toții atât de aproape de regalitate pe cât le-o permitea Declarația de Interdependență.

Reușita fiecăruia depindea de toată lumea. Și, datorită acestui fapt, nimeni nu voia să înșele niște așteptări atât de mari. Fiecare se căznea să fie demn de onoarea acordată de camarazii lui. De tribul lui.

Jamal voia să îi spună mamei totul. Voia să îi spună că o iubește, dar l-ar fi auzit toți. În schimb, a întrebat-o:

— Mi-ai hrănit câinele?

Ea a părut ușurată.

— Vrei să-i dau de mâncare lui Bouncer?

O auzea cum cumpănește. De parcă voia să urle și să îi spună să-și miște curul acasă și să hrănească singur blestematul ăla de câine, dar parcă nu voia să urle dacă asta ar fi fost cumva ultima lor discuție de pe Pământ. A schimbat o privire cu bărbatul pe care îl invitase. Un bărbat care știa cum putea fi mama lui Jamal. În cele din urmă a întrebat-o:

— Poți, te rog?

A auzit acum ceva ce nu auzise niciodată. Mama lui a început să plângă la telefon. Așa că, deși echipa lui îl asculta, a spus:

— Te iubesc, mamă.

Și-a tras nasul. Nu se putea înfrâna.

— Doar dă de mâncare la câine, bine?

Mama lui și-a tras nasul. În șoaptă, încât abia a putut s-o audă, a spus:

— Bine.

Vocea ei, înfricoșată.

Jamal a încheiat convorbirea și i-a întins telefonul celui care aștepta la rând.

Printre cei care așteptau zorii se numărau și foștii jurnaliști. Au înfruntat acele câteva ultime ore în fața a ceea ce mai rămăsese din sediile marilor ziare. Au hoinărit pe trotuare, în jurul sediilor televiziunilor. Lucrul care le-a întărit hotărârea a fost conștiința faptului că puținii jurnaliști care își menținuseră carierele o făcuseră spunând minciuni exagerate pentru a înspăimânta și a inflama încrederea publică. Rostirea adevărului nu conferea suficientă putere.

Drept consolare, jurnaliștii rămași s-au convins singuri că nu există adevăr absolut. Un nou neadevăr, pe

care ei l-au răspândit în chip de nou adevăr. Valoarea divertismentului, abilitatea de a excita sau de a provoca, a ajuns să fie hârtia de turnesol a oricărui nou adevăr.

De-acum, țelul lor era să modeleze mințile oamenilor și să denatureze informațiile în acest scop. Reportajul onest, de care oamenii dintr-o democrație aveau la fel de multă nevoie ca de aer, a încetat să mai fie o prioritate pentru a patra putere în stat. Jurnaliștii care nu au putut fi corupți au fost înlăturați.

Se testau unii pe alții cu fotografii pe care și le arătau pe telefoane. Fiecare cu câte un prim-plan cu fața zâmbitoare a unui bărbat distins sau a unei femei distinse, cu părul aranjat perfect. Cu păr cărunt sau vopsit. Purtând cravată sau un colier de perle. Iar miza jocului era să numești persoana și să îi ghicești numărul de voturi de pe listă. Sau să îți dai seama că în fotografie era un nevinovat care nu apăruse niciodată pe listă și nu era considerat o țintă.

Aceștia erau foștii reporteri, cu obraji supți, cu priviri aspre, care s-au adunat în fața studiourilor de radio și a televiziunilor prin cablu, pregătiți să readucă obiectivitatea pe canalele publice.

În aceeași seară, Esteban și Bing și-au invitat o duzină dintre cei mai apropiați prieteni să participe la o masă la care să aducă fiecare ceva. Mâncând din farfurii de hârtie pline cu supă indiană și pui în sos picant *mole,* segmentul local al neamului lor și-a finalizat lista de ținte. În ciuda săptămânilor de instrucție, neliniștea plutea în aer ca mirosul iute de curry.

În timp ce bărbații adunați mâncau, Esteban citea cu voce tare din cartea Talbott:

Traiul printre heterosexuali e cel care îi face pe homosexuali să se simtă anormali. Numai printre albi negrii se simt inadecvați. Și numai printre homosexuali și negri albii se simt amenințați și vinovați. Nici un grup nu ar trebui să fie năpăstuit de etalonul moral și așteptările intelectuale ale altui grup.

Stând în mijlocul grupului, cu cartea deschisă în mâini, a citit:

Arta nu ar trebui să fie inginerie socială.

Arta care caută să repare oamenii trebuie înlăturată din societate.

Următorul rând Bing îl știa pe de rost:

Ținând cont de astea, trebuie să permitem fiecărui om să decidă în privința propriei fericiri.

Înainte să se combine cu Esteban, micuțul Bing fusese implicat într-o relație bolnăvicioasă cu peștele lui. În ciuda faptului că Audrey Hepburn era idolul vieții lui, între traiul lui Bing și cel descris în *Mic dejun la Tiffany* fusese o distanță ca de la cer la pământ: cluburi pretențioase de noapte și impresionante apariții din torturi, în aplauzele zgomotoase ale mulțimilor de masoni copleșiți de iubire. Nu, în realitate, atunci când fostul pește al lui Bing vorbea, spunea tot timpul:

— Pulele alea n-o să se sugă singure, curvă!

Deci, când Esteban a venit cu o ofertă, mai tânărul micuț l-a ascultat. Mai vârstnicul și mai rafinatul cubanez îl invitase să devină soldat în lanțul lor de putere, iar Bing și-a dat seama că era o conjunctură favorabilă.

Închizând cartea lui Talbott și așezând-o cu grijă deoparte, Esteban a proclamat:

— Organizațiile *queer* au fost întotdeauna trupe de șoc în civilizația occidentală.

Când centrele orașelor decăzuseră la stadiul de schelete carbonizate ale caselor odinioară atât de elegante, a spus el, organizațiile *queer* au reanimat cartierele copleșite de activitatea infracțională. Gospodarii *queer* nu aveau copii pe care să-i piardă în sisteme școlare eșuate. Puternicele spinări *queer* și strălucitele minți *queer* nu aveau nimic de pierdut în afara propriilor vieți! Acei pionieri curajoși readuseseră la normal sălbăticia din Savannah decăzută și tărâmurile pustiite din Baltimore și Detroit. Acei coloniști *queer* opriseră spirala morții bazate pe taxe locale. Cu hotărârea lor *queer,* îmblânziseră nelegiuita frontieră urbană. Cu eforturilor lor *queer* susținute, ridicaseră valoarea pământului.

Din când în când, strigăte șoptite de „Amin, frate” punctau discursul febril al lui Esteban.

— Când nimeni altcineva n-a îndrăznit, a strigat el, curajul *queer* a pus înapoi acoperișurile pe acele case! Hotărârea *queer* a reparat lemnul putred și a făcut din ghetou o investiție sigură pentru bancherii albi.

Le-a descris felul cum creșterea valorii proprietăților atrăsese un potop de heterosexuali. Școlile mai bune și apropierea de serviciile publice din oraș atrăseseră și mai mulți. Era limpede că Esteban abia își începuse demonstrația.

Și-a mutat privirea de la un ascultător la altul, făcând o pauză mai lungă înainte de a începe iar.

— De bine, de rău – a împuns aerul cu o furculiță de plastic pentru a-și sublinia ideea –, organizațiile *queer* au fost întotdeauna și avangarda politicilor emergente.

Citând drept dovadă lucrări științifice recente, a arătat cum Malcolm X ținuse lucrul ăsta secret, slujindu-i pe albii înstăriți la care mai târziu avea să se întoarcă pentru a-i jefui.

— Dar sărbătorim noi energia *queer* subversivă a acestui om? a întrebat el. Pe acel erou care a căutat să submineze puterea cu toate mijloacele posibile?

Un cor comun de „Nu!” și „La naiba, nu!” s-a ridicat din mica adunare.

— Și să nu încep acum cu James Baldwin! a bocit Esteban. Omul... profetul... poetul laureat care a scris liturghia întregii sale rase, iar oamenii lui nu îi sărbătoresc spiritul *queer*!

Esteban nu numai că gătise un piept de pui cu vin *marsala* bestial, ci mai și ținea un ditamai discursul motivațional de o asemenea forță, cum Bing nu mai auzise niciodată.

Hrana și băutura au fost ignorate și oamenii și-au pus deoparte mâncărurile picante și au ridicat mâinile, legănându-le înainte și înapoi pentru a-și arăta solidaritatea. Micuțul Bing n-a putut decât să zâmbească larg: era mândru să fie martor la forța retorică a bărbatului său.

— Nu la fel de util, dar la fel de important și la fel de ignorat, s-a jelit Esteban, a fost un alt băiețel *queer*!

Stârnindu-și ascultătorii, amânând revelația, el a descris un copil îndrăgostit nebunește de un coleg de clasă care l-a respins. Acel băiat a crescut și a ajuns un

soldat decorat, după care s-a simțit secătuit. Tinerețea îi deschisese ușile și portofelele admiratorilor săi masculini înstăriți, iar tânărul s-a trezit curând în fruntea unui partid politic. Și, nu după mult timp, la cârma unei întregi țări.

— Probabil cel mai puternic lider al secolului douăzeci.

Esteban a scuipat cuvintele cu dispreț:

— Și nimeni nu povestește cum inima lui *queer* l-a purtat spre măreție.

Acest demagog, acest gigolo mustăcios, nefericit în dragoste își clădise un anturaj de lideri *queer* care îi împărtășeau părerile și a inițiat un stil de imaginar vizual care continuă să fie imitat chiar și în ziua de azi. Dar când poziția *queer* radicală a mișcării sale politice a fost demascată și ridiculizată de presa mondială, același lider a cerut executarea integrală a întregii sale structuri de putere *queer*.

— Într-o noapte, a declamat Esteban, toți au fost executați sumar și acest om, singurul supraviețuitor, a fost silit să își tăinuiască rușinea *queer* și să o îndure până la sinucidere.

Publicul sorbea fiecare enunț uimitor al lui Esteban.

— Acest om, a declamat el solemn, cu toată tăria și lașitatea lui *queer,* a fost nimeni altul decât...

S-a uitat la Bing.

Tânărul a sărit:

— Nu Adolf Hitler!

Esteban a dat din cap, confirmând tăcut.

În acel moment, publicul și-a pierdut răsuflarea. Băiatul pe care Adolf îl iubise în școala generală, a dezvăluit el, fusese Ludwig Wittgenstein, un evreu talentat care la maturitate avea să ajungă un fel de anti-Hitler, un filosof și profesor genial, care nu s-a temut să-și ascundă identitatea *queer*. Inventatorul Rației-Iepure[18]. Cât despre noaptea în care atâția compatrioți ai lui Hitler au fost măcelăriți, aceea a fost legendara Noapte a Cuțitelor Lungi, când Partidul Nazist s-a curățat de membrii lui fondatori *queer*.

În fața adunării vrăjite se deșira o istorie până acum interzisă urechilor lor.

— Da, a continuat Esteban să peroreze, chiar și în nobila mișcare feministă...

După activitatea lui Betty Friedan, după mișcările din anii 1960 și după sângele vărsat de o generație de femei *queer,* conducătoarele și-au evacuat surorile *queer,* în încercarea de a face mișcarea de eliberare a femeilor mai acceptabilă pentru femeile tradiționale din clasa de mijloc. Pentru femeile heterosexuale. Istoria repeta întotdeauna acest model, cu infanteriștii *queer* care deschid drumuri noi și apoi sunt îndepărtați odată ce munca grea s-a încheiat.

Printre ei – în toate triburile și neamurile – fusese deja distribuită o carte. Pentru că toate înfăptuirile mărețe au nevoie de manifestul lor. Fiecare exemplar al cărții avea învelișul său albastru/ negru cât se poate de elegant, cu titlul și numele autorului de pe copertă în litere poleite cu aur. Fie el *Manifestul Comunist,* Biblia, Coranul, *Mistica feminină*[19] sau cartea lui Saul Alinsky.

— Gândiți-vă la orice hipster, a oftat Esteban.

A fluturat o mână pentru a arăta că nici nu găsește cuvintele potrivite. A clătinat din cap ca și cum ar fi fost uluit.

— Sunt acoperiți de tatuaje și plini de *piercing*-urii, dar puțini dintre ei au habar de numele lui Jean Genet. Și nici unul nu are habar de cultura urbană aborigenă a comunității *queer* a anilor 1970 din San Francisco. Cea care a reanimat artele primitive ale modificării corpului.

A așteptat ca energia din încăpere să se liniștească. Fiecare dintre ei simțea povara eșecului. Maniera categorică a istoriei de a refuza celebrarea sau măcar recunoașterea evenimentelor istoriei *queer.* Mulți și-au reținut lacrimile. Banchetul lor de solidaritate începea să semene cu o înmormântare. Esteban s-a uitat pe furiș la Bing pentru a-l asigura că nimic nu era pierdut.

— Începând de mâine, a spus cu un ușor mârâit, istoria nu ne va mai ignora.

A continuat cu voce tot mai puternică:

— Lanțul nostru de putere va arăta ce poate! Vom culege multe ținte, mult mai multe decât orice alt neam! a strigat el pentru a se face auzit peste huruitul de aprobare din jur.

Bing a preluat strigătul lui mobilizator:

— Ne vom dovedi puterea *queer* și vom obține dreptul de a controla națiunea... care controlează lumea!

Orice alte încercări de a mai spune ceva s-au pierdut în ovațiile puternice care au umplut apartamentul.

Charlie și tovarășii lui și-au plecat capetele și s-au rugat pentru sufletele oamenilor care nu își găsiseră niciodată destinul. I-au invocat pe cei morți și și-au chemat strămoșii să li se alăture. Și trupele de război s-au mărit cu cei vii și cu cei morți. Așa cum Garret Dawson îl invitase pe Charlie, Charlie l-a invitat în cele din urmă pe Martin, care l-a invitat pe Patrick, care l-a invitat pe Michael, care l-a invitat pe Trevor, până când neamul lor s-a întins de la un ocean la celălalt și din oraș în oraș. Și în noaptea aceea marile lanțuri de căpetenii erau complete.

A lor era petrecerea în spatele unui camion, aerul încărcat cu miros de cărbune și sos de grătar. A bărbaților duri, cu șepci și costume de vânătoare cu imprimeu de camuflaj.

Deasupra lor se ridica sediul parlamentului, în felul în care sunt proiectate toate edificiile grandioase pentru a-i face pe oamenii din afară să se simtă lipsiți de putere, iar pe cei dinăuntru, atotputernici. Forma umflată și inutilă a cupolei de marmură arăta ca o fortăreață care trebuia cucerită. Noua Bastilie. Garret Dawson a ridicat privirea spre ea, spre scena ridicolă ce o reprezenta. Ochii lui de un albastru deschis erau plini de dispreț.

Cupola de marmură, inundată de lumina reflectoarelor, arăta ca o lună plină împietrită la orizont. Ca Moloh, care se hrănea cu copii măcelăriți și rămânea mereu înfometat. Se profila amenințător deasupra lor. Nici un polițist nu i-a întrebat ce făceau acolo. Nimeni nu i-a băgat în seamă.

De mâine nu aveau să mai fie niște bărbați care își măsurau timpul după luminile semafoarelor și plăcerea după halbele de bere artizanală.

Charlie a dus două degete la gură și a făcut liniște cu un fluierat lung, asurzitor. Dawson se pregătea să vorbească.

Cum nu era un bărbat înalt, însă era bine clădit și întărit de o viață petrecută în secția de producție, Dawson a acceptat cu modestie atenția tăcută a mulțimii.

— Cei *queer*..., a spus el, apoi a șovăit.

Trăgând din nou aer în piept, a repetat:

— Cei *queer* au devenit artiști pentru că nimic din ce puteau face în public nu le venea în mod natural.

De când și-au dat seama de asta, a explicat el, au fost nevoiți să studieze și să imite comportamentul care altora le venea instinctiv. Pentru a supraviețui, au fost siliți să observe și să memoreze și, făcând asta, s-au comportat ca savanții, artiștii și clericii acestei civilizații.

Tot așa își crescuseră și negrii familiile. Își construiseră cariere și dezvoltaseră afaceri pentru a supraviețui. Negrii fondaseră biserici, luptaseră pe front și se distinseseră ca modele morale de virtute, umbrindu-i pe semenii lor albi.

— Dar politicile identitare, a continuat Dawson, l-au redus pe homosexual doar la preferința lui sexuală. L-au redus pe negru la culoarea pielii lui. Și fiecare a devenit o caricatură a individualității sale demne de la începuturi.

Bărbații ca Dawson și Charlie nu își lăsaseră bormașinile și strungurile pentru a-i salva pe gay și pe negri. Lanțurile lor se formaseră pentru a înfrunta aceleași politici identitare corupte care acum sileau rasele albe să se muleze pe un singur stereotip monstruos.

A lor era, poate, cea mai rea dintre toate caricaturile.

În loc să fie cei mai buni mecanici și dulgheri de pe fața pământului, erau siliți de politica modernă să se adune cu pași de gâscă sub un singur steag, cel al trupelor de asalt ale naziștilor NASCAR[20].

Homosexualii fuseseră îndesați într-o identitate bidimensională care îi redusese la comportamentul lor hipersexual, iar acel comportament le decimase rândurile. Negrilor li se spusese că nu dețin nici un fel de putere dacă nu devin golani, astfel încât orice putea fi interpretat ca lipsă de respect îi făcea să se ucidă unii pe alții copleșitor de des.

— Albii, a promis Dawson, nu se vor îmbulzi să adopte o imagine de sine similară.

Dimpotrivă, acțiunile lor, acțiunile tuturor neamurilor, o să distrugă sclavia ideologică a politicilor actuale și o s-o înlocuiască cu o lume pe care să o conducă eroii dovediți ca atare.

Învăluiți de fumul grătarelor, bărbații s-au rugat să fie vrednici de nenumăratele creaturi care muriseră pentru a se naște ei. S-au lăsat în voia destinului lor și au cerut puterea de a-și duce la bun sfârșit sarcinile.

În timp ce își invocau strămoșii, comunicau și cu fiii lor încă nenăscuți și îi recrutau pentru a le împrumuta din puterea lor.

În aceeași seară, ceva mai târziu, senatorul Holbrook Daniels și-a lăsat contingentul obișnuit de bodyguarzi să plece și a ieșit singur ca să alerge prin National Mall. Trupul lui bine îngrijit îl umplea de o mândrie secretă. Antrenamentele din birou și exercițiile prelungite cu gantere îl făcuseră să devină un specimen masculin agil, iar el a reflectat la statutul său privilegiat în sânul elitei Washingtonului. Avea să trăiască lejer până la o sută de ani.

Era o afacere bună să fii senator al Statelor Unite. Ziua de mâine îi promitea o tunsoare gratuită la frizeria senatorială, urmată de un prânz în oricare dintre cele mai rafinate restaurante ale orașului, prânz a cărui notă piperată o putea ignora. Un val nesfârșit de comisionari cu ochii căscați așteptau să fie făcuți stagiari chiar în timp ce stagiare sexy, de vârsta facultății, îi erau prezentate pentru satisfacerea lui sexuală. Și – nu cumva să uite – mai era și rezoluția de război pe care trebuia să o ratifice.

Un surplus de două milioane de bărbați, tineri de rând – mâine trebuia să le decidă destinele cu o mișcare a stiloului. Totul într-o singură zi de muncă.

O muncă grea, a chicotit el pentru sine, dar cineva trebuia să o facă!

În timp ce alerga prin întuneric, briza nopții a adus spre el mireasma cărnii de porc la grătar. Flăcările tremurau portocalii pe un rând de grătare. În timp ce senatorul trecea, un grup încruntat de bărbați din clasa muncitoare a tăcut și l-a privit. Sticlele de bere păreau mici în pumnii lor păroși. Un huligan bărbos a întins gâtul și a scos un râgâit asurzitor. Privirea lor tăcută l-a speriat atât de tare pe Daniels, că a fost cât pe ce să se poticnească peste marginea unei gropi aparent fără fund.

Acolo, afundată în pajiștea de la baza scărilor Capitoliului, se căsca excavația uriașă pe care o privise

crescând de la fereastra biroului. Încă un pas și Daniels s-ar fi rostogolit în adâncurile ei. Era o nebunie: nimeni nu o împrejmuise cu garduri de protecție. Ditamai pericolul. A simțit privirile băutorilor de bere ațintite asupra lui și s-a întors să le înfrunte.

Timid, simțindu-se deodată vulnerabil, a vrut să le spună că se aflau ilegal pe o proprietate. În parc erau interzise grătarele și consumul de alcool. Dar ceva din ochii lor reci l-a făcut să își țină gura. Mulți dintre ei și-au scos camerele video și l-au filmat. Ceilalți sorbeau cu lăcomie din beri. Fripturile sfârâiau și stropeau, împrăștiind stropi de grăsime fierbinte, care făceau focul să se ridice ca un gheizer de scântei strălucitoare. Bărbații se uitau posomorâți la el în timp ce duceau costițele și copanele spre guri. Dinții lor uriași făceau un zgomot oribil atunci când mușcau carnea de pe oase și rodeau tot de pe cartilaje.

În furia lui inutilă, senatorul a rămas la marginea gropii adânci și a arătat cu degetul în golul ei, strigând:

— Asta când o să fie umplută?

Pentru că nu i-a răspuns nimeni, a strigat:

— Ăsta e un pericol!

O brută grosolană a tras un vânt. Hotărât să aibă ultimul cuvânt, senatorul Daniels a țipat:

— Cineva ar putea muri aici!

Nu era la CNN. Fără acustica biroului său de marmură, fără șirul de microfoane și amplificatoare, vocea lui a sunat fragilă și ascuțită în întunericul de-afară.

Mai mulți bădărani și-au mutat ochii de la el, îndreptându-i spre ceva din apropiere. El le-a urmat privirea tăioasă.

Acolo, perfect ordonați de-a lungul unei margini a abisului, se aflau niște saci plini cu ceva. Aranjați frumos, ca niște cărămizi, sacii albi de pânză formau un zid aproape cât un stat de om. Daniels a mijit ochii pentru a citi etichetele de pe ei. În lumina pâlpâitoare a grăsimii aprinse și prin fumul gros al cărnii care ardea, etichetele erau aproape ilizibile.

Când o mașină a trecut pe First Avenue, farurile ei au măturat decorul. Pentru o clipă, au fost toți luminați: senatorul, băutorii de bere, groapa lor neregulată și proviziile din pungile de lângă ea.

În momentul acela senatorul a reușit să citească etichetele.

Acolo scria „VAR NESTINS”.

Un fior inexplicabil de spaimă i-a ridicat părul pe ceafă. A avut nevoie de toată forța mușchilor săi

puternici, antrenați la sală, de toată autodisciplina lui, pentru a se întoarce dinspre acea priveliște și a începe să fugă. În vreme ce sporea cu fiecare pas distanța dintre el și gloată, Daniels fierbea de confuzie și furie. Și-a jurat că mâine o să dea el niște telefoane.

Mâine aveau să cadă niște capete, fir-ar al naibii, iar gaura aia murdară și periculoasă o să fie umplută!

Telefonul l-a trezit pe Gregory Piper înainte de ivirea zorilor. Potrivit ecranului, îl suna agentul său, dar Piper știa că nu așa stau lucrurile. O să răspundă și o să audă o voce tânără, de începător tânăr, vocea unui asistent spunându-i: „Rămâneți pe fir pentru o convorbire cu domnul Leventhal, vă rog". Un clic zgomotos i-ar da de înțeles că era pus să aștepte până când agentul său termina o altă convorbire. Sau două. Piper știa care îi era locul pe lista de așteptare.

S-a uitat la ceasul de lângă pat. Cinci și jumătate. Ora Pacificului. În New York nu era încă nici măcar ora bancherilor. O voce a întrebat la telefon:

— Gregory?

Piper s-a ridicat în capul oaselor în pat, uimit că își aude agentul. Afară era întuneric. Abia dacă auzea traficul de pe autostradă.

Vocea a continuat:

— Te-ai uitat la televizor?

Folosindu-și mâna liberă, Piper a scormonit printre așternuturi și pături în căutarea telecomenzii.

— Pe ce canal?

Agentul său s-a răstit:

— Pe oricare. Pe toate! a adăugat.

Piper a găsit telecomanda și a deschis televizorul de la picioarele patului. El însuși, purtând costumul albastru Savile Row la un singur rând de nasturi, umplea ecranul. Privind direct în cameră, a spus:

— Aici Talbott Reynolds...

Piper a schimbat canalul și iată-l din nou, spunând:

— ...monarh absolut...

A căutat pe un alt canal și iată-l din nou, spunând:

— ...desemnat de Consiliul Triburilor.

La telefon, agentul lui l-a chestionat:

— Ai semnat *ceva*?

A adăugat, fără să aștepte vreun răspuns:

— Noi încă așteptăm contractele alea.

Piper nu a găsit nici o emisiune sportivă, nici un videoclip muzical, nici o reclamă printre imaginile televizate cu el însuși. Pe un al patrulea canal spunea:

— *El día de ajustamiento está sobre nosotros.*

S-a gândit la plicul cu bani și dacă nu cumva acceptarea lui însemna un acord contractual. Era stupid, dar nu pomenise nimănui nimic despre bani. Dacă putea evita plata impozitului, era dispus s-o facă. Pe un alt canal de televiziune proclama:

— Înainte să creăm ceva de valoare durabilă...

Asta era replica improvizată. Acum echipa aia de producție formată din băutori de bere și molfăitori de gogoși trebuia să îl treacă pe genericul proiectului.

Un alt canal îl arăta spunând:

— ...mai întâi trebuie să ne creăm pe noi înșine.

Radioul cu ceas de pe noptieră s-a pornit, dar în loc să înceapă raportul zilnic despre starea traficului, s-a auzit vocea lui spunând:

— ...mai întâi trebuie să ne creăm pe noi înșine.

La telefon, agentul lui s-a dezlănțuit:

— Am înaintat deja o cerere de întrerupere și anulare imediată!

S-a auzit soneria ușii.

La televizor, demn și chipeș, jucându-l pe cel mai bun Ronald Reagan al său cu o urmă din cel mai bun JFK de care era în stare, Piper a declarat:

— Ziua Ajustării a sosit.

Ținând telefonul între umărul ridicat și ureche, Piper s-a ridicat din pat și și-a luat halatul. În timp ce își lega cordonul, soneria s-a auzit din nou.

Televizorul a repetat:

— Ziua Ajustării a sosit.

Pentru oricine în afară de el asta suna ca o reluare a ultimei duble, dar Piper a auzit variația subtilă a felului în care accentua fiecare cuvânt.

În ureche l-a auzit pe agent blestemând:

— E la radio și pe tot internetul!

Peste micul difuzor al telefonului s-au suprapus straturile de sunet, fiecare decalat cu câte o microsecundă.

— Ziua Ajustării a sosit.

Un întreg cor compus din Talbott Reynolds. Vocile sincronizate răsunau ca un cântec.

— Ziua Ajustării a sosit.

Piper a traversat livingul și s-a uitat cu ochii pe jumătate închiși pe vizorul ușii de la intrare.

De la televizorul din dormitor. Din telefon. Din apartamentele vecinilor ieșeau cuvintele:

— Ziua Ajustării a sosit.

La ușa lui stătea bărbatul cu urechi-conopidă și cu svastica tatuată pe gât. Piper s-a scotocit prin memorie după un nume. Operatorul de imagine de mâna a doua. A spus în telefon:

— Ei sunt aici.

Se iveau zorii. În spatele vizitatorului, lumina creștea. Zgomotul de pe autostrada 101 sporea tot mai mult, căci se apropia ora de vârf a dimineții.

Agentul lui a întrebat:

— Cine-i acolo?

Corul de cuvinte părea să slăbească și să se estompeze.

— Ziua Ajustării a sosit.

A devenit un tapet audio. O nouă normalitate. Zgomot alb, ca autostrada. Nuanța camerei.

Piper a deschis ușa. Găsise un nume.

— Tu ești LaManly, nu?

A fost întrebat din telefon:

— Cine-i LaManly?

Din toate direcțiile:

— Lista nu există.

Bărbatul, LaManly, s-a căutat în haină și a scos un pistol. Fără să spună vreun cuvânt, l-a îndreptat spre pieptul lui Piper.

De la fereastra unui vecin:

— Lista nu există.

Zgomotul focului de armă l-a aruncat pe Piper în spate la fel de mult ca impactul cu glonțul, făcându-l să se clatine pe călcâiele goale. Halatul i s-a descheiat, scoțând la iveală un maiou alb. Părul cărunt de pe piept. A scăpat telefonul, dar nu s-a prăbușit. Nu din prima.

Propria voce, puternică și răsunând acum din propriul telefon, a început să repete:

— Prima victimă a oricărui război e Dumnezeu.

Răsunând dinspre televizorul din camera alăturată. Câmpul vizual a început să i se îngusteze până când a ajuns să privească în jos pe un tunel lung și întunecat pe care ucigașul pleca, urmând linia trotuarului până la o mașină parcată lângă bordură. Un sunet grăbit, mai puternic decât zgomotul autostrăzii, i-a vuit în urechi. Ajuns lângă mașină, bărbatul a mormăit „La naiba” și s-a lovit cu podul palmei peste frunte. S-a întors cu pași grăbiți la intrarea în apartament. S-a întins, a apucat mânerul ușii și a tras de el, închizând ușa. Mânerul a clănțănit, de parcă bărbatul încerca să verifice dacă într-adevăr încuiase. Dincolo de ușa închisă, pașii săi rapizi au dispărut în depărtare. O voce, vocea lui Piper, a proclamat:

Fie ca orice om să se căznească să fie urât. Nimic nu transformă mai repede un om într-un monstru decât nevoia de a fi iubit.

Așa a rămas actorul singur în livingul lui. Propria voce, înregistrată, duplicată, redublată, multiplicată, nemuritoare, vocea lui Talbott Reynolds, a continuat fără întrerupere chiar și când Gregory Piper s-a lăsat în genunchi și a început să sângereze pe covor, în fața propriei imagini de la televizor.

Liderul majorității din Senat a dat votul final și a fost unul unanim. Când anunța ratificarea Rezoluției de Război, o voce a strigat din galeria spectatorilor.

— Prieteni! Cetățeni! Romani! Vă rog să m-ascultați[21], a strigat un bărbat.

Era Charlie, într-un moment demn de a fi consemnat în toate cărțile de istorie ale noului viitor. Cu aceste cuvinte împrumutate, cuvinte pe care neamul lui Charlie le alesese în mod deliberat. Cuvinte care aveau să devină la fel de celebre precum cele ale lui Nathan Hale[22].

Liderul majorității a bătut cu ciocănelul pentru a face liniște. L-a chemat pe căpitanul pazei, cerându-i să-l îndepărteze pe tânărul turbulent. Paznicul nu a luat nici o măsură. La galerie, un al doilea bărbat s-a ridicat și și-a pus pe umăr o pușcă cu lunetă Dragunov, iar punctul roșu al lunetei sale cu laser a găsit mijlocul frunții senatorului. Țintașul era Garret Dawson.

În același an, sezonul de vânătoare la potârnichi nu s-a mai deschis deloc.

Nick trăise și clipe mai rele. La început s-a temut că poliția era pe urmele lui. A simțit miros de fum și s-a dus să se uite pe fereastră. Undeva în josul străzii, flăcările lingeau marginile de cărămidă ale unui magazin Urban Outfitters. Nu se auzea nici o sirenă. Mai îngrijorător era că nimeni nu ieșise în stradă ca să privească. Ce îl speria cel mai mult pe Nick era faptul că nimeni nu prăda locul.

A sunat la serviciul de urgență, dar nu avea semnal. Nici măcar pentru un mesaj vocal.

Își petrecuse ultimele câteva nopți ascunzându-se în cafeneaua unde lucrase Shasta ultima dată. Cei de acolo făcuseră greșeala să-i dea fetei cheile și codul alarmei înainte ca, în cele din urmă, să o concedieze. El fugise de acasă doar cu niște droguri și cu hainele de pe el. Mâncase toți biscuiții înveliți în ciocolată și era vag curios când o să apară managerul de dimineață pentru a-l da afară. Și atunci simțise mirosul de fum. Vântul mâna focul în direcția lui.

Nick și-a făcut niște spumă de lapte și a amestecat-o cu o duzină de doze de espresso și niște sirop de vanilie și ăsta i-a fost micul dejun. Nimeni nu își făcuse de lucru cu tuburile de frișcă, așa că le-a desfăcut pe toate și a inhalat oxidul de azot pe ștuțurile din vârf. A verificat data de expirare de pe sandviciurile cu carne de pui și pâine *ciabatta.* S-a spălat pe față la chiuveta din baie și și-a pieptănat părul cu degetele. Când s-a uitat din nou, focul sărise la Baskin-Robbins. Gândindu-se cât de mult mâncase și în câte locuri își lăsase amprentele, nu îi părea rău să vadă infernul apropiindu-se. Era doar un piculeț prăjit și începuse să se simtă din nou în siguranță.

Oricum, se apropia momentul când se deschideau drogheriile cu marijuana. Asta avea să-i ajungă până la prânz, la întâlnirea Dependenților Anonimi de la Biserica Metodistă Unită, cel mai tare loc de tras droguri.

Atunci a oprit prima dubiță în dreptul bordurii. Dincolo de fereastra din față, o a doua dubiță s-a oprit cu un scârțâit de frâne. Din prima s-a ridicat o antenă de

satelit care s-a îndreptat spre cer. O femeie cu o figură cunoscută și-a ocupat locul în fața camerei de filmat și a început să povestească scena cu incendiul. Un astfel de spectacol ar fi trebuit să adune o mulțime de curioși. Asta era partea înfricoșătoare. Că nimeni nu se adunase să privească. Nici o mașină nu a încetinit ca oamenii să caște gura. Nu erau mașini, punct. În afară de jurnaliști, strada era pustie.

O altă echipă de știri a sosit și s-a pregătit pentru transmisiunea în direct. La fel a făcut și a patra. Un zid de crainici s-au postat în fața vâlvătăii.

Lui Nick i-a vibrat fundul. Buzunarul din spate al blugilor. Telefonul lui, pe care primea un apel. Cu privirea ațintită în continuare asupra scenei cu incendiul, a dus telefonul la ureche și a întrebat:

— Walter?

Cum nu i s-a răspuns imediat, a încercat:

— Shasta?

O voce de bărbat a spus:

— Ziua Ajustării a sosit.

Un apel telefonic automat.

În locul numărului celui care apela, pe telefon scria „Privat”. Vocea a repetat:

— Ziua Ajustării a sosit...

Dar Nick a închis. Telefonul vibra deja: un apel de la același număr privat.

Ultimii au ajuns la fața locului cei din echipele de intervenție. O mașină de poliție, urmată de un singur echipaj de pompieri. Pompierii și agenții de poliție s-au poziționat într-un perimetru aflat dincolo de echipele de filmare, fără să își deruleze furtunurile sau să cupleze tulumbele la hidranți. Camerele s-au rotit pentru a-i surprinde. Nick observa totul prin fereastra cafenelei. Într-un cotlon al minții, știa ce urma să se întâmple. În loc să vadă cum se crea conținut de presă, el privea cum se face istoria. Era exact ca în povestea aia țicnită pe care Walter tot încercase să i-o spună. Asta era. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să își găsească prietenul. Walter i-ar fi explicat ce se întâmplă.

Pentru că, întocmai cum prevestise Walter, agenții de poliție și-au scos revolverele din dotare. Pompierii și-au descheiat salopetele și și-au pus puștile pe umeri. Și, întocmai cum spusese Walter că avea să se întâmple,

acest pluton de execuție neverosimil a pornit o rafală de împușcături la fel de scurtă ca un șir de petarde de 4 Iulie, umplând aerul cu nori plutitori de fum de pucioasă albă. Și, înainte ca ultimul ecou să se stingă, bărbații în uniformă înaintau greoi printre jurnaliștii căzuți.

Apucându-i pe fiecare de un smoc din părul perfect coafat, le-au ridicat capetele. Urmându-i îndeaproape, un bărbat cu ceva strălucitor în mână trăgea după el un sac de pânză groasă. În dreptul fiecărui cap își cobora unealta strălucitoare dintr-o singură mișcare. Un cuțit, și-a dat seama Nick. Iar apoi bărbatul se întindea în spate pentru a arunca ceva în sac.

O ureche. Walter i-a spus că aveau să ia urechile. Urechi acoperite cu machiaj roz și pudrate cu talc. Urechi cu transmițătoare micuțe încă vârâte înăuntrul lor.

Bărbatul cu cuțit avea un nume. Nick îl știa de undeva. Nu, nu de la tăierea urechilor morților, ci dintr-un loc obișnuit. Și în mintea lui Nick se tot derula amintirea vocii unui bărbat, a aceluiași bărbat, recitând: „Salut, mă cheamă Clem...” Repetând: „Eu sunt Clem și sunt un drogat...”

Ziua Ajustării e un termen impropriu. Modificarea istoriei umanității a durat puțin mai mult de o oră.

Poliția a stat deoparte. După ani întregi în care fuseseră etichetați drept răufăcători de către politicieni și mass-media, polițiștii s-au făcut că nu văd când cetățenii târau după ei genți mari în fiecare clădire publică, în fiecare tribunal ori primărie, în fiecare sediu administrativ de universitate. În acea dimineață, poliția știa că apelurile care raportau focuri de armă și crime erau doar momeli, nade aruncate pentru a atrage jurnaliștii în ambuscade.

În fiecare an, votanții și contribuabilii erau uciși de criminali. Polițiștii erau uciși de criminali. Anul acesta, crima avea să îi vâneze pe legiuitori.

Participarea la Ziua Ajustării avea să le aducă lui Bing și Esteban radierea mandatelor de arestare și a acuzațiilor. Avea să șteargă împrumutul de studii al lui Jamal.

Țintele răzlețite au trebuit, desigur, urmărite pe ieșiri de incendiu, prin parcări, pe sub mașinile unde s-

au ghemuit plângând. Unii s-au ascuns după ușile blocate ale birourilor, care au trebuit sparte cu topoare de incendiu. Chiar și cu acești rătăciți, vechiul regim avea să fie eradicat până la ora prânzului.

I-au venit în minte cuvintele unui fost profesor. Cu câtva timp în urmă, un profesor îi ținuse o prelegere lui Jamal. Profesorul Brolly vorbise despre cultura vechilor greci, despre faptul că grecii prețuiau comedia mai mult decât orice altă formă de teatru. Comediile lor erau de departe mai numeroase decât tragediile, pentru că ei credeau că toate strădaniile omului păreau banale și ridicole în ochii zeilor care îi priveau din ceruri. Omenirea li se părea zeilor de un comic infinit.

Dar când cultura creștină i-a înlocuit pe greci, creștinii au distrus majoritatea comediilor. Poveștile tragice consolidau credința creștină, așa că biserica a păstrat *Oedip rege* și *Medeea* și *Prometeu înlănțuit* și a eliminat tot ce nu preamărea idealurile de suferință și martiriu ale bisericii.

Pentru vechii greci, absurdul era mai aproape de profunzimea lucrurilor decât tragicul. Asta îi ocupa mintea lui Jamal în timp ce se uita în jos precum zeii din Olimp.

Sub balustrada galeriei spectatorilor, carnavalul zgomotos și foșnitor al politicienilor răniți și orbiți, circul plin de vaiete și zbateri inutile al celor bogați și puternici, cu clovnii aceia icnind sufocați de propriul sânge, reprezenta culmea stupidității umane. S-au încovoiat caraghios, încercând să își adune în brațe propriile intestine puturoase, revărsate pe-afară. Brațele lor palide țineau laolaltă creierii revărsați din craniile sparte. Erau aceiași funcționărași care cu câteva clipe în urmă votaseră să îl trimită pe el și pe toți prietenii lui la o moarte similară.

În timp ce împușca țintă după țintă, cu fiecare foc ieșit pe țeavă însemnând un alt bătrân, l-a fulgerat un gând. Profesorul acela, dr. Brolly, le explicase la un curs de antropologie o teorie despre umorul căzăturilor. Despre gagurile în care cineva alunecă și cade brusc. Acele bucăți de comedie a poticnelilor. Potrivit antropologilor, râdem dintr-un fel de reflex preistoric.

Când omul primitiv era vânat, când el și tribul lui fugeau îngroziți de un tigru cu colți-sabie sau orice-o fi fost, cel care se împiedica urma să fie mâncat. Pentru toți ceilalți, moartea lui reprezenta o imensă ușurare. În opinia lui Brolly, tot umorul se naște din evitarea morții.

Ani de zile, Jamal umblase într-o teroare constantă. Înainte să fie chemat... nu la *recrutare,* el și prietenii lui o numeau *chemare la moarte...* înainte ca ideea unui alt război mondial să se fi ivit la orizont... crezuse că avea să moară de tânăr. În bătălie, asfixiat cu gaz paralizant.

În schimb, de azi înainte el era tigrul cu colți-sabie.

Durerea din degetul cu care apăsa pe trăgaci însemna pentru Bing mai mult decât bătrânii zguduiți de gloanțe care se târau pe podeaua de marmură mânjită de sub el. Detunătura puștii sale îl deranja mai mult decât țipetele lor. Reculul patului puștii în umăr îl rănea mai tare decât aristocrații cu politici de căcat care încercau să se târască unii peste alții ca să trăiască o clipă în plus.

El și alți membri ai neamului său au stat la galerie, un punct de observație pe care îl ocupaseră și din care filmaseră de săptămâni bune. Știau fiecare cale de scăpare pe care ar fi putut-o apuca țintele. Își ocupaseră pozițiile pentru a elimina orice obstacol de la etajul de jos.

Țipetele le-au ușurat misiunea. Țipetele l-au făcut pe Bing să îi urască mai tare – dacă așa ceva era posibil – pe acești bătrâni și bătrâne care nu au putut spune adevărul. Fiecare afirmație pe care o făcuseră era ambiguă și limitată și condițională. Țipetele lor constituiau primul sunet onest care le ieșea pe gură de când deveniseră adulți.

Ce priveliște: bătrâni bogați lovindu-se și împingându-se, urcându-se unii peste alții ca să ajungă la adăpost.

S-au îmbulzit ca niște pisici grase panicate. S-au împins, s-au îngrămădit peste ieșirile blocate. S-au ghemuit și au plâns pe sub birouri. Au deschis volume groase de Drept și le-au ținut îndesate peste capete în loc de căști de protecție. L-au făcut pe Bing să se gândească la hăituirea și uciderea unor animale sălbatice. Printre membrii tribului său circulase o filmare video. Erau niște imagini cu delfini prinși în plase și loviți cu bâte,

timp în care deasupra apei se înălța o spumă sângerie. O mulțime alunecoasă și agitată de morți și muribunzi – lui Bing îi era mai greu să-i privească murind pe frumoșii delfini decât pe politicienii în costume. Văzuse pe internet iepuri sălbatici îmbulzindu-se în țarcuri, valuri mari de iepuri care săreau într-o direcție, apoi în alta, în vreme ce oamenii înaintau printre ei și le zdrobeau craniile cu ciocane de metal. Bing se uitase la filmări cu canguri și pui de focă. Uciderea legiuitorilor era un fleac în comparație cu omorârea cu ciomagul a micilor pui de focă.

Durerea provocată în umăr de reculul patului puștii i-a zgândărit furia și l-a făcut să ochească fiecare semn de mișcare din încăperea de dedesubt.

Aceste ambuscade s-au desfășurat cu binecuvântarea poliției. Căci poliția fusese deja sacrificată în numele corectitudinii politice. Iar exterminarea în masă a tinerilor a fost împiedicată prin sacrificarea unui număr considerabil mai mic de inși care se apropiau deja de moarte, care își crescuseră deja copiii și se bucuraseră de ei.

Sala de judecată, sălile de consfătuiri, locurile unde ajunseseră echipele de filmare, amfiteatrele, toate duhneau a praf de pușcă și a căcat împrăștiat.

Abia după ce lunetiștii le-au dat cale liberă, culegătorii s-au aventurat printre morți. Atunci, un cadavru aparent a țipat la vederea cuțitului și unul dintre cei vizați a fost descoperit făcând pe mortul. Bing a fost chemat să coboare de la galerie, iar ținta a urlat cu atâta lașitate, că a fost o plăcere să o vadă moartă.

Lucrurile se întâmplau cât ai clipi. Ceva se mișca, iar Charlie apăsa pe trăgaci. Pironit locului. Ochii lui urmăreau mișcarea. O deplasare pe retină. Ceva viu. Orice mișcare părea să îi șunteze creierul, conștiința, și să-l facă să intre într-o transă precum cea de atunci când juca jocuri video, la fel ca un câine care urmărește o veveriță sau ca o pisică ce pândește la o gaură de șoarece sau ca tatăl lui, care privea de pe malul râului pluta albă cu roșu de la suprafața apei, așteptând să muște vreun păstrăv.

Transa îl împiedica să își imagineze ce li se întâmpla cu siguranță mamei și tatălui său chiar în acel

moment.

Orice gând pe care îl avusese era undeva în trecut. În adâncul minții, Charlie își cumpănise motivele de a participa. Își pierduse încrederea în toate metodele obișnuite, progresive, de autoperfecționare. După o viață întreagă în care postase pe bloguri și își filmase fiecare mișcare și emoție ca să le facă publice pe rețelele sociale, acum se confrunta pur și simplu cu extenuarea identitară. Nu mai existau noi începuturi. Își stabilise extrem de temeinic propria marcă. Se lăsase mărturie pe el însuși pentru posteritate. Nu exista nici o frontieră unde internetul să nu fi vestit deja totul despre el întregii lumi încă de când învățase să cânte la orgă.

Ziua Ajustării avea să îi ofere un nou început. Indiferent dacă reușea sau nu, urma să fie o schimbare radicală. O să fie mort sau în închisoare sau un erou revoluționar, dar oricare dintre variante reprezenta o îmbunătățire față de acel nimeni ordinar, tragicomic, plin de temeri și speranțe, pe care lumea Online îl puteau privi crescând în vârstă și în înălțime, dar fără a ajunge vreodată cu adevărat undeva.

Înăbușindu-și râsul isteric, ciuruia bărbați bogați și bătrâne înstărite și se oprea doar pentru a-și reîncărca arma. Charlie se străduia să ucidă dintr-un singur glonț țintit în spatele craniului. Rana de intrare în vârful șirei spinării, iar cea de ieșire, în gura care țipa. Mai puțină mizerie de curățat. Proteina era o chestie dată naibii, știa asta, era adezivul care ținea totul lipit laolaltă. Taie un corp în două cu un AK și neamul tău va avea mult de lucru să curețe toate rămășițele.

A simțit ceva țâșnind din adâncul ființei lui. Un sentiment. Ceva enorm. Singurul cuvânt care i se potrivea era *veselie.* Pentru prima dată în viață, nu trebuia să-și facă griji în privința recrutării. Nu se gândise niciodată prea mult la viitorul său, pentru că acolo pândeau mereu recrutarea sau războiul nuclear. Era inevitabil să moară după împlinirea vârstei de optsprezece ani. Dar acum, pentru prima dată, putea vedea un viitor. Începând din acest moment, deținea întru câtva controlul.

Toată viața fusese învățat că bărbații erau apărători și gardieni și că destinul cel mai nobil la care putea aspira era să moară salvând viața unei alte persoane.

Dacă umorul provine de undeva, atunci el se naște dintr-un imens sentiment de ușurare. Charlie simțea acum bucurie, pentru că măcar de data asta moartea se afla în afara lui.

Scena de sub el era cât se poate de urâtă. Cât se poate de sângeroasă. Dar nu era cel mai rău lucru care se putea întâmpla.

Potrivit cărții lui Talbott, istoria nu avea să își cunoască niciodată cea mai mare greșeală, pentru că nimeni nu avea să fie acolo pentru a o consemna. Povestea de acum arăta ca o baie de sânge, dar împiedicase aproape sigur un război nuclear. O foamete planetară. O epidemie care ar fi ucis miliarde de oameni.

Lui Charlie i se spusese toată viața că el și cei asemenea lui erau opresorii patriarhali și răi, inșii plini de ură care colonizaseră globul și îi înrobiseră pe bunii sălbatici din paradisul lui Rousseau. Mulțumiri academicienilor. Charlie putea accepta asta. Eticheta „mai rău decât Hitler”. Astăzi le dovedea oamenilor că aveau dreptate.

Era ca în acele reportaje în care îi intervievau pe vecinii și prietenii de-o viață ai unui ucigaș în serie și toți jurau că ucigașul era un tip normal, prietenos, cel mai drăguț om de pe Pământ. După Ziua Ajustării lumea avea să știe un nou adevăr despre Charliegoodguy 144.

Era sătul să învețe istorie. Voia să fie istorie. Charlie voia ca el să fie istoria viitorului.

Senatorul Daniels stătea nemișcat printre colegii lui morți. Își croise drum și se târâse printre cadavrele grele ca plumbul până când sângele lor i-a îmbibat costumul croit la comandă. Fusese printre primii care se adăpostiseră, iar cei măcelăriți se răsturnaseră, împleticindu-se și învălmășindu-se, și căzuseră lângă el și peste el. Simțise spasmele și micile zvâcnete ale vieții care ieșea din trupuri. Sângele lor îi lipise părul de țeastă și îi încleiase ochii, închizându-i. Sângele îi lipise pantalonii de pielea picioarelor subțiri și îi unea degetele. Inspira puțin și scurt, ca un iepure care se preface mort. Și-a lăsat fața peste mâini pentru a le ascunde tremuratul.

Împușcăturile încetaseră. Și țipetele. Prin încăpere se deplasau voci, cuvinte rostite de bărbați și mârâituri

de efort. Greutatea de pe spatele lui a fost ridicată și luată. Corpul de lângă el a fost tras la o parte. O mână l-a apucat de un braț și a simțit cum e întors cu fața în sus. Respirația i s-a oprit când s-a lăsat târât de un braț, alunecând pe toată distanța pe podeaua de piatră umedă de sânge. Mâna i-a dat drumul și el și-a lăsat brațul să cadă fără vlagă, continuând să își țină respirația. A rămas nemișcat, în stare de șoc, dar transpirația îi curăța masca de sânge, iar tremurul de frică avea să îl dea de gol.

Niște degete i-au strâns urechea și o durere zimțată i-a mușcat capul în zona unde vârful urechii atingea țeasta. Senatorul a țipat, despărțindu-și pleoapele lipicioase și buzele încleiate.

Degetele i-au eliberat urechea din strânsoare. Deasupra lui stătea un bărbat, un sălbatic într-o salopetă de camuflaj, ce ținea în mână un cuțit de vânătoare. Un muncitor de la grătarul din seara trecută. Mâna înmănușată în latex era unsă cu ceva roșu, dar nu sos de grătar. Ochii lui – ochi verzi, măriți de surprindere – i-au întâlnit pentru o clipă pe ai senatorului.

Daniels a implorat în șoaptă:

— Te rog.

Cerea milă, cerea ca sălbaticul să treacă mai departe și să îl lase printre morți. Ochii i s-au umplut de lacrimi, care i-au curs în dâre curate pe față.

Doar că bărbatul a întors capul spre celelalte voci și a strigat:

— Am unul viu!

Descoperit, Daniels s-a chinuit să se ridice. În jurul lui, alți sălbatici acoperiți de sânge și-au ridicat privirile din locurile unde își croiau cu greu drum printre morți. Printre grămezile și straturile de cadavre întregi și înjumătățite și lipsite de cap și printre pupitrele transformate în bucăți de lemn. Un sălbatic din apropiere a ridicat ceva însângerat între două degete înainte de a-l arunca în borsetă. Bărbatul celălalt i-a strigat:

— Pune-l cu ceilalți rămași!

Și a arătat cu propriul cuțit de vânătoare, de pe care picura sânge, spre celălalt capăt al încăperii.

Acolo: un mănunchi de oameni care plângeau, ghemuiți lângă zid. Cu chelii și burți. Scheletici și cocoșați. La fel ca el, erau bătrâni scăldați în sângele altora.

Un al treilea sălbatic, aflat la câțiva pași, s-a aplecat și a tăiat pe cineva cu cuțitul. A ridicat ceva mic din care ieșea o spirală subțire de cablu. Cablul s-a deșirat, scoțând la iveală o cutiuță. Când firul și cutia au căzut din mâna bărbatului, Daniels și-a dat seama că era un aparat auditiv. Omul ținea în mână o ureche retezată, pe care și-a îndesat-o în buzunarul de la spate.

Bărbatul care stătea deasupra lui Daniels a zâmbit. Era un zâmbet rău, diform, dar nu lipsit de milă.

— Îți amintești groapa aia de afară?

A arătat scurt cu capul spre grupul de supraviețuitori plini de sânge:

— Aia-i treaba voastră...

A făcut un gest larg cu cuțitul peste cei măcelăriți.

— O să umpleți groapa cu mizeria asta. E clar?

Tremurând, Daniels și-a dus degetele la ureche, unde durerea încă îl ardea. A simțit cum sângele cald îi curge încă, cald încă. Nu era mort.

— Acum du-te, i-a ordonat sălbaticul zâmbitor. Du-te cu prietenii tăi.

Senatorul Daniels a dat încet din cap, apoi s-a chinuit să se ridice în picioare.

În Vremurile Dinainte... înainte ca gropile să fie umplute... în timp ce se întorcea cu mașina în Portland, Oregon, Walter jucase cu Talbott Reynolds un joc pe care îl inventaseră pentru a dovedi în continuare că era viu, urlând cu schimbul. Walter striga de la volan:

— Sos de friptură A-1.

Talbott striga din interiorul portbagajului:

— Formula 409.

Walter urla:

— Seven-Up.

Talbott urla la rândul lui:

— Chanel no. 5.

Walter:

— WD-40.

În mașină se lăsa liniștea. Doar zgomotul din Idaho năvălise în jurul lor ca un tunel. Aici erau toate visele lui Walter, de a o curta pe Shasta, cucerind-o cu bani, de a se înălța deasupra misterelor economice care îi bagă la fund pe majoritatea oamenilor, iar visele lui puteau fi moarte în portbagaj. Îi trecuse prin minte să se întoarcă

și să captureze un alt mentor. Da, să îl îngroape pe ăsta și să găsească un înlocuitor.

Apoi o voce urla:

— Aș fi putut avea un V8!

Bucurie. Toată lumea avea sens și nu era doar o mare harababură. Morții ne erau înapoiați. Jubilând, Walter uita că mașina era închiriată și își aprindea o papiroasă de iarbă.

Asta înghițea kilometrii – până când Talbott Reynolds urla:

— Destul!

Urla din adâncurile portbagajului:

— Sper că-ți place gustul de pulă groasă de nazist alb...!

S-a făcut socoteala urechilor scoase din saci. A urechilor scoase din buzunare. A urechilor negre și albe. A urechilor cu aparate auditive. A urechilor din care atârnau cercei mari și rotunzi. A urechilor bătrâne și păroase și a urechilor brăzdate de spray portocaliu pentru bronzare.

În fiecare sediu legislativ câte un Garret Dawson sau câte un Jamal Spicer se adresa grupurilor mici, însângerate și tremurânde ale celor rămași în viață.

— Voi veți rămâne, citea acesta de pe o pagină recunoscută a cărții lui Talbott, veți supraviețui ca să vă ocupați de ofertele neamurilor cu drept de vot și pentru a vă îngriji de bunul mers al lucrurilor.

Cei cărora li s-a permis să trăiască aveau să înmormânteze morții.

— Voi nici nu propuneți, nici nu impuneți vreo lege nouă. Veți sluji doar ca simpli funcționari.

Bărbații care citeau aceste replici în tribunale și amfiteatre spuneau:

— Mandatul vostru este pe viață, iar dacă nu vă îndepliniți atribuțiile, un vot al electoratului vă poate decide execuția.

Cartea Talbott făcea ca totul să pară simplu. Doar oamenii care adunaseră ținte de pe listă aveau să poată vota. Punctajul fiecărei ținte, însumat, stabilea numărul de voturi ce i se atribuia fiecărui neam. Motivul era acela că doar cei ce acumulaseră voturi se sacrificaseră pentru cauză. Astfel se crea certitudinea că nimeni nu va

acapara mișcarea, pentru că oamenii care obținuseră cele mai mari scoruri se vor alia unii cu alții și îl vor alege pe unul de-al lor și pentru că doar acești oameni vor avea îndrăzneala de a păstra puterea printr-o acțiune similară cu cea prin care au obținut-o.

Oficial, bunurile prădate urmau să fie alocate noului guvern, pentru a compensa costurile instituirii unui sistem corect. Și ele se vor folosi pentru despăgubirea persoanelor strămutate, silite să își cedeze proprietățile în urma relocării în jurisdicția corespunzătoare.

— Odată problema cadavrelor rezolvată, le citea fiecare bărbat prizonierilor săi, prima voastră sarcină guvernamentală este să stabiliți Legea de Relocare în Patrie.

Cu mult înainte ca această carte să fie o carte... pe drumul de întoarcere spre Portland, Oregon... Talbott Reynolds, închis în portbagajul mașinii, repetase neîncetat:

— Ar fi bine să te obișnuiești cu gândul că vei fi pasat ca o curvă de pușcărie de colo-colo și că o să-ți vinzi găoaza pe țigări!

După cum o spusese chiar el, Talbott avea un cip de urmărire implantat chirurgical. Implantat undeva – nu spusese unde, ci numai că sub piele. Emitea un semnal GPS pe care FBI-ul avea să îl folosească pentru a-l găsi. Odată ce mașina oprea, era nevoie doar de o oră sau două pentru ca agenții să localizeze poziția cipului.

Citase legile legate de răpirea de persoane până la cazul bebelușului Lindbergh, spunând:

— O să înveți toate diferențele subtile de aromă între pula de nazist, pula de negru și aia de metis.

Chiar în timp ce Walter îl împinsese pe scările de la subsolul unei case abandonate și îl legase pe bătrân de un scaun masiv, un dispozitiv micuț îi transmitea poziția. Dintr-un minut în altul, ușa de la intrare avea să fie doborâtă la pământ, el avea să fie trântit la podea, după care urma să aștepte procesul, sentința, condamnarea la închisoare, fără a mai petrece vreo clipă cu Shasta.

Sfârșitul partidei – asta dacă nu cumva putea găsi și extirpa dispozitivul de localizare. Să îl scoată din pielea bătrânului, de unde o fi fost îngropat. O simplă tăietură

cu lama de ras, o tamponare scurtă cu spirt medicinal, o scotocire rapidă și Walter l-ar fi putut zdrobi sub tocul pantofului. Să închidă rana. Rănile. Moarte prin o mie de tăieturi de hârtie.

Cu gândul la asta, Walter făcuse rost de o sticlă de spirt medicinal. De o lamă de ras. De pansamente și Super Glue. Pregătindu-se pentru căutarea de comori.

Spintecase hainele bătrânului, căutând o cicatrice mică care să indice locul unde era ascuns cipul. Tăiase cusăturile și scosese brațele sacoului, apoi gulerul cămășii, de parcă ar fi curățat coaja unei portocale. Începând de la extremități, încheieturile mâinilor și ale gleznelor, și croindu-și apoi drum spre interior. Găsise o umflătură pe un antebraț și întrebase:

— Ăsta e?

Talbott se încordase și zisese:

— Află singur.

Walter tamponase locul cu spirt pentru a curăța pielea, apoi înfipsese acolo un colț al lamei de ras. Cu degete nesigure, alunecoase, mânjite de sânge, căci nu purta mănuși de latex, cu vârfurile unghiilor înroșite, cu ochii șiroindu-i de milă, nu mai era deloc acel Walter care plănuise să fie Walter: cineva care torturează un bătrân legat de un scaun, făcându-i o gaură cu lama în braț și scotocind cu grijă printre venele mai mari și tendoane.

Vânătoarea scosese la iveală un chist. Căutarea trebuia să continue.

Walter decojise o porțiune suficient de mare din cracii pantalonilor pentru a descoperi o mică asperitate în pielea care acoperea un mușchi fleșcăit al gambei. Ridicase privirea spre Talbott, care se chircea, tresărea, chicotea, și întrebase:

— Aici e?

Talbott cel chicotitor, boșorogul nebun care se bucura evident văzând chinul prin care trecea îngrețoșat Walter, spusese:

— O să fii tare popular în închisoare.

Silindu-l pe Walter să toarne și mai mult spirt. Să frece pentru a găsi mica umflătură de sub piele. Să încerce s-o prindă între degete, s-o țină în loc în timp ce apăsa lama pe lângă ea. Numai că umflătura scapă. Migrează, alunecă pe sub pielea păroasă, piele acum

unsă cu sânge. Silind lama lui Walter să o urmărească, să lungească mica incizie, obligându-l să taie oblic pentru a o prinde, iar în cele din urmă să ajungă la țel doar ca să pescuiască o altă alarmă falsă. Un lipom.

În ciuda faptului că pe noul său tată îl treceau toate transpirațiile, dacă Walter nimerea un loc într-un anume fel, sângele țâșnea ca o spermă de culoarea ketchupului. Cu un miros de parcă era amestecat cu o tipă moartă și îngropată în pământ de zece ani de zile.

Bătrânul Talbott, ce se scutura întruna de râs, nu stătea pe loc, lacrimile îi curgeau pe obraji și fiecare rid de pe față îi era întins la maximum. Se sucise în curelele care îi țineau brațele și picioarele legate de brațele și picioarele scaunului. Moartea prin o mie de tăieturi nu era uciderea, ci decojirea, jupuirea, cioplirea părții umane a lui Walter, astfel că următoarea umflătură a necesitat mai puțin efort de excavare, iar cea de după ea nu a mai impus nici un efort. Sângele, la început atât de îngrijorător, devenise treptat doar o pacoste, iar mila lui Walter se acrise, devenind furie. După aceea înfipsese lama la întâmplare. Cu mila dispărută complet, Walter tăiase și scobise ca să-l tortureze pe bătrân pentru că nu îi spusese de la început unde se afla cipul. Îl feliase în bucăți bune de dat la câini numai pentru ca bătrânul să mărturisească. Să se dea bătut. Doar că Talbott continuase să râdă, blestemând neputința lui Walter, în timp ce lama de ras trebuia să excaveze și să exploreze scalpul bărbatului și apoi să îi coboare pe spinare, Walter începuse să toarne spirt rece pe tăieturile deja deschise pentru a le curăța, ca să nu le taie a doua oară, iar capul lui Talbott ajunsese să atârne fără vlagă pe spate, cu fața palidă și râsul redus la un sâsâit, ca al cuiva care râde în somn.

Ca să se îmbărbăteze, Walt navigase pe site-uri porno pe telefon. Videoclipurile lui preferate – cele cu scene unde apăreau doar oameni morți care se futeau și dădeau muie. Vii când fuseseră filmați, dar morți acum. Faptul că îl puteau excita în continuare, chiar și de dincolo de mormânt, era cea mai bună dovadă a existenței sufletului uman pe care o găsise. Acei sfinți carnali, cu frumusețea lor ancestrală, îl ajutaseră să taie în felii pe cineva care rămânea numai carne și sânge.

Totuși degetele lui Walter nu găsiseră nici un cip. Nici o diodă. Numai gheme de țesut cicatrizat. Lipoame sau chisturi calde pe care trebuise să le apuce și să le examineze ca să fie sigur. Mănunchiuri de celule precanceroase. Corpi străini calcifiați. Bucățele de pietriș sau mici cubulețe de sticlă incasabilă, suvenire rămase de la un accident de mașină sau de bicicletă din urmă cu o viață.

Walter îi decupase tricoul și boxerii, rotindu-și buricele ude ale degetelor în cercuri mici și căutând acel ceva străin care transmitea chiar în clipa aceea amplasamentul lor, această casă părăsită, scena acestei crime sângeroase, cu transpirația picurând de pe el și înfiorându-se de milă în timp ce își trecea lama peste pielea bătrânului doar pentru a descoperi un bulgăre de grăsime... un nodul limfatic mărit... ceva tare și fix sau un fir de păr crescut sub piele, duhoarea unui buboi explodându-i în față, un furuncul pe care îl înțepase din greșeală. Noul său tată bătrân se smucea ca să facă lama să taie greșit și râdea isteric.

Poliția, care urmărea fiecare impuls, semnalul de alarmă fără sunet, poliția se apropia tot mai mult cu fiecare impuls.

După Ziua Ajustării cartea se găsea peste tot. Dacă erai văzut fără un exemplar al cărții albastre/ negre, riscai să fii denunțat. Ce se întâmpla mai apoi nu știa nimeni.

Chiar dacă îi rupsese nasul, mama lui Terrence l-a lăsat să își păstreze cartea. Paginile ei erau acoperite cu urină și argint coloidal, dar încă putea citi însemnările tatălui său pentru el. Printre ele era și o listă. Pe ultima pagină goală, sub titlul „Visurile mele pentru tine”, tatăl său scrisese:

Sănătate și Putere Depline
Poziție Înaltă
Înțelepciune
Curaj
Să Devii un Mare Tămăduitor

În pat, Terrence continua să își înceapă fiecare zi citind. Astăzi, de exemplu, cartea Talbott decreta:

Americanul din fostele state unite a fost permanent ținut sub control. Educația lui constă în repetarea constantă a aceluiași model narativ. În cele mai multe povești clasice din literatura americană, cele mai promovate de critici și de sistemul școlar, toate cele trei personaje principale au parte de aceleași destine. Cel umil și obedient se autodistruge. Cel mai agresiv și răzvrătit făţiș este ucis. Și nimeni, în afară de personajul adesea mut și totuși mereu atent, nu rămâne să relateze povestea.

O sinucidere. O crimă. Un martor.

Sinuciderea se petrece mereu prima. Asta e la mintea cocoșului. În *Zbor deasupra unui cuib de cuci* fiul obedient, Billy Bibbit, e cel care se internează într-un spital de boli mintale pentru a-și mulțumi mama. După ce face sex cu o prostituată, preferă să se sinucidă în loc să se confrunte cu dezaprobarea mamei.

Apoi este ucis rebelul. În același roman irlandezul impertinent, Randle Patrick McMurphy, este sufocat în pat. Martorul, tăcutul Mare Șef Bromden, evadează din salonul închis cu gratii masive și fuge în lume pentru a spune povestea.

Tot așa, în *Marele Gatsby,* disperata Myrtle Wilson se aruncă în fața unei mașini. De cum apare pentru prima dată în poveste, Fitzgerald o descrie ca pe o sinucigașă. Curând după aceea proaspătul îmbogățit Jay Gatsby este împușcat mortal în propria piscină. Ulterior naratorul, Nick Carraway – ce seamănă cu „luat de val”[123] – fuge înapoi în Midwest și relatează lecția „la pachet” a poveștii.

Nu e singurul model, dar e cel ideal pentru americani, iar succesul durabil al oricărei cărți este determinat de măsura în care povestea urmează schema aceasta.

Adesea personajele feminine sincere nu sunt ucise. În schimb, sunt surghiunite sau date la o parte. În *Pe aripile vântului* obedienta Melanie Wilkes alege să moară încercând să facă un copil despre care i se spune că o va omorî pentru a-i face pe plac soțului ei, care își dorea o familie mare. După aceea îndrăzneață Scarlett O’Hara este exilată din comunitatea și din familia ei, în timp ce discretul Rhett Butler pleacă spre Charleston, fugind de la locul faptei, la fel ca Marele Șef și Nick Carraway. Aceeași variație se manifestă și în *Valea*

păpuşilor, unde frumoasa Jennifer North încearcă în mod constant să-și mulțumească mama, dar în cele din urmă se sinucide, temându-se că o tumoare la sân îi va distruge frumusețea. Ambițioasa și onesta Neely O'Hara – un personaj fictiv care și-a ales numele de scenă după un personaj fictiv anterior – este numaidecât înlăturată din industria spectacolului din cauza greșelilor ei. Și cartea se termină cu o Anne Welles placidă și diafană, spectatoarea, evadată dintr-o familie veche și îndepărtată din Noua Anglie, deloc diferită de tribul Marelui Șef, care scapă cu cele mai puține răni.

În *Cercul poeților dispăruți* un student se sinucide de frica dezaprobării tatălui său, un profesor e alungat din cauza metodelor sale neortodoxe de predare și cineva din afară rămâne să fie martor.

Chiar și un roman aparent transgresiv cum este *Fight Club* a urmat aceeași schemă. Cel mai ingenios aspect la *Fight Club* a fost felul în care a topit laolaltă toate cele trei arhetipuri. Luându-și viața, martirul îl ucide pe rebel și, când face asta, creează o voce integrată pasiv/activă, care relatează povestea ca un narator proaspăt, conștient de sine.

Lecția ce li se predă iarăși și iarăși americanilor este să nu fie nici prea pasivi, nici prea agresivi, ci să fie atenți și să evite să iasă în evidență. Să evadeze, să supraviețuiască și să spună povestea.

Dacă e să-l credem pe Talbott, jumătate din cei care formau populația fostelor state unite au fost siliți întotdeauna să trăiască ca sclavi ai celeilalte jumătăți. Și această relație se inversa aproape la fiecare patru ani. Alegătorii erau constrânși să fie sclavi sau tirani, tirani sau sclavi, în funcție de rezultatele alegerilor. Literatura lor a fost calibrată în așa fel încât să-i mențină pe oameni cu mințile întregi, în ciuda acestor violente răsturnări ale puterii.

Terrence a închis cartea și a pus-o în poală. Asta voia el să facă, fie și numai pentru a rămâne în viață: să evadeze cu totul din formula asta. Și de aceea știa că trebuie să găsească o altă cale. Ceva ce o întreagă viață de cărți și filme nu îl pregătise să aleagă.

Doar pe jumătate viu, Talbott recunoscuse că nu avea nici un dispozitiv de urmărire. Totul fusese o

minciună. Era un test, pentru a vedea cât de departe ar fi mers Walter pentru a-și atinge țelurile. Cât de nemilos putea acționa.

Bolborosind cuvintele cu răsuflarea tăiată, cuprins de paloare și cu buzele uscate, bătrânul spusese:

— Sunt grozav de mândru de tine.

De Walter, care nu era același Walter. Walter se transformase în cineva necunoscut pentru el însuși, era acoperit cu o peliculă din sângele bătrânului. Cu degetele țepene.

Noul său tată rostise abia suflând:

— Sunt foarte mândru de tine.

Pleoapele i se zbătuseră și vocea i se poticnise, de parcă era gata să moară, dar își adunase puterile. Fixându-l pe Walter cu ochii înroșiți, spusese:

— Ascultă-mă bine.

Spusese:

— Căci m-am hotărât să te învăț toate secretele succesului.

Înghițise cu greutate și tușise pentru a-și curăța gâtul.

— Scrie asta, îi ordonase el. Scrie: „Declarația de Interdependență”.

Și, la îndemnul bătrânului, Walter se repezise să caute un pix și un caiet.

Shasta și-a verificat iconița bateriei de pe telefon și a apăsat butonul de oprire. Bateria era aproape epuizată. Cunoștea senzația.

L-a privit pe Talbott Reynolds la televizor și a încercat să se liniștească. Nu toată lumea era îngrozită. Bărbatul care aducea lemne de foc, profesorii ei care nu fuseseră împușcați și îngropați în groapa de pe terenul de fotbal – majoritatea oamenilor care păreau să fie exuberanți în privința remodelării societății. Nici una dintre vechile soluții nu făcuse altceva decât să agraveze problemele sociale. Oamenii păreau dornici să încerce ceva radical diferit.

Conceptul la care se referea cartea Talbott nu era unul cu totul nou. Personalități politice de seamă, precum Keith Ellison, vorbiseră cu mult înainte despre patrii separate. Adevărul e că planul lui Talbott îl copia pe cel al lui Ellison prin faptul că le cerea statelor

sudiste să se unească într-o singură națiune, populată exclusiv cu indivizi de sorginte africană. Statele rămase aveau să fie rezervate exclusiv cetățenilor de proveniență europeană. Cu excepția Californiei – Statul Însorit avea să fie lăsat deoparte pentru un scop special.

La televizor au apărut crainici ciudați care îi înlocuiau pe cei care fuseseră ținte. Ei explicau cum recensământul național și dosarele de înscriere la facultate furnizau listele inițiale pentru identificarea rasială. Pentru a îmbunătăți ulterior procesul, se va face apel la bazele de date ale serviciilor de testare genetică de pe internet. Legea nediscriminării pe baza informațiilor genetice a fost – pe bune – suspendată. Popularitatea unor astfel de teste permisese constituirea unei liste de-a gata pentru identificarea cetățenilor din fiecare regiune care trebuiau strămutați și despăgubiți.

Shasta nu voia să fie prinsă în capcană. Luată prin surprindere de un secret ascuns în genele ei. Ca să fie sigură, găsise un site care accepta încă *bitcoin* și trimisese o mostră de salivă sub un nume fals. Urma să primească rezultatele testului printr-un mesaj pe un telefon mobil pe care și-l cumpărase de la un vagabond jerpelit pe Martin Luther King Boulevard. Străinul îi ceruse cincizeci de dolari, cash, fără să îi ofere și un încărcător. Amprentele cu sânge uscat de pe taste sugerau un trecut violent, dar Shasta le-a curățat rapid la Safeway cu un șervețel antibacterian. Bateria era pe jumătate moartă când l-a luat.

Așteptarea a fost mai grea decât pentru un test de sarcină. A încercat să se calmeze amintindu-și că ambii ei părinți erau albi. Bunicii de pe ambele părți erau albi. Totuși așteptarea a fost mai grea decât pentru un test de SIDA.

În noua lume impusă de Declarația de Interdependență o mulțime de oameni treceau prin același chin. Unii, mai ales cuplurile și familiile interrasiale, o luau de-a dreptul spre granița canadiană și cereau statutul de refugiați. Alții se autoexilaseră în Europa sau Mexic, dar cartea Talbott decreta că, procedând astfel, își pierdeau prin confiscare bunurile și proprietățile. Se ofereau despăgubiri de valoare echivalentă doar cetățenilor care renunțau voluntar la

casele și afacerile lor și se mutau în patriile corespunzătoare.

La televizor Talbott Reynolds potolise spaimele oamenilor, repetând că echipele morții își terminaseră misiunea. Cei care eliberaseră fostele state unite aveau să supravegheze procesul de strămutare, apelând doar la atâta forță cât să contracareze rezistența pe care ar fi întâmpinat-o.

În timp ce ținea în mână telefonul închis, încercând să economisească bateria pentru viitorul mesaj, Shasta se lupta cu ideea iminentului separatism rasial. Nici un grup nu era un monolit. Nici măcar grupul *gay.* Mai ales el. Identitatea *queer* se scinda mai repede decât o celulă care se divide în uter. Rezistând impulsului de a-și deschide telefonul, Shasta și-a amintit de geniala scriitoare Zora Neale Hurston, de la Luna de Istorie Neagră, care spunea că afro-americanii sunt de mai multe feluri:

Mulatru cu pielea gălbuie
Galben
Maro-deschis
Maro-vaselină
Maro-roșcat
Maro-șters
Maro-întunecat

Ca să nu se lase mai prejos de crema Renașterii din Harlem, Shasta a descompus în mod sistematic tipurile de alb după următoare scală:

Alb-orez
Lapte bătut
Palid fost-în-închisoare
Vampir
Cartof decojit
Ecru
Pungă de cumpărături
Bărbie standard

Din câte știa ea, nu era mai africană decât tipul „cartof decojit”.

Nu-și dădea seama cât timp trecuse, dar nu mai putea rezista prea mult. A deschis telefonul. Momentul a

coincis cu primirea unui nou mesaj.

La televizor, la radio, Talbott a decretat măsuri temporare. Toți angajații din domeniul public trebuiau să rămână slujitori ai poporului. Trebuiau să renunțe la visurile lor de pensionare anticipată. Da, le amânaseră visurile în schimbul siguranței și a promisiunii că într-o bună zi tinerii aveau să îi elibereze. Dar acum tinerii preluaseră controlul și erau beți de putere. Băieților care nu se așteptaseră să ajungă vreodată la vârsta consumului legal de alcool[24], acum li se oferise dreptul la un viitor și ultimul lucru pe care și-l doreau era să livreze corespondența sau să scrie amenzi pentru parcare ilegală. Așa că Talbott ceruse o întrerupere temporară a pensionărilor, concediilor sabatice și vacanțelor din sectorul public. Exclusiv pe termen scurt, ca măsură provizorie. Pentru cât timp, asta nimeni nu putea spune. Doar cei din poliție și armată erau exceptați, pentru că ajutaseră triburile.

Pentru o vreme națiunea a continuat să înainteze hurducându-se, fără să știe încotro. Instituțiile al căror scop era să livreze corespondența și să emită amenzi pentru parcare au continuat să livreze corespondența și să emită amenzi pentru parcare, pentru că nu au putut organiza nici un contraatac, pentru că – înainte de orice – nimeni nu știa cine fuseseră atacatorii și pentru că nimeni nu a vrut să atragă atenția și să devină următoarea țintă.

Amenințarea cu repercusiuni i-a stimulat pe funcționarii publici să își reevalueze orice dispoziție proastă. Au fost motivați nu atât de zăhărel, cât de bici.

Pentru a preveni violențele ulterioare, Talbott apărea pe panouri stradale mari cu o figură radioasă și sloganul:

***Un zâmbet vă este cea mai bună vestă antiglonț*!**

Aceeași imagine și același slogan apăreau pe afișe și în stațiile de autobuz, și la cantinele angajaților. Oamenii își dădeau seama că ordinul înseamnă „zâmbește sau o să fii împușcat”, dar ce altă opțiune aveau?

A devenit ceva normal să vezi în oficiile poștale funcționari rânjind larg în timp ce picăturile de transpirație le ardeau fruntile. Căci unica lor strategie de scăpare era printr-o groapă în pământ umplută cu var nestins. Așa că funcționarii publici au devenit o nouă clasă de șerbi, legați de slujba lor. Ținuți ca sclavii.

În conformitate cu cartea Talbott, oamenii au fost menținuți în confuzie, trăind la un pas de haos, atât de mult timp, încât aveau să accepte recunoscători condițiile oricărui nou sistem de guvernare. Cuvântul „recunoscător" spune prea puține. Odată dispărută amenințarea constantă cu moartea, erau veseli, încântați și ușurați. Dispuși să jure credință oricărei noi ordini atâta timp cât menținea pacea.

Banii nu mai însemnau deloc putere. Doar o unealtă efemeră.

Dolarul e mort, a declarat Talbott, iar noua monedă trebuia să circule descendent între membrii fiecărui neam. Și de la membrii neamului la familiile lor și la cei dragi. Chiar și așa, noua monedă era efemeră, transformându-se într-o folie de plastic în mai puțin de o sută de zile. Și pentru că banii nu mai puteau fi puși deoparte, trebuiau dați pe pâine și vin, iar cum cererea de pâine și vin a crescut, tot mai mulți oameni au fost angajați să cultive grâu și să crească viță-de-vie.

Și mereu exista posibilitatea unei noi liste, de data asta îndreptată spre antipatizații șoferi de autobuz și taxatori de parcare, ceea ce a sporit zâmbetele îngrozite și atitudinea servilă în rândurile funcționarilor civili. Toți ceilalți stăteau în umbră și se bucurau pentru prima dată că nu sunt angajați ai guvernului. Pentru milenialii care făceau parte din sporul de tineret măturătorul de pe stradă era la fel de vinovat ca un senator și exact la fel de dispus să vadă noua generație plecând la război. Întocmai cum dictatura iacobină[25] începuse prin decapitarea familiei regale, extinzându-se apoi la tăierea capetelor clericilor și servitorilor, exista pericolul ca Ziua Ajustării să devină un eveniment anual.

De când s-a ivit la orizont, silueta arăta ca o stafie. Slabă și scânteietoare în arșița deșertului, pâlpâind și tremurând ca o flacără, s-a mărit cu fiecare pas făcut pe șosea. Amintea de animalele abandonate. De câinii pe

care cei săraci îi duceau să-i arunce pe câmp, sperând că animalele acelea ținute în casă o să se descurce singure. După câteva zile de înfometare, acei căței de salon și corcituri de rasă ajungeau întotdeauna să mănânce rahatul altor animale. Rahat amestecat cu ouă de muște, ouă gata să scoată viermi. În consecință, animalului abandonat i se făcea foame și mai repede, mânca și mai mult rahat, incuba și mai multe guri de hrănit și în cele din urmă găsea un tufiș, un copac, un gard cu destulă umbră pentru ca bietul animal să se poată prăbuși, gâfâind, la adăpostul ei și să moară.

De asta i-a amintit figura aia fantomatică.

Garret Dawson trebuia doar să întoarcă capul pentru a privi cum înaintează străinul. Fost lider sindical, prințul celui mai puternic neam caucazian, stătea întins pe marginea prăfuită a șoselei. Cu trunchiul vârât sub camionetă, învârtea cu mâinile un rulment ca să-l scoată de pe cuplajul cardanic. A stat cu picioarele întinse pe asfaltul drumului, sub lumina fierbinte a soarelui, până când a simțit că blugii parcă îi sunt lipiți de piele cu un fier de călcat, iar degetele de la picioare parcă i se coc în bocanci.

A scos rulmenții cu ace de pe axul cardanic și l-a curățat pe fiecare în gură, scuipând lubrifiantul ars. Aruncând câte o privire la silueta străină care se tot apropia. Pe pipăite, a introdus rulmenții înapoi pe canalul lor. Bucșele diferențialului erau aproape prea fierbinți pentru a fi atinse. Trusa lui cu scule era pe jumătate în umbră, iar cheile tubulare și extensiile, un pic prea departe pentru a se întinde după ele.

Radioul mergea cu volumul dat tare, ca să-l poată auzi. Era vocea bărbatului ăluia, Talbott. Nici o muzică. Nici un meci transmis. Totalitatea televiziunilor și posturilor de radio nu transmiteau nimic altceva decât Talbott Reynolds. Noul conducător autocrat trăia cel mai probabil într-un castel, javră norocoasă, slugărit de adolescente virgine. Vocea pârâia în micile boxe din bord:

Paradisul nu constă în arhitectura superbă sau în peisajele lui spectaculoase, ci în calitatea sufletelor care îl populează.

Vocea marelui bărbat a răsunat peste nisip și peste tufele de pelin. De când Dawson auzise pentru prima dată că i se ard rulmenții, nu trecuse nici o mașină. A reușit să observe că vizitatorul lui avea ceva feminin. S-a gândit că, dincolo de hainele prăfuite, nu avea cine știe ce buci ca să-i ascundă gaura curului. Soarele îi bășicase pielea, dar îi arsese de două ori mai rău părul. Vântul îi încâlcise șuvițele, iar transpirația i le lipea strâns de cap, amestecate cu praf Vocea lui Talbott a declarat:

Dacă un om poate înfrunta realitatea la douăzeci și cinci de ani, la șaizeci o poate dicta.

Nu arăta cine știe ce, dar, pentru orice eventualitate, Dawson și-a scos verigheta și a îndesat-o în buzunarul din față al blugilor. A învârtit un ac de rulment în gură, sugând lubrifiantul ars de pe el. A scuipat ceva negru.

A simțit cu vârful degetelor undeva în adâncul buzunarului un soi de foaie. O bucată de hârtie. Ghemotocită și roasă de trecerea timpului, hârtia conținea lista cu articolele pe care îi promisese soției lui, Roxanne, că o să le aducă acasă. Scrisul ei de mână era acum ilizibil, încrețit de cute și spălat de transpirația lui, dar el știa lista pe de rost:

Filtre de cafea
Baterii AA (pentru telecomanda din bucătărie)
Avocado (nu soiul Hass)
Hârtie igienică
Limbi de păun

Viața nu-și încetinise deloc ritmul, s-a gândit el. Atâta doar că acum își măsurau zilele care treceau în limbi de păun.

O clipă mai târziu, a văzut că femeia abandonată se împleticise până la doi pași de el. Ajunsese lângă mașină, trusa de scule era la picioarele ei.

Cum se apropia, la auzul radioului, femeia a ezitat, parcă speriată de voce. Radioul predica:

Când fug, vânează-i. Găsește-i pe rătăciți acolo unde s-au adăpostit. Ruşinea pe care o simt vine din faptul că au risipit autoritatea strânsă pentru ei de generații întregi de strămoși.

După părerea lui Dawson, existau diferite grade de arsuri solare. Primul era „bronzul țiglarului”, provocat de întinderea hârtiei gudronate și prinderea țiglelor pe acoperișul de placaj înclinat, care îl țineau pe om îndeajuns de mult sub soarele arzător încât să se coacă. Nuanțele mai întunecate includeau:

Bronzul de culoarea ficatului al naufragiatului în derivă pe ocean într-o barcă de salvare

Roșu sinucigaș de cremă Hawaiian Tropic cu factor de protecție solară nr. 5 pe plaja Bondi, sub gaura din stratul de ozon

Portocaliu bain de soleil *la Saint-Tropez*

Bronz Arnold Schwarzenegger de autobronzant cu bilă Pro-Tan

Maroniu prăjit de cerșetoare dementă din Tucson

Străina nu avea nici una dintre nuanțele de mai sus. Arsura ei roșie se bășicase și se cojise, scoțând la iveală ovaluri de culoarea crinilor. Pentru prima dată în viață vedea o arsură de soare afectând o viață de răsfăț.

Dawson a presupus că buzele lui erau negre de la lubrifiant, pe când ale ei erau de un alb înghețat, cu coji de piele uscată. Avea dinții drepți și albi ca ai unei vedete de cinema.

Toată lumea știa că multe ținte evitaseră Ziua Ajustării. Mai ales cadrele universitare reușiseră să evite echipele trimise, întrucât instituțiile de învățământ superior aveau bine-cunoscutele lor orare haotice. Se spunea că fugarii umblau deghizați în zdrențe și încercau să se dea drept oameni obișnuiți în timp ce înaintau cu grijă spre granița canadiană. Mexicul nu-i voia, dar Canada nu își închisese cu totul porțile. Autostrada 21 din Washington mergea spre nord, direct spre graniță, traversând crustele de salpetru natural din estul statului, dar numai un tâmpit înnăscut ar fi străbătut-o pe caniculă.

Dacă exista vreun lucru pe care Dawson să-l știe despre universitari, acesta era faptul că nu erau prea deștepți.

Cel mai apropiat oraș în acea direcție era Kahlotus, aflat la mai bine de doisprezece kilometri. Femeia a venit mai aproape de trusa lui de scule și s-a așezat pe vine ca să se uite sub camionetă.

— Hei, domnu', a rostit ea tărăgănat. Mă luați și pe mine?

Vocea îi suna prefăcut, ca și cum ar fi imitat niște reluări la *Hee Haw* sau *The Beverly Hillbillies*.[26]

Dawson s-a rostogolit pe o parte, întorcându-se cu fața spre ea. Și-a scos pe furiș telefonul din buzunarul cămășii și i-a încadrat fața bășicată. Dacă străina știa despre programul de recunoaștere facială, era oricum prea obosită ca să îi pese. El i-a făcut o poză și a expediat-o. Ca să o testeze, a întins mâna, cu palma întoarsă în sus.

— Vrei să-mi dai tubulara de 7/8 de pe extensia trusei?

Ochii ei de un albastru șters s-au îndreptat spre grămada de scule cromate din compartimentul de sus al trusei. Privirea i-a zvâcnit spre setul de șurubelnițe cu cap hexagonal și spre cheile ajustabile.

Roxanne ar fi găsit pe loc cheia potrivită.

Dawson învârtea acul de rulment între buze ca pe o scobitoare. Ca să își arate nerăbdarea, a pocnit din degetele mânjite cu lubrifiant.

Poate o clipă mai târziu, ea i-a trântit în mână ceva fierbinte și metalic, iar când el a ridicat-o în dreptul ochilor, a văzut că era o cheie fixă de 5/8.

Telefonul i-a scos un clinchet. Baza de date o dibuise. Pe scrântita asta înfometată, ghemuită aici, cu labele picioarelor bălăbănindu-i-se în niște bascheți rupți și cu mâinile și picioarele pierdute într-o salopetă lăbărțată, peticită cu bandă adezivă ale cărei margini erau răsucite și negre de funingine, o chema Ramantha. Dispăruse de la Universitatea din Oregon, unde condusese Departamentul Evoluțiilor Genului Selectiv. Dar acum era cadavrul viu al unui universitar. O mică armată de vânători de recompense se apropia cu rapiditate. Cel mai apropiat se afla doar puțin mai în spate, iar ea se nimerise uite-așa în viața lui Dawson. O pleașcă. Deja condamnată.

Punctajul ei era un nenorocit de o mie o sută. Nu era o dinastie, dar Dawson putea face o mică avere votând pentru cel care licita cel mai mult la fiecare scrutin. Dacă o putea omorî el și cum o putea face, asta rămânea de văzut.

Poate că ea i-a citit asta în privire. A spus:

— Să presupun că mă veți omorî?

Vocea ei își pierduse nazalizarea de țărănoi. Suna cosmopolit, educat. În zilele noastre educat însemna rău. Educația te omora.

Din cabina camionetei, Talbott își continua predica la volum maxim:

Ziua Ajustării nu are nimic de-a face cu răzbunarea. Vânătorul nu urăște elanul. Are un mare respect pentru prada lui, dar știe că animalul trebuie să moară pentru ca el să supraviețuiască.

Lui Dawson i s-a părut regretabil. Văzând-o așa mizeră, cu nisipul grosolan incrustat în jurul nărilor crăpate și întărit la colțurile gurii, cu gâtul supurându-i de la înțepăturile de țânțari și cu iritații de la scărpinat, își putea da seama că, dincolo de duhoarea de nespălată și ideologia ei politică smintită, fusese cândva o domnișoară destul de arătoasă.

Ea a întors capul și s-a uitat peste umăr. A scrutat orizontul cu ochii întredeschiși, în căutarea urmăritorilor. Parcă vorbind în gol, a spus:

— N-a fost asaltul jucăuș al unor puștani...

Vocea ei, răgușită de durere, abia se auzea.

— Aveau arme.

Echipele de luptă o lăsaseră în viață, a spus ea, și îi ordonaseră să își târască colegii morți spre gropile unde aveau să fie îngropați.

— Toți subordonații mei...

Peste numai o clipă genunchii i s-au îndoit și a căzut înfrântă de pe vine în genunchi pe pietrișul tare. Cu capul plecat și părul alunecându-i peste față, ascunzându-i-o. Un sacrificiu uman. Scosese din trusa lui de scule un cuțit curbat pentru linoleum și i-l oferise.

— Ia-l, a spus ea. Te implor.

Cu cealaltă mână și-a dat la o parte părul ars, descoperindu-și urechea.

— Tai-o, dar du-mă la graniță, te rog...

A îngenuncheat acolo, în praf, parcă prea obosită ca să mai fugă. Dacă el n-ar fi doborât-o, ar fi făcut-o altcineva.

Dincolo de chinul implicit, ea voia ca Dawson să o dea drept moartă. El ar fi luat voturile, iar ea ar fi fugit

în Canada. Cât mai rămânea din ea. Așa păreau să iasă amândoi în câștig.

Dawson a pocnit iar din degete, dar de data asta a arătat spre cheia tubulară pe care o voia. Probabil că primul vânător de recompense urma să îi ajungă curând din urmă.

— Samantha? a spus el.

— Ramantha, l-a corectat ea.

Îi mai rămăsese atâta mândrie. A pus deoparte cuțitul și a scos tubulara. Părea să fi înțeles mesajul.

Nimeni nu avea să fie tăiat și nimeni nu mergea nicăieri până ce el nu prindea rulmentul la loc.

Un caiet obișnuit nu fusese suficient. În lumea dinaintea Listei... lume despre care crezi că e atât de stabilă... Walter nu reușise să scrie atât de repede. Nimeni nu ar fi reușit, nu la fel de repede precum vorbise Talbott Reynolds în nebunia lui. Era amețit de sângele pe care continua să îl piardă prin crestăturile și săpăturile lamei, buimac de extazul durerii, capul îi atârna, iar pleoapele i se zbăteau. Era în continuare dezbrăcat și legat de un scaun așezat în băltoaca de transpirație, pișat și sânge, iar din gura marelui om se scurgeau fire lungi de scuipat în timp ce el perora. Un cadavru trăncănitor. Un oracol care delira după o supradoză de endorfine.

Un caiet nu fusese suficient, așa că Walter îl înlocuise cu un laptop. Degetele lui goneau pentru a ține pasul cu vorbele lui Talbott. În ce fel avea să îl îmbogățească povestea asta, astfel încât să o poată cere de soție pe Shasta, Walter habar n-avea.

Cum țăcănea pe taste, degetele lui lăsau urme roșii. Făceau tastatura lipicioasă. Spirale și șanțuri de amprente cu sângele lui Talbott.

Talbott i-a dictat:

— Homosexualul va fi mereu motorul producerii bogăției, pentru că el nu suportă cheltuielile impuse de creșterea propriilor copii.

S-a oprit și s-a uitat la Walter. Ca să se asigure că vorbele lui nu se iroseau.

— Noua generație de homosexuali, a continuat el, e născută și crescută întotdeauna de heterosexuali înainte de a pleca să se alăture fraților lor. Astfel, sârguința

homosexualilor adulți poate duce la acumulare, în timp ce sârguința heterosexualilor e deturnată spre costurile creșterii copiilor, de care în ultimă instanță beneficiază comunitatea homosexuală.

Walter a completat pasajul, repetând cu voce tare „comunitatea homosexuală”, pentru a arăta că ține pasul.

— În plus, a cuvântat Talbott, timpul homosexualului nu se irosește cu producerea copiilor și poate fi alocat îmbunătățirii aptitudinilor sale sau pur și simplu muncii mai îndelungate, fără inconvenientul de a-și neglija familia...

Walter tasta, repetând ultimele cuvinte cu voce tare:

— ...statul homosexual se va bucura mereu de un aflux gratuit de noi cetățeni.

Până atunci bărbatul cel bogat îl sfătuise pe Walter să propună un model și să le permită și altor oameni să îl utilizeze. Walter avea să pună în mișcare o mașinărie pe care nimeni nu avea să o poată opri. O mașinărie care să funcționeze de la sine. Una pe care nici măcar Walter nu ar mai putea s-o oprească.

Cum urma să-l îmbogățească povestea asta, Walter n-avea nici cea mai mică idee. La fel ca majoritatea scriitorilor, fusese prea ocupat să tasteze pentru a mai gândi.

— Pentru a păstra integritatea statelor reciproc incompatibile ale hetero- și homosexualilor, a continuat Talbott, copiii heterosexuali născuți din lesbiene și homosexualii născuți din heterosexuali trebuie să fie schimbați între ei...

Walter a completat propoziția cu voce tare:

— ...în numere egale.

Talbott gâfâia. Trunchiul mutilat i se răsucise în legături.

— Dacă e nevoie să fie schimbat un număr inegal de persoane...

Rostind cuvintele în timp ce le scria, Walter spusese:

— ...atunci se va plăti o zestre sau o răscumpărare pentru a-i despăgubi pe părinții care nu primesc un copil.

Așa se desfășurase totul, zi după zi. Bătrânul scuipase cuvinte și Walter le strânsese cu devotament. O altă sarcină, singura sarcină clară pe care Talbott îi

ordonase să o îndeplinească, a fost să creeze un site. De fiecare dată când bărbatul dormise, Walter cârpăcise la site, care era aproape gata.

Fără nici o legătură, ca într-un moment de delir, bătrânul îl fixase pe Walter cu un rânjet maniacal și strigase:

— Un zâmbet vă este cea mai bună vestă antiglonț!

Bolboroseală sau nu, Walter a tastat cuvintele în documentul său. Încrezător, cu credința neabătută că vorbăria boșorogului ducea undeva. Că nu își irosea viața consemnând ultimele cuvinte ale unui lunatic.

Site-ul, de exemplu, cel pe care Talbott îi spusese să îl creeze, nu părea în nici un caz o sursă de bani de înaltă tehnologie.

Deocamdată Walter nu îl lansase, nu încă. Dar îl construise exact după instrucțiunile lui Talbott, până și cu numele lui stupid. Un nume de nimic. Nimic deștept. Bătrânul ăsta dement, văicăreț și plin de grimase îi ceruse ca site-ul să se numească simplu „Lista”.

Funcționara de la oficiul poștal a căutat sub partea ei de tejghea și i-a înapoiat un formular. Formularul cu numărul 346, Cererea de Strămutare în Patria Corespunzătoare. Când i-a întins hârtia peste ghișeu lui Gavyn, a zâmbit, și-a lins buzele și a spus:

— E ciudat, dar nu pari negru.

Gavyn a luat formularul și a răspuns:

— Nu sunt.

Ochii ei au zăbovit asupra părului lui, un păr atât de roșu, asupra maxilarului lat, asupra pieptului masiv, și a oftat.

— Mai mare păcatul.

Ce putea el spune? Nu făcuse nimic greșit. Respecta pur și simplu legea nouă. I-a mulțumit funcționarei și s-a dus cu formularul la o tejghea de sub ferestre, unde îl putea completa. Oamenii stăteau la rând, așteptau să expedieze colete. Alții așteptau să schimbe sume mici din vechii lor bani în noii bani cu înveliș perisabil.

Primul rând al formularului îi cerea să-și scrie numele. Gavyn Baker McInnes, a scris el.

Și-a scris domiciliul actual. Patria lui actuală. Numele părinților.

La vârstă a scris optsprezece ani.

La competențe a ezitat. Era expert în multe lucruri, dar nici unul nu putea fi menționat într-un formular oficial al guvernului.

La ultima școală absolvită, a scris că absolvise liceul și a completat data. Fusese ieri.

Înainte de Ziua Ajustării, înainte de orice discuții despre patrii și strămutări de populație conform acestora, pe când era în clasa a noua, Gavyn învățase și el câte ceva. De exemplu, știa că profesorii predau multe lucruri, dar numai ceea ce vor ei să știe un copil. Lucrurile importante trebuise să le descopere de unul singur.

Gavyn își ascultase profesoara, o femeie care nu ieșise niciodată din America de Nord, descriindu-le Europa și Asia de la cap la coadă. Își luase notițe în vreme ce un alt profesor, care nu scrisese niciodată măcar o povestioară, îi diseca pe Faulkner, Fitzgerald și Donne. Când le repeta concepțiile eronate și sărmane, îl lăudau și îi spuneau că e deștept. Deștept, da, destul de deștept încât să știe că tot nu înțelegea nimic și că profesorii lui erau idioți. În afară de propria lui vânătoare în lumea reală, nimic nu avea să îl educe.

La rubrica „Motivul strămutării” a ezitat iar.

Gavyn râvnea la o fericire care i-ar fi făcut pe părinții lui să vomite văzând-o. Tânjea după o dragoste care le-ar fi distrus complet dragostea pentru el. Viața lui funcționa după principiul ori-ori. Într-o zi avea să fie nevoit să aleagă între fericirea lui și a lor.

La „Antecedente infracționale” a mințit și a scris „Nici unul”. Oficial, era adevărat. Nu voia ca strămutarea lui să fie respinsă pentru nimic în lume.

S-a întrebat cum ar fi să ștergi viața cuiva pentru a face loc vieții tale. Se învățase singur să nu-și dorească nimic. Crăciunul și zilele de naștere erau cele mai rele: ocazii construite în jurul dorinței de a primi lucruri. Când părinții lui îi ceruseră să îi scrie lui Moș Crăciun, Gavyn trebuise să se consulte cu colegii de clasă. Ca și cum ar fi desfășurat un studiu antropologic, a făcut un sondaj printre băieți ca să afle ce i-ar fi făcut pe ei fericiți. Seturi Lego sau jocuri Nintendo – orice primea mai multe voturi, asta se prefăcea și el că își dorește. Când desfăcea cadoul, trebuia să mimeze încântarea. Nu

își permitea să se gândească la ce își dorea el cu adevărat.

Următoarea întrebare era: „Ați apelat la servicii de consiliere psihologică profesionistă?”

Viața lui secretă începuse cu furtul de haine. Mergea la Sears, proba tricouri și ieșea de acolo cu un tricou nou purtat pe sub cel vechi. Cu o haină pe sub haină. După Sears, a dat atacuri la JC Penney sau Nordstrom. Nu avea cum să-i explice mamei lui de unde avea o plasă de cumpărături plină cu jachete de piele. Soluția era să își ducă prada la oficiul de la mall și să o lase la „Obiecte pierdute”, completând de fiecare dată o fișă cu numele și datele lui de contact. După trei săptămâni, când nimeni nu apărea ca să ridice articolele pe care de fapt nu le pierduse nimeni, cei de la mall îl sunau să-i spună că erau ale lui. Problemă rezolvată.

Era o tehnică de scăpare perfectă. Dar nu putea face față la ritmul furturilor lui. Angajații mall-ului și părinții lui acceptau să descopere doar un anumit număr de plase cu cumpărături căzute din cer, pline cu pantofi și curele de firmă. Toate fiind mereu pe măsura lui. Se simțea enorm de mândru de talentul lui la ceva ce nu putea fi împărtășit niciodată părinților.

În plus, pe el nu posesia hainelor îl interesa. Bucuria se năștea din găsirea articolului și urmărirea acestuia. Pândirea lui. Așteptarea într-o transă lacomă. Gata să treacă la atac. Aștepta răbdător, pradă unui impuls pe care nu îl putea controla. Adesea tricoul respectiv nu era unul pe care l-ar fi purtat. Putea să i se pară chiar respingător, dar, pe de altă parte, exaltarea nu i-o provoca faptul că acel lucru era al lui pentru totdeauna.

La drept vorbind, faptul că deținea tricoul sau blugii îl umplea de rușine. Obiectele acelea îi aminteau de latura lui de vârcolac și de ușurința cu care putea da cu piciorul vieții lui cuminți. Din acest motiv, Gavyn începuse să-și ardă prada în șemineul de la subsolul casei. În după-amiezile în care părinții lui erau încă la muncă, el ținea câte un tricou în mâna întinsă și plimba flacără unui chibrit de-a lungul materialului cu imprimeu țipător. Arderea hainelor era aproape la fel de plăcută ca furtul lor. Așeza pantalonii aprinși peste grătarul de fler

și continua să adauge tricouri și bluze până când toate erau reduse la o cenușă prăfoasă.

Căderea i-o provocase o jachetă de piele model aviator. Din piele roșie. Bordo. Căptușeala satinată arsese, la fel și gulerul și manșetele cusute, dar pielea scosese un fum negru și rău mirositor, mirosul unui fir de păr ținut la flacăra lumânării. Tocmai vântura frenetic ceva peste grămada care ardea înăbușit când mama lui a intrat în camera de jocuri de la subsol.

I-a spus totul. Bine, nu chiar totul: jumătate. Jumătatea pe care credea că a înțeles-o. Partea cu furatul. Și ea l-a întrebat dacă era de acord să meargă la un psihoterapeut.

Aici intră în scenă dr. Ashanti. În după-amiezile de marți Gavyn lua un autobuz spre biroul lui de la subsol, din centrul orașului, în cadrul programului de servicii de sănătate mintală al districtului. Plata se făcea potrivit unui sistem ajustabil, în funcție de venituri, dar tot însemna că mama lui trebuia să lucreze ore suplimentare. El stătea în sala de așteptare alături de alți băieți de vârsta lui și plini de coșuri. Unii însoțiți de părinți, majoritatea nu.

În fiecare marți, timp de o oră, Gavyn stătea și îl asculta pe dr. Ashanti explicându-i că furtul din magazine era un impuls pre-sexual. Cuvinte de manual. Când pândea acele haine, Gavyn își exersa tehnicile de seducție. Urmate de obținerea lor. Și terminând cu renunțarea la obiectul dorit. Avea sens.

Ce trebuia să facă Gavyn cu acest impuls era altă poveste.

Acolo, în biroul acela de la subsol cu pereții acoperiți cu panouri de plută pe care erau prinse în piuneze colțurile afișelor cu corăbii înclinate dramatic deasupra unor texte precum „Găsește vântul care te va duce unde vrei să ajungi”, în cele din urmă Gavyn a cedat. Era tolănit într-un fotoliu puf. Medicul stătea pe un fotoliu pivotant, mutat de la birou.

Gavyn se uita la o lumânare cu nisip de pe birou. N-ar fi putut privi pe nimeni în față când, în cele din urmă, a spus-o:

— Cred că sunt gay.

În șoaptă, în caz că puștii din sala de așteptare l-ar fi auzit.

Răspunsul lui Ashanti a fost instantaneu:

— Nu, a scuturat el din cap, nu ești.

Șocat, Gavyn nu s-a putut gândi la o replică. Negarea nu rezolva nimic. Gavyn a riscat să-i arunce o privire.

Medicul își unise vârfurile degetelor de la mâini.

— După ce am vorbit cu tine în mod regulat, pot spune liniștit că e doar o fază.

A închis ochii și a fornăit ușor, parcă amuzat.

Gavyn s-a simțit deopotrivă recunoscător și înfuriat. Singura teamă fundamentală legată de identitatea lui era respinsă categoric.

Ashanti a vorbit cu siguranța unui tămăduitor:

— Nu ești homosexual.

Toate orele suplimentare pe care le făcuse mama lui. După toți banii pe care ea îi plătise pentru a-l ajuta să își rezolve criza, doctorul avea să refuze ideea că exista într-adevăr o problemă. Banii și timpul aveau să fie irosiți, iar Gavyn urma să o ia de la capăt.

Dr. Ashanti s-a uitat la ceasul de pe birou. Mai aveau douăzeci de minute din ședință.

— Nu te simți mai bine? l-a întrebat.

Rânjetul lui îngâmfat și sprâncenele arcuite îi dădeau un aer batjocoritor.

Gavyn nu s-a simțit mai bine. Ceea ce a urmat nu a fost atât sex, cât un gest politic. Gavyn intra într-un joc al provocării. S-a rostogolit ușor din fotoliu și a înaintat pe covor. Ashanti nu l-a oprit. Nici măcar când Gavyn a îngenuncheat între picioarele lui și l-a găsit deja erect. Gavyn i-a desfăcut cureaua, apoi nasturele de sus al pantalonilor, și a tras fermoarul cu grijă, tiptil, de parcă planul lui era doar să îi fure pantalonii bărbatului.

Gavyn a rânjit. Fața lui Ashanti se destinsese, iar respirația îi devenise mai greoaie. Privirea lui a întâlnit-o pe a lui Gavyn chiar când bobocul de liceu și-a strâns pumnul în jurul erecției lui, care era ca o a treia persoană în încăpere, și i-a tras înapoi prepuțul, scoțându-i la iveală ciuperca violetă și umedă. Gavyn și-a pus gura în jurul ei și nu s-a clintit când primul jet de albuș crud, acel sirop fierbinte de smântână, sare și ceapă, i-a lovit cerul-gurii. Un alt val i-a împroșcat sinusurile și i-a țâșnit pe nări.

Nu mai era virgin, cel puțin nu în gât. Nu avusese atât senzația unui act sexual, cât mai degrabă a unui strănut în gură venit de la cineva cu o sinuzită urâtă.

Gavyn îi arătase medicului că greșea. Îi dovedise că era mai deștept. El măcar se cunoștea pe sine. Ceasul arăta că mai rămăseseră unsprezece minute din ședință.

Doctorul a gâfâit, lăsându-se moale în fotoliu. Alunițe maro îi acopereau din abundență scrotul, părul pubian sârmos și cărunt îi creștea de la baza penisului flasc. Cămașa scoasă din pantaloni îi plesnea peste burta rotundă, iar din acest unghi, văzută de jos, pielea fleșcăită a gâtului i se aduna într-o singură cută, care arăta ca un vagin epilat, aflat chiar deasupra nodului cravatei.

Oricât de respingător arăta bărbatul, a fost totuși cel dintâi pentru Gavyn, care știa că o să își amintească veșnic momentul. Victorie sau nu, era mai palpitant decât furtul, deși doar cu puțin.

În săptămânile următoare orele suplimentare și banii mamei lui aveau să plătească ceva diferit. Marțea dr. Ashanti respingea vehement înclinația lui Gavyn, iar Gavyn îi demonstra că se înșală. Învăța să diversifice experiența, să îi imprime un ritm, să o organizeze ca pe un film thriller și în cele din urmă să ducă totul la apogeu cu doar câteva secunde înainte de sfârșitul ședinței.

Gavyn a ajuns încă o dată expert în ceva ce nu putea împărtăși cu părinții lui.

Când auzise prima dată de Listă, intrase online și postase numele dr. Anthony Ashanti. Părea o modalitate sigură de a-și canaliza ura. Toată lumea considera că lista era o glumă.

Când, în câteva ore, o mie șapte sute de oameni votaseră pentru acest nume, lui Gavyn i s-au deschis ochii. A început să înțeleagă îngăduința bărbatului și istoria secretă a îndelungatei sale cariere. Sala de așteptare a biroului său, plină cu adolescenți deprimați, a căpătat brusc un nou înțeles. Un harem. Vigoarea lui Ashanti nu putea fi în nici un caz supraapreciată.

Se pare că Ashanti făcuse ce face orice psihoterapeut: l-a futut.

Gavyn încetase de mult să mai meargă la ședințele de psihoterapie atunci când Ziua Ajustării i-a încheiat

viața medicului.

Sub consiliere a scris „Nu”.

Aleea din spatele Bisericii Metodiste Unite era ticsită de drogați. Așteptau toți ca ușile să se deschidă și să înceapă întâlnirea obișnuită. Oamenii se turau de la metamfetamine. Nick a ochit un puști vorbăreț și l-a întrebat dacă avea vitamina V de vânzare.

— Deci a fost pe *bune,* se minuna puștiul, scărpinându-se și dansând.

Toți știau pe cineva de la reabilitare care fusese printre vânători.

— Tipul a încercat să mă recruteze, s-a jurat morocănos altul. Mai bine îl ascultam. Acum eram bogat.

Nick a replicat:

— Am nevoie doar de niște vitamina H.

Puștiul i-a răspuns:

— Ai bani noi?

Nick știa la ce se referă, dar nu, nu avea deloc.

Ușile bisericii nu se deschideau.

Oamenilor le era foame. Apa potabilă se găsea tot mai greu. Ordinea socială era un haos, benzina lipsea, alimentarea cu electricitate se întrerupea, oamenii îi jefuiau pe alții de mâncare și existau zvonuri despre oameni care mâncau câini și pisici și chiar despre oameni care mâncau oameni. Dar Nick știa că soluția magică pentru a face OK chinul ăsta căcăcios de film sinistru era o pungă bună cu hidrocodonă. Dacă primea Vicodin cât să-i ajungă un an, el nu s-ar fi spetit să găsească mâncare sau un loc unde să se cace. Putea face față mizeriei.

Și puștiul guraliv, și toți ceilalți drogați se împrăștiau. Câțiva se îndreptau în mod clar spre următoarea întâlnire, pentru a vedea dacă se deschideau porțile la Preoții Ecumenici. Pe alee se plimba un tip cu un câine, un tip negru care ținea lesa câinelui într-o mână, iar în cealaltă ducea o carte mare, albastră/ neagră. Câinele avea blana albă, cu excepția unei pete negre în jurul unui ochi, și era un fel de corcitură de pitbull. Când a ajuns destul de aproape pentru a fi auzit, tipul a spus:

— Nick.

Nick l-a întrebat:

— Ai ceva?

Tipul a scuturat din cap și a zâmbit.

— Uită de căcatul ăla.

Îl chema Jamal și venea sistematic la întâlnirea asta până în urmă cu două luni, când renunțase. Toți l-au crezut mort, dar iată-l. Jamal s-a căutat într-un buzunar de la spate și a scos un pumn de ceva. Un soi de cărți de joc. Un fel de pachet de cărți în culori ciudate. I-a dat teancul, spunându-i:

— Ia-le, eu am destule. Dar trebuie să le cheltuiești în două săptămâni, bine?

Cartonașele erau alunecoase: niște foi subțiri de plastic țeapăn. Pe fiecare apărea fața unui bărbat, ca tatăl cuiva de la televizor, o față chipeșă de actor dintr-o reclamă la monede de aur. Nick a acceptat cartonașele și le-a desfăcut în formă de evantai pentru a le număra. Erau noii bani despre care auzise. Nimeni nu îi avea dacă nu lucra pentru vreunul dintre justițiari. Lăsându-se într-un genunchi, a ascuns cartonașele în șosetă. Pe câteva le-a îndesat în buzunare. Cu atâția oameni înfometați în jur, nu merita să riște.

Jamal a dat din cap spre câine.

— Peste câteva zile Bouncer și cu mine luăm un avion, mergem spre o viață nouă.

Se referea la Blacktopia, națiunea separată creată exclusiv pentru cei cu un ADN preponderent subsaharian.

— A fost un experiment interesant, dar s-a încheiat, i-a mai spus el.

Nick și-a dat seama că se referea la oamenii negri trăind împreună cu cei albi, la toată povestea cu statele unite.

Jamal l-a întrebat:

— Ai citit *Fructele mâniei* când erai la școală?

A scuturat dezgustat din cap.

— Oamenii ăia care aleargă în toate părțile. Spunând că trebuie să contraatace ca să repare sistemul. Dar nu fac niciodată nimic, doar sapă șanțuri pentru cinci bani pe zi și nasc copii morți.

A scuipat pe jos.

— O carte de rahat.

Nick ținea o mână în buzunar, își pipăia pomana.

— Da, am citit-o.

Jamal a întrebat:

— Ce sens crezi că avea să citim despre oamenii ăia inutili?

S-a întors să se adreseze câinelui:

— Te întrebi vreodată ce ne învăța *cu adevărat* cartea aia?

I-a pus lui Nick în brațe cartea albastră/ neagră.

— Talbott spune că e în regulă să te omori luând droguri. Dar mai spune și că nu există drog mai puternic decât uciderea asupritorilor tăi.

Un diamant mare a scânteiat într-unul din lobii urechii sale. Nick l-a întrebat:

— Tu l-ai ucis pe Brolly?

Jamal l-a întrebat:

— Ai auzit vreodată de plantația Peabody?

S-a întors și i-a vorbit câinelui:

— Noi o deținem, nu, Bouncer? O vale întreagă cu păduri și terenuri cultivate și o vilă în stil neogrecesc așezată în mijloc.

Nick bănuia că toate astea erau într-un fost stat, ceea ce înainte fusese Georgia sau Carolina de Nord.

— Sunt pe-acolo oameni care au fost odinioară sclavi?

N-a vrut să sune deloc aspru. O astfel de casă în pustietate i se părea pur și simplu o alegere ciudată pentru un fost drogat. Era greu să și-l imagineze pe Jamal fermier.

Jamal s-a căutat în buzunar și i-a oferit un alt pumn de bani din cartonașe.

— Ia-le. Nu le pot cheltui până expiră.

I-a oferit cartea și banii noi cu aceeași mână, ca pe o marfa vândută la pachet.

— Asta-i legea. Dacă nu ai cartea, o să fii arestat.

Nick a luat ce i s-a oferit. În fața lui se afla cineva, unul dintre cei mulți pe care nu avea să-i mai vadă niciodată.

— Hai, câine, a spus Jamal.

A tras de lesă și pitbullul l-a urmat. S-au îndepărtat amândoi.

Ținând banii în mână, Nick a alergat în direcția opusă, cu inima gonindu-i nebunește și cu pași grei de transpirație. Să facă rost de un munte de oxicodonă sau

de hidrocodonă și să se blănească așa de tare, încât starea lumii să nu mai conteze. Să-l prindă din urmă pe puștiul guraliv înainte să-și vândă marfa altcuiva.

Pentru Jamal Ziua Ajustării făcea exact opusul a ceea ce făcea *Fructele mâniei.* Cartea pe care oamenii o aveau ca lectură la engleză în clasa a șaptea. În care niște albi sunt izgoniți de la ferma lor. Un tractor le dărâmă casa, iar ei nu fac nimic. Un ofițer de credite sau așa ceva vine și le spune să plece de-acolo, iar familia asta nu face nimic. Da, discută cum să își ia arme și să dea buzna în bancă pentru a-i omorî pe bancheri, dar nu o fac niciodată.

În schimb, familia aia de albi își mișcă fundul în California, unde sunt umiliți de poliție și se spetesc muncind pe salarii de doi bani. Dar tot nu fac nimic. Tot vorbesc despre o zi ce va veni. Vorbesc despre cum s-ar ridica ei să lupte într-un fel de revoluție împotriva bogătașului și, de la început până la sfârșit, nu fac altceva decât să-și lase bătrânii să moară și să fie îngropați în morminte fără nume la căpătâi. Își lasă copiii să moară de foame. Jamal a citit și-a tot citit sute de pagini, așteptând revoluția, iar la final a rămas doar cu un bebeluș mort aruncat într-un pârâu și un bătrân muribund care ajunge să sugă la țâța unei tinere. Autorul, John Steinbeck, fusese un fătălău, se temuse prea tare să facă să se întâmple ceva. Își lăsase personajele să sufere.

Cum făcea și Dumnezeu.

Doar un bărbat alb putea avea îngâmfarea supradimensionată să scrie acea carte și doar un bărbat alb ar simți mândria secretă de a o citi.

Doar omul alb se agață de vina lui. Vina pentru izgonirea lui Adam. Vina pentru sacrificiul lui Hristos și pentru sclavia negrilor africani. Lui Jamal îi era clar că la albi vina lor constituia o formă unică de lăudăroșenie albă. Remușcările lor zgomotoase erau o formă de umilință falsă, ce vestea mereu: Noi am făcut asta! Noi ne-am împotrivit lui Dumnezeu în Grădina Raiului! Noi i-am omorât fiul! Noi, oamenii albi, vom proceda cu celelalte rase și cu resursele naturale așa cum credem de cuviință!

Fandoseli deghizate în *mea culpa.*

Pentru omul alb vina era simbolul celei mai mari reușite ale sale. Doar albii ucideau planeta cu încălzirea globală, deci doar albii o puteau salva. Lăudăroșenia nu le slăbea nici o clipă.

Asta a fost șmecheria albilor: să creeze probleme pentru ca tot ei să poată salva pe toată lumea.

Și, în timp ce școala îi silea pe copii să citească cartea aia jalnică cu *Fructele,* copiii se repezeau să citească *Izvorul* lui Ayn Rand. Copiii tânjeau să fie Howard Roark[27] în boxa martorilor. Școlile disprețuiau faptul că doar puțini oameni sunt atinși de geniu. Geniile recunosc demersul mediocru al profesorului de a preda mediocritate mediocrilor. Iar copiii resping ideea suferinței și eșecului pe viață.

În *Izvorul* cineva face lucrul despre care Steinbeck doar vorbea. De-aia iubesc copiii cartea lui Rand.

După cum vedea Jamal Ziua Ajustării, ea reprezenta finalul fericit pe care *Fructele* nu reușiseră să îl ofere.

Iar astăzi Jamal și încă trei din tovarășii lui s-au întors victorioși la sediul parlamentului.

Dar asta nu înseamnă că Jamal nu era confuz.

Oamenii întrebau cum a fost. Ziua Ajustării, cum ar veni. El le-a spus că îl făcuse să se simtă ca și cum ar fi intrat în cea mai murdară stație de autobuz din lume. Ca și cum ar fi intrat într-o lume împuțită, cu podele de beton învelite în vomă și bețivani cu fața în jos. Ca și cum ar fi înaintat cu greu prin duhoarea asta pentru a găsi toaleta bărbaților, o cocină cu țevi care picurau și cu scurgerea înfundată. Evitând băltoacele ca să ajungă la toaletă, stând apoi cu fundul gol pe colacul lipicios și încă încălzit al closetului, respirând un aer format doar din bășini acumulate. Și apoi uitându-se în jos și observând ceva pe podea.

Ca și cum ar fi inspectat locul și, chiar lângă vasul de toaletă cu dungi de mizerie, lipită de podeaua de ciment plină cu pete de căcat și stropi de spermă, ar fi zărit o pastilă aproape imaculată de Oxycontin de 800 de miligrame.

Ca să te încurajezi, îți spui că e un medicament. Și că, prin însăși natura lui, medicamentul ucide germenii. Fusese prescrisă undeva de un medic. O crease un om de știință într-un laborator, chiar dacă e pătată cu stropi

scurși de la o mulțime de perverși bolnavi din stația de autobuz.

Tot ce trebuie să faci e să te apleci și să smulgi pastila de pe podea. Doar chestia asta rapidă și dezgustătoare. Să-ți arunci pastila în gură și să o înghiți și totul va fi în regulă. Mai bine decât în regulă, totul va fi perfect. O perfecțiune pe care nici nu ți-o poți imagina.

Așa s-a petrecut, privind retrospectiv, Ziua Ajustării pentru Jamal. Și acum iată-l întorcându-se la locul... nu al crimei, ci al triumfului său. În sediul parlamentului oamenii de serviciu curățaseră sângele pentru că nu își puteau imagina altă variantă. Văduvele plângeau undeva, dar morții nu erau morții lui Jamal. Văduvele nu se puneau, nu se comparau cu văduvele și mamele care ar fi jelit dacă s-ar fi declarat războiul și întreaga lui generație ar fi fost trimisă la o execuție în masă organizată de birocrați.

Un bărbat care reprezenta neamul lui stătea în față în încăperea aceea grandioasă. Toată lumea avea un exemplar din cartea albastră/ neagră și toată lumea zâmbea. Legea nu o spunea, dar deținerea unui exemplar al cărții peste tot în public și tot timpul era motivată de ceva mai înfricoșător decât legea.

Cu găurile de gloanțe din picturi nu mai aveau ce face. Nici cu găurile făcute de gloanțele ricoșate în coloanele și plăcile de marmură. Detalii la care viitorii turiști aveau să se minuneze și pe care aveau să le fotografieze. Puținii senatori rămași alergau în toate părțile, îndeplinind ordinele tuturor. Acei bărbați bătrâni arătau sfrijiți, măcinați la nivel celular. Unul dintre ei avea o cicatrice crestată în partea de sus a urechii. S-a apropiat, înclinându-se și târând picioarele, și a așezat un dosar pe biroul lui Jamal, apoi s-a îndepărtat, tot înclinându-se.

Bărbatul de la pupitru s-a aplecat deasupra unui microfon și a anunțat:

— Prima problemă pe ordinea de zi...

Căldura camerelor de televiziune îi învăluia.

Parcă la comandă, Jamal s-a ridicat, ținând cartea Talbott deschisă în ambele mâini, și a început să citească cu voce tare:

— Legea numărul unu, articolul întâi al Declarației de Interdependență...

Peste sală s-a lăsat liniștea și el a continuat. Jamal a îndrăznit să privească în sus și a scrutat fețele de la balconul spectatorilor. Timpul s-a dilatat până la eternitate. Tăcerea aștepta. A căutat printre fețe o anumită femeie. Printre fețele care așteptau și priveau. Și acolo unde stătuse el în Ziua Ajustării, exact acolo stătea femeia, mult deasupra lui.

Abia atunci Jamal s-a întors la carte și și-a reluat lectura:

— Toate persoanele obligate să renunțe la proprietățile imobiliare și să se strămute în patria corespunzătoare trebuie să fie despăgubite cu o proprietate egală sau mai mare decât cea părăsită...

Zâmbetul ei radia, coborând deasupra lui. Cu o privire cât se poate de mândră, mama lui era acolo.

Oamenii văzuseră noii bani la televizor: bucăți de plastic destul de aspre la atingere și prea rigide pentru a fi îndoite. Culorile: combinații intense de roșu cu albastru sau galben cu mov. Oficial, ordinul îi numea talboți, dar toată lumea îi știa sub numele de „piei”. Umbla zvonul că primele tranșe fuseseră recoltate și, cumva, manufacturate din pielea întinsă și înălbită luată de la persoanele executate. Oamenii păreau să trăiască o bucurie isterică gândindu-se la asta.

În loc să se sprijine pe valoarea aurului, pe încrederea totală în guvern sau altceva de felul ăsta, acești bani se sprijineau pe moarte. Sugerau în permanență că neputința de a accepta noua monedă și de a-i respecta valoarea nominală putea face din omul respectiv o țintă. Niciodată nu s-a declarat așa ceva, nu oficial, dar mesajul era afișat permanent la televizor și pe panourile stradale: „Vă rugăm să raportați orice persoană care nu respectă talbotul”. Bancnotele își păstrau valoarea nominală timp de un anotimp, dar se decolorau mai repede la o lumină puternică și cel mai repede la lumina soarelui. Valoarea unei bancnote decolorate scădea cu atât mai mult cu cât semnele de pe margini deveneau mai ilizibile. Dar chiar și când pielea se decolora, devenind doar o bucată de plastic albicios și cam opac, nu foarte diferită de un pergament

dreptunghiular înălbit și uscat sau de o piele de miel, alimentând zvonurile că fiecare dintre ele era un suvenir scalpat de la vreun crainic de televiziune sau de la vreun profesor universitar, chiar și când pieile deveneau cartonașe albicioase anonime, tot mai aveau o mică valoare. Aceste foi șterse, cărora cei mai mulți le spuneau „blancuri", puteau fi înapoiate guvernului în schimbul unei mici sume primite drept compensație. Copiii le adunau din coșurile de gunoi, iar oamenii fără adăpost le strângeau din canal ca pe dozele de aluminiu sau sticlele duse la reciclare. O sută de blancuri valorau cât o bancnotă de cinci talboți, deci ele erau echivalentul unei monede de cinci cenți de pe vremuri. Suficient pentru a-i motiva pe copii să le recupereze în continuare.

Neamurile care de atâta vreme pătrunseseră tot mai adânc și mai adânc în societate, om după om, ca niște rădăcini pivotante, ajunseseră să formeze lanțuri lungi, care se întindeau prin toate grupurile sociale. Acum aceste rețele de bărbați erau folosite pentru a inunda noua societate cu moneda ei.

Bărbatul aflat deasupra lui, Garret Dawson, i-a dat lui Charlie o cutie de carton cu o sută de mii de talboți și i-a spus să cheltuiască atât cât poate, apoi să-i dea restul bărbatului de sub el, împreună cu aceleași ordine. Charlie și-a cumpărat o cravată și s-a gândit să păstreze restul banilor, dar a doua zi Garret a venit la el cu altă cutie, iar în a treia zi cu a treia. În tot acest timp talboții se decolorau infinitezimal, astfel că bunul-simț l-a silit pe Charlie să înceapă să îi dea mai departe următorului om din lanț, care a cheltuit cât a putut și i-a dat restul următorului. În felul acesta banii circulau de sus în jos în interiorul fiecărui neam, făcându-i pe acești bărbați mai bogați decât și-ar fi putut imagina vreodată, făcându-i bogați pe oamenii pe care îi cunoșteau, făcându-i înstăriți pe oamenii care îi cunoșteau pe acești oameni bogați și făcându-i să o ducă binișor pe cei care îi cunoșteau pe cei de dinainte, și astfel noua economie a început să funcționeze și să se stabilizeze singură.

Noii bani se revărsau în jos. Curgeau de la om la om.

Pentru că banii nu puteau fi strânși, mulți au încercat să îi schimbe pe aur și diamante, însă cei care aveau aurul și diamantele au refuzat să le vândă și astfel

aurul și diamantele au ieșit din circulație și și-au pierdut toată valoarea. Au devenit precum capodoperele din pictură, articole tranzacționate între cei bogați ca semn al statutului lor, dar care pentru majoritatea oamenilor nu însemnau nimic. Întrucât cele mai mari averi ale vremurilor vechi își pierduseră valoarea, pentru că nu puteau folosi bani pentru a face bani și nu știau cum să supraviețuiască altfel, posesiunile lor au ajuns pe piață.

O, și femeile. Îl lăsau pe Charlie fără suflare: femei care migrau spre el în cârduri, femei tinere, femei mai în vârstă prezentându-și fiicele, femei care înțelegeau valoarea frumuseții și vitalității lor pe această piață. Căci pentru ele Charlie, slăbuțul Charlie, ridicolul Charlie, care abia terminase liceul și se pricepea doar să lucreze la o mașină de găurit, pentru aceste femei care odinioară doar îl ignoraseră – asta dacă își dădeau măcar seama că există – zilele astea însemnau o luptă între ele doar pentru a-i atrage atenția.

În fiecare luni și marți Charlie stătea pe un scaun în fruntea unei mese pline cu fotografii. Masa îi aparținuse unui rege medieval, iar scaunul, unui conte din Renaștere sau ceva de genul, niște nume pe care Charlie nu și le mai amintea. Nu că ar fi contat. Acum masa și scaunul, armurile ce țineau lănci și stăteau aliniate pe coridoare, precum și steagurile care fluturau în vârful turnurilor, îi aparțineau lui Charlie. Focul ardea, întețit în permanență cu bușteni aduși de bărbați aflați pe statul de plată al lui Charlie. În tot acest timp unii îi făceau vânt cu pene de păun, alții îi ofereau limbi de păun fierte și struguri decojiți, iar Charlie nu se putea hotărî din care să mănânce și, cu toate costurile impuse de întreținerea unei asemenea proprietăți, tot nu putea cheltui noii bani atât de repede pe cât o cerea neamul. Cea mai mare parte din bani ajungea la următorul om și la oamenii de sub el.

Lunea și marțea un agent aflat în slujba lui aducea un set de femei alese cu grijă din mulțimile care depuseseră dosare detaliate. Femei cu fețe de vedete de cinema și cu trupuri de actrițe porno stăteau în încăperile exterioare și se evaluau una pe cealaltă, iar agentul le escorta pe fiecare, femeie după femeie, spre holul de recepție unde Charlie se bucura – mai mult sau mai puțin – de atenția celor strânși în jurul lui.

Pe cele mai multe Charlie le lăsa să plece cu o privire și un „Mulțumesc” politicos. Pe unele le invita să se apropie. Unele femei veneau cu propuneri de afaceri. Altele voiau să fie numite într-o funcție în noul guvern. Oricum ar fi fost, Charlie le evalua pe toate cu aceeași atenție.

După un anotimp vechea ordine dispăruse. Noile neamuri au devenit cavaleri încoronați, duci și lorzi care își primeau răsplata după o singură luptă victorioasă, cei care făceau parte din familia lor trăgeau foloase, iar cei care învățau să le fie de ajutor noilor familii nobiliare ce locuiau pe vechi moșii recent achiziționate, cei care îi serveau cel mai bine cu muncă, mâncare și distracție, aceia constituiau următoarea categorie prosperă. Și, în fine, indivizii care nu aveau nici o altă abilitate în afară de priceperea în manipularea vechii monede, restricționându-i circulația și împărțind-o în retribuții mici, indivizii din această categorie, cu specializarea lor depășită, erau lăsați să rătăcească pe străzi în căutarea blancurilor, pe care le cărau în saci murdari de hârtie plini, așa cum fuseseră cândva plini cu urechi, până la stațiile de numărare.

Indiferent cum ajung pieile la casele de numărare, acolo sunt curățate, plasate sub o matriță și expuse din nou luminii ultraviolete. Revitalizați pentru alte trei luni, talboții intră iar în circulație la vârful lanțului neamurilor.

Oamenii au acceptat noua monedă, cu toate defectele ei, pentru că nu au avut de ales. După cum afirma cartea albastră/ neagră:

Fă-te mai întâi vrednic de dispreț, apoi indispensabil.

Noua economie era ca un balon pe care îl umpleai cu apă de la robinet. Cu cât turnai mai mulți bani în ea, cu atât balonul se umfla și atârna mai greu, dar până nu era umplut, nimeni nu putea spune cât de mult se va umfla sau ce formă va ajunge să aibă la final.

Dacă ar fi întrebat-o cineva, domnișoara Josephine Peabody ar fi spus că politicienii uciși erau niște fachiri escroci, lăudăroși, buni de nimic și plini de aere, care și-o făcuseră cu mâna lor. Cale bătută și Dumnezeu să-i

aibă în pază. Odihnească-se în pace! Nu, ordinea naturală, dacă era să urmăm modelele clasice de frumusețe și guvernare, susținea că doar deținătorii de proprietăți trebuiau să decidă ce era mai bine pentru oameni, căci numai proprietarii aveau interesul legitim adecvat. În special moșierii, după tradiția agrariană a lui Jefferson, fără influența corupătoare a evreilor și, într-o măsură mai redusă, a intereselor catolicilor.

Asta dacă ar fi întrebat-o cineva, dar n-o făcea nimeni. Nu, a trebuit ca Arabella să urce într-o dimineață de la bucătărie pentru a-i sugera domnișoarei Josephine să deschidă tembelizorul ca să-l vadă pe bărbatul care apărea pe fiecare post. Ăsta era un obicei detestabil, să te uiți la televizor înainte de cină, dar Arabella a insistat și a rămas lângă scaunul domnișoarei Josephine în timp ce bărbatul anunța:

O casă nu e o patrie. Asta impune separarea fostelor state unite pentru a asigura crearea unor națiuni autonome separate și distincte, în care fiecare om să își poată duce viața așa cum vrea. E greșit ca o cultură să se impună în fața alteia prin acțiuni ori prin așteptări. Prin urmare, fiecare trebuie să existe fără presiunea pretențiilor stabilite de altcineva.

Domnișoara Josephine a îndreptat telecomanda ca pe un sceptru, vrând să-l alunge pe bărbat, dar imaginea și dogmele emise de el persistau:

Fiecare grup trebuie să populeze o patrie unde grupul să constituie norma. Altfel intervin autodistrugerea, ura de sine sau alte autoexagerări periculoase. Consumul de alcool, drogurile și comportamentele sexuale toxice apar acolo unde culturile sunt obligate să împartă spațiul public. Nici o cultură nu ar trebui să fie supusă așteptărilor și privirii nimicitoare ale alteia.

Arabella avea șorțul pe ea și răsucea în mâini un prosop de vase. A întrebat:

— Ce-nseamnă asta?

Nu înseamnă nimic, a încredințat-o domnișoara Josephine și a trimis-o înapoi la dezghiocatul păstăilor. Arabella nu a părut convinsă și a părăsit încăperea lent ca un melc, mergând cu spatele, pentru a-și putea ține privirea pe ecran. Bărbatul perora în continuare:

Așa cum genurile sunt separate în majoritatea competițiilor sportive, tot astfel și culturile ar trebui să fie desprinse unele de altele, astfel încât să se evite dominația perpetuă a unei singure culturi.

Idee al cărei rezultat nefericit a fost acela că bărbatul Arabellei, Lewis, a simțit că e de datoria lui să se înfățișeze în ușa camerei ei de zi, căreia nu i-a trecut pragul, și a încercat să susțină că Georgia nu mai era un stat dintre așa-numitele State Unite, ci fusese cedată împreună cu Florida, Louisiana, Mississippi și Alabama pentru a se crea un fel de regat al lui Martin Luther King, menit să fie locuit doar de negri, iar când a auzit așa ceva, domnișoara Josephine s-a împins în scaunul ei cu rotile până la ușă și i-a trântit-o în față.

În ciuda a ceea ce-i vedeau ochii și îi auzeau urechile, plantația Peabody rămânea proprietatea și casa ei. Și, înainte de a fi deținut de clanul ei, terenul aparținuse triburilor *muscogee creek* și *yamacraw.* Nici un fel de tâmpenie despre retrasarea granițelor nu avea să schimbe situația.

Aici avea un statut. Dacă ar fi acceptat să fie dezrădăcinată și cărată în nord sau în vest, păi, atunci ar fi devenit o simplă varietate de bătrână de grădină, o fată bătrână *ce* deținea treizeci și șase de seturi de tacâmuri Crown Darby.

Unii copaci erau prea bătrâni și prea deosebiți pentru a suporta o transplantare. Arabella și ceilalți să nu uite cumva că domnișoara Josephine era sufletul plantației. Nimeni în afară de ea nu știa idiosincraziile pompei de fântână sau cum să golească cisterna. Doar ea se pricepea la rotația culturilor de sorg cu cele de tutun. Păi, fără priceperea ei arzătorul cu ulei și ventilatorul centralei ar fi ars casa până la temelii într-un an de zile. O să vadă Arabella și bărbatul ei, Lewis, și băieții lor, Chester și Lewis jr., și fata lor, micuța Luray, o să vadă ei. Să încerce numai să administreze gospodăria fără aprobarea ei.

Toate cunoștințele astea țineau de ființa ei, le deținea numai ea și nimeni altcineva. În consecință, ei au căzut de acord că ar fi fost cel mai bine ca ea să se stabilească în mansarda casei principale, un apartament îngust, cu încăperi prăfuite, unde abia avea loc să depoziteze comorile familiei pe care insistase să le ia cu

ea în ascunzătoare. Supierele și săbiile, picturile în ulei cu tăticu' și ai săi. Dar mansarda avea să îi fie suficientă – măcar până când nebunia politică din momentul de față o să se încheie. Iar atunci avea să fie reinstalată în funcția de stăpână cu drepturi depline.

Dimineața, când Arabella îi aducea tava cu mâncare, domnișoara Josephine întreba:

— Ai sunat la familiile Ive și Caldwell, așa cum ți-am cerut?

Arabella lăsa tava și se apuca să facă patul.

— Am sunat, spunea ea, dar n-a mai rămas nimeni. S-au mutat.

Dacă era să dea crezare cuvintelor Arabellei, fiecare familie cu descendență europeană își mutase tabăra din Georgia.

Când venea vorba de încăpățânare, domnișoara Josephine era mai ceva ca un catâr. Ea, una, nu avea să fie îndepărtată atât de ușor.

Ca nu cumva celorlalți să le vină alte idei, noaptea se furișa afară. Când toți cei din casă erau în pat, cobora tiptil scările mansardei, apoi o lua pe scările din spate spre bucătărie. Noaptea putea slăbi șurubul de presiune al conductei cu propan, o defecțiune pe care doar ea știa să o repare. În alte nopți lăsa aerul să intre în conducta principală de apă până când pompa se dezamorsa. Aceste defecțiuni nu reprezentau tocmai un sabotaj, ci mai degrabă niște aluzii subtile la faptul că mintea ei era mintea gospodăriei. Anahoretul și sufletul casei. Numai ea putea îndeplini ritualurile secrete de repornire a filtrelor cu osmoză inversă, fără de care apa din casă nu ar fi fost potabilă.

Indiferent care era treaba cu regatul lui Martin Luther King pe care acești oameni voiau să îl impună în Georgia, plantația rămânea o afacere ce trebuia să producă bani, iar prezența ei era esențială pentru a o menține profitabilă.

La televizor și la radio era mereu acel bărbat. Talbott nu știu cum, care predica:

Permiteți-i fiecărei culturi să aibă propriul tribunal. Permiteți-i fiecăreia să evolueze izolat. De prea mult timp diferitele șiruri de descendenți ai umanității s-au amestecat într-un bazin tot mai anost. O cultură a mediocrității împărtășite, care reprezintă doar o masă

mai amplă de consumatori receptivi la aceeași publicitate generică, fiind astfel dirijată să vrea cantități mari dintr-o gamă limitată de produse. De-a lungul mileniilor culturile s-au dezvoltat într-o relativă izolare, în climate și condiții care le-au stimulat pe fiecare să își creeze propriile reprezentări și ritualuri, iar toate acestea sunt azi înlocuite de standardul global. Pentru a păstra integritatea fiecăruia, culturilor trebuie să li se atribuie un spațiu vital ferit de influența altor culturi.

Într-o după-amiază, mânat de un impuls nechibzuit de a fi de ajutor, soțul Arabellei a urcat în trombă scările spre mansardă pentru a-i aduce o carte. Lewis i-a oferit-o cu ambele mâini, spunând:

— Uitați cum stau lucrurile.

Pentru că ea nu i-a acceptat darul, bărbatul a lăsat cartea pe masa de lângă scaunul ei și a plecat salutând.

Era vorba despre un volum masiv, cu coperte albastre/ negre, compus, pare-se, de bărbatul acela, Talbott. Bărbatul de la televizor. O amestecătură de observații stupide despre lucruri evidente, asta era. Pagini peste pagini cu lucruri ca, de exemplu:

În cazul crimelor care au loc în sânul unui grup, ele trebuie soluționate în cadrul aceluiași grup. Homosexualii decimează un număr imens din cei asemenea lor prin intermediul bolilor. Negrii îi anihilează pe negri prin crime violente. Albii ar părea un pericol mai mic pentru semenii lor albi, dar asta numai până ne gândim la al Doilea Război Mondial, la Primul Război Mondial, la Războiul civil american, la Războiul de o Sută de Ani etc. Prin urmare, crimele fiecărui grup trebuie judecate numai în interiorul acelui grup.

Pentru un personaj atât de educat cum era ea, aici era în mod cert mâna evreilor, a evreilor aliați cu papistașii, iar ambele tabere încercau să agite apele situației preexistente a negrilor și să-i deposedeze pe scoțiano-irlandezi de străvechile lor drepturi dobândite prin naștere. Pământul ăsta fusese o sălbăticie până la sosirea strămoșilor ei și ar fi revenit la același stadiu în lipsa lor. Lasă-i pe Arabella și ai ei să încerce să administreze gospodăria fără ea. Nimeni în afară de ea nu înțelegea de ce în anumite puțuri și rezervoare naturale se găsea apă toată vara, în timp ce altele secau.

În noaptea aceea s-a furișat în pivniță și a slăbit capacul fiecărui borcan de conserve, astfel încât conținutul să se strice.

În dimineața următoare Arabella i-a adus tava cu micul dejun și a așezat-o pe măsuța de cafea din fața canapelei. A scuturat șervetul împăturit și l-a întins în poala domnișoarei Josephine, spunându-i:

— Legea cea nouă spune că veți fi despăgubită corect...

Arabella a turnat cafeaua și i-a așezat-o la îndemână.

— Nu e sănătos să stați singură aici, în mansardă, zi și noapte.

Domnișoara Josephine era de neclintit. Era de la sine înțeles că, dacă ar fi plecat, fie pe picioarele ei, fie într-o cutie de lemn, pământul avea să se usuce, mulțumesc foarte mult.

Arabella o studia cu o privire grăitoare. Se născuse și crescuse aici. Fără îndoială că se aștepta să devină noua stăpână. Domnișoara Josephine a expediat-o scurt:

— Mulțumesc, asta e tot.

Când a rămas singură, nu s-a putut hotărî să mănânce. O chinuia un gând: dacă Arabella și ai ei voiau să o otrăvească? Cine ar afla? Vecinii cu siguranță nu. Vechile familii se mutaseră. Să o otrăvească și să o îngroape... mai rău, să o dea de mâncare la porci. Era cel mai bun mod de a scăpa de ea.

Dar cum să se apere? Cum se putea dovedi atât de necesară, încât oamenii ăștia să continue să o hrănească și să aibă grijă de ea?

În ziua următoare Arabella i-a adus tava cu micul dejun și a ridicat capacul de pe ouă. În timp ce îi turna cafeaua, a spus:

— Ar trebui să vă bucurați că n-au primit homosexualii locul ăsta.

După cum i-a explicat Arabella, California fusese lăsată deoparte pentru a deveni patria sodomiților – bărbați și femei. La acest gând Arabella a oftat și s-a înfiorat.

Domnișoara Josephine nu își dorea câtuși de puțin să afle detaliile dezgustătoare ale întregii povești. Dar Arabella a insistat:

— Oamenii ar trebui să trăiască printre cei de soiul lor... asta-i ideea.

A privit-o ca și cum ar fi așteptat o reacție. Colțul gurii i-a zvâcnit.

— Domnișoară Josephine, trebuie să respectați lucrul ăsta și să vă vedeți mai departe de viață.

Ascunzându-și malițiozitatea, domnișoara Josephine i-a zâmbit senină femeii.

— Asta e tot, Arabella.

De îndată ce a rămas singură, la fel ca în ziua precedentă, a tăiat ouăle, șunca prăjită și pâinea în bucăți mici. Apoi a dus farfuria în baia micuță a mansardei și a aruncat mâncarea în toaletă.

La lăsarea serii era lihnită. Scaunul cu rotile fusese întotdeauna mai degrabă o comoditate decât o necesitate, iar după miezul nopții s-a furișat jos, în bucătărie, și a umplut o plasă de cumpărături cu conserve de ton – o chestie oribilă –, lapte condensat și sărățele, atât cât a putut căra înapoi sus.

Dacă Arabella și-a dat vreodată seama de lipsa acelor articole, nu a pomenit niciodată nimic despre asta. În fiecare dimineață aducea tava și în fiecare după-amiază venea cu cina. Și fiecare îmbucătură era mărunțită și apoi aruncată de domnișoara Josephine în toaletă.

Cărțile de istorie erau pline de povești similare cu înțelepți care se ascunseseră până când trecuse furtuna tiraniei. Cu indivizi prinși în capcană de ideologii ticăloase. Păi, chiar și națiunea Israelului se întemeiase de fapt pornind de la jurnalul cuiva, al unei fete drăguțe și persecutate care se adăpostise chiar într-o astfel de mansardă![28]

O, Doamne, nu, domnișoara Josephine nu avea să fugă. Țara lui Thomas Jefferson și a tăticului ei, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, era încă a ei și ale ei erau idealurile creștine pe care le susținea. Păi, dacă l-ai fi întrebat pe tăticul ei, condițiile deveniseră instabile abia după anii 1890 și după șuvoiul de imigranți din regiunea baltică. În 1890 țara avea mai puțin de o jumătate de milion de evrei. În 1920 erau milioane.

Noaptea, dacă ploua, se aventura afară ca să împrăștie sare de bucătărie în grădină. Sau stătea în întuneric și mânca din tonul furat. Și citea cartea

albastră/ neagră. Ultima carte pe care o citise în întregime fusese *...Să ucizi o pasăre cântătoare* și greșise îndeajuns cu ea, mulțumesc frumos. Cum își permitea acest domn Talbott să vorbească împotriva ei? Nici un fel de *voodoo* politic sau de flecăreală despre drepturile civile nu avea să o convingă.

Ziua Lewis urca în trombă scările ca să se plângă. Era îngrijorat că pivnița duhnea și era plină de muște și că fosa septică îl lăsase de izbeliște. Grădina se veștejise și murise aproape peste noapte, deci acum trebuiau să cumpere totul de la Piggly Wiggly. I-a arătat ceva ce semăna cu niște cărți de joc. Cartonașe de plastic colorate în roșu și galben.

— Ăștia-s banii noi, i-a spus el, dar nu țin.

I-a povestit că oamenii trebuiau să lucreze tot timpul, pentru că nu puteau pune bani deoparte.

— Toți banii pe care îi câștigăm trebuie cheltuiți înainte să dispară.

Dacă drumul era liber, domnișoara Josephine îl însoțea până jos și apoi până în hambar. Acolo îi cerea să îi aducă o unealtă sau alta pentru a scăpa de el cât timp înlocuia vreo chestie pe care o furase de la treierătoare sau de la tractor în nopțile de dinainte. El se minuna cum reușea ea să aducă înapoi la viață fiecare mașinărie.

Într-o noapte stătea și citea din cartea Talbott. Trăsese apa după cina cu carne de porc și orez sălbatic. Mânca sărățele și bea apă de la robinet, când a dat peste următorul rând:

Se va plăti o recompensă pentru informații legate de orice persoană care trăiește în afara patriei corespunzătoare.

N-a mai stat să citească vreun alt cuvânt, ci s-a furișat jos și a stricat aragazul. A forțat încuietoarea porții de la cotețul găinilor.

Dimineața a adus-o pe Arabella, cu tava cu micul dejun și cu vestea că nu mai aveau nici un ou din pricina ratonilor, care omorâseră absolut toate găinile. Nu aveau nici șuncă și nici terci de ovăz, pentru că aragazul se stricase. Adusese în schimb pâine prăjită cu unt de arahide. Domnișoara Josephine le-a aruncat și pe ele în toaletă.

În următoarea noapte a scos din uz prăjitorul de pâine.

A desfăcut tabla metalică din spatele mașinii de spălat haine și a furat o piesă.

A dezactivat televizorul și radioul din bucătărie. A blocat mașina de spălat vase.

Era întruna frământată și măcinată de teama că Arabella și Lewis ar putea s-o trădeze pentru recompensa în bani. Trebuia să fie mai valoroasă pentru ei decât orice recompensă, mai valoroasă în viață decât otrăvită.

La cererea Arabellei, a riscat să iasă a doua zi pentru a repara aragazul. A trimis-o pe femeie să caute o șurubelniță, timp în care a prins la loc firul pe care îl desprinsese la prăjitor.

— Văd că l-ați reparat, a spus Arabella, fără să zâmbească cu obișnuita ușurare, ci ținând brațele încrucișate la piept.

Odată ce epidemia de probleme zilnice a fost alungată, femeia i-a aruncat domnișoarei Josephine o privire lungă pe sub sprâncene. A așezat șurubelnița pe masa din bucătărie și a spus:

— Ciudat, nu-i așa, cum se strică pur și simplu lucrurile.

Fără să o slăbească din priviri, a adăugat:

— Dacă n-aș ști cum stă treaba, aș crede că a fost un spiriduș.

Domnișoara Josephine a respins disprețuitoare ideea. A râs de faptul că Arabella și ai ei dădeau de fiecare dată vina pe fantome.

Arabella nu i-a împărtășit amuzamentul.

— Vă doare ceva? a întrebat-o, iar în vocea ei se simțea nu atât îngrijorarea serviabilă, cât indiscreția.

Domnișoara Josephine s-a prefăcut că nu o auzise.

— Întreb, a spus servitoarea, doar pentru că ieri am auzit toaleta dumneavoastră, cred că ați tras apa de cincisprezece-douăzeci de ori la rând.

Auzind asta, domnișoara Josephine a hotărât să nu mai tragă apa în timpul zilei. Putea să păstreze mâncarea de peste zi, să o pună deoparte în coșul ei de croitorie și să o arunce noaptea târziu, după ce Arabella și bărbatul ei, Lewis, se retrăgeau în căsuța lor. A râs, a ridicat șurubelnița de pe masă și a început să meargă bălăbănindu-se.

În spatele ei, Arabella a întrebat:

— Unde mergeți?

Fără să își ascundă enervarea, domnișoara Josephine i-a răspuns:

— Să repar mașina de spălat.

A icnit, vrând parcă să își retragă cuvintele. A încremenit cu gura căscată.

La început Arabella nu a zis nimic. Tăcerea ei a umplut bucătăria. Apoi, cu o încetineală căutată, pe un ton scăzut și sacadat, a întrebat:

— S-a stricat mașina de spălat?

O victorie mare și lată atârna în vocea ei.

Domnișoara Josephine s-a întors să o înfrunte. A râs ca să-și alunge furia și a spus:

— Păi, nu?

Arabella a spus:

— Știu eu?

A scos un șuierat și a înclinat capul, de parcă voia s-o studieze pe bătrână dintr-un unghi nou.

Domnișoara Josephine și-a simțit obrajii arzând. Și-a lăsat privirea să rătăcească și a scuturat din cap, ca și cum zăpăceala mai tinerei femei i-ar fi stat în cale. Piesa furată îi atârna greu în buzunarul capotului. A scăpat din mână șurubelnița, care a zăngănit pe linoleumul podelei.

Nick, Nick era deștept, nu deștept în sensul de citit, dar casa părinților lui fusese odinioară o țintă a vandalilor care făceau graffiti. Imediat ce tatăl lui Nick freca cu peria sau acoperea cu vopsea cel mai recent slogan, un alt golănaș nocturn trântea o nouă capodoperă. În loc să instaleze o cameră video și să încerce să convingă autoritățile să se implice în problemă, Nick a rezolvat-o singur.

Într-o noapte a ieșit și el, cu propriul lui tub de spray cu vopsea, printre cei care făceau graffiti. A desenat svastici pe două laturi întregi ale casei, cât de sus a putut ajunge. A scris cu spray cuvintele „Moarte homosexualilor” și „Negrii o sug”. Toată treaba i-a consumat mai puțin de un tub cu vopsea. Nu că Nick ar fi fost nazist, doar că avea un plan.

S-a dus la culcare. Nu le-a spus nimic tatălui sau mamei sale.

În dimineața următoare la ușa lor a sunat soneria. O echipă de televiziune aștepta afară. Strada era plină de

oameni care făceau poze. Părinții lui erau nedumeriți și furioși, dar el își dădea seama că nu îi deranja atenția celorlalți. După ce fuseseră ignorați atâta timp și se descurcaseră singuri cu acele graffiti, se bucurau că de-acum totul devenise problema întregului oraș. Primarul din Portland a organizat o conferință de presă în care a condamnat discursul ce instiga la ură și a sporit numărul patrulelor de poliție. Nici un alt vandal nu avea să îndrăznească să se mai atingă de casa lor și să riște să fie acuzat de mizeria asta cu ura. Presa i-a lăudat pe părinții lui, numindu-i niște eroi curajoși, îndelung răbdători. Iar Nick nu le-a spus niciodată.

Ăsta era felul în care era deștept Nick.

După ce toți ai casei s-au culcat, domnișoara Josephine a coborât fără zgomot scările mansardei. Nu îi trebuia lumină. Fiecare scândură scârțâitoare a podelei îi era un vechi prieten. Nici o umbră nu putea să o surprindă și s-o facă să se împiedice. Cele cincizeci și șapte de trepte au dus-o până la ușa îngustă a bucătăriei. Și-a lipit palma deschisă de ea, împingând încet, pentru ca încuietoarea să nu pocnească, în timp ce cu mâna cealaltă a întors mânerul.

Ușa nu s-a clintit. Mânerul s-a răsucit, dar ceva nu îi dădea voie să o deschidă. Și-a proptit umărul acoperit de satinul halatului în lemnul ușii, apoi și-a îndepărtat puțin tălpile goale. Domnișoara Josephine s-a lăsat cu toată greutatea pe ușă, până când lemnul vechi a trosnit și a scos un sunet ca și cum s-ar fi crăpat. Era încuiată. Balamalele erau pe partea exterioară.

Voci șopteau în adierea aparatului de aer condiționat din bucătărie. I s-a părut că aude bătaia măsurată a ceasului din holul de la intrare, dar nu putea jura că nu auzea de fapt amintirea de o viață a sunetului acelui ceas. Auzea vorbind în întuneric oameni care erau morți de când ea însăși era o fetiță.

S-a lăsat cu grijă pe vine până când s-a așezat pe treapta cea mai de jos a scării, și-a strâns genunchii la piept și a ascultat cu urechile ciulite, iar când primele păsări au dat semnalul răsăritului, a făcut cale întoarsă la ea în pat.

În Vremurile Dinainte Walter închisese ochii pentru a vedea mai bine cu vârfurile degetelor. Degetele lui atinseseră și izbiseră tastele laptopului. Degetele lui dansaseră pe ritmul cuvintelor lui Talbott.

Se va plăti o recompensă pentru dovezi fotografice despre oricine nu poartă cu el în public un exemplar din cartea Talbott.

Talbott dictase, iar Walter scrisese:

Se va plăti o recompensă pentru dovada că un individ simulează un handicap.

Bătrânul decretase:

Se va plăti o recompensă pentru informații legate de orice persoană care trăiește în afara patriei corespunzătoare.

Site-ul pe care Walter îl lansase la ordinul lui Talbott se dovedea deja un succes. Cei mai nedoriți americani. Oamenii se conectau la el și înscriau nume de politicieni, universitari și jurnaliști. Sute de nume. Numele înscrise culegeau voturi. Milioane de voturi. Cum avea să îl facă asta bogat, Walter nu reușea încă să-și dea seama. Era un ucenic care deocamdată nu vedea imaginea de ansamblu. El pur și simplu lua notițe în timp ce noul său tată bătea câmpii.

Potrivit lui Talbott Reynolds, națiunea avea nevoie de o aristocrație. Regii Europei și Asiei nu ajunseseră la putere prin vot. Ei vărsaseră sânge și cine vărsa cel mai mult sânge dobândea cea mai multă putere. Regina Angliei și regii Suediei și Spaniei stăteau pe un munte de oameni măcelăriți. Legat cu curele de scaun, lăcuit cu picăturile de sânge scurse din cele două sute de mici incizii, el tuna și fulgera:

— De ce să-i servești pe alții când o ploaie de gloanțe îți poate aduce încoronarea?

Democrația a fost o aberație de scurtă durată. Talbott insistase că America avea nevoie de o clasă conducătoare formată din bărbați care să pună mâna pe putere așa cum bărbații o făcuseră dintotdeauna. Bărbații care trec la acțiune vor deveni noii regi. Să înveți o meserie era bine. Facultatea nu era pentru oricine. Dar după ce vreme de treizeci de ani ridici case sau întinzi

fire între clădiri, ce se va întâmpla cu corpul tău? Odată ce genunchii și spinarea unui bărbat îmbătrânesc, cum își va câștiga el traiul? Ziua Ajustării se referea la bărbați care își uneau forțele.

Walter ridicase privirea, oprindu-se din tastat.

— Deci e ca *Fight Club*?

Noul său tată clătinase din cap. Întrebase:

— Te referi la roman?

— Ce roman? întrebase Walter.

Degetele îi rămăseseră suspendate deasupra tastaturii.

Talbott zâmbise cu superioritate.

— Mai deloc. *Fight Club* vorbea despre emanciparea omului printr-o serie de exerciții.

Fața lui cadaverică strălucea sub învelișul de sânge.

— *Fight Club* îl învăța pe fiecare bărbat că deține o putere ce depășește cea mai grandioasă opinie despre sine. Apoi îl lăsa pe fiecare om să își urmeze liber destinul: să construiască o casă, să scrie o carte, să picteze un autoportret.

Cam atât își amintea și Walter din film.

Scuturând din cap dezaprobator, Talbott a bolborosit:

— Palahniuk. Toată opera lui e despre castrare. Castrare sau avort.

Ziua Ajustării, explicase Talbott, trebuia să fie un model pentru felul cum bărbații puteau forma o armată pentru a obține o poziție înaltă permanentă. Trebuiau să se recruteze singuri înainte să îi recruteze societatea. Acești bărbați aveau să ucidă în numele lor, pentru propriul lor beneficiu, în loc să o facă în beneficiul celor care dețineau deja puterea și avuția.

— Ceea ce își doresc oamenii, spusese el, este o structură de comuniune.

După cum vedea Talbott lucrurile, era vorba de explozia demografică a tinerilor care deveneau bărbați, bărbați cu o educație solidă, sănătoși, bine hrăniți și crescuți cu speranța unui viitor glorios pentru ei înșiși. Nu îi aștepta nici un viitor de genul ăsta. Democrația capitalismului garanta că numai bărbații cei mai banali, bărbații cu intelectul cel mai moderat și cu o înfățișare și aptitudini atrăgătoare în cel mai superficial mod aveau

să atingă notorietatea. Iar aceștia urmau să fie doar o mână de oameni dintre multele milioane existente.

Walter așteptase, neștiind dacă merita să scrie și asta.

— Ce se întâmplă cu noi, ceilalți?

Talbott zâmbise și oftase. Ochii i s-au zbătut și el și-a mutat privirea, care i s-a oprit la podeaua de ciment bălțată cu sânge.

— Se întâmplă ce se întâmplă dintotdeauna.

Continuase afirmând că guvernul știuse tot timpul că Pearl Harbor avea să fie atacat de japonezi. Insistase că guvernul știuse tot timpul despre distrugerea iminentă a World Trade Center. Cuirasatele distruse erau uzate moral. Turnurile Gemene au fost o pagubă necesară. În ambele cazuri ceea ce îi trebuise cu adevărat națiunii fusese un război care să trieze generația tinerilor ce urmau să devină inevitabil adulți. Un astfel de război reducea forța de muncă și asigura un venit consistent supraviețuitorilor. Arunca în luptă surplusul de bărbați din multe țări și stimula economiile din toată lumea.

— Dar lucrul cel mai important, spusese Talbott, este că un conflict armat ar crea o lipsă de bărbați și ar menține patriarhatul.

Walter nu voise să creadă teoria lui. Ezitase să își contrazică mentorul, dar poliția și armata urmau să calce în picioare genul de revoltă populară pe care o descrisese Talbott.

— De îndată ce poliția va fi fost suficient de umilită și acuzată de crimă... a răspuns Talbott. De îndată ce armata înțelege că este dusă la măcel...

Atunci ambele vor întoarce capul în altă parte când va veni Ziua Ajustării. S-ar putea chiar ca unii membri de-ai lor să se alăture atacului, mai ales dacă asta le va garanta că urmașii lor vor deține puterea generații după generații.

S-ar putea ca oamenii să ezite să ucidă dacă de aici ar avea de câștigat doar ei, însă dacă acțiunile lor i-ar încorona ca regi într-o nouă societate pe fiii lor și apoi pe fiii acestora și pe fiii fiilor acestora, atunci un individ care nu avea altă opțiune decât aceea de a comite o crimă în războiul altcuiva ar crea cu bucurie o meritocrație bazată pe crimă.

După asta Talbott amuțise. Privirea lui rămăsese ațintită pe laptopul din poala lui Walter. Fusese clar că pentru moment discuția se încheiase atunci când el enunțase:

Cu excepția unor angajați din rândurile poliției și ale armatei, toate pensionările din sectorul public sunt suspendate până la noi ordine.

Și, cu o credință deplină, încă neînțelegând unde vor duce toate astea, Walter tastase cu supunere cuvintele. După cum vedea Talbott situația, funcționarii și birocrații de pe planetă își dăduseră la schimb tinerețea instabilă pentru siguranță și rutină și acum asta va rămâne tot ce vor avea în viață. Pentru ei era prea târziu să mai zboare în Toscana și să se apuce de pictură. Era prea târziu să fie altcineva decât ei înșiși.

În timpul discuției Talbott întrebase:

— Ai citit *Bouvard și Pécuchet* al lui Flaubert?

În roman doi funcționari moștenesc o avere și își părăsesc slujbele pentru a se ocupa de artă și literatură, dar la final își dau seama că nu sunt făcuți pentru a se bucura de plăcerile vieții. În cele din urmă se întorc la viețile lor plictisitoare, stabile, rutinate, de funcționari. Și Baby Boomers, generația numeroasă născută după al Doilea Război Mondial, vor trebui să accepte aceeași soartă. Într-un nou regim li se va cere să lucreze și să susțină generația milenialilor până când se va instaura un sistem complet nou.

Jamal se plimba plin de admirație prin camerele noii sale case. Pitbullul său, Bouncer, sărea câțiva pași în față, adulmecând în spatele vreunui scaun sau lovind cu laba ușa unui dulap, ca și cum ar fi vrut să scoată afară animalele care s-ar fi putut ascunde acolo. Fiecare cameră se deschidea spre o cameră mai mare, iar pereții erau acoperiți de imagini cu oameni albi, șemineuri și rafturi pline cu cărți. Raze luminoase de soare dezvăluiau ferestrele mari, curate, și vopseaua albă. Rechiziționase casa de pe o listă lungă de proprietăți abandonate. Din fotografiile postate pe internet. Era prima zi în care putea spune că nu mai locuia sub același acoperiș cu mama lui.

Picturile ce priveau în jos reprezentau șirul de strămoși ai lumii vechi. Figurile arogante ale unor oameni morți importanți și puternici. Picturile puteau să dispară. Cărțile o să le păstreze. Odată ce Ziua Ajustării trecuse, ceea ce Jamal voia cu adevărat să facă era să scrie, să fie un autor care introduce o lume de simboluri și imagini în mințile oamenilor cu fluxul lui atent și constant de cuvinte. Așa cum făcuse Talbott. Cum spunea Talbott:

Nimeni nu e adult atâta timp cât părinții lui sunt în viață. Până la moartea lor, el încearcă doar să-i mulțumească sau să-i pedepsească.

Albii s-au comportat prea mult timp ca niște părinți dojenitori ai negrilor.

Heterosexualii s-au comportat și mai mult timp ca niște părinți batjocoritori ai homosexualilor.

Lui Jamal i se părea că lumea se așteptase întotdeauna de la el să dea înapoi, să amâne mereu, să se tragă la o parte. Jucase întotdeauna rolul băiatului bun și ascultător, pentru că singura opțiune pe care o mai avea era să fie golan. Tot ce făcuse, făcuse cu scopul de a-i face fericiți pe ceilalți. Să omori oameni nu era cel mai bun lucru, dar era pentru prima dată când nu încerca să-i facă pe toți să îl iubească. Părea mai mult ciudat, ciudat, nu rău, pentru că nu încerca să-i mulțumească pe oamenii ăștia. Era plăcut să-i împuști așa, pur și simplu, și să nu-ți pese dacă asta îi făcea sau nu fericiți. Eliberarea aia l-a făcut pe Jamal fericit.

Rezistența părea improbabilă. Cei asupriți s-au îndreptat întotdeauna spre biserică și numărul lor a crescut până când a apărut un lider care le-a structurat puterea. De data asta, cei pe care istoria îi dăduse la o parte și îi lipsise de drepturi respinseseră de mult cu dispreț ideea de Dumnezeu. Bisericile lor au fost școlile și birourile guvernului, iar zilele astea predicatorii lor erau aruncați în gropi comune. Membrii noii țărănimi puteau avea titluri înalte și premii berechet, dar nu aveau biserici care să-i adăpostească și să-i aline.

Era posibil să existe și bărbați mai deștepți. Bărbați mai puternici. Dar Jamal a fost cel care a apăsat pe trăgaci, deci ei aveau să muncească pentru el.

Oricine vor fi fost proprietarii casei, ei erau strămutați de mult în patria corespunzătoare. Din câte se părea, plecaseră cu puține bagaje. Lăsaseră în urmă mobila, ba chiar și hainele și încălțămintea în dulapuri. Nu că ar fi contat. De acum înainte aici urma să fie casa lui, pământul lui, ferma lui. Mama lui Jamal se stabilise într-o casă din oraș, mai frumoasă decât orice alt loc în care locuise vreodată, dar nici pe departe atât de frumoasă precum casa lui. Cu cele două etaje, pare-se, și cu coloanele ei grecești din față, singurul cuvânt care i se potrivea era *grandios.* Exact așa cum își imaginase întotdeauna că o să fie. Deschidea uși doar ca să descopere și mai multe camere, și mai multe uși și scări. În spatele unei uși a găsit bucătăria. O femeie de vârsta mamei lui stătea lângă aragaz. Purta o uniformă de pe vremuri, doar o rochie gri cu un șorț alb legat peste ea. Părul îi era prins strâns la spate într-o coadă.

— Mă scuzați, a spus el.

Putea fi o încurcătură. Și ea era negresă. Era posibil ca site-ul să fi repartizat greșit proprietatea la două persoane. Statutul lui în neam îi oferea, desigur, o poziție mai înaltă, dar nu îi surâdea ideea de a scoate pe cineva dintr-o casă pe care persoana respectivă ajunsese să o considere căminul ei.

— Locuiesc aici, a spus ea.

Se auzea apa fierbând.

— Eu și familia mea avem grijă de lucruri.

Bouncer a înaintat amușinând pe lângă Jamal și și-a frecat botul de picioarele groase ale femeii.

Pentru că Jamal nu vorbea, ea l-a întrebat:

— Noul proprietar?

Se uita în tigaie în timp ce vorbea, de parcă detesta ce gătea acolo – orice o fi fost – până în pragul tristeții.

El a dat drumul răsuflării pe care nu și-a dat seama că și-o ținuse. Până și bucătăria din jurul ei era o minune, toată numai mânere și sertare, oale atârnate și chiuvete de cupru și aparate – și toate astea erau ale lui. I-ar fi trebuit luni, poate ani de zile să se obișnuiască într-un asemenea loc. L-a liniștit gândul că nu avea să trăiască singur aici. Bouncer a lăsat-o pe femeie și s-a

dus să adulmece și să lovească cu laba o ușă, o ușă îngustă cu un mâner de alamă. Câinele a scheunat. Adulmeca gaura cheii.

Femeia a urmărit privirea îndreptată de Jamal spre ușă.

— E încuiată, a spus ea. E așa de când am pierdut cheia.

Câinele a continuat să adulmece de-a lungul crăpăturii de sub ea. Zgâria cu o labă ușa de lemn.

— Probabil simte niște șoareci, a spus femeia.

S-a întors la tigaia de pe aragaz de care se ocupa.

— Scările duc doar la mansardă, nu-i nimic altceva acolo.

Avea o voce melodioasă și relaxată când a spus:

— Neeh, e doar o mansardă veche și goală.

Jamal s-a dus și i-a pus zgarda lui Bouncer, târându-l de lângă ușa încuiată.

— Unde îmi sunt manierele? a spus el și i-a întins mâna liberă. Eu sunt Jamal Spicer.

Ea s-a uitat acum mai lung, înălțând dintr-o sprânceană și măsurându-l încet din cap până în picioare, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Umerii i s-au lăsat și a scuturat din cap, vrând parcă să-și limpezească vederea.

— ’Mneata ești de la televizor?

Din fruntea neamului, asta voia ea să zică. Mass-media difuzase în întreaga țară mici biografii prin care să le prezinte oamenilor rețeaua bărbaților care urmau să conducă noua națiune Blacktopia. Fiecare bărbat din tribul lui citise cu voce tare din cartea Talbott, iar lecturile erau transmise prin rotație zi și noapte. Când se văzuse la televizor, lui Jamal i se făcuse greață de realitatea lui mărginită, de dinții lui strâmbi și de urechile mari, dar faptul că era recunoscut începuse să-l facă să se simtă mândru de bărbatul care devenise.

Femeia și-a șters mâinile de șorț și i-a acceptat strângerea de mână.

— Încântată să vă cunosc, a spus ea cu vocea tăiată de uimire.

Un zâmbet i-a relaxat fața. Un zâmbet bucuros, care parcă nu făcea parte din uniforma pe care era obligată să o poarte.

— Eu sunt Arabella.

Avea oameni care să gătească și să facă curățenie pentru el: parcă intrase într-o familie de-a gata.

— Ăsta-i Bouncer, a spus Jamal, scuturându-l pe câine de lesă.

Și Jamal i-a zâmbit și el femeii.

Așteptarea era singura lui opțiune. Gavyn se înregistrase ca rezident străin, mersese la poliție și completase formularele, își declarase homosexualitatea și depusese un jurământ în privința asta. Funcționara care se ocupase de jurământ îl fixase cu o privire încruntată.

— Știți că nu aveți voie să munciți, îl avertizase ea. Nu legal.

Gavyn citise treaba asta în cartea Talbott.

— Nu aveți voie să votați și nici să conduceți autovehicule, spusese funcționara.

Gavyn răspunsese:

— Înțeleg.

Funcționara a scos o broșură dintr-un pachet de hârtii. A citit:

— Până când strămutarea va fi aprobată, rezidenții străini trebuie să își declare în fața autorităților competente domiciliul actual și orice alte schimbări ale locului menționat.

Asta însemna casa părinților. Slabe șanse să se poată muta de acolo, mai ales dacă nu avea slujbă sau permis de conducere. Declarația de Interdependență garanta respectul reciproc între toate rasele și orientările sexuale, dar respectul era mai ușor de realizat atunci când fiecare stătea izolat, adăpostit la loc sigur, în patria sa. Gavyn era un outsider blocat între heterosexuali. Pentru cât timp, nimeni nu putea spune.

Mai rău era că timpul se scurgea. Să fii *queer* însemna – cel puțin până în Ziua Ajustării – aproape două decenii de chin. Să ți se spună „Gay-vin” și să fii bătut săptămânal la vestiare, iar părinții tăi să nu aibă nici o idee despre ce ar fi trebuit să știe un copil *queer.* Dar răsplata a fost împlinirea vârstei de optsprezece ani. Acea zi de naștere ridica o persoană de la statutul de cea mai slabă făptură, cel mai victimizat membru al societății, pe culmile devenirii uneia dintre cele mai puternice.

Femeile erau conștiente de transformare. Azi sunt niște mânzoace stângace și cu un farmec interzis care te poate trimite în pușcărie. Ignorate. Respinse. Mâine joacă bărbații pe degete. Bărbați bogați. Bărbați puternici. Cei mai atrăgători bărbați din lume se luptă pentru atenția unei femei tinere. Era o formă de putere care nu dura veșnic, dar era putere. Și putea fi dată la schimb pentru bani, educație și pentru acces la oameni și, în cele din urmă, la o formă de putere mai durabilă. Sigur, într-o zi Gavyn o să devină avocat sau inginer, dar acum își dorea doar să fie frumos și să întoarcă privirile de fiecare dată când intra undeva. După atâta timp în care fusese ridiculizat și trântit de pereți, merita să aibă momentul lui de glorie.

Fereastra tinereții se deschidea la optsprezece ani și avea un termen de valabilitate. Gavyn își iubea părinții, dar abia aștepta să emigreze într-o lume în care să fie considerat normal.

Până atunci a fost mai mult sau mai puțin ostatic.

Amânarea s-a produs sub forma Clauzei de Despăgubire. Cartea Talbott susținea că homosexualii acumulează bogății și competențe pentru că nu sunt împovărați de nașterea și creșterea copiilor. La fel ca oul de cuc, copilul homosexual se năștea într-o familie de heterosexuali și era trimis la momentul potrivit să se alăture familiei sale homosexuale. Așa că de timpul și resursele limitate ale heterosexualului beneficia în ultimă instanță lumea homosexualilor. Un export constant de proaspeți adulți din patriile albă și neagră către patria homosexualilor reprezenta unul dintre cele mai crude dezechilibre al balanței. Progenituri tinere, pline de viață, cu o educație completă, erau expediate în patria lor corespunzătoare, iar părinții lor rămâneau lipsiți de alinare sau sprijin în anii lor de declin.

Nu era varianta ideală, Gavyn înțelegea asta.

Clauza de Despăgubire fusese impusă pentru a echilibra situația. Clauza spunea că un adult homosexual crescut de heterosexuali putea emigra doar atunci când un heterosexual crescut de homosexuali era pregătit să emigreze. Gavyn se ruga ca undeva copilul unor părinți de același sex să iasă hetero. Acel puști ar fi trimis la poștă, la fel ca Gavyn, iar acolo un funcționar i-ar da formularele pe care Gavyn tocmai le completase.

Funcționarul l-ar avertiza pe puștiul hetero, privindu-l dezaprobator și cloncănitor, să nu își caute de lucru și nici să nu conducă vreun vehicul sau să încerce să voteze la alegeri. Iar acel puști, acel anti-Gavyn, s-ar întoarce la mămicile sau tăticii lui sau la oricine o fi și s-ar ruga să primească un telefon.

Cei din ultimul an de liceu făcuseră un grup pentru Ziua Ajustării și formarea noilor state naționi. Profesorii care au rămas, cei care nu fuseseră îngropați la capătul terenului de fotbal al liceului Franklin, acei profesori amețiseră de câte laude aduseseră neamurilor. Dacă era să le dai crezare, tipii ăia din neamuri erau niște eroi. Dacă nu ar fi existat acești eroi, generația lui Gavyn ar fi fost trimisă la moarte în războiul steagului fals. Inclusiv Gavyn, din cauza stupidelor drepturi civile stupid de egalitariste.

Atunci când nu citeau cu voce tare din cartea Talbott, profesorii țineau prelegeri despre faptul că bărbații fuseseră îndreptățiți. Elevii ridicau telefoanele cu camere video și încercau să-i surprindă pe cei ce nu aveau la ei cartea albastră/ neagră sau nu își exprimau dragostea față de noua ordine. Conform spuselor profesorilor, neamurile erau îndreptățite, fiindcă bebelușilor de sex masculin li se mutilau constant organele genitale, fiindcă tribunalele tindeau să se pronunțe împotriva bărbaților când era vorba de custodia copiilor și de divorțurile fără motivări și fiindcă închisorile erau atât de pline cu bărbați, încât rata sinuciderilor la bărbați era de patru ori mai mare decât la femei.

În pauzele dintre prelegeri se uitau la un film educativ: buldozere care împingeau niște grămezi imense cu ceva descompus. Mizeria aia nu era obișnuita grămadă de cocoșei măcelăriți. Stoluri de pescăruși se învârteau prin aer cu țipete ascuțite, rotindu-se pe deasupra buldozerelor și a gunoiului care era îngropat. Un pescăruș a coborât să apuce ceva, apoi a zburat prin fața camerei de filmat. Într-una din gheare pasărea ținea o ureche. Maldărele de chestii gri, terciuite, care erau strivite de șenilele buldozerului și îngropate de lama lui erau o cantitate necunoscută de urechi omenești.

Când erau întrebați, elevii trebuiau să arate că știu fiecare articol din cartea Talbott pe de rost. De exemplu:

Se va plăti o recompensă pentru informații care vor duce la arestarea persoanelor care folosesc altă monedă decât talbotul.

Ca rezident străin, Gavyn nu avea dreptul să câștige bani din recompense.

Teoretic, Gavyn ar fi trebuit să fie fericit. Numai că nimeni nu spunea nimic despre sânge și cum puteai găsi găuri de gloanțe în peretele cantinei, unde fuseseră aliniate victimele. Acum pe bune, o patrie a homosexualilor îi suna grozav lui Gavyn, dar se simțea confuz. Ca și cum ar fi întâlnit un preot tânăr care purta un tricou cu mânecă scurtă, numai că tipul avea tatuaje sexy, numai că era preot, numai că brațele lui erau incredibil de musculoase, numai că tatuajele erau pline de svastici. Genul ăla de noroc amestecat.

Lui Gavyn nu i se ceruse să poarte un triunghi roz, dar părea destul de plauzibil să se întâmple. Numai că nu prea avea de ales. Asta era adevărata lume nouă, așa că s-a dus acasă ca să aștepte lângă telefon.

În Vremurile Dinainte degetele lui Walter își încetiniseră mișcările, de parcă mergeau în spatele vocii lui Talbott. Scrisul lui Walter, umbra spuselor bătrânului. Îi explicase ideea banilor perisabili și cum aveau ei să creeze un climat feroce de câștiguri și cheltuieli. Genul acesta de bani urma să fie un mijloc, nu un bun, nu avea să mai blocheze în seifuri timpul și energia oamenilor.

Mersese greu. Fie din cauza sângelui pierdut, fie din cauza vârstei, bătrânul bătuse câmpii:

Principiul Opozanților Fatali afirmă că societatea a acționat împotriva beneficiilor anumitor indivizi de atât de mult timp, încât acei indivizi nu vor mai avea niciodată încredere în ea. Ei vor continua să se poziționeze împotriva societății, indiferent de scopurile ei, chiar dacă în final respectivele scopuri vor servi intereselor opozanților.

Talbott icnise, trezindu-se brusc. Capul i se bălăngănise pe gâtul ațos și sângele uscat făcuse coajă în ridurile sale, în șanțurile de pe frunte și în încrețiturile de laba-gâștei ce porneau din colțul fiecărui ochi. Fulgi roșii i se așterneau pe umeri în timp ce dicta:

Oamenii vor preamări frumusețea și geniul, dar nu când apar la aceeași persoană. Apariția ambelor calități într-un singur individ e o nedreptate pe care nimeni nu o va tolera. Când se întâmplă așa ceva, fie unul dintre haruri, fie ambele trebuie distruse.

Walter verificase lista în fiecare oră. Diverse nume apăreau și dispăreau, iar cele care rămâneau adunau un număr impresionant de voturi. Mai ales politicienii. Talbott aținea, capul i se prăvălea într-o parte și Walter intra pe site-ul cu Lista. Noul său tată fornăia, tresărea și începea să proclame:

Drogurile au succes pentru că îi oferă consumatorului o portiță spre o nebunie sau o boală care poate fi programată. Spre deosebire de boli, drogurile pot sincroniza infectarea, dereglarea și recuperarea unui grup de oameni.

După ce termina de dictat, bătrânul se prăbușea iar într-o stare de semiconștiență bășoasă.

Cât despre scopul listei, Walter habar n-avea care era. Era alcătuită doar din nume și numere, din nume și numere. Conform instrucțiunilor primite de la Talbott, când cineva adăuga un nume și numele nu aducea cel puțin trei mii de voturi într-o săptămână, Walter trebuia să-l șteargă. Dacă era să te iei după model, după felul în care numerele păreau să se dubleze în fiecare zi, apoi să se dubleze din nou, informațiile despre site se răspândeau pe cale orală.

Dintr-un impuls, Walter introdusese numele profesorului de care îi plăcea cel mai puțin. Acesta îl picase pentru că Walter refuza să ia fiecare prelegere de-a lui ca pe un adevăr incontestabil. Walter a tastat numele „dr. Emmet Brolly” și a apăsat tasta *Enter* ca să îl posteze. Lista s-a modificat automat, arătând locul unde apărea numele în ordinea alfabetică, înghesuit între un senator al statului și un reporter de știri.

Chiar în timp ce se uita, în dreptul numelui lui Brolly a apărut un vot. Apoi două în loc de unu. Apoi trei în loc de două.

Nici un părinte nu și-a numit vreodată copilul Delicious Bastilie. Ăsta era numele pe care și l-a ales ea pentru actele de emigrare. O patrie nouă, un nume nou.

Începând cu Ziua Ajustării, fiecare emigrant beneficia de un nou început. Aristide și Aristotel. Baccarat și Beauregard. Și Delicious, care era limpede că nu ar fi trebuit să poarte acea țesătură de muselină de culoarea untului, acea rochie mulată, fără vreo haină sau altceva care s-o acopere, dacă bănuise că o să plouă. Nici un fel de elastic sau corset nu i-ar fi fost de vreun folos, formele ei rotunjite întorceau deja toate capetele, așa că nici nu purta așa ceva. După ce își parcase mașina și parcursese jumătate din drum, cerurile se deschiseseră și fiecare picătură de ploaie i-a pictat stofa pală până când rochia i-a mai ascuns pielea cafenie cam tot atât cât i-ar fi ascuns-o un strat de unt topit.

Toate privirile lesbienelor se îndreptau pe furiș spre ea. Spre sânii ei proeminenți, care păreau că saltă tot mai sus și mai departe de pieptul lui Delicious Bastilie. Sfârcurile, doi ochi de taur mov, foarte vizibili sub corsajul strâns pe corp. Străinele o dezbrăcau din priviri, holbându-se la mușchii încordați ai coapselor ei maronii, la despicătura apetisantă a bucilor ei ample – totul extrem de clar conturat sub fusta udă leoarcă de la ploaie.

Lasă-le să se holbeze, își spuse în sinea ei. Privirile lor au oprit-o să se uite prin restaurant. Dacă le-ar fi întâlnit ochii pofticioși, nu și-ar fi putut ascunde furia și frustrarea.

Stătea acolo, dezgolită de orice intenție sau scop, gustând fără tragere de inimă din salată. Încerca să se uite doar la obiectele din apropiere: paharul de *pinot noir,* farfuria cu pâine, trandafirul roz din mijlocul mesei. Se izola de încăperea restaurantului plină cu gay și lesbiene. Doar că aici ei nu erau gay și lesbiene. În absența totală a heterosexualilor, oamenii așezați la mese erau doar bărbați și femei. Femei și bărbați.

Ca să evite toate privirile acelea, s-a concentrat la însoțitoarea ei de la cină. Pe partea cealaltă a mesei stătea o femeie care etala o revărsare sălbatică de păr roșu. Numele de după strămutare pe care îl folosea era Ginger Prestige și era ultima dintr-un șir lung de întâlniri pe nevăzute pe care femeile din corporația aerospațială i le aranjaseră lui Delicious. Nici una dintre colegele ei nu părea dispusă să tolereze o femeie nemăritată în rândurile lor, așa că o plasau mereu pe Delicious

împreună cu femei singure pe nume Calyx sau Esteem. Delicious bănuia că în lumea lor civilizată, de cupluri de femei de vârstă mijlocie, o femeie singură reprezenta o amenințare.

Roșcata și-a ridicat degetele lungi ca să se joace cu un cârlionț care îi atârna peste față. A întâlnit privirea lui Delicious și a întrebat-o:

— Deci ești inginer aerospațial?

Delicious a sorbit din paharul de vin. A dat modestă din cap.

Femeia, Ginger, se uita cu sfială la rochia transparentă a lui Delicious, care se întindea abia atât cât să îi acopere talia subțire. I se citea admirația în ochii albaștri când a zis:

— Ceea ce faci tu e atât de eroic...

Se referea la misiunea pe Marte – o campanie-pilon de anvergură națională, care își propunea să solidarizeze națiunea aflată la începuturile ei și să revendice, cel puțin simbolic, întreaga planetă Marte în numele grupului lui Oscar Wilde. Delicious era unul dintre cei mai buni experți în rachete ai patriei, probabil elementul de bază în goana națiunii de a trimite pe planeta roșie astronauți cu aceeași orientare sexuală.

Delicious luase doar o gură de vin. Pentru a evita tentația, îi făcuse semn chelnerului să vină să îi ia paharul aproape plin.

Degetele lungi ale lui Ginger și buzele ei cărnoase o ispiteau. Delicious a tremurat, înfiorându-se, când și-a imaginat fața rozalie și pistruiată a lui Ginger făcându-și treaba între coapsele ei ciocolatii. Genialul inginer aerospațial și-a luat seama și a alungat ispititoarea viziune. Era singură de prea mult timp, căci încerca să rămână fidelă. Fantezia nu vorbea atât despre senzualitatea lui Ginger, cât mai degrabă despre îndelunga înfrânare de la sex a lui Delicious.

Ea i-a făcut semn chelnerului să-i umple iarăși paharul, spunând:

— Beau eu pentru doi. Ce zodie ești? a întrebat-o pe Delicious.

Ea și-a aranjat șervetul întins pe genunchii mici, spunând:

— Sfârșit de mai.

Ginger a zâmbit.

— Gemeni.

Pentru că Delicious nu a reușit să continue conversația, roșcata a întrebat-o:

— Deci, ca expert aerospațial, ce părere ai despre toată povestea aia cu piramida zburătoare?

Delicious fusese celibatară vreme de cinci luni. Trecuseră douăzeci de săptămâni de singurătate și secetă de când intrase în națiunea asta ciudată. A început să înțepe violent cu furculița verdețurile din salată, în căutarea unei bucăți de anghinare. Tocmai ridicase privirea ca să ceară un pahar cu suc de portocale, încă un pahar anost cu suc de portocale, când de fapt îi era poftă de un cocktail votca martini, un votca martini cu trei măsline umplute cu usturoi și erecția mare și tare ca piatra a unui anumit bărbat blond, care să îi provoace un orgasm s-o străbată din cap până-n picioare... când s-a uitat după chelner și l-a văzut pe bărbatul blond.

Stătea într-un separeu îngust, în partea cealaltă a încăperii. Un bărbat alb, slab, cu constituția unui jucător de tenis, în cel mai bun caz, dar în realitate doar ceva mai mult decât piele și os. I-a recunoscut părul blond, acum mai lung și pieptănat cu un breton băiețesc răsfirat de-a lungul frunții late și albe ca fildeșul. Era așezat pieziș față de ea, așa că Delicious putea să-i vadă tot profilul. Vizavi de el mânca un uriaș foarte musculos, un bărbat negru pe care de-abia îl cuprindea un pulover mult prea strâmt. Picioarele îmbrăcate în blugi ale uriașului erau vizibile pe sub masă și Delicious a observat cum își făcea loc cu genunchii cărnoși între genunchii bărbatului alb și slab și, încet-încet, a început să-i despartă cu forța genunchii osoși.

Bărbatul cu constituție firavă s-a îndepărtat, dar marginile separeului nu-i permiteau să evite complet contactul și Delicious a văzut cum uriașul prădător îi desfăcea picioarele uscățive împotriva voinței sale. Roșind și abținându-se să nu plângă de rușine, blondul subțirel a părut că simte cum Delicious se uită la el și s-a întors să îi întâlnească privirea.

Ea s-a uitat în altă parte. Își simțea inima bătându-i în coaste. Aici o femeie risca totul dacă se uita cu o secundă în plus la un bărbat. Putea să fie concediată, evacuată din casă. Guvernul putea să îi ia copiii și ar fi fost expulzată într-o patrie de albi sau negri unde nimeni

nu considera intimitatea între un bărbat și o femeie drept o perversiune.

Dacă roșcata observase ceva, nu a spus nimic. Își sorbea vinul și medita asupra goanei după copii. În fiecare oră, heterosexualii creau homosexuali. Homosexualii nu aveau cum să țină pasul cu ei. Nu vor oferi niciodată la schimb același număr de copii heterosexuali, ceea ce însemna un număr mare de copii homosexuali rămași captivi în patriile heterosexuale. Biroul ei, împreună cu guvernul, ținea evidența, a explicat ea. Într-o încercare de-a echilibra lucrurile, propuseseră să se plătească un echivalent în bani pentru copiii care nu puteau fi dați la schimb pentru alți copii. Un soi de dotă ce urma să le fie plătită părinților heterosexuali drept compensație pentru eforturile lor și ca să îi ajute să-și susțină bătrânețile. Purta numele de „fond de eliberare” și ajungea la câteva sute de milioane de dolari, dar suma putea crește prin donații.

Delicious o asculta doar pe jumătate. Se străduia din răsputeri ca nu cumva să se întoarcă și să se uite la bărbatul blond. Îi simțea privirea ațintită la ea, la curba delicată a sânilor ei, și scrâșnea din dinți, încercând să nu plângă.

Castelul Maryhill reprezintă pentru zona Pacificului de Nord-Vest ceea ce este castelul din San Simeon pentru porțiunea sa izolată de țărm californian. Fiecare reprezintă moștenirea de beton întărit cu oțel a unui magnat înstărit, îmbrăcată în detalii arhitecturale din Lumea Veche și mobilată cu comori cumpărate la preț foarte mic de la familii regale sărăcite. Ambele edificii se află pe câte o culme, cu o vedere de sus asupra decorurilor spectaculoase ce se întind pe mulți kilometri. Fiecare a fost poreclit de constructorul său „moșia”.

La început, orice măreție pare o țicneală. În 1887, pe când turnul Eiffel începea să se ridice deasupra Parisului, expertul în cultură franceză Victor Hugo își exprima dezaprobarea, numindu-l o turlă de sondă hidoasă care va desfigura orașul. Tot astfel, în 1931, după ce construcția Empire State Building a fost finalizată și a trecut prin Marea Criză fără chiriași, oamenii din New York au început să ia în râs noul

simbol local, numindu-l „Empty State Building”. Timpul legitimează scandalosul.

Maryhill, acel neverosimil *palazzo* italian, nu este mai puțin impresionant decât rivalul său californian, în ciuda sumbrei sale poziții. Este înconjurat de deșert, aflându-se puțin mai într-o parte față de ținuturile pietroase aride și bătute de vânt. Grilaje de bronz lucrate într-un soi de stil renascentist împodobesc și acoperă ferestrele, făcându-l să semene atât cu o închisoare, cât și cu o fortăreață, căci înăuntru se găsesc tronuri și coroane slave, portrete țariste și porțelan neprețuit jefuit din Orient. În această împărăție de-a gata și-a întemeiat Charlie gospodăria. Veniturile sale erau singura sursă de dolari Talbott din regiune, așa că toți săracii de pe mulți kilometri în jur îi apăreau la ușă. Toți se rugau cu umilință să fie luați sub tutela lui. Pe cele mai frumoase femei dintre cei veniți, Charlie le lua ca neveste de echipă, pe cele întru câtva mai atractive le punea să slujească în casă, iar cele mai puțin atrăgătoare lucrau ca soții de câmp. Toate femeile trebuiau să poarte corsaje ușor de smuls, iar bărbații, kilt sau pantaloni militari ecosez, în funcție de vreme.

În ce-l privea pe Charlie, el prefera o tunică brodată cu mult aur, purtată peste o cămașă de in cu mâneci largi. Pantaloni bufanți din catifea, lungi până la genunchi și combinați cu colanți, îi împodobeau membrele inferioare, iar materialul îi era fixat bine pe pulpe și glezne prin niște cureluțe de piele încrucișate. Căci un asemenea costum se potrivea cu identitatea culturală în formare a Caucaziei.

Pe lunga listă de sarcini urgente se afla și schimbarea tuturor denumirilor. Pentru că fiecare munte și curs de apă trebuiau rebotezate în conformitate cu noua societate. Pe lângă asta, Charlie a ordonat ridicarea unei fabrici din piatră solidă pentru producerea miedului. Și tot așa, când a pus la treabă apele marelui fluviu Columbia – care de aici încolo va fi cunoscut drept „Pârâul Charlie” –, a decretat că se va colecta îndeajuns de multă apă care să fie trimisă prin conducte la deal pentru a susține cultivarea terenurilor întinse de acolo. Măreț proiect și-a propus Charlie să edifice, iar palatul lui a devenit în scurtă vreme centrul marilor întinderi de andivă creață, după care veneau câmpuri

nesfârșite de sfeclă-de-zahăr, coriandru și un surplus de napi.

În conformitate cu valorile culturale ale Caucaziei, oamenii obișnuiți străbăteau zonele rurale îmbrăcați în tunici, sutane și pelerine și încălțați cu cizme ori sandale, în funcție de anotimp, iar pe cap purtau pălării care le arătau rangul. Mulți purtau livrea și vestă cu mâneci bufante de brocart strălucitor, de culoarea rubinului. În zona umerilor aveau bijuterii, fie furate din nu puține muzee, fie de prin alte locuri, căci se puteau cumpăra perle de la cei odinioară bogați la prețul unui ou, iar aurul nu le era de folos nici celor morți, nici celor înfometați.

Așa că Charlie și curtenii săi le curtau și le țineau sub aripa lor pe cele mai tinere și mai minunate pe care le puteau găsi. Și, purtând astfel de veșminte, Charlie și tovarășii săi, căpeteniile din Caucazia, și-au redescoperit ascendența lor nobilă. Și, cu pantalonii venețieni strânși pe trup, țineau în mâini pocale de cositor pline cu bere și ciocneau halbele acelea, toastând gălăgioși unul cu altul. Acasă, cu treburi, stăteau toate nevestele, multele echipe de neveste, care coseau traiste scoțiene.

Proba dovedirii eroismului a fost înlocuită de administrarea treburilor casnice, iar Charlie era prea ocupat ca să se mai întrebe dacă era sau nu vreodată satisfăcut. Totuși, chiar și în timp ce hoinărea îmbrăcat în mantii și cămăși de zale, lenjerii matlasate, veste fără mâneci și caftane, chiar și atunci simțea un gol ce îl copleșea. Drept urmare, Charlie a numit un Comitet pentru Renașterea Culturii Adecvate, care a reintrodus menuetul. A reînviat galanteria și sărutarea curtenească a mâinilor. A instituit utilizarea obligatorie a Graiului Alb. Mai mult, pentru a da un sens domeniului său, a reintrodus venerarea lui Odin și Thor și, în acest scop, a inițiat construirea unei catedrale antice, cu arce butante și naosuri, dar chiar și în timp ce îngenunchea în fața balustradei altarului și lua parte la sacramentele străvechi recent inventate, chiar și atunci Charlie se simțea nemulțumit.

Plictisiți și sătui îi erau oamenii. Consultau texte uitate, căutând rețete de vopsele și modele pentru împletirea unor dantele uitate. Și, pe măsură ce tunicile se scurtau, cei mai îndrăzneți din grupul lor își puneau

acoperitoare de prohab din piele suflată cu aur și incrustată cu perle. Și în vecinătatea acestor acoperitori de prohab se aflau nevestele de echipă, mereu pregătite să fie pipăite. Un flăcău putea să-și scoată bereta în stil Tudor sau tricornul cu pene, dar cel mai adesea acolo se termina cavalerismul!

Golul menționat anterior i-a amintit lui Charlie de liceu. S-a întors în timp la ora de engleză și la studiul romanului neterminat al lui Flaubert, *Bouvard și Pécuchet.* În timp ce colegii lui mai vioi făceau tumbe și se încurajau unii pe alții să obțină extazul sexual, băiatul Charlie fusese absorbit de carte și reținuse premisa ei centrală: doi funcționari primesc o avere și își părăsesc viețile normale pentru a descoperi satisfacțiile superioare ale unei pasiuni mai nobile. Cei doi au parte de vin, arte, curse de cai și nimic din toate acestea nu li se pare suficient de satisfăcător. În final se întorc la viețile lor anterioare, cu calcule nesfârșite și însemnări în registre contabile.

Acea parabolă i-a rămas lui Charlie în gât, de parcă încerca să înghită un sandvici cu unt de arahide prea repede, cu îmbucături prea mari. Era posibil să fie incapabil să se bucure de viață ca un potentat? Se ridicase prea mult deasupra nivelului său natural de muncitor de rând din secția de producție?

Auzise povești despre cântăreți rock în ascensiune. Figuri avangardiste, din același aluat ca Kurt Cobain, care, odată ce au strâns o avere, și-au cumpărat conacul de rigoare doar pentru că părea următorul rit de trecere. Numai că peste ani ajungeau să ocupe o singură cameră din el, adesea cea mai mică, adesea doar o debara mai mare.

Luând în calcul acest precedent, Charlie a hotărât să nu dea înapoi în fața destinului. Ci să își intre treptat în noul rol. Și, cu toate că femeile din gospodăria lui erau supuse și se simțeau privilegiate să îi nască urmașii, el avea nevoie de una care să îl ajute să ducă povara stăpânirii.

I-a devenit clar că următoarea lui probă – poate cea mai mare – era să echilibreze inegalitatea dintre bărbații și femeile de pe pământurile lui. În acest sens avea să găsească și să stăpânească o femelă excepțională, care să-i servească drept nevastă publică corespunzătoare.

Cum femeile făceau toate muncile câmpului și femeile păstrau curățenia în încăperile palatului său, Maryhill, în timp ce partea bărbătească sorbea bere și se fălea cum plantează ea semințele următoarei generații, dacă Charlie avea să-i ofere avuție și putere unei singure femei, ridicând-o la rangul de zeitate, acel gest urma să compenseze poziția inferioară a tuturor servitoarelor ei de sex feminin.

Enzimele din celulele lui Piper și-au început procesul distrugător de autoliză, digerând pereții celulari și eliberând mizeria lichefiată dinăuntru. Bacteriile prezente în plămânii, gura, sinusurile și tubul său digestiv s-au îmbuibat cu acest râu chihlimbariu de aminoacizi. Mușchii au găsit ochii, rectul, organele genitale și nările și au început să își depună ouăle. Larvele au eclozat și s-au îngropat sub piele pentru a devora stratul de grăsime subcutanată.

Ochii au cedat.

Intestinele cedaseră deja, închizându-se complet și blocând gazele produse de bacteriile din tubul digestiv, iar burta a început să se umfle. Bacteriile blocate au tumefiat fața și organele genitale, limba mărindu-se și ea până când a ieșit printre buzele încordate și inflamate. Penisul s-a mărit într-o ultimă erecție ridicolă, umflat de produsele secundare ale bacteriilor. Nu se auzea decât zgomotul viermilor care devorau fața. Ca un pârâit. Exact același zgomot pe care îl scot anvelopele de iarnă mergând încet pe pavaj.

Peretele abdominal s-a rupt, gazul a fost eliberat, iar trunchiul s-a năruit într-o băltoacă scârboasă care se împrăștia. Bacteriile din cavitatea bucală au digerat cerul-gurii și au atacat creierul, care s-a dizolvat rapid, ieșind prin urechi. Gândacii carnivori *Anthrenus verbasci* și *Dermestes lardarius* au sosit pentru a se înfrupta cu mușchii.

Apoi, cel mai probabil, au rămas doar pielea și oasele. Mai mult ca sigur, gândacii s-au îmbulzit să mănânce pielea.

Și în tot acest timp televizorul a rămas deschis. Același bărbat care era devorat de gândaci, devorat de viermi, privea pe deasupra rămășițelor sale muritoare și spunea:

Laşul se simte jignit în numele altora. Lasă-l pe fiecare să îşi asume responsabilitatea numai pentru propria reacţie.

Larvele s-au transformat în muște și au depus alte ouă. Iar bărbatul chipeș de pe ecranul televizorului le vorbea muștelor care mișunau pe scheletul său:

Să-ți faci o carieră din salvarea oamenilor înseamnă, de asemenea, să creezi o categorie care are permanent nevoie să fie salvată.

Muștele împânzeau ferestrele apartamentului. Cele moarte acopereau pervazurile și tot mai multe își depuneau ouăle. Tot mai multe larve eclozau. Iar bărbatul în costumul său Savile Row croit la comandă le-a spus:

Trebuie să permitem fiecărui individ să persevereze sau să piară, conform propriei sale voințe.

Fiecare nouă generație de muște și-a depus ouăle și s-a maturizat și a murit încercând să ajungă la lumina soarelui de dincolo de ferestrele închise, până când toată grăsimea subcutanată a fost consumată și muștele din ultima generație au căzut moarte pe pervaz. Chiar și atunci bărbatul de la televizor, al cărui chip putea fi cel al unui rege sau al unui sfânt sau al unui președinte, s-a uitat peste craniul și oasele de pe podeaua de sub el și a spus-o:

Nu o să ajungi să fi simpatizat dacă ești simpatic.

Ea îi alesese numele pentru emigrare: Gentry Tate. El alesese Delicious Bastille pentru ea. Toastaseră pentru noile lor nume cu șampanie, dar nu multă, pentru că ea își dorea cu disperare să rămână însărcinată. Rămăseseră împreună pentru că se ascundeau, dar în orice clipă putea să le bată cineva la ușă.

El ar fi fost expulzat, strămutat în statul etnicilor albi. Ea ar fi fost ținută acolo, în fostul stat Louisiana, bucata redenumită din Blacktopia. Dacă năștea, copilul avea să fie testat și trimis în patria corespunzătoare. La început plănuiseră să fugă în Canada, dar un milion de cupluri interrasiale clociseră aceeași idee. Pentru a stăvili iureșul, Ottawa își închisese granițele.

Lăsându-le o singură opțiune dacă voiau să rămână împreună. Nu împreună-împreună, nu ca soț și soție, nici măcar ca prieteni sau cunoștințe care se întâlneau ocazional, în trecere.

Nu, singura lor opțiune era să treacă drept homosexuali. Națiunea *queer* accepta atât negri, cât și albi, și nici un test genetic nu le putea trăda adevărata orientare sexuală. Nu că homosexualii nu ar fi prevăzut astfel de încercări. Se zvonea că familii mixte disperate se despărțeau temporar și emigrau, apoi se reuneau pe ascuns. Mexicul încetase de mult să mai accepte refugiați.

Delicious se întâlnise cu o femeie care lucra în divizia de detectare a fraudelor din domeniul emigrației. Femeia îi explicase că emigranții care erau prinși că desfășurau fățiș activități heterosexuale aveau să fie închiși. Din cauza numărului mare de homosexuali tineri din Caucazia care așteptau vize de plecare, națiunea *queer* căuta agresiv heterosexuali ascunși, pentru a-i da la schimb cu potențiali emigranți gay.

Dacă era descoperită, Delicious avea să fie expulzată pe loc. Gentry la fel, dar fiecare într-un stat etnic diferit. Chiar că era o dilemă.

Ei glumiseră cum o să se caute unul pe altul noaptea târziu, în toalete publice unisex soioase. Cum o să se sărute pe ascuns pe alei lăturalnice murdare. Oricât de umilitoare și degradante păreau acele circumstanțe, cel puțin Delicious și Gentry aveau să își păstreze atașamentul unul față de celălalt. Iubirea lor și viitorul lor copil. Până când copilul avea să ajungă la vârsta la care să își declare sexualitatea, până atunci puteau forma o mică familie. Puteau chiar să împartă custodia, pasându-și copilul în librării obscure și murdare care vindeau cărți pentru adulți când și-ar fi dat întâlnire în săli de jocuri pornografice îngrozitor de mizerabile și cu podele lipicioase, unde tovarășii lor heterosexuali nedeclarați mergeau ca să își consume pasiunile interzise. Vizite conjugale dezgustătoare în gropi soioase.

Meditând la o asemenea imagine, Delicious nu a putut să nu se gândească la Mântuitorul născut într-un staul murdar. Faza aia ieșise bine – mai mult sau mai puțin.

Ura ideea că propriul ei copil ar putea fi folosit ca un pion în politica internațională, dar acea decizie se afla la optsprezece ani distanță în viitor. Exista posibilitatea ca până atunci legile să se schimbe. Dacă copilul alegea să fie gay, putea chiar să joace rolul de copil ancoră[29], care să-i facă pe ea și pe Gentry să rămână în aceeași țară.

Una dintre binecuvântările sucului de portocale este aceea că îi oferea mereu scuza că trebuie să facă pipi. S-a tamponat cu șervețelul la colțurile gurii și și-a fixat perechea cu un zâmbet sfios:

— Treaba mică.

S-a ridicat de pe scaun, evitând dinadins să privească în direcția lui Gentry și a bărbatului viril și agresiv – să fie oare o „întâlnire”? – cu care era acesta. Între privirile directe ce fixau rochia ei galbenă și transparentă și pașii ei deliberat lenți cu care străbătea sala restaurantului, înconjurând-o cu grijă, mergând agale printre mese, de parcă nu știa exact unde erau toaletele, cu amândoi acești factori lucrând în avantajul ei, singura ei speranță era că soțul ei avea să o observe și să se grăbească pentru a o prinde din urmă.

Shasta a găsit site-ul. Pe panoul de sus scria „Mireasa regilor”, iar mai jos se derula o listă cu fiecare membru al fiecărui neam care căuta în acel moment posibile mirese. Un anume Brach, un fost motostivuitorist care ajunsese în posesia unei moșii pe o insulă de lângă Seattle, unde trăia cu haremul lui de neveste de echipă, era trecut pe site ca fiind în căutare de perechi suplimentare.

Brach deținea un lanț de restaurante tot mai extins. Shasta văzuse panourile rotitoare care se înălțau deasupra ieșirilor de pe autostradă. Cu litere negre și îngroșate pe un fundal luminos, panoul anunța „Doar pentru albi”. Shasta nu își dădea seama dacă era o laudă sau o expresie ironică de resemnare. Meniul includea *penne* Nazi, un burger Klan și o salată de *taco* vegetariană Hitler.

Brach și ai lui se autointitulau prinți și baroni. După *ce* cu o lună în urmă fuseseră simpli mecanici și frizeri de câini. O aristocrație a foștilor instalatori și gunoieri. Puseseră mâna pe arme și zburaseră creierii civilizației.

Citiseră cartea Talbott. Trăiau conform ei. Cum o citise și ea, își cam dădea seama cum avea să fie viața ei de nevastă de echipă. Ca a unei iepe de prăsilă, turnând întruna copii albi care să repopuleze noul stat național. Un șir de bebeluși născuți la distanță de un an sau mai puțin – ceea ce mama ei numea „gemeni irlandezi”.

În mici așezări și tabere oamenii se adunau să voteze. Alegeau cea mai atractivă tânără și își foloseau toate resursele pentru a o aranja și îmbrăca. Însoțită de un alai de coafori de elită și asistente, fiecare dintre aceste regine ale frumuseții era trimisă apoi la curțile bărbaților din fiecare neam. Căci să ai o fiică măritată într-un neam îți garanta faptul că nici comunitatea ta nu o să fie neglijată. Ca soție a unui prinț de neam, ea își putea exercita influența în folosul locului ei natal.

Și aceste echipaje de tinere doamne călătoreau până departe și fiecare era o potențială regină însoțită de domnișoarele ei de onoare. Și navigau de la curte la curte, susținute de speranța și visele cătunelor lor. Foste majorete și regine ale dansului la baluri de absolvire, foste zeițe ale recoltei și prințese ale rodeoului.

Și, ca o echipă, grupul își scotea în valoare lidera pentru a putea stabili o alianță puternică. Și în timpul pregătirilor pentru fiecare întâlnire domnișoarele de onoare făceau bucle și exfoliau. Pensau și pieptănau.

Conform spuselor lui Talbott, oamenii trebuiau să instituie un moratoriu privind progresul. În următorii o sută de ani trebuia să se impună o pauză în dezvoltarea noilor tehnologii și a minunilor ingineriei. Prea mult timp își sublimaseră bărbații albi impulsurile naturale în știință, așa că de acum înainte acele energii trebuiau canalizate în direcția lor naturală. Bărbații albi trebuiau să lase baltă Revoluția industrială sau Era Informațională sau ce-o mai fi. Albii trebuiau să se destindă, să bea bere, să se distreze în aer liber și să nu facă altceva decât bebeluși sănătoși. „Generația Sex” era mottoul lor.

Ducii și conții iubeau terminologia lor sportivă. Nevestele de echipă îi trimiteau cu gândul la atacanți, mijlocași și fundași. Nevestele de câmp le aminteau de grupul compact de concurenți de la cursele NASCAR. Fiecare întreprindere umană, de la fabricile de anvelope la fermele de legume, se afla sub patronajul unui prinț

local. Noii bani trebuiau câștigați și cheltuiți repede. Talbott a spus că durata de viață a monedei avea să fie mărită odată ce ea se impunea peste tot. Dar pentru moment cu o piele trebuia să se cumpere pâine, benzină, pastă de dinți, niște struguri, un bilet la film, o pereche de șosete, și ea trecea într-o singură zi prin tot atâtea mâini câte cumpărături se făceau.

Căsnicia părinților Shastei rezistase pentru că uneori mama ei își lăsa verigheta lângă chiuveta din baie și ieșea să ia cina timp de câteva zile. Alteori tatăl ei ieșea la cină fără verighetă.

Shastei îi atrăsese atenția pe site căpetenia Charlie, pentru că era unul dintre puținii care nu susțineau că îl vizau drept țintă pe actualul președinte al fostelor state unite.

Încărcase două *selfie*-uri reușite, unul doar cu fața, altul cu tot corpul. Urmase instrucțiunile. Poziție dorită: soție principală. Dacă lua în calcul și poziția de soție de echipă: da. Înălțime: un metru șaptezeci și cinci. Greutate: cincizeci și șase de kilograme. Antecedente de boli fizice sau mintale ereditare: nu. Păr: blond. Ochi: albaștri levănțică. Rasă: caucaziană.

A apăsat tasta *Enter*. A apărut un mesaj. „Ca o condiție pentru acceptarea cererii, candidata trebuie să se supună unui test genetic care să îi confirme starea generală de sănătate și moștenirea genetică”.

Shasta a bifat căsuța prin care își dădea acordul.

În încăperi de toate mărimile, cristalul strălucitor așezat pe tăvi de argint era plin cu rachiu, un rachiu excelent, iar Jamal și-a turnat un pahar pe care să îl savureze în timp ce făcea turul noului său domeniu. A inspectat picturile înalte în ulei, care se întindeau aproape până la tavan. Cu săbiile și medaliile lor de belea, bărbații ăștia fuseseră cei mai tari din vremea lor. Ei ar fi înțeles de ce călcase peste descendenții lor lipsiți de vlagă pentru a ajunge aici. Acești soldați uciseseră oameni pentru a trăi în locul ăsta, pentru a ridica aceste ziduri și pentru a se cupla cu femeile care decoraseră locul cu toate zorzoanele.

Arabella și rudele ei erau plecați la ei acasă – o casă mai mică, aflată undeva mai departe pe proprietate. Această casă, casa mare, îi aparținea lui.

Dar o casă nu făcea pe nimeni puternic.

Jamal și-a luat exemplarul din cartea Talbott și paharul de rachiu bun și s-a așezat pe cel mai mare fotoliu din fața celui mai mare șemineu. Citindu-l pe Talbott, simțea că pătrunde în mintea lui. Că propriile gânduri erau modelate de cele ale lui Talbott. Asta însemna puterea: să trăiești în mințile celorlalți. Să le reorganizezi mințile după a ta. Pentru Jamal asta era puterea supremă.

Nu își mai amintea când rămăsese ultima oară treaz toată noaptea, în întunericul lipsit de sunete, absorbind cuvintele aranjate de mintea unui scriitor. Dar așa a citit în acea seară. Ceasurile mari și vechi de pe holuri, de pe policioare, ticăiau ca niște bombe de pe vremuri.

Cum a spus Talbott:

Fie dând naștere copiilor, fie prin predici, asta fac oamenii: își disemineză constant sinele.

Uitându-te la bărbații albi din vremurile astea, vedeai că din sângele lor pierise ceva vital. Cum de acești bărbați, vikingii și scandinavii, bărbați care își cârmiseră bărcile lungi pe Rin, pe Volga, pe Nipru și pe Dunăre pentru a arde și a prăda și a transforma aproape tot continentul în blonzi cu ochi albaștri, cum de dispăruseră ei atât de complet? Bănuiala lui era că pentru majoritatea albilor era o mândrie suficientă să nu fie negri sau *queer*. Existau suficiente motive pentru patriile lor separate. Îi sileau pe bărbați, pe toți bărbații, să dobândească o rațiune de a se simți superiori.

Nici unul dintre acei bărbați cu favoriți și bărbi și cozi aurii împletite care apăreau în picturi nu se născuse într-o familie importantă. Fiecare riscase totul pentru șansa de a ajunge mai bine și toți, până la ultimul, stăteau triumfători peste o sută de dușmani morți sau o mie de dușmani morți. Învingători și învinși deopotrivă, toți erau la fel de morți și se felicitau unii pe alții pentru vitejia pe care o arătaseră.

Atunci s-a auzit pentru prima dată. În acea noapte târzie. Cu el singur în casă. Jamal nu voia să cocheteze cu ideea că era bântuit de fantome, dar la asta i s-a oprit mintea. Gândindu-se la țintele pe care le doborâse, la

acei oameni bifați și îngropați, un fel de spaimă i-a făcut gândurile să coboare pe cărarea asta a vinovăției.

Numai că nu era un zgomot asociat în mod normal cu o fantomă. Și-a pus paharul gol pe masă. Paharul lui pe masa lui din casa lui, iar asta nu avea să se schimbe din cauza unui zgomot târziu în noapte. Și mai ales nu din cauza acelui zgomot.

O cădere de apă undeva și un tremur care străbătea vechile conducte. S-a auzit iar și-apoi iar.

Rapid, dar inconfundabil – era zgomotul făcut de cineva care trăgea apa unei toalete aflate mult deasupra lui.

Delicious stătea așezată printre mirosurile scârboase și petele ude din jur, încuiată în toaleta unisex a restaurantului. S-a auzit o bătaie în ușă, urmată de o șoaptă:

— Susan?

S-a aplecat în față, șoptind:

— Gentry?

A descuiat ușa și a deschis-o. Rochia stătea încă lipită de formele ei. Îl aștepta acolo complet îmbrăcată.

Tinerelul alb și sfrijit care stătea în cadrul ușii pe jumătate deschise a zis:

— Nu-mi spune așa.

Numele lui, înainte de emigrare, numele lui fusese diferit. S-a uitat într-o parte și-n alta a culoarului din fața cabinei, apoi a pășit repede înăuntru, trăgând ușa după el și blocând-o. Brațele lui s-au încolăcit pe loc în jurul ei. Gura lui pe a ei. Delicious i-a simțit degetele ridicându-i ușor pe coapse fusta umedă.

El și-a plimbat buzele pe gâtul ei. Erecția lui a împuns-o prin pantalonii de bumbac kaki.

Delicious s-a gândit la partenerul lui solid și negru de la cină. Nu putea decât să spere că malacul ăla negru și înfierbântat nu ciocănea la dosul osos și alb al soțului ei. Și-a spus că trebuie să se liniștească. Și-a spus că pentru un tip era mai greu să fie gay. O tipă putea flirta și putea mima timiditatea, dar de la un gagiu, mai ales de la un gagiu gay, te așteptai să ciocănească sau să fie ciocănit non-stop – mai mult sau mai puțin. Totuși, în timp ce buzele lui Gentry rătăceau spre sânii ei, a trebuit să întrebe.

— Brian?

Numele lui de dinainte era Brian. A întrebat:

— Gagiul ăla a intrat în tine?

În timp ce gura lui încă o explora și degetele lui îi scoteau rochia de pe un umăr, dezgolindu-l, Gentry a bolborosit ceva. A ridicat mâna și a fluturat-o, cu palma desfăcută. În jurul unui deget a sclipit un inel de aur. O verighetă. Și nu cea pe care i-o dăduse ea la nunta lor.

Delicious a explodat, vorbind prea tare pentru o cabină mică de toaletă:

— Te-ai căsătorit cu el?

Sigur, știa că cea mai bună cale de a evita sexul era să te căsătorești. Nimic nu ucidea distracția mai repede ca asta. Dar chiar trebuia să se cupleze cu prima dihanie întâlnită? Sau Gaysia era ca o închisoare de bărbați, unde trebuia să fii târfa unui deținut ca să nu ți-o tragă toată lumea?

Gentry a ieșit la suprafață ca să ia aer. I-a răspuns gâfâind:

— Nici una.

— Nici una ce? a vrut să afle Delicious.

Da, era căsătorit cu tipul, i-a explicat Gentry, dar nu o făceau.

Delicious era confuză. Gentry îngenunchease și își croia drum de jos în sus pe dinăuntrul rochiei ei. Ceea ce semăna cu o sarcină era de fapt capul mare și sec al lui Gentry, care îi întindea fusta în dreptul pântecului. Răsuflarea lui fierbinte a bolborosit ceva în sexul ei.

Delicious a întrebat:

— Ce?

Voia răspunsuri, dar timpul le era limitat și nu voia ca el să se oprească.

S-a auzit un ciocănit în ușă. Limba lui Gentry s-a oprit din mișcarea pe care o făcea între picioarele ei.

O voce de afară a întrebat:

— Delicious?

Era roșcata, Ginger Prestige.

— Ești bine? a întrebat-o.

A șoptit, apropiindu-se de ușă:

— Doar nu faci un copil în toaletă, așa-i?

Gentry a început să râdă. Acoperind-o pe Delicious cu gura, sufla aer în ea din cauza râsului. Avea să îi facă pizda să tragă pârțuri. Ea a strâns pumnul și l-a ciocănit

în cap cu articulațiile degetelor, ca să-l facă să înceteze. Roșcatei băgăcioase i-a răspuns fără să se controleze. A șuierat:

— Nu fi rasistă.

Era cea mai gravă acuzație pe care i-o puteai aduce cuiva în Gaysia. Nu prea avea sens în situația de față, dar și-a atins scopul.

Vocea a răspuns:

— Îmi pare rău.

Zgomotul pașilor s-a pierdut în depărtare.

Cu capul încă întinzându-i la maximum fusta umedă, Gentry a spus:

— Jarvis nu e așa.

Șobolanul ăla plin de mușchi făcuți la sală, care s-a dat în spectacol depărtându-i soțului ei slăbuț picioarele și umilindu-l ca pe o târfa oarecare chiar aici, în public, era, potrivit lui Gentry, heterosexual. Emigrase separat de soția lui albă și își petrecuse ultimele șapte luni încercând să o găsească. În momentul de față el și Gentry erau căsătoriți pentru ca fiecare să îl acopere pe celălalt. Erau multe de explicat, iar el avea fața îndesată în pizda ei, dar i s-a părut sincer. Toată demonstrația cu umilirea sexuală a lui Gentry fusese o prefăcătorie. Alteori se acuzau unul pe altul că s-ar fi dat la cineva de la o masă vecină și se lansau într-o luptă cu palme și țipete.

Gentry s-a ridicat în picioare. A întors-o blând, dar insistent, cu spatele la el și i-a ridicat rochia peste spinare. Apoi și-a scos-o.

Luptele între femei și umilirea sexuală nu reprezentau modul în care se comportau de fapt homosexualii în Gaysia. Era exclusiv interpretarea din afară a doi heterosexuali, dar îi ținea pe oameni la distanță.

Delicious a vrut să îl întrebe cum se cunoscuseră. Voia să găsească și ea o tipă heterosexuală mișto și să se căsătorească cu ea. Dar acum Gentry a intrat în ea pe la spate, iar ea și-a desfăcut picioarele atât cât i-a permis cabina. S-a aplecat peste toaletă și și-a împins fundul în el cât a putut de tare.

Lumânările erau enervante. Nu stăteau aprinse. Se legănau, se răsturnau și cădeau. Shasta privea o tânără

care mergea pe trotuar cu pași micuți de gheișă. Fata își ținea capul dureros de țeapăn, purtând o coroană de spini și fructe otrăvitoare de vâsc. Înaltă de un metru optzeci, cu lumânările albe ieșind din coroană și având fiecare în vârf o flacără pâlpâitoare.

Chiar în timp ce Shasta o privea, una din lumânările fetei s-a înclinat. Ceara topită a picurat pe corsajul costumului tradițional german bogat ornamentat al fetei. Lumânarea ieșită din rând a căzut. Mâinile fetei au început să se miște, lovind focul mic pe care fitilul aprins îl stârnise între faldurile fustei de in. Mișcarea bruscă i-a împrăștiat lumânările rămase pe cap. Unele s-au rostogolit pe stradă. Altele au căzut în canal și au dat foc prezervativelor folosite și bancnotelor aruncate din Vremurile Dinainte.

Lumânările și coroanele de spini erau în egală măsură un test de autocontrol și o nouă tendință vestimentară caucaziană. Atâta lucru pricepea și Shasta.

Și să porți zorzoanele astea de rahat nu era atât un trend excentric, cât o lege nouă.

Fata cu costum tradițional a înjurat în șoaptă în timp ce și-a dat jos resturile fumegânde ale fustei și juponului. Shasta și-a folosit mușchii abdominali și și-a menținut coloana dreaptă ca o vergea. Anii de yoga dădeau rezultate, o făcea să țină lumânările nemișcate. Când a trecut pe lângă nefericita scenă, avea ținuta regală a unei regine în exercițiu.

De altundeva o voce a strigat:

— *Chica*[30]!

O voce de bărbat:

— Faine lumânări!

I-a trebuit o eternitate ca să se întoarcă și să se uite – trebuia să aibă mereu grijă la lumânări –, dar Shasta l-a recunoscut pe tânărul care înainta spre ea. Căra o raniță la subsuoară. Într-o mână ținea strâns o carte broșată groasă cât o cărămidă. Era un frate de-al prietenului ei din școală, Esteban. Esteban cel gay. S-a străduit să îi atribuie un nume fetei aceleia.

— Xavier, s-a prezentat el.

El era fratele hetero.

— Cum de-ai început să te îmbraci toată ca o *albă*?

Nu s-a sinchisit să îi explice cum de picase testul ADN. Pe bune acum, faptul că avea doi bunici din

Quintana Roo se cam întorsese împotriva ei. Era mai hispanică decât era acceptabil. Și nici nu era dintre cele de soi bun, adică din Spania. L-a întrebat dacă îl văzuse pe Walter.

Xavier a scuturat din cap. A spus:

— Ți s-a stins o lumânare.

— La naiba! a spus Shasta, deschizându-și poșeta Kade Spade.

Dinăuntru a ieșit la iveală un amestec strivit de produse de patiserie daneză și gogoși cu gem. A făcut o grimasă când a căutat cu degetele prin amestecul păstos de prăjituri în foitaj, cremă bavareză și zahăr pudră.

La vederea delicateselor pisate, Xavier s-a dat înapoi, rânjind dezgustat.

— Și ce-ar trebui să fii?

Ridicând încet privirea, Shasta s-a uitat fix la celelalte femei, care sorbeau cu grijă din cafelele cu lapte sau plimbau câini în lesă în timp ce țineau în echilibru pe capete coroanele cu lumânări aprinse.

— E ceva scandinav sau pe-acolo.

Spinii și ceara care picura îi înțepau scalpul.

— E versiunea scandinavă a șuvițelor *rasta.*

Xavier și-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, arată stupid.

Shasta s-a răstit:

— Ei bine, asta-i legea.

Degetele ei au găsit obiectul pe care îl căuta și Shasta a scos din mlaștina vâscoasă o brichetă unsă cu șarlotă. I-a întins-o, rugându-l să o ajute.

Xavier a luat bricheta lipicioasă. A mirosit-o ușor, de parcă avea de gând să o curețe cu limba. La atingerea degetului său mare, bricheta a scos o flacără albastră șuierătoare.

Shasta s-a aplecat pentru a aduce lumânările la nivelul lui. În timp ce făcea asta, l-a apucat de încheietură și i-a răsucit mâna pentru a citi titlul cărții pe care o ținea Xavier. *Revolta lui Atlas.* Dr. Brolly le predase cartea în semestrul trecut.

Mutând flacăra de la un fitil la altul, Xavier a început să cânte:

— Mulți ani trăiască...

Apoi s-a oprit din cântat și a spus:

— Ne autoexpulzăm cu toții. Toată diaspora mexicană își bagă picioarele ca Galt[31].

Asta însemnând că toți hispanicii, latino-americanii și mexicano-americanii se îndreptau spre sudul frontierei.

— Albii ăștia-s *muy loco*[32], a râs el. După *ce* mor toți de foame sau de mâna celorlalți, ne întoarcem noi să refacem totul.

Între timp Mexicul, conform spuselor lui Xavier, avea să „înflorească precum ceva din Renașterea italiană".

Shasta ținea capul un pic plecat. Uitându-se fix la saboții de lemn, a întrebat:

— Am ceară în păr?

— Arheologia europeană, a continuat Xavier, și-a impus propria narațiune contrafăcută despre tot ce ține de perioada precolumbiană.

Ca exemplu, a menționat picturile și gravurile despre care toți spuneau că arătau cum aztecii smulgeau inimile oamenilor în timpul unor sacrificii rituale. El știa din surse sigure că acele lucrări de artă erau de fapt reprezentări ale mezoamericanilor efectuând operații reușite de transplant de cord. Mărețele lespezi de piatră din vârful piramidelor lor erau în realitate mese de operații plasate în locurile unde lumina generoasă a zilei era mai puternică decât oriunde altundeva.

— Și mai remarcabil, a continuat Xavier, e faptul că picturile care arătau membri ai triburilor retezând capete și ținându-le în aer în timp ce sângele țâșnea și venele atârnau din gâturile tăiate...

Shasta era dezgustată.

Acele scene pline de cartilaje, i-a explicat el, erau de fapt dovezi ale unor transplanturi de cap reușite.

— Oamenii de știință albi, aproape că a strigat tânărul, trebuie să nege ceea ce ei nu pot imita!

O tânără din preajma lor a înaintat pentru a se privi în fereastra unui magazin. Lumânările care răsăreau din coroana ei au dat foc copertinei în dungi de la intrarea în magazin. Nu departe de ei, o altă tânără sorbea dintr-o moca la o cafenea de pe trotuar, fără să-și dea seama că lumânările aprindeau încet umbrela Cinzano de deasupra capului ei.

Xavier i-a întins bricheta.

— Vino cu mine, i-a zis el. Lasă-i pe yankeii ăștia nebuni să se distrugă unii pe alții.

Era tentant, iar Shasta s-a simțit cu siguranță tentată. Părinții ei se expulzaseră deja de bunăvoie în peninsula Yucatán. Ca să nu mai spunem că Xavier arăta ca un mascul feroce cu blugii lui albi cu talie joasă, mânjiți cu exact atâta noroi cât era nevoie ca să nu fie considerat gay. Fratele lui gay probabil că o ștersese în Gaysia. Nu era de mirare că Xavier căuta pe cineva care să îi fie alături. Era foarte singur.

Ea a luat bricheta și și-a deschis poșeta cu un gest scurt.

— Ar trebui să ofer prăjiturile astea străinilor.

A lăsat bricheta să cadă la fundul mizeriei zaharoase.

— E un ritual ciudat, care se combină cu purtarea unei pălării de lumânări.

Shasta trăgea de timp, căci nu voia să îi frângă inima lui Xavier. Dar trebuia neapărat să îl găsească pe Walter. Ca să schimbe subiectul, i-a întins poșeta deschisă.

— Uite un ecler cu ciocolată care nu pare așa de distrus.

Xavier a înțeles mesajul. A luat eclerul deformat. Frișca era plină cu fire de păr. Foitajul era presărat cu scame din geantă și pastile mentolate rătăcite.

— Mulțumesc, a spus el oftând.

Părea rănit, dar încă perfect futabil.

— Eu îți mulțumesc că mi-ai aprins lumânarea, a spus ea fără prea multă convingere.

S-a întors încet și, punând cu grijă un picior în fața celuilalt și ținându-și în echilibru haloul de foc, s-a silit să plece.

Era o rușine națională. Un stigmat al rușinii în toate regula, din punctul de vedere al lui Charlie. Blacktopia anunțase recent lansarea cu succes a noii piramide zburătoare, bazată pe o tehnologie antigravitațională de mult uitată, suprimată de interesele eurocentrice. După secolele de tăgăduiri ale albilor, negrii dovediseră că piramidele construite de faraonii egipteni erau de fapt mașinării zburătoare.

În timp ce albii îl angajaseră pe reputatul regizor Stanley Kubrick să facă un film în deșertul mexican cu o falsă, dar convingătoare aterizare pe Lună, negrii păstraseră secretă timp de zece secole propria lor metodă funcțională de călătorie în spațiu.

Ei bine, secretul a ieșit la iveală. Charlie stătea ghemuit în fața televizorului și se uita la o emisiune de știri transmisă din Blacktopia. Se vedeau clar piramide gargantuești de mărimea celei a lui Keops levitând într-o bază militară. Aceste imposibile nave de piatră s-au înălțat pe cerul albastru. O navă uriașă coborâse deja în siguranță pe Lună, lângă amplasamentul pe care NASA susținea că îl deține după cascadoria fictivă de la sfârșitul anilor 1960. Era doar o chestiune de zile până când astronauții negri aveau să se aventureze în explorarea acelui loc. Nu o să găsească nici un drapel american. Nici o minge de golf. Și nici urmele de cauciucuri ale vreunui modul lunar.

Caucazia, statul etnicilor albi, era în pragul umilirii totale.

Pentru a-și abate atenția de la inevitabil, Charlie a deschis cu fast un exemplar al cărții Talbott. Citea din ea chiar și când agenții lui intrau în marea sală a tronului pentru a-i prezenta grupuri selectate de tinere atrăgătoare care sperau să îi devină mirese.

Televizorul continua să întărâte cu imaginile piramidelor uriașe plutind deasupra unui decor prosper, populat cu negri mândri și frumoși. Cămășile lor africane străluceau în culori vii. Cu toții – bărbați, femei și copii deopotrivă – aveau o ținută nobilă, cu spinările drepte și umerii trași în spate, de parcă fiecare cetățean era un aristocrat.

Conform explicațiilor lui Talbott Reynolds, cea mai deșteaptă și mai hotărâtă facțiune a negrilor intrase în grevă de pe la 1600 sau cam așa ceva. Ideea Zilei Ajustării stătuse ascunsă în ei, ca o sămânță, vreme de generații. În acest scop își exersaseră îndârjirea țintindu-se unii pe alții, fiindcă știau că deținătorii puterii nu aveau să țină seama de faptul că un frate ucidea alt frate. Potrivit lui Talbott, albii se pregătiseră pentru Ziua Ajustării prin masacrele comise cu arme de foc în școli și la locurile de muncă. Tipii gay se uciseseră între ei cu SIDA. Homosexualii au mers la sală și au învățat să

distrugă cu frumusețea lor. Toate facțiunile își elaboraseră o abilitate prin care să preia cu sânge-rece frâiele viitorului.

Dacă s-au putut obișnui să-și ucidă fără ezitări sau remușcări propriii frați și surori, cu siguranță își puteau măcelări experții din politică, mass-media și din mediul universitar. La momentul potrivit urmau să înceteze să se ucidă unii pe alții și aveau să-și direcționeze furia spre exterior.

Daunele colaterale din interiorul grupurilor au alimentat furia fiecărei armate față de așa-numiții lideri protejați și izolați, care ajungeau în prim-plan pe baza unor discursuri bune scrise de alții și sărutând copii, dar care nu demonstraseră niciodată că ar avea cu adevărat vreo putere concretă în această lume.

Țărănoii NASCAR cu mintea vraiște de la opiacee... negrii violenți care rânjeau la interogatorii... indivizii *queer* obsedați de sex... exersaseră pentru Ziua Ajustării pe ținte ușoare din propriile comunități și nimeni nu suspecta că o să se petreacă și altceva în afara acestor ucideri interne. Iar exercițiile i-au învățat pe negri să tragă mai bine. I-au învățat pe *queer* să câștige încrederea oricui zâmbind frumos. Și i-au învățat pe albi pe ce trasee urmează să fugă o masă de oameni înfricoșați sub tirul armelor.

Conform explicației lui Talbott, aici nu era vorba de noroc chior. Ziua Ajustării se apropiase cu fiecare foc tras din mașini, cu fiecare boală transmisă viral, cu fiecare poștaș care o lua razna. Odată ce grupurile își pierduseră complet compasiunea, era inevitabil să își decimeze opresorii comuni.

La televizor o imensă piramidă zburătoare plana pe cerul însorit, lipsit de nori, deasupra hoardelor care dansau și aclamau în Blacktopia. Bijuteriile lor de aur străluceau, la fel ca zâmbetele lor de bucurie absolută și de mândrie nemărginită.

Era ca și cum rasa albă își pierduse direcția. Nu se mai putea simți superioară negrilor și *queer*-ilor, deci una dintre principalele surse ale mândriei sale dispăruse. Albii fuseseră ca o familie bogată care jucaseră un spectacol continuu al moralității și ingenuității pentru a impresiona o gospodărie cu servitori idioți și degenerați. În absența *queer*-ilor și a negrilor, Charlie și tovarășii săi

albi își pierduseră motivația de a trăi vieți superioare. Fără slugi pe care să le uimească, statul etnicilor albi abia se mai ținea la suprafață.

A oprit sonorul televizorului și i-a privit pe cetățenii din Blacktopia jubilând și dansând.

Rasa albă era ca un tată care își îngropase copiii. Nu mai avea cui să țină morală sau pe cine să impresioneze. Nici o versiune debilă și imperfectă a lui însuși pe care să o educe sau să o salveze. Ca un dumnezeu care privise cum îi moare ultima creație. Ce avea să aducă viitorul în noua lume curată și ordonată a statului albilor? Rasa albă acceptase fiecare nouă provocare. Puteau face iarba mai verde? Puteau face trenurile să respecte și mai exact orarul?

Astfel de momente făceau ca Ziua Ajustării să pară un imens pas înapoi. După riscantele experimente sociale din ultimii trei sute de ani, albii nu puteau face altceva decât să revină la o lume a cavalerilor și aristocraților. O fortăreață a lui Norman Rockwell, frumoasă ca-n *Reader's Digest.*

O voce i-a șoptit lui Charlie la ureche. Majordomul său, care îi atrăgea atenția:

— Niște musafire așteaptă să le treceți în revistă, sire.

Pocnetul din călcâie și ploconirea lacheului l-au umplut de dispreț până peste cap. Charlie era scârbit de orice bărbat care nu participase activ la măcel. Charlie își făcuse un nume, își dovedise bravura, iar asta însemna că bărbații mai slabi o să îl evite pentru tot restul vieții lui. Lașii o să îl deteste și o să-i disprețuiască realizările. Avea să-și trăiască singur aproape toată viața ce o mai avea de trăit, fără vreun alt sfătuitor în afară de el însuși, pentru că adevărații lui camarazi erau puțini. Din acest motiv alegerea partenerei perfecte era extrem de importantă. Importantă, dar deloc ușoară.

Charlie a pus deoparte cartea și a apăsat un buton al telecomenzii pentru a opri imaginile de pe ecran. Abia dacă trebuia să întoarcă capul pentru a le putea cuprinde cu privirea pe fetișcanele bune de măritat care erau mânate înăuntru. Se foiau, îmbrăcate în fuste scurte și pastelate, care îi aminteau de niște ouă de Paște. Ochii lor de căprioară încercau să îi atragă și să îi rețină

atenția. Îi făceau ochi dulci. Își țuguiau buzele lucitoare. Unele au inspirat adânc și și-au împins pieptul în față. Dar nu l-au păcălit. Cum puteau ele înțelege ce se afla dincolo de condiția lor de femei? Trăiau vieți extrem de corporale, necrezând în nimic dincolo de vizibil, de tangibil, de afirmațiile fățișe.

În acel haos de dichiseală, una i-a atras atenția. Una dintre ele stătea într-o încremenire regală, cu membrele zvelte nemișcate. O potențială regină. Părul ei ca mierea curgea pe umerii bluzei tradiționale bogat ornamentate. Charlie și-o putea imagina cu o coasă în mână pe câmpurile fertile de grâu auriu. Din pântecul ei avea să iasă o nouă generație de zei. Charlie avea să prăsească în ea o hoardă de inventatori și artiști care să revitalizeze rasa albă.

I-a studiat brațele ivorii și sânii inocenți în formă de pară care se ițeau de sub haină. Picioarele mici îi erau, de altfel, goale în niște sandale simple de piele. Ochii de un albastru de levănțică sugerau o inteligență docilă, animalică. Charlie a arătat spre ea cu un pocnet aproape imperceptibil din degete, chemând-o:

— Micuțo...

Părea să fie cu cel mult un an sau doi mai tânără decât el. Folosindu-și cea mai nobilă voce de care era în stare, s-a interesat:

— Cum ți se spune, fetițo?

Preț de o clipă ea s-a uitat în spate, rămasă fără grai. Poate că auzise cum, vreme de săptămâni întregi, el abia dacă aruncase o privire către alaiul de potențiale neveste. Nu i se adresase încă direct nici uneia dintre legiunile de femei atrăgătoare. Mutenia o făcea și mai fermecătoare, iar Charlie și-a simțit sexul excitându-se la ideea că în curând avea să o aibă.

Pentru că ea nu a izbutit să răspundă, majordomul a intervenit.

— Sire, a spus acesta, numele ei este Shasta.

Shasta. Regina Shasta.

Avea să fie consoarta ariană perfectă pentru Charlie.

Când cineva trăia cu biscuiți cu sare și gin, cum făcea ea, puține dintre gândurile care îi treceau prin minte îi aparțineau. Domnișoara Josephine nu îndrăznea

să mănânce ce îi aducea Arabella. Se străduia să arunce bucățile mărunțite în toaletă și să tragă apa, dar numai noaptea târziu, când nu o putea auzi nimeni. Ajunsese să lase televizorul ei micuț deschis și ziua, și noaptea. Avea nevoie de companie, chiar dacă acolo era mereu doar individul ăla, Talbott. Conform spuselor lui, albii au lăsat bucuroși în urmă Jackson, Mississippi. La fel de bucuroși ca negrii care au părăsit Detroitul. El spunea că pentru etnicii europeni faptul că nu au fost în stare să-și cultive plantațiile de orez sau să își recolteze propriul tutun sau trestia-de-zahăr în arșița dogorâtoare era o rușine veche de trei sute de ani. Michiganul însemna ceva mai mult decât zăpadă și apărători ruginite. Albii aveau nevoie de iarnă, spunea Talbott, aveau nevoie de odihnă forțată, altfel înnebuneau cu muncile lor. Pentru negri zăpada era o absurditate pe care o urau.

Ți-l puteai imagina pe Talbott, un personaj de hârtie din cartea sa, intrându-și cu totul în rol în timp ce spunea asemenea lucruri. Mostre de intuiție smintită, așa le spunea domnișoara Josephine. O nebunie care trecea drept noua rațiune.

Spunea că albii din Sud se împotriviseră migrației spre nord imediat după Războiul Agresiunii Nordice[33], pentru că nu voiau să le dea dreptate celor de la *New York Times*. Nu aveau nici o treabă în Georgia, Mississippi sau Louisiana. Dar să plece cu coada între picioare, cedând Sudul ocupanților săi de drept, ar fi însemnat să cedeze absolut complet. Etnicii europeni nu aveau să ducă dorul acelor peisaje cu vrejuri de *kudzu* și mocasini de apă. Păstrarea Floridei era ca și cum ai fi pozat zâmbind lângă un cadavru, cadavrul unei copile care purta o rochie dantelată de botez și un mic colier de perle, și ai fi pretins că într-o bună zi fata o să revină la viață. Pentru oamenii albi Florida însemna moarte.

De parcă i s-ar fi adresat direct domnișoarei Josephine, Talbott a devenit ostentativ de elocvent, vorbind despre miasmele și propensiunea constantă a tărâmului mlaștinilor spre degradare și corupție. Nici un lucru din lume nu îi putea susține pe albii din Sud, cu excepția încăpățânării lor scoțiano-irlandeze. Adierile maligne și mlaștinile aburinde le furnizau albilor doar cancer de piele și malarie. În nord, în orașe precum

Chicago și Philadelphia, negrii sufereau de lipsa vitaminei D, de subnutriție și degerături.

Domnișoara Josephine, cocoțată în înaltul acestui șir îngrămădit de camere, camere ticsite ca magazinele de vechituri cu fiecare cupă și trofeu de argint, fiecare diplomă, jurnal, amintire și Biblie lăsate în familie, era creierul tuturor lucrurilor. O santinelă într-un avanpost izolat. Fantomă strecurată la mansardă, printre fantomele bogăției aduse din pivniță, ea dăduse ordin ca toate rezervele de coniac și vin de Madera să fie îngropate cu ea pentru a le păstra în siguranță. Lăzile acelea introduse pe furiș de cărăuși clandestini în timpul războiului de secesiune.

Un impuls pasager, provocat de beție, a cuprins-o brusc pe domnișoara Jo. Putea arde toate aceste comori. Trecutul se afla în mâinile ei de administrator sau de călău. Putea arde casa asta și toate relicvele imperfecte din ea.

Charlie știa care era problema. Vezi tu, rasa albă învățase să își sublimeze impulsurile sexuale. Învățase să își amâne satisfacția și să inventeze electricitatea și mamografia și botanica în loc să și-o frece uitându-se la chestii pornografice sau să ia în pulă orice zdreanță care avea chef de asta. Rezultatul era – vorbind cu toată onestitatea – că albii, în special bărbații albi, creaseră tehnologia și primiseră drept răsplată o civilizație perfectă, în care lucrurile funcționau. Problema a apărut atunci când alte rase nu au sublimat, așa cum trebuia, ci au futut orice fofoloancă disponibilă, cu SIDA sau fără, cu herpes sau fără, scoțând copii pe bandă rulantă. Vezi tu, bărbații albi renunțaseră la copii în favoarea brevetelor și drepturilor de autor pentru tot ce era bun, iar acestea erau considerabile, numai că bărbatul alb neglijase marea rasă. Rasa populației. Așa vedea Charlie lucrurile. Vedea cum bărbatul alb a fost atât de preocupat să nu fută, încât i-a rămas destulă energie ca să inventeze energia solară. Dar asta l-a făcut să scape frâiele din mâini. Totul se găsește la Stoddard[34]. Vezi tu, tehnologia și copiii caută mereu să se afle în echilibru pe parcursul istoriei. Când tehnologia a luat-o înainte, numărul copiilor a scăzut. Iar când copiii au luat-o înainte, civilizația a rămas în urmă. Chiar în momentul

actual progresul omenirii era pe cale să piară într-o mare de copii de-ai altora și asta însemna să renunți la cauciucul vulcanizat și la osmoza inversă, pentru că nu se găseau oamenii deștepți de care era nevoie pentru a conduce acele segmente ale societății.

Dacă albii se relaxau. Dacă pur și simplu încetau să mai eloxeze totul și futeau și ei ceva, atunci civilizația mai avea o șansă. Nu că femeile albe i-ar ajuta prea mult. Nu, singurele lucruri noi pe care le încercau erau razele X și cumpărăturile pe eBay și în mod cert nu erau încântate de ideea de a renunța la distincțiile publice pentru a sta cu picioarele în sus. De aici și rostul Zilei Ajustării. Le dădea puținilor masculi alfa rămași șansa să sporească numărul albilor. Înlătura tentația specializării în Studii Feminine și alte aberații care le ademeniseră pe doamne să-și lase prețioasele lor ovule ariene să dispară.

Pentru bărbații ca Charlie, bărbați cu tone de spermă și nu tocmai lămuriți în privința analizei matematice, Ziua Ajustării reprezenta ocazia de a reveni în joc în echipa albilor.

Pur și simplu.

Pe Dawson nu îl lăsase inima să îi taie femeii urechea. Nu a contat cât îl implorase. În cele din urmă înșfăcase cuțitul curbat pentru mochetă și începuse să o facă ea însăși, apoi însă a renunțat, copleșită de lacrimi.

A îngenuncheat acolo, în praf, la picioarele lui. Cum stătea în picioare, lângă ea, îi vedea vârful urechii drepte acoperit cu o coajă de sânge uscat. Se pare că încercase – probabil de mai multe ori – să și-o taie singură.

Au urmat detalii peste detalii despre ce i se întâmplase în Ziua Ajustării. Mai întâi, în ciuda rugăminții ei ca studenții să își închidă telefoanele, dintr-un telefon a început să sune o alarmă. I s-a alăturat încă una. Un cor de telefoane marca același moment. Bipuri, chițăituri, lătraturi de câine – o cacofonie. Și nu a fost ca și cum o mână de studenți din amfiteatrul imens ar fi scotocit în ghiozdanele lor Hello Kitty și G.I. Joe și au scos arme de-acolo. Profesoara și echipa ei de asistenți doctoranzi au privit confuzi cum *fiecare* mână s-a întins sub pupitru. Un cor asurzitor de nenumărate fermoare a răpăit. *Fiecare student* s-a ridicat în picioare, întinzând un braț, iar fiecare mână ridicată ținea strâns o armă de foc.

— Era ca și cum..., a început ea cu o voce șovăitoare.

A biciuit aerul cu o mână tremurătoare.

— O pădure de bastoane negre erau îndreptate spre noi.

Țevile scurte ale pistoalelor, țevile mai lungi ale puștilor și armelor automate și, între ele, gurile revolverelor. Bastoanele negre au vărsat foc de pe țevi, un zid de flăcări și fum, un miros de praf de pușcă, iar un doctorand s-a prăbușit pe podium cu două bufnituri. După prima împușcătură ea n-a mai auzit nimic.

Asistentul doctorand s-a târât spre ea. Picioarele i-au rămas unde căzuseră, dar trunchiul și brațele se târau cu disperare spre un adăpost, târându-și mațele distruse ca pe niște franjuri unsuroase în urma lui. Înaintase de-a bușilea până aproape de locul unde ea stătea ghemuită, în spatele podiumului. Gloanțele și ghemurile de alice au făcut să explodeze ecranul din spatele lor și au ciuruit pereții de rigips.

Nu se mai auzea decât tirul necontenit al armelor. Nu a auzit dacă doctorandul chiar spusese cuvintele acelea, dar în timp ce a întins spre ea mâna albastră, muribundă, deja moartă, buzele mortului au format cuvintele „Ajută-mă...”.

În jur, cei din neprețuita ei echipă de asistenți, echipă pe care o alesese pe sprânceană, petrecând ani întregi cu formarea ei și recrutarea de la alte instituții, se zbăteau ca delfinii eșuați pe plajă, mai mult măcelăriți decât vii, dar continuând să țopăie ca niște marionete și zvâcnind obscen în timp ce sentința le izbea cadavrele.

Riscase și ieșise din spatele podiumului. Degetele i s-au încolăcit în jurul degetelor de gheață ale băiatului și ea a târât la adăpost grămada aceea umedă. Cu capul odihnindu-i-se în poala ei, tânărul părea adormit.

Dawson și-a încleștat fălcile, străduindu-se să nu o întrebe numele doctorandului.

Acum, alături de Dawson, femeia a încetat să suspine, s-a uitat posomorâtă în pământ și a mormăit:

— Mai avea doar câteva zile și își termina doctoratul în fluiditatea genurilor...

Tot trupul a părut să i se zguduie de o durere sufletească.

— Și asta doar pentru că i-a pus pe niște studenți să citească bell hooks[35]!

Se plimbau prin grădinile lui – Charlie și viitoarea lui mireasă. Leneveau printre anticele scăldători romane pentru păsări și ornamentele clasice grecești de pe peluză, rechiziționate de la principalele muzee de pe tot teritoriul fostelor state unite. El a arătat spre un ornament de grădină babilonian pe care l-au găsit când au jefuit muzeul Getty. Sperând să o impresioneze, i-a atras atenția asupra unei grămezi de petunii galbene plantate într-o chestie mesopotamiană sculptată în piatră, pe care o luase din Muzeul Național din Washington, D.C. Păunii defilau în toată splendoarea lor, dar nu se puteau compara cu Shasta.

Impresionată corespunzător, ea s-a uitat la statuia egipteană a unei doamne, veche de un milion de ani. Charlie își pusese echipa să o vopsească în verde-malahit, pentru a se potrivi cu noul mobilier de grădină. Shasta a văzut-o și a spus:

— Mișto.

El a vrut să îi arate chestiile beton pe care le șutise de la Institutul de Artă din Chicago. Chestii cu adevărat vechi. Chestii care spera să îi placă și ei. Proba de curtare era aproape încheiată. Mai aveau nevoie de rezultatul testului genetic, care să arate că era oficial albă, dar asta era doar o formalitate. Era de ajuns s-o privești o dată ca să știi că era albă. Cerul senin ar fi putut fi modelat după ochii ei albaștri ca florile de levănțică. Cântecele păsărilor nu se puteau compara cu râsul ei. Atât de inocentă era, atât de dulce, atât de naivă. Ea încă credea în încălzirea globală și în Holocaust.

Charlie bănuia că devenise agasant, dar era agitat. Nu se putea opri din vorbit.

A pus-o să stea și să admire imensele candelabre pentru lumânări pe care le culesese dintr-o biserică sau alta de pe Fifth Avenue. Din aur masiv sau ceva de genul ăsta, așa că era în regulă să le folosească în aer liber pe tot parcursul anului. A pus-o să se așeze pe vine, să îl cuprindă pe unul cu brațele și să încerce să îl ridice, ca să vadă cât era de greu. Nu l-a putut ridica.

— Foarte tare, a consimțit ea.

În fiecare zi soseau alte vechituri. Alte și alte chestii vechi pe care să se adune praful, de la Getty, ba chiar și de la Muzeul Metropolitan de Artă din New York. O echipă de inși nu făcea altceva decât să despacheteze lăzile și să încerce să găsească un loc pentru fiecare obiect.

În timp ce hoinăreau, el încerca să o facă să înțeleagă greutățile vieții lui. Cu traiul de aristocrat trebuia să te înveți. Gen, viețile tuturor depindeau de fiecare spusă de-a lui. Fără să mai pomenească de mesele copioase pe care un mogul omnipotent se presupunea că trebuie să le mănânce. În dimineața asta, de exemplu, s-a simțit extrem de constipat când a mers la toaletă.

Astfel începuse oficial ceremonialul de curtare și, odată cu el, educația Shastei. Iar Charlie i-a citit pasaje din cartea lui Talbott. Încet, rar, i-a citit că o femeie decide foarte repede dacă o să iubească sau o să lepede sufletul din pântecele ei. Odată ce copilul din burtă e născut în mod natural, fie el negru, maroniu sau asiatic, ea nu poate decât să-l iubească și să fie mândră de el. Un

impuls care explica foarte bine creațiile artistice ale femeilor.

Dimpotrivă, bărbatul alb trebuie să îl considere pe nou-născut o copie sănătoasă a lui însuși înainte de a-l iubi. Cum albii sunt sub un asediu constant, împresurați de ideile corupte și tentativele de înjosire ale raselor inferioare, bărbatul alb trebuie să se asigure că progenitura lui îi va fi aliat loial.

În glorioasa lume nouă, a asigurat-o Charlie, toți copiii o să conteze. Nici măcar un copil homosexual nu era lipsit de valoare. Odată ce ajungea la vârsta declarației, putea fi schimbat cu un băiat sau o fată inocenți și heterosexuali, crescuți din greșeală în captivitatea homosexualilor.

În timp ce menestrelii le cântau serenade la fluiere și lire pe câmpuri înțesate de margarete, Charlie îi citea cu voce tare din cartea Talbott:

Numai Dumnezeu poate crea ceva nou. Noi putem doar să recunoaștem modele, să identificăm nevăzutul și să combinăm lucrurile pentru a crea mici variații.

Îi citea:

Ziua Ajustării a fost cauzată de soluționarea soluției.

Conform spuselor lui Talbott, tehnologia și moralitatea au creat un climat în care nimic, în afară de moarte, nu rezolvă nimic. Dihoniile se păstrează veșnic pe internet. Nimeni nu poate scăpa de nici un moment din trecutul său. Nimic nu e uitat. Invers, oamenii s-au adaptat acceptând rușinea și umilirea ca pe un obstacol trecător. În ciuda oricăror demascări și dezvăluiri, nici o personalitate publică, oricât de degenerată s-ar afla că este, nu părăsește spațiul public pentru mult timp. Nu mai exista împăcare în împăcare. Ziua Ajustării s-a ivit pentru a soluționa faptul că nimic nu mai putea fi soluționat.

La radio Talbott citea știrile:

„Consiliul unificat al neamurilor raportează că trupul președintelui fostelor state unite nu a fost recuperat. Acesta a dispărut încă din Ziua Ajustării, iar autoritățile investighează posibilitatea fugii acestuia din

clădirea guvernului cu ajutorul agenților unei puteri străine.

Purtătorii de cuvânt ai neamurilor raportează că o bombă a fost detonată pe o stradă aglomerată din statul etnicilor albi... din Blacktopia... din Gaysia... și se crede că două persoane... șase persoane... optsprezece persoane au fost ucise.

Teroriștii care au format o coaliție cu fostul președinte au revendicat atacul cu gaze... incendierea... actele de sabotaj... Cetățenii care dețin informații despre aceste crime trebuie să contacteze de urgență un reprezentant al neamului."

Așa cum a prezis cartea albastră/ neagră:

În vremuri de criză morală și etică majoră, oamenii vor fi de partea acelor lideri nobili care dețin cele mai multe arme.

După cum prevăzuse Talbott, a apărut o formă de sindrom Stockholm. Oamenii i-au acceptat pe noii lideri pentru că oamenii voiau lideri, iar cei de dinainte erau morți. Detaliile legate de conducătorii guvernului deveneau mai puțin importante decât amănuntele cotidiene ale vieților lor. Cum ar fi să le asigure traiul copiilor. Sau să își termine munca ori studiile. Sau să-și găsească un partener. Persoanele pe care războiul iminent urma să le afecteze cel mai mult au simțit un val de ușurare. Cetățenii erau obișnuiți să se adapteze la cerințele guvernului. Natura exactă a guvernului era mai puțin importantă.

Evident, mulți s-au simțit agresați de măsurile violente care au fost impuse, dar nimeni într-atât de mult încât să vrea să renunțe la propria viață protestând. Morții erau morți.

Fiecare persoană fusese înzestrată cu o doză de inteligență. Fiecare doză întâlnea alte doze și era împărtășită. Conform spuselor lui Talbott, sufletele noastre stau agățate de corpuri așa cum cei care nu știu să înoate apucă strâns marginea bazinului de înot.

Avioanele străbăteau cerul în lung și-n lat. Fiecare transporta o populație strămutată în patria corespunzătoare. Tinerii erau fericiți, căci participau la cea mai mare ameliorare socială din istoria modernă. Bătrânii, înfrânți. Gospodării întregi erau împachetate și

expediate cu vaporul. Cei care renunțaseră la proprietățile lor intraseră pe internet și își aleseseră o casă disponibilă și de valoare egală dintre cele cedate de alte populații strămutate. În aeroporturi familiile își țineau copiii aproape și studiau fotografiile de pe telefoane, tururile virtuale ale caselor, fermelor și apartamentelor pe care erau îndreptățiți să le revendice.

Era incorect să numești asta un experiment social. Nu i s-ar fi permis niciodată să eșueze. Cei implicați trebuiau să îl transforme într-un succes.

La o sută de ani după miezul nopții, Delicious și soțul ei se odihneau unul în brațele celuilalt după o vizită conjugală într-o cabină de toaletă dintr-o autogară.

— Lui Jarvis i se spune „Unchiul Tom din Finlanda”, a zis Gentry.

Delicious a întrebat:

— Ce-nseamnă asta?

Gentry a ridicat din umeri și a clătinat din cap.

— Ceva legat de faptul că are prea mulți mușchi, a răspuns el. Nu-i un compliment.

S-a uitat în jos ceva mai mult, studiind mizeria de pe podeaua cabinei de toaletă.

— Ăla e un Percocet? a întrebat.

Delicious voia să îl întrebe dacă el și Jarvis s-au futut. Bărbații ar fute orice. Dar nu voia să audă răspunsul greșit, așa că a tăcut.

Poate că albii bănuiseră. În ultimii ani cultura populară a albilor fusese cât pe ce să descopere imensa înțelepciune și putere pe care negrii o ascunseseră atâta timp. Albii îi insuflaseră personajului fictiv al așa-numitului „negru fermecat” aptitudini psihice și abilități spirituale ce făceau aluzie la imensele haruri pe care negrii chiar le aveau. Dar, odată cu apariția Blacktopiei, femeile morbid de obeze care jucaseră roluri de superdrogate și de escroace asistate social, mergând până într-acolo încât își lipiseră pe cap păr de femei albe, ridiculizând standardele de frumusețe albă – iar narcisiștii de bufoni albi au luat asta ca pe un compliment –, aceste negrese regale au putut în sfârșit să se lepede de rolurile lor falstaffiene și să își ocupe locul

binemeritat de vindecătoare nestăvilite și cunoscătoare ale marilor adevăruri cosmice.

În conformitate cu drepturile dobândite prin naștere, cetățenii Blacktopiei pășeau fără nici o grabă pe bulevardele largi din orașele lor nepoluate. Membrele lor lungi străluceau. Femeile lor – zvelte și lucind de o înțelepciune sigură pe ea. Turle imaculate se înălțau pline de grație spre cerul senin, sfidând fizica de Epocă de Piatră a rudimentarului bărbat alb.

Frații de culoare nu se plimbau propriu-zis, ci mai degrabă glisau într-o mișcare continuă. Nu aveau pașii smuciți ai cetățenilor Caucaziei. Limbajul omului alb nu avea cuvinte pentru o mișcare atât de fluidă, lină dincolo de orice închipuire. Mai mult, cu fiecare impediment de acest fel, limbajul albilor devenea tot mai nesatisfăcător, iar Blacktopia și-a reînviat propria limbă străveche.

În timp ce istoria albilor se scria cu vorbe, istoria negrilor se scria cu melodii.

Bărbații negri au lăsat deoparte masca de ucigași violenți și psihopați – o descriere atât de generală și de grosolană, încât doar necizelații albi au putut fi prostiți de ea. Ajunsese o glumă de-a lor: cât de ciudat puteau să se poarte negrii? Cât de departe puteau ajunge cu muzica lor înainte ca opresorii albi să înceapă să se întrebe dacă nu cumva tot acest spectacol se ținea în beneficiul lor?

Dacă au vorbit tare și au râs și mai tare, au făcut-o ca să ascundă adevărul: că o mare parte din comunicarea lor se realiza telepatic.

Liberi să își asume moștenirea de șamani învățați, frații de culoare și-au aruncat voioși șepcile și basmalele înnodate, simboluri roșii și albastre ale falselor afilieri la găști. Și-au luat râzând rămas-bun de la alunecosul dialect Ebonics, prin care își ascunseseră geniul de omul alb. În acele cuvinte codate erau ascunse formule alchimice de transformare a nisipului în pietre prețioase, iar frații, de-acum eliberați, au reușit să obțină cantități uriașe de diamante, au produs cantități similare de rubine și smaralde perfecte și au modelat toate aceste bijuterii pentru a crea palate imense, care captau lumina soarelui și străluceau pe dinăuntru ca niște curcubeie divine, așa cum vitraliile catedralelor penibile construite de albi nu aveau să strălucească vreodată nici măcar pe jumătate.

În Blacktopia oamenii au continuat să închine cântece Pământului și, drept răsplată, din pământ au crescut diamante de mărimea zgârie-norilor și au străpuns norii ca minaretele. Iar aurul topit a ieșit bolborosind la suprafață și s-a întărit pe loc, formând palate cu cupolă pentru credincioși.

Adăpostiți în acest paradis al culorilor, negrii au revenit la destinul care le fusese interzis sub stăpânirea albilor. Pentru prima dată în istoria consemnată, strădaniile negrilor erau doar în folosul lor și nu pentru a umple vistieriile dușmanului. Orașele cunoscute sub numele de Atlanta și Birmingham și Miami, orașe integral albe, au fost lăsate în paragină, negrii maiestuoși, cu spinările sclipind de transpirație curată, au cântat ca să dea viață templelor glorioase care să le onoreze predecesorii, aceste edificii au umplut orizontul cu forme prea uluitoare pentru ca albii să și le poată imagina, iar în aceste vile colosale frații și surorile de culoare trăiau în absolută înțelegere cu toate animalele, într-o armonie impecabilă cu natura și cu lumea spiritelor.

Puținii albi cărora li s-a permis să vadă cu ochii lor minunile din Blacktopia s-au retras plângând stupefiați. Și, pentru a-și păstra încăpățânata și primitiva iluzie a superiorității lor, acești bărbați albi au susținut sus și tare că palatele din bijuterii și piramidele care făceau zboruri interplanetare erau doar minciuni și amăgiri crase. Iar când surorile de culoare au eliminat din Blacktopia toate formele de cancer, albii geloși au cerut dovezi, dar ce dovadă puteai oferi pentru ceva ce nu există? Căci, în înțelepciunea lor, surorile ajunseseră la sursa spiritelor nemuritoare și le puseseră în slujba lor pentru a alunga cancerul și SIDA și herpesul, până când nici un negru nu a mai fost afectat de ele.

Și, în timp ce albii se străduiau să se înmulțească, tehnologia și științele lor stagnau. Și unii albi nu au ezitat să se infiltreze în Blacktopia pentru a-i copia măreția. Căci știința și matematica albilor fuseseră utilizate doar pentru a construi bombe atomice, în timp ce intelectul negrilor producea zilnic noi minuni care le îmbogățeau viețile, în special viețile femeilor, pentru că Blacktopia vedea în surorile de culoare comoara sa cea mai de preț.

Și, urmând exemplul unor bărbați albi precum jurnalistul John Griffin, care și-a înnegrit fața cu metoxsalen și lumină ultravioletă și s-a strecurat printre frații de culoare pentru a-și însuși realizările negrilor și experiența negrilor și pentru a le prezenta ca fiind ale lui în cartea *Negru ca mine*[36], câștigând astfel o avere... în același fel, bărbații albi din Caucazia s-au mascat și s-au strecurat ca niște viermi dincolo de graniță.

Ce prostie! Căci albii știau doar să imite saluturile caraghios de elaborate și bolboroseala pe care negrii cu turul pantalonilor căzut le afișaseră, iar frații de culoare i-au recunoscut imediat pe impostorii amestecați printre ei. Acestor mincinoși certăreți cu fața neagră, hoți aspiranți care își fluturau armele și își scuturau șoldurile, apucându-se de coaie, li s-a făcut pe plac și au fost lăsați să creadă că se infiltraseră cu succes în Blacktopia. Acolo frații i-au învățat să își împartă propria urină drept presupus leac pentru cancer, iar aspiranții hoți de cultură au fugit acasă și apoi cam toți albii au adoptat acest obicei.

Eticheta preciza *rezistența* hainei și faptul că putea fi spălată *doar la mașină.* Gavyn a scos folia de la spălătorie de pe cămașa lui preferată Sand și i-a descheiat nasturii. A scos-o de pe umeraș. Atât de bine croită. Nuanțele de portocaliu și roșu, atât de saturate. O purtase de două ori, speriat de gândul că ar fi putut-o păta sau că o să i se șteargă culorile. Ținându-i gulerul sub bărbie, a împăturit cămașa pe piept și i-a potrivit mânecile. A împăturit cămașa împăturită a doua și apoi a treia oară, formând un pachet neted și regulat, pe care l-a pus în valiza goală de pe pat.

O voce. Nu a mamei lui. Sora lui, Charm, a spus:

— E o cămașă atât de nepotrivită!

Stătea cu spinarea sprijinită de cadrul ușii și ținea brațele încrucișate. Charm a ridicat palma ca să-i împiedice orice replică. S-a dus la dulapul deschis și umerii i-au căzut brusc, resemnați. Colecția de cămăși retro cowboy, cu capse perlate. Puloverele Dolce contrafăcute, cu ornamente metalizate. Versace de epocă. În fața ei se afla trusoul pe care Gavyn îl adunase pentru viața sa de adult. Lada lui de zestre homosexuală, cum ar veni.

Sora lui a tras de partea din față a propriei ei cămăși, cumpărată din magazinele cu surplusuri ale armatei.

— Asta ți-ar veni ca turnată.

Un kaki deprimant. Desfăcute, marginile cămășii îi acopereau pe jumătate, până la genunchi, blugii ei albaștri. Singurul articol vestimentar cât de cât asemănător pe care l-a găsit în dulapul lui a fost o cămașă cumpărată de la un magazin *second-hand,* dintr-o pânză groasă, verde-kaki, înviorată de niște petice brodate. O uniformă de cercetaș la mâna a doua, cu tot cu emblema Eagle Scout.

Gavyn a protestat:

— E neșifonabilă.

Charm a dat la o parte cămașa Sand și a înlocuit-o cu cea kaki.

— Nu e parada modei, a spus ea. E un *lagăr de concentrare.*

Cartea Talbott numea instituția respectivă Centru de Reținere pentru Inventariere. Până de curând, până în Ziua Ajustării, cel în care era repartizat Gavyn fusese o închisoare de minimă securitate.

Anul de Strămutare Inițială se apropia de sfârșit. Cei născuți în patrii greșite – homosexualii născuți în familii de heterosexuali sau cei cu un inadecvat ADN majoritar subsaharian sau caucazian – erau lăsați de familiile lor de origine în grija guvernului până când identificau un echivalent, o persoană născută în familia greșită din patria potrivită pentru schimbul cu el. Undeva în Gaysia, cu voia Domnului, un heterosexual de optsprezece ani își făcea valiza, îndreptându-se spre un centru de reținere similar. După aproape două decenii în care fusese hrănit, îmbrăcat și educat, Gavyn și cei de soiul lui reprezentau o investiție prea mare pentru a fi lăsați nesupravegheați. Dacă încercau să emigreze ilegal, să fugă în Canada sau să se sinucidă, națiunea risca să piardă o marfa de export considerabilă.

S-a întrebat în treacăt dacă exista vreo rețea feroviară subterană care să le ofere celor născuți greșit o cale mai rapidă de acces spre patria lor de drept. Să evite așteptarea normală după un candidat potrivit pentru schimb. Un sistem de refugii secrete. Traficanți umani.

Poate că existau contrabandiști pe care îi putea plăti ca să îl ducă peste frontieră.

Charm a tras sertarul de sus al biroului și a scormonit printre șosetele lui Gavyn. A ales două perechi bleumarin, trei negre, o pereche verde simplă și șase perechi albe, de sport. Îndesându-le în valiză, a spus:

— Cel puțin nu ești o mașinărie de făcut copii pentru vreo căpetenie.

Slabe speranțe ca ea să ajungă nevasta vreunei căpetenii. Nu cu fața ei arsă de soare și cu părul ăla scurt. Un alt motiv pentru care el se lăsa reținut și exportat. Dacă un schimb echivalent nu era posibil, patria care îl accepta trebuia să plătească drept despăgubire mai bine de jumătate de milion de talboți. Părinților lui Gavyn le-ar fi prins bine banii ăia. Până și Charm știa cu siguranță asta. Puteau cumpăra o afacere, o fermă mică unde să planteze porumb, să crească vite – produse de care aveau nevoie pentru a putea trăi independent în noua economie. Altfel urmau să ajungă la fel ca toți foștii funcționari, toți foștii specialiști în tehnologia informației, toți foștii slujbași amărâți: trebuiau să devină șerbii unei căpetenii locale pentru a putea supraviețui.

Alții poate că își luau tălpășița spre graniță. Sau inhalau moartea dintr-o țeavă de eșapament, închiși într-un garaj. Dar Gavyn se gândea că, doar cu puțină răbdare, până la urmă totul o să iasă în beneficiul ambelor părți. El avea să se integreze în Gaysia, iar familia lui de origine o să dețină controlul asupra traiului și libertății ei.

Sora lui Gavyn a îngenuncheat lângă pat și a căutat sub el, scoțând de acolo pantofi de tenis și mocasini. A împachetat câte o pereche din fiecare în pungi de plastic pentru cumpărături și i-a aranjat în valiză, lângă o pereche de pantaloni scurți împăturiți, cu multe buzunare, pe care ea îi alesese. Pantaloni pe care Gavyn îi ura. Erau așezați peste pantalonii de camuflaj pe care ea îi recomandase pentru că pe ei nu se vedeau niciodată petele. Între aceștia, ca într-un sandvici, a pus o caserolă de plastic cu periuța lui de dinți, aparatul de ras, pasta de dinți și pieptenul. Cămașa lui Sand, frumoasă și inutilă

în toată gloria ei portocalie ecosez, zăcea pe pat, acolo unde o expulzase ea.

Gavyn nu a auzit ce i-a spus sora lui după aceea.

— Am întrebat, a repetat Charm, dacă ai auzit de tipul ăla, Walter.

Gavyn s-a uitat îndelung prin cameră pentru ultima dată.

— Care Walter?

Ea i-a amintit imediat:

— Cel care ieșea cu Shasta la școală.

El a clătinat din cap.

— De ce?

Sora lui s-a uitat la spațiul liber rămas în valiză. A tras de pe raftul de sus al dulapului un pulover greu din lână și unul mai ușor, din bumbac. Le-a mototolit și le-a înghesuit în bagaj, întoarsă la birou, a ignorat lenjeria de sport stilizată Andrew Christian din microfibre, care lăsa fundul la vedere, preferând vechii lui chiloți albi și strâmți din școală. A rulat o pereche lăbărțată de boxeri cu șiret, despre care a spus că mergeau și ca șort de baie.

A întrebat ceva.

Gavyn a întrebat:

— Poftim?

În glumă, de parcă s-ar fi dus doar într-o tabără de vară pentru tot restul vieții, ea l-a întrebat:

— Îmi duci dorul?

El și-a spus că în viitor va găsi haine mai bune, totul va fi mai bun, mai bun decât orice era nevoit să lase în urmă. Haine și dragoste în cantități îndestulătoare, încât să nu-i pară rău după garderoba jalnică pe care și-o cumpărase din banii obținuți tunzând iarba și plimbând câini. Acolo, undeva, exista o dragoste care avea să-l facă să uite de sora și părinții lui adevărați.

Odată valiza umplută, Charm a spus:

— Nu-ți face griji. O să te distrezi. Cine știe?

Dar nu părea prea convinsă.

A observat-o în oglinda de deasupra biroului. Cât el stătea cu spatele, ea a apucat pe furiș frumoasa cămașă portocalie ecosez și a îndesat-o sub toți blugii și țesăturile practice și rezistente. A închis valiza și a tras fermoarul.

În timp ce menajera îi răsucea șuvițele de păr în bucle strânse, prinse cu acul, domnișoara Josephine s-a aplecat peste o carte deschisă. În poala ei atârna greoi un exemplar pătat de muște din *Pe aripile vântului* și, în timp ce ochii ei urmăreau dialogurile lui Margaret Mitchell, buzele domnișoarei Josephine mimau în șoaptă dialectul local. Buzele o înțepau, pentru că își pusese pe ele niște grăunți aspri de sare. Buzele o înțepau și i se umflau până când au început să crape și a simțit gustul sângelui amestecându-se cu sarea de pe limbă.

Pe suprafața măsuței de machiaj din fața ei se afla proteza dentară. Dinții aproape că străluceau de la straturile peste straturi de lac de unghii perlat. În beznă, în beznă completă, ei străluceau datorită vopselelor fosforescente pe care domnișoara Jo le adăugase lacului.

Imaginea pe care o vedea în oglindă, dincolo de carte, o încânta. Metoxsalenul, folosit și de John Griffin când a scris *Negru ca mine,* își făcuse efectul din plin. La fel ca la tipul ăla, Springle[37], reporterul care luase doze uriașe din medicament în 1948 și făcuse turul Sudului pentru a-și scrie cartea *În țara lui Jim Cioară.* Excelent se descurcase și jurnalista Grace Halsell, care își înnegrise pielea pentru a-și scrie cartea ei din 1969, *Soră de suflet*[38]. Reporterii americani băgăcioși s-au înnegrit mereu și au scris despre aventurile lor descreierate.

Nu că ei ar fi inventat șmecheria asta. Al Jolson, în 1927. Freeman Gosden și Charles Correll, în *Amos'n Andy,* în 1928. Judy Garland, încă din *Toată lumea cântă,* în 1938, apoi din nou, cu Mickey Rooney, în *Fetișcane pe Broadway* din 1941. Nu-ți trebuiau decât treizeci de miligrame de metoxsalen, apoi câtva timp petrecut sub o lampă de bronzat. Chiar și acum lămpile ultraviolete o luminau pe domnișoara Jo din diferite unghiuri, măturându-i uniform brațele goale, picioarele, gâtul și fața în timp ce ea transpira cu grație în cămașa de corp dantelată.

Printre posibilele efecte secundare se numărau durerile de cap, amețeala, insomnia și greața, dar asta nu o oprise pe adorabila Ava Gardner să joace o superbă sirenă neagră în *Show Boat.* Nici pe Jeanne Crain riscul de a-i fi afectați rinichii nu o făcuse să se răzgândească și să nu o joace pe frumoasa fetiță neagră din filmul de

referință *Pinky* din 1949. Nu mai departe de 1965, Laurence Olivier își riscase sănătatea pentru a-l juca pe negrul Othello. Când luai metoxsalen, riscai să îți distrugi ficatul sau să faci cancer. Chiar în clipa asta domnișoara Josephine a simțit că amețește. Vederea i s-a încețoșat. Dar toate astea erau un preț mic pentru un medicament miraculos care le permitea albilor să devină negri.

Nu că Arabella ar fi înțeles. Femeia asta prostuță apucase o altă șuviță de păr și o răsucea în jurul unei agrafe. Aproape tot părul îi era prins strâns de țeastă în mici noduri asemănătoare. Pentru următorul pas menajera trebuia să aplice soluția de permanent. Trebuia să mai aștepte o vreme până să pună agentul de fixare. Să folosească suc de ananas, fiindcă avea exact aciditatea potrivită. Dacă aștepta doar un pic prea mult, i-ar fi ars nițel părul. După ce acele erau scoase, odată ce domnișoara Jo și-ar înfoia părul împletit în bucle strânse, i s-ar așeza în jurul feței ca un nimb luxuriant din onix. Vopsit, desigur.

Între durerea părului de care era trasă și greața din stomac, între buzele sărate și umflate și pielea transpirată, domnișoara Jo s-a chinuit să pronunțe discuția demodată exact așa cum o scrisese Mitchell. Reflexia care o privea la rându-i din oglinda măsuței de toaletă abia dacă semăna cu fermecătorul personaj Julie La Verne jucat de Ava Gardner, dar persoana proaspăt creată avea să fie scăparea domnișoarei Jo din ghearele situației nesigure în care se afla în momentul de față.

Walter lansase lista online, exact așa cum îi ceruse Talbott Reynolds. La început oamenii făcuseră poante pe seama ei. Nu, la început o ignoraseră. Abia după ce o băgaseră în seamă, luaseră site-ul în batjocură. După ce adunase câteva milioane de postări, unii oameni se simțiseră jigniți și ceruseră să fie interzis. Aceștia fuseseră în mare parte oamenii ale căror nume adunaseră cele mai multe voturi, politicienii, universitarii și celebritățile din mass-media. Walter stătuse în subsolul casei abandonate și dăduse *Refresh* la ecran în fiecare oră, minunându-se de reacții.

Îl întrebase pe Talbott:

— Cum monetizăm?

Mintea îi zburase deja la cumpărarea unor case, la marea schemă pe care o visase pentru a o seduce pe Shasta.

Talbott, legat de scaun, la fel ca întotdeauna, Talbott ameţit de la sângele pierdut, plin de coji şi de cicatricele lăsate de lamă, spusese:

— Scrie numele astea...

În vreme ce tăieturile infectate i se drenau, începuse să răpăie o duzină de nume, pe care Walter le mâzgălise în grabă în caiet.

— Caută Online, îi poruncise Talbott. Contactează-l pe fiecare.

Walter studiase atent lista.

— Asta o să mă facă bogat?

Bântuit de friguri şi cu ochii sticloşi, noul tată al lui Walter întrebase:

— Pe tine? Ar trebui să te fac bogat?

Walter dăduse *Refresh* şi încercase să îşi ascundă iritarea. Se gândise să adauge numele lui Talbott pe listă. Acum trebuia să îi caute pe aceşti doisprezece bărbaţi şi, cel mai probabil, să îi contacteze. În ultimul timp i se păruse că Talbott îl tachina. Toată schema asta putea fi o vânătoare de-a bătrânului după cai verzi pe pereţi.

Bătrânul îşi revenise:

— Ca să strângi avere, îl sfătuise el, cumpără blănuri false.

— False? repetase Walter.

Bătrânul dăduse grav din cap.

— Blănuri... Piele artificială Naugahyde, intonase el. Şi imitaţie de piele.

Capul i se lăsase într-o parte, adormit.

Iar Walter dăduse *Refresh.*

Un muzicant îi urma la oarecare distanţă, cântând o melodie lină la flaut. Un şir de păuni au bătut aerul cu cozile lor exotice când Shasta a trecut pe lângă ei, cu mâna ei împletită delicat în mâna lui Charlie. În jurul lor se întindeau în toate părţile grădini plantate după modele complexe cu fenicul şi sparanghel. Problema salivei ei o lovea urât încă o dată. În vremurile de demult, înainte de Ziua Ajustării, băieţii o forţaseră să le facă felaţie. Charlie o silea doar să-i dea o mostră genetică prin care să îşi dovedească etnicitatea. Îl amânase săptămâni

întregi, împăcându-l cu sex oral și costumații fetișiste de asistentă, dar azi el se îmbufnase și se închisese în sine.

În timp ce mergeau, iar tăcerea lor era întreruptă doar de flaut și de țipetele frecvente ale păunilor, a găsit răspunsul. O fată pe care o cunoscuse în facultate. Un spirit liber de care Shasta uitase cu totul: Charm.

O fată cum nu mai era alta. Nimeni nu era ca Charm.

La cursul de „Mitologii ale lumii" dr. Brolly le predase legenda antică grecească a lui Belerofon, eroul care îmblânzise calul zburător Pegas. El se luptase cu legiunile de femei ale amazoanelor și le înfrânsese. Tot el măcelărise dragonul numit Himera. Neînvins, îi ceruse zeului Poseidon să inunde cetatea Xanthus, dar femeile din Xanthus ieșiseră în întâmpinarea valurilor care se apropiau. Aceste femei pline de inițiativă își ridicaseră fustele și înfruntaseră oceanul cu părțile lor femeiești complet dezgolite.

Peste toate granițele culturale, din Europa până în Indonezia și America de Sud, lumea antică crezuse că păsăricile expuse o să alunge întotdeauna răul. Până în secolul al XVIII-lea pietrarii ciopliseră deasupra ușilor și porților de la castele și biserici imagini cu femei stând pe vine pentru a-și dezvălui rușinea. Se spunea că nici Satana, nici vreun alt spirit rău nu suporta vederea organelor sexuale femeiești.

Confruntat cu toate vaginele din Xanthus, fluxul a dat înapoi speriat. Valurile s-au retras, iar Belerofon a fost înfrânt. Chiar și zburătorul Pegas se panicase și fugise mâncând pământul.

Mergând braț la braț cu Charlie, Shasta s-a gândit la cele întâmplate la puțin timp după acel modul de curs despre lumea antică.

Din câte se pare, Charm luase lecția în serios. În săptămânile de dinaintea Zilei Ajustării, când surplusul de tineri condamnați ieșise să agațe fete, ea folosise cu cap lucrurile proaspăt învățate. Echipa masculină de *lacrosse* a universității o încercuise odată pe un coridor altfel pustiu. În joacă, adolescenții agresivi încercaseră să îi apuce sânii cu gurile prin pulover și să o împungă în fund cu creioanele lor mecanice. În loc să i se facă milă de ei pentru că urmau să fie carne de tun, Charm aplicase repede învățăturile antichității.

În timp ce dansaseră în jurul ei, Charm își ridicase pur și simplu partea din față a fustei scurte de majoretă. Dezgolită de lenjerie intimă, fusese expusă în întregime: vulva ei. Obișnuiți cu banalele vagine epilate din filmele porno, tinerii s-au tras înapoi înfricoșați. La fel cum atacul armatei de vagine păroase îl băgase în sperieți pe armăsarul înaripat Pegas, centrul sexual hirsut al lui Charm îi șocase pe pretinșii peținori. Cum grosolăniile lor se reduseseră la tăcere, ea își încordase bucile, împingându-și sexul spre ei ca pe o sabie ucigătoare. Tinerii se retrăseseră panicați, învălmășindu-se. Se târâseră în patru labe și fugiseră, dar chiar și în timp ce băteau în retragere, Charm își ținuse fusta ridicată și pornise la asalt cu impunătorul ei păr pubian blond-roșcat atât de des, că aducea cu coama din jurul gurii devoratoare a unui leu african feroce. Parcă pentru a face o impresie și mai puternică, scotea mârâituri și răgete, ca și cum însăși pizdulicea ei își descoperise deodată propria voce sălbatică.

Shasta fusese martoră la biruința ei. Flirtul jucăuș, urmat de asaltul vaginului nestăpânit. O privise pe Charm cum îi alergase pe băieții din echipa de *lacrosse* până în parcarea facultății. După ce tinerii înfricoșați dispăruseră în depărtare, Shasta a îndrăznit să se apropie de fata aia curajoasă. O tipă ca ea, chiar dacă tocmai revenea la sinele ei obișnuit, netezindu-și fusta la loc și aplicându-și iarăși luciul de buze roz, trebuia să fie o liber-cugetătoare. Cum își pieptăna părul lung și blond și privea lumea printr-o pereche de ochi albaștri glaciali, ea reprezenta apogeul frumuseții albe. Pe atunci Charm era tânără și suplă, dar deja se putea ghici la ea ceva din asprimea unei femei în toată firea. Nu refuza niciodată o provocare.

Rămasă singură cu o asemenea fată, Shasta se încumetase să întrebe:

— Care-i treaba?

Ele două mergeau împreună la cursul de mitologie, dar atâta tot.

Pielea palidă care îi acoperea trăsăturile nordice desăvârșite ale lui Charm se înroșise, de parcă s-ar fi jenat brusc. Poate își dădea seama și ea că atacul pelvian asupra cârdului de adolescenți prostuți și inofensivi fusese exagerat de aspru.

— Bună, Shasta! bâiguise ea.

Shasta nu a lăsat să-i scape că observase întâmplarea cu echipa de scandalagii. Continuase:

— L-ai văzut pe Walter pe-aici?

Bunăciunea ariană își înclinase încurcată capul micuț. Un belșug de fire de păr drepte și aurii îi căzuseră pe partea aceea a feței.

— Care Walter? întrebase ea.

Acum, plimbându-se prin grădini, Shasta avea parte de atenția și dragostea uneia dintre cele mai puternice căpetenii ale Caucaziei. Cu siguranță putea să obțină un profit pentru așa o fată. Dacă reușeau să cadă la învoială, existau șanse să poată beneficia amândouă de planul pe termen lung al Shastei.

Charlie a rămas în continuare mut. Abia dacă a aruncat o privire regatului său. Sub această porțiune de grădini terenul cobora spre niște câmpii fertile cu poame, care se întindeau până la orizont. În depărtare, nevestele arse de soare care munceau la câmp stăteau aplecate, îngrijindu-se de tinerele răsaduri. În belșugul acela Shasta a recunoscut smocurile late de ridichi delicioase, legăturile de fasole plantate pe suprafețe mari, lujerii castraveților. Viața grea a unei neveste de câmp era mai bună decât foamea într-un adăpost din Portland, dar era la mare distanță de statutul de nevastă publică pe care urma să îl obțină Shasta. În ciuda rolului lor umil, nu puține neveste de câmp aveau burți mari, de gravidă, care erau cu siguranță opera lui Charlie. Regatul lui, la fel ca al oricărei alte căpetenii, se compunea dintr-un rege și hoarde de muncitoare. Opusul unui stup de albine sau al unui mușuroi de termite.

Pe cer, chiar deasupra lor, o formațiune de avioane uriașe de pasageri însoțea ultimele grupuri de genotipuri asiatice trimise înapoi, pe continentul lor de baștină. Shasta le-a urmărit cu disperare cum se îndepărtează. Caucazia alesese *haggis*[39]-ul în loc de *yu xiang rou si*[40].

Charlie își supraveghea în continuare câmpurile fără să rostească vreo vorbă. Sub ei se afla o plantație de gulii care îți tăia respirația. Niște lanuri de floarea-soarelui pitică, aranjate într-o structură complicată, păreau să își întoarcă pălăriile zburlite după soare. Încercând să-i împărtășească admirația pentru bogăția de culturi nutritive, Shasta a continuat să le privească. Abia

atunci a înțeles brusc realitatea situației. Sosirea ei aici, exact în acest loc și în acest moment, nu era accidentală.

Pe măsură ce soarele își croia lent calea peste albastrul cer caucazian, fiecare floarea-soarelui și-a răsucit fața portocaliu-aprinsă. La fel ca mulțimea de pe un stadion, care se mișcă la unison pentru a face „valul", rândurile de floarea-soarelui s-au îndreptat treptat spre Shasta. Privind dincolo de miile de muncitoare însărcinate, dincolo de guliile ce se coceau, a recunoscut secretul momentului.

O privire aruncată spre Charlie i-a confirmat bănuiala. Un zâmbet slab a licărit pe buzele bărbatului.

Acolo unde cădea privirea lui, nuanțele de portocaliu care apăreau au creat un model. Pe fondul de un verde mai deschis, de limetă, al legumelor obișnuite, florile-soarelui au început să formeze cuvinte.

Decorând o suprafață de aproape doi kilometri de teren neîngrădit și lizibile doar din acest punct de observație aflat la înălțime, lanurile ce se întorceau spre ei conturau mesajul: Charlie (inimă) Shasta.

Indiferent ce era ființa care a intrat în cameră, pielea îi strălucea. Creatura sclipea în valuri cețoase de parfum, parfumul tuturor nucilor de cocos din lume – despicate. Duhoare de nenumărate *piña coladas.* Fâșiile înnodate ale unei bandane roșii îi adunau părul sârmos în smocuri care păreau dispuse la întâmplare, dar volumul cârlionților unsuroși îi răsărea de pe cap într-o masă atât de densă, încât părul îi împingea urechile în față, făcându-le să arate ca mânerele unui urcior.

A intrat în salon târșâindu-și picioarele goale. Țopăind și săltându-se. Indiferent ce era lucrul care înainta spre Jamal, o făcea cu pași mari.

O bucată de funie de cânepă îi ținea pantalonii zdrențăroși, iar manșetele lor roase se frecau de podea. A înaintat de la un capăt la altul al salonului cu pași smuciți, fluturându-și brațele în cămașa cu mâneci sfâșiate și întinzându-și gâtul cu încrețituri ca de curcan pentru a căsca gura la mobilă și la picturi. În această manieră a traversat covorul persan, holbându-se și plescăind din buzele jupuite.

— O, domnucule, s-a văitat, don'șoara Iosefina niciodată nu mi-o permis să intru-n salun!

Arătarea și-a ridicat coatele la nivelul umerilor, afișând o pereche de mănuși albe slinoase, pe care le purta de pomană. La fiecare pas își smucea genunchii atât de sus și atât de rapid, că ar fi putut înainta prin clei. Un spasm a părut că îi străbate fața, deschizându-i ochii cu atâta forță, că o margine lată de nuanțe albe i s-a ivit în jurul fiecărui iris. Ochii i s-au rotit în toate părțile, gura i s-a căscat, lăsând la vedere niște dinți strălucitori, iar bărbia i s-a clătinat dintr-o parte în alta, i s-a împins o clipă în față, apoi s-a scufundat înapoi în gât.

Picioarele goale, care se vedeau sfrijite prin găurile pantalonilor, la fel ca gâtul și fața creaturii, erau toate negre ca tăciunele.

În timp ce creatura se smucea înainte, Arabella o studia de la postul ei din apropierea pragului.

— Domnule Jamal, a spus ea sec, uitându-se în altă parte, acesta e Barnabas.

Și a oftat din greu.

O mănușă murdară s-a repezit spre el. Cu buzele umflate și crăpate, creatura Barnabas a strigat:

— Ce mă bucur să vă aflu, dom' Jamal! Nu știi nici cât! Don'șoara Iosefina, debilă fomeie era!

Jamal a schimbat o privire cu menajera. Arabella a ridicat din umeri. A început să-și examineze absentă unghiile.

Neagră ca petrolul, mai neagră decât ceea ce oamenii numesc negru-albăstrui, creatura Barnabas a continuat să țopăie cu vioiciune în mijlocul camerei.

— Că debila don'șoara Iosefina m-o ținut în pod închis totă viața mea aproape!

Jamal încerca să îi descifreze dicția de Butterly McQueen[41]. A privit spre menajeră, căutând un reper, un indiciu, dar ea își îngropase fața în mâini pentru a-și înăbuși râsul. În mod cert, oricare va fi fost situația acestei paiațe demente, nu el era cel care pica de prost. Și-a mutat iar privirea, fără nici o tragere de inimă, la atrocitatea care își smucea capul în toate părțile și tremura din toți rărunchii.

— Barnabas? l-a întrebat. Îmi poți spune unde s-a dus domnișoara Josephine?

Dându-și ochii peste cap, creatura a ridicat ambele mâini înmănușate, cuprinzându-și cu ele fața încreștită, și a început să tremure, parcă ghemuindu-se de frică.

— O zbughit-o spre Caca-jia!

Arabella și-a dres glasul. A tresărit.

Jamal s-a uitat la ea.

— Barnabas, a spus Arabella, arătând cu capul spre creatură, a trăit în mansarda dumneavoastră, domnule. El făcea zgomotele pe care le auzeați noaptea.

Aceste vești erau cât se poate de bine-venite. În ultima vreme Jamal începuse să fie măcinat de o grijă. De ideea că își desăvârșise prea devreme opera vieții lui. Participând la Ziua Ajustării și urcând până la înălțimea de neegalat a rangului de prinț al Blacktopiei, poate că își atinsese prea repede apogeul. Recompensele, această reședință impunătoare și bogăția erau plăcute, dar, așa cum decreta cartea Talbott:

Proprietatea nu e decât reziduul adevăratei împliniri.

Ziua Ajustării nu îi domolise entuziasmul. Din contră, acea realizare a făcut ca sufletul lui să simtă o foame pentru provocări și mai mari. De acum încolo era hotărât să trăiască o viață a faptelor, nu a obiectelor. Așa cum poruncea cartea Talbott:

Imposibilul e singurul lucru care merită încercat.

Nici un bărbat care luase parte la Ziua Ajustării, fie că acum era prinț sau căpetenie, nu a considerat că lucrurile i se cuveneau așa, pur și simplu. Jamal știa din rapoartele de confiscare că proprietara, mitica domnișoară Josephine, nu predase niciodată titlul de proprietate de aici. Nu exista nici un fel de consemnare a strămutării ei și nici vreo cerere de despăgubire din Caucazia. S-a uitat lung, pe îndelete, la monstruozitatea trăncănitoare și agitată. Dincolo de părul ars, de aspectul ei de ghem de zdrențe și de nuanța imposibilă de obsidian a pielii, ea trebuia să fie.

Tremurul capului și amuzamentul înăbușit al menajerei o confirmau o dată în plus.

Bătrâna, evident cu mințile duse, și-a umflat obrajii și a început să fluiere o melodie, timp în care ținea ritmul lovindu-se cu palma pe coapsele slăbuțe și dansa bop prin încăperea elegantă.

Fluieratul și dansul au încetat, iar creatura s-a oprit cu ochii bulbucați în fața unei picturi înalte în ulei.

Portretul înfățișa un ofițer cu favoriți, îmbrăcat în uniforma cenușie confederată împodobită cu vipușcă aurie și cu o sabie prinsă la brâu. După mai bine de un secol, ochii săi albaștri încă străluceau, plini de hotărâre. Creatura a scos un șuierat, și-a aplecat capul și s-a uitat dintr-o parte la pictură cu o ură teatrală.

— Dom' Jamal, a spus ea, pot ca să te-ntreb ceva?

Împungând agresiv cu arătătorul ei murdar și alb, a întrebat:

— Planu' tău îi să arzi piciurile astea debile?

Jamal a întâlnit privirea surprinsă a Arabellei și a imitat expresia acesteia, cu o sprânceană ridicată.

— De ce, Barnabas, ai vrea tu să le ard?

Creatura Barnabas și-a dezvelit dinții strălucitori, mult prea albi, și a mârâit într-o doară spre pictură. Cum bărbatul din pictură nu a mârâit și el, Barnabas a ridicat un pumn învelit în mănușa albă și l-a scuturat spre ofițer.

— M-a-nchis în casă aicea totă viața me și asta mă dure.

Jamal s-a străduit să-i descifreze bolboroseala. Fiecare propoziție era un test.

Creatura Barnabas a mijit amenințător ochii și s-a uitat prinprejurul încăperii, măsurând fățiș cu privirea candelabrul de cristal, pianul cu coadă din lemn de trandafir, șemineul de marmură și tapiseria de catifea. Fiecare ciucure și scuipătoare de alamă. Și-a umflat pieptul de porumbel și și-a flexat brațele ca niște aripi de pui, de parcă era gata să ia pe cineva la pumni.

— De mă-ntrebi, a mormăit, io cre' că tre' să arzi totă casa!

Jamal și-a coborât privirea spre biata creatură.

— Barnabas, a spus, te-ai gândit că animozitatea ta a fost motivul pentru care domnișoara Josephine nu a avut niciodată încredere în tine?

Poate că era momentul să treacă dincolo de ideologia politică de-a gata, de larg consum, propovăduită de Talbott. Nu cumva, s-a întrebat Jamal, trebuia să limpezească povestea asta pentru a vedea ce înțelegere profundă îi putea oferi?

Barnabas și-a strâns pumn degetele înmănușate și a luat poziția unui boxer.

— De ce iei parte la don'șoara Jo?

Jamal nu era deloc mișcat. De la *wigger*[42]-i și filmul *Zece,* unde actrița Bo Derek își purta părul blond împletit în codițe *rasta,* până la tinerii albi „trustafarieni” cu *dreadlock*-uri, acest Barnabas arăta ca rezultatul inevitabil al aproprierii culturale. O *wigger*-iță bătrână. Ultimul dintr-o serie de modele Cioroi îmbunătățite chimic. Echivalentul rasial al versiunii cârpăcite de travestit care e, de fapt, femeie.

Lui Jamal i-a venit în minte personajul ficțional D'orothea Wilson din îndrăgitul roman *Cronici din San Francisco* al lui Armistead Maupin. O femeie pe nume Dorothy, fotomodel ratat, se transformă în negresă și ajunge un model „negru” de foarte mare succes. Anemia falciformă era poanta dintr-o carte adorată de milioane de oameni! Ea și revista intitulată *Sunt ciudată (neagră)* din seria de benzi desenate cu Superman, unde reportera întreprinzătoare Lois Lane folosește un dispozitiv cu ajutorul căruia se transformă pentru douăzeci și patru de ore într-o negresă atrăgătoare. Fie că o numesc reportaj sau cercetare, pentru albi, traversarea graniței culorii pielii a fost mereu doar o distracție și un joc.

Putea fi considerată și o stare patologică. Precum boala personalităților multiple sau dismorfia de gen.

Conform spuselor lui dr. Jeremiah Brockyard, profesor de psihologie la Harvard, dismorfia rasială sau transrasialismul a fost dovedită de activista Rachel Dolezal, care și-a afirmat identitatea neagră, și de cântărețul Michael Jackson, care s-a expus unor riscuri medicale uriașe pentru a părea mai alb. Așa cum Sigmund Freud a făcut carieră cu studiul de caz al Dorei, Jamal putea exploata la fel de ușor boala mintală a acestei doamne albe demente pentru a obține faimă și avere.

Asta, asta era următoarea lui încercare. Jamal a ridicat o mână pentru a o atenționa pe menajeră:

— Arabella, ești drăguță să ne aduci mie și oaspetelui meu două julepuri de mentă foarte reci?

Dacă această arătare era manifestarea unei personalități distruse, disociate, sau ilustra o formă de sindrom Stockholm provocată de faptul că se trezise că e o străină în fosta ei națiune, Jamal nu ar fi îndrăznit să spună. Nu încă. Și-a dat seama că așa ceva, o aventură ca asta, cu personaje zdruncinate și tulburate, reprezenta

material pentru o carte. Din această creatură, Barnabas, se putea naște cartea lui.

Cartea lui – o carte scrisă de un negru despre o femeie albă care se preface că e un bărbat negru. Titlul era de la sine înțeles. Capodopera lui literară avea să se numească *Negru ca tine.*

În anotimpurile care au urmat Zilei Ajustării, numărul castorilor a revenit la normal. În vreme ce populația umană se agita, cuprinsă de o confuzie totală, iar orașele deveneau scene ale foametei, nu doar numărul castorilor a crescut. Vidrele, lincșii, bizamii și iepurii au revenit cu toții. La fel și nurcile, râșii, lupii. Cum vremea a eliminat toxinele din mediul înconjurător, au reapărut până și prădătorii mari precum ursii sau panterele.

Blănurile, blănurile se găseau peste tot. Prin urmare, blănurile artificiale au devenit noile simboluri ale rangului înalt. În lipsa lanțului de aprovizionare petrochimic, azi defunct, blănurile și pieile false dispăreau cu rapiditate. Și, în timp ce stocul de blănuri false se termina, nu apăreau alte blănuri false care să le înlocuiască.

Prin urmare, pentru a se făli cu bogăția lui, căpetenia Charlie purta halate cu imprimeu leopard verde-deschis și cu imprimeu zebră în culori acrilice rare. Pășea țanțoș pe coridoarele palatului său, încălțat cu cizme până la genunchi făcute din Naugahyde, produs pe cale de dispariție. Curtenii săi îl înveșmântau în pelerine verzi-gălbui din imitații de blănuri de samur și mănuși cu ciucuri din piele artificială, bătute cu perle artificiale scumpe. Astfel împodobit, se urca pe zidurile din Maryhill ca să cuprindă cu privirea plantațiile bogate de sfeclă-de-zahăr și ceapă dulce, precum și straturile de dovleci și andive dispuse în arabescuri, avuția regatului său.

Shasta plecase, dar în curând urma să îi devină consoartă. Aveau să se cunune în clipa când testul genetic îi confirma originea etnică.

S-a auzit o voce. Charlie s-a întors dinspre ziduri și priveliște, lăsându-și privirea să coboare asupra unui lacheu în livrea. Bărbatul escorta o tânără, o nevastă de casă din echipele de spălătorese și cameriste. Nu era o

frumusețe, dar părea să aibă un pântec sănătos. El a dat din cap aprobator, iar lacheul s-a îndepărtat cu fata. Avea să îl aștepte într-una din camerele lui până când era el gata.

Duhoarea începuse să umple subsolul. Sursa putorii era sângele bătrânului, pentru că până și sângele se acrește, la fel ca laptele, iar mirosul greu al sângelui risipit asezona fiecare gură de aer inspirată de Walter. Mușteleе zburau în jurul lor, îi încercuiseră atât pe Walter și Talbott, cât și mâncarea lor pe jumătate consumată într-o miasmă permanentă, de parcă însuși mirosul ar fi emanat un bâzâit slab.

Nefiind tocmai omul cel mai preocupat de propria igienă, Walter nu dăduse prea multă atenție nici nevoilor mai vârstnicului său deținut. Mâncarea stătea prea mult la temperatura camerei, iar duhoarea alimentelor stricate era imposibil de detectat în duhoarea generală a încăperii. În consecință, necesitățile fiziologice ale lui Talbott deveniseră bruște și explozive. La fiecare inspirație duhnitoare, Walter încercase să se consoleze cu gândul că oamenii trecuseră prin încercări și mai grele ca să facă avere. Până acum fiecare sarcină pe care i-o impusese Talbott fusese un test. Imaginea de ansamblu avea să se clarifice în curând.

Odată ce lista fusese postată și atrăsese primele propuneri și voturi, Walter așteptase următoarea încercare. Noul său tată ațipise. Capul îi căzuse într-o parte și se trezise cu un zvâcnet, scoțând un horcăit cu bule. Cu capul clătinându-i-se pe gâtul subțire, el scuipase și bolborosise:

— Spasm hipnagogic.

Se apucase să îi explice. Între starea de veghe și somn, oamenii trec printr-o stare hipnagogică, o fază în care se petrece somnambulismul. De asemenea, în această stare apar frecvent halucinațiile, viziunile în care individul se împiedică de un obstacol sau cade de la o fereastră, și în urma lor se trezește cu un spasm. Experții în somn numesc această trezire bruscă „spasm hipnagogic”. Potrivit lui Talbott, antropologii cred că strămoșii noștri de pe scara evoluției și-au dezvoltat acest spasm ca o măsură de protecție, pentru a nu scăpa din mâini ramurile sau blana primatului-mamă. Viziunea

căderii pe care o avem noi este viziunea lor, în care se prăbușesc pe solul junglei, o spaimă rămasă încă de dinainte să devenim oameni. Talbott explicase în detaliu conceptul. Înghițise cu greutate, apoi își linsese buzele uscate. Pieptul i se ridicase și coborâse ca un compresor, umflând și dezumflând micul dirijabil mutilat al cutiei sale toracice. Nu căcase toată mâncarea stricată, după cum o dovedea voma care îi curgea bătrânului pe bărbie și atârna în cocoloașe spălăcite pe părul său cărunt de pe piept.

— Ai auzit de D.A.? întrebase el.

Se referea la grupul de recuperare în doisprezece pași a dependenților de droguri. Dependenții Anonimi.

— Du-te acolo, îi spusese el.

Asta fusese următoarea etapă din pregătirea lui Walter. Talbott îi ceruse:

— Găsește-mi unul sau doi bărbați care să nu aibă nimic de pierdut.

Walt trebuise să asculte poveștile celor de acolo și să caute bărbați cărora nu le mai păsa de viața lor. Bărbați mai tineri. Bărbați furioși și deziluzionați. Talbott voise recruți care s-au apucat de droguri pentru că erau deștepți și puternici, iar lumea de azi nu le oferise o piață de desfacere pentru darurile lor. Ei aveau să fie bărbații care urau drogurile, dar urau și mai mult o societate care le refuzase orice șansă de a atinge statutul la care râvnesc toți bărbații.

Walter urma să le promită milioane de dolari. Urma să îi promită fiecăruia că o să-l facă un prinț al noii lumi noi. Lui Walter nu îi plăcuse cum suna, căci văzuse că el însuși nu făcuse nici o para chioară. Pentru a trage de timp, luase un bol de tăieței reci și îi adulmecase în grabă. Se apropiase de locul unde Talbott stătea legat de scaun cu bandă adezivă. Folosind o lingură care reușea performanța de a fi atât unsuroasă, cât și lipicioasă, umpluse cu tăieței bătrâna gură căscată.

Cu limba plină de mâncare, Talbott îi pomenise de mișcarea pentru drepturi civile din anii 1950 și 1960. Înainte de aceasta, cei săraci și lipsiți de putere își căutau alinarea la biserică și acolo descoperiseră cei lipsiți de drepturi că nu erau singuri în nefericirea lor. Uniți, formaseră o armată, iar liderii bisericii le recunoscuseră puterea și conduseseră în luptă acele armate.

Înecându-se și scuipând, Talbott spusese:

— Grupurile alea... de recuperare și sprijin sunt noile biserici.

Spusese că locurile tradiționale de închinăciune deveniseră de-acum niște teatre stupide, unde oamenii mergeau să își etaleze statutul social și virtuțile. O biserică adevărată trebuia să fie un loc unde oamenii puteau risca liniștiți să își mărturisească cele mai rele gânduri și fapte. Nu să se laude și să se fălească. Cei care participau la grupurile de recuperare ajungeau acolo înfrânți. Spuneau povestea propriului eșec. Vorbeau despre păcatele și căderile lor. Își recunoșteau vina și, făcând asta, primeau împărtășania împreună cu egalii lor imperfecți. În bisericile astea neobișnuite, în compania demonilor alcoolului și drogului, Walter avea să găsească ofițerii noii sale armate. Cele mai mari armate din lume sunt distruse din cauza inactivității, susținuse Talbott. Lipsiți de vreo șansă, în lipsa unui dușman exterior și a unei bătălii, bărbații pe care Walter avea să îi recruteze deveneau propriile victime.

Walter trebuia să le predice bărbaților selectați de el însuși ceea ce Talbott îi spunea lui Walter, iar bărbații aceia trebuiau să se încumete să transmită mesajul unui număr limitat de alți bărbați. Dacă bărbații aceia erau *queer,* erau momiți cu viziunile Gaysiei, unde puteau trăi în tovărășia lor omogenă. Dacă erau albi, li se garanta posibilul lor viitor din Caucazia. Dacă erau negri, li se oferea promisiunea Blacktopiei, unde nu mai trebuiau să se ploconească în fața nici unei alte rase.

— Adu-i la mine pe neputincioșii tăi învățați, i-a cerut Talbott.

Vocea lui a devenit un strigăt.

— Rezultatele dezastruoase ale slujbelor externalizate. Dă-mi-i pe cei neputincioși, pe cei înfrânți de diversitate...

În clipa următoare Talbott păruse că leșină. Rostise abia șoptit:

— Plătesc eu nota. Lumea e a ta.

Și căzuse iarăși într-un somn zdruncinat, agitat, spasmodic, plin de spaime preistorice.

După cum spunea cartea Talbott, statele dezunite fuseseră dintotdeauna o națiune compusă din națiuni.

Unele suverane. Altele invizibile. Parohii. Ghilde. Asociații. Filiale și cluburi. După Ziua Ajustării, cele care se autofinanțau au supraviețuit. Dar cele dependente de generozitatea guvernului dispărut sau de atenția lingușitoare a dispărutelor mass-media, acele frății și alianțe au încetat să mai existe.

La fel s-a întâmplat și cu familiile.

Cei doi frați stabiliseră să ia prânzul împreună. Să se întâlnească pentru ultima dată. Panoul de pe acoperiș eclipsa micul restaurant de pe marginea străzii. Pe puțin de două ori mai mare decât localul, inscripția scrisă cu litere negre și groase anunța „Doar pentru albi”.

Înăuntru cei doi bărbați stăteau într-un separeu din dreptul ferestrelor dinspre stradă. Așezați unul în fața celuilalt, ca imaginea imperfectă a unei oglinzi: același nas, aceiași ochi și gură, același păr zburlit, amândoi sprijinindu-se cu coatele pe masă, dar fiecare cu o altă expresie.

O chelneriță purtând o rochie de pânză în carouri și un șorț cu margini dantelate stătea în picioare în dreptul lor. Cu pixul pregătit deasupra carnețelului, a recitat:

— Supa zilei e tocănița Paula Deen de fasole albă... Ca specialități, avem un file de pește alb Richard Spencer de opt uncii și o salată de pui Lester Maddox cu carne exclusiv albă...

Unul dintre frați a observat că fata aștepta.

— Lasă-ne un minut, bine?

Acesta era Esteban.

Celălalt frate a spus:

— Pentru început luăm două Paula Deen.

Acesta era Xavier.

După ce chelnerița s-a îndepărtat, Esteban s-a căutat în buzunarul hainei și a scos un pumn de pachețele albe. Plastic alb, niște pernițe nu mai mari decât cardurile de credit din Vremurile Dinainte, cu toate cele patru margini sigilate la cald. Le-a aruncat în mijlocul mesei goale. Pe unele pachete cineva scrisese cu o cariocă neagră un „p” mic, iar pe altele, un „b” mic. Esteban a arătat cu capul spre pachete și a zis:

— Nu trebuie să emigrezi.

Xavier s-a întins după unul pentru a-l examina. I-a strâns moliciunea între degetul mare și arătător.

— De pe piața neagră, i-a explicat Esteban. „B” vine de la bale. Spargi unul în gură dacă urmează să faci un test de rasă. E salivă de origine europeană certificată în laborator.

Xavier a împuns cu degetul un pachet marcat cu „p”. A întrebat:

— Și astea?

— Pișat. Pentru analiza de urină, a spus Esteban. Să nu le amesteci.

Xavier a scotocit printre pachete.

— Ai un scris *piojoso*[43].

În funcție de cum le priveai, „p”-urile și „b”-urile erau identice.

Esteban a continuat neabătut:

— Rămâi aici, în Caucazia, ca să ne putem vizita. Eu am imunitate diplomatică. Ca membru al primului neam, pot circula liber între cele trei națiuni pentru a-mi face treaba.

Fratele lui privea pachetele, răsucindu-le de parcă încerca să-și dea seama ce era fiecare. Din boxele localului se auzea zumzăiala muzicii country-western. Dincolo de ferestre o amestecătură de autovehicule și căruțe trase de cai se deplasa pe șosea în ambele direcții. După șosea, o mare întindere de varză roșie umplea kilometrii care se întindeau până la orizont. Privind în zare, Xavier a întrebat:

— De ce-ai făcut-o?

Esteban s-a uitat chiorâș la pachete. A tras cu degetul unul deoparte și a zis:

— Cred... că ăsta e pișat.

A tras altul deoparte.

— Dar astea-s bale. *Cred.*

A încetat brusc să se mai agite.

— Habar n-ai, a mormăit el, apoi a zis mai tare, cu o voce fermă: Națiunile se întemeiază pe religie. Se întemeiază pe sisteme politice. Idei abstracte. De ce nu și ceva atât de real și elementar ca orientarea sexuală?

Xavier nu i-a replicat nicidecum. Rănița lui stătea trântită pe scaunul de lângă el.

— Am vrut să ajut la crearea unui spațiu sigur, unde oamenii să nu se simtă niște proscriși, a continuat Esteban.

L-a întrerupt o sonerie. Sunetul venea din buzunarul hainei lui. Și-a scos telefonul și i-a verificat ecranul.

— Mărețele probleme ale națiunii mă cheamă, a spus el.

S-a ridicat în picioare și a ieșit în parcare.

— Două tocănițe de fasole albă? a întrebat o voce.

Chelnerița a împins două boluri pe masa la care Xavier încă aștepta. A aruncat o privire pe fereastră spre Esteban, care era afară și vorbea din picioare la telefon. Bolurile, pline ochi cu o tocăniță aburindă, împinseseră în lături și amestecaseră cu totul pachețelele prost etichetate. Femeia a rămas pe loc și, uitându-se spre Esteban, a întrebat:

— Nu l-am văzut cumva la televizor? E cineva?

Apoi, conspirativ:

— Știi cumva dacă-i căsătorit?

Xavier și-a privit fratele dând ordine, cu vocea acoperită de geamul de sticlă și de zgomotul traficului de pe fundal. Chelnerița nu se dădea dusă. S-a întors spre ea zâmbind și a întrebat-o:

— Știi că muzica voastră e de căcat?

Nici nu s-a întors ea bine, îndepărtându-se țâfnoasă, că el s-a și apucat să desfacă pachețelele. „P”-uri sau „b”-uri, nu conta. Odată chelnerița plecată, Xavier s-a apucat să amestece toate chestiile alea de origine europeană certificată în laborator în bolul fratelui său.

Gândindu-se la spusele lui Talbott, Walter pricepuse ironia situației. Dacă grupurile de recuperare erau noile biserici ale acestei epoci, activitatea lor se desfășura încă în vechile clădiri ale bisericilor. Așa cum bisericile creștine rechiziționaseră templele dedicate anterior lui Apollo și Dianei, filiala locală a Dependenților Anonimi se întâlnea în subsolul bisericii St. Stephens. În sanctuarul suprateran, îmbăiat în razele colorate ale soarelui filtrate prin vitralii, bunii cetățeni își purtau hainele de duminică. Cântau în cheia corectă și în armonie și își recitau la unison rugăciunile. Sub picioarele lor, la subsol, era o altă poveste.

După apus, la adăpost de lumina soarelui, acolo se strângeau cu pași târșâiți membrii unei congregații cu totul diferite. Răzleață, formată din singuratici. În loc de

tămâie, aceștia miroseau puternic a țigară. În loc de vinul sacramental, beau cafea neagră și își luau împărtășania cu gogoși cu gem.

Doar dorința lui pentru Shasta îl făcuse pe Walter să intre în subsolul bisericii, dorința de a vedea chipul Shastei atunci când o să-și dea seama că era bogat. Talbott îl învățase că vizualizarea creativă nu dădea rezultatele așteptate. Când o companie ca Amway a vrut să îi motiveze pe proaspeții recruți, i-a încurajat să facă curse de probă cu mașini Maserati și Alfa Romeo. I-a îndemnat să vadă ofertele de avioane Gulfstream și să contacteze agenți imobiliari pentru a face tururile unor case cu terenuri de golf și plaje private. Detaliile concrete, astea îi motivau pe oameni. Mirosul scaunelor de piele și sunetul valurilor oceanului sub ferestrele dormitorului. Oamenii aveau nevoie să știe detaliile subtile ale traiului la care se străduiau să ajungă. Obiective vagi, precum o stare de sănătate bună sau banii, erau prea greu de măsurat. Abstractul nu stimulează spiritul. Dar moliciunea și căldura unei blăni de samur o face. Sau strălucirea unui colier de diamante. Senzația mătăsoasă a piscinei cu apa sărată exact atât cât trebuie. Ele motivează. Așa că Walter și-o imaginase pe Shasta la bordul unei bărci cu pânze, în golful San Francisco, și adăugase mirosul loțiunii ei de plajă și gustul unui Château Lafite din 1869 pe care l-ar fi băut. Într-o bună zi aveau să ciugulească caviar alb beluga și să râdă de acțiunile întreprinse de Walter pentru a face avere, de felul cum îl tăiase pe Talbott cu lama de ras, cum postase lista și dăduse buzna peste Dependenții Anonimi în căutare de adepți. Îmbărbătat de aceste detalii, Walter se aventurase în infernul acestei noi religii.

Acolo enoriașii sosiseră târându-și crimele după ei. Cu nume ca T.J., Clem și Keishaun. Purtând costume elegante, purtând treninguri și salopete pătate, toți își așteptau rândul, bărbați și femei, pentru a mărturisi totul. Acolo, departe de lume, fiecare povestise răul pe care îl făcuse și luase hotărârea să se îndrepte.

Cui să îi ofere lumea? Pe cine să radicalizeze? Walter ascultase, punând în balanță veteranii șomeri și barmanii care se chinuiau să absolve un curs de înfrumusețare. Talbott îl avertizase. Albii o să dea vina

pe negri. Homosexualii o să dea vina pe heterosexuali. Negrii o să dea vina pe albi. Și toată lumea o să dea vina pe evrei. Walter așteptase până când fiecare spusese ce avea de spus. Talbott îi zisese exact ce să zică și îl obligase să repete cuvintele până când le învățase pe de rost. După ce toată lumea vorbise, a venit rândul lui. Și numai după ce toți ochii se îndreptaseră spre el, și-a rostit Walter poezia.

— Mă numesc Walter, spusese el.

O altă zi, un alt test. Își imaginase mirosul spaimei Shastei în timp ce îl săruta într-o casă pe care o deținea în secret. Înainte ca grupul să îl poată opri, anunțase:

— Caut să recrutez bărbați care să conducă lumea peste mai puțin de un an.

S-a iscat un geamăt colectiv, iar oamenii au pufnit batjocoritor și au scuturat din capete.

— Rog pe oricine își dorește să devină membru fondator al noii clase conducătoare să mă urmeze afară.

Apoi Walter se ridicase, se scuzase și ieșise pe ușă, urcase scările și așteptase pe alee un erou sau un prost sau pe nimeni care să îl urmeze.

Charm frunzărea paginile unei cărți de bucate, trecând peste rețete, dar zăbovind asupra unor fotografii color cu homari Newburg și salată Waldorf. S-a uitat atentă la *cannelloni,* simțind cum gura i se umple de salivă. I s-au scurs ochii la *bok choy* până *ce* era gata să înghită în sec, apoi s-a repezit în bucătărie.

Mama ei stătea aplecată deasupra aragazului și amesteca ceva într-o tigaie. Purta o bonetă. O bonetă! Era atât de albă, că buzele subțiri i se întindeau ca două elastice roz de cauciuc. Gavyn era norocosul. La fel și Shasta. Shasta n-avea decât să se predea ca să fie exportată în Blacktopia. Charm și părinții ei erau captivi aici, condamnați la târgul patriarhal renascentist și cu permis de portarmă care era Caucazia. Mama ei și-a ridicat privirea de la tigaia ei și a salutat-o:

— Bună, dragă.

— Bere? a întrebat-o Charm. E cam devreme.

Mama ei sorbea dintr-o cană înaltă, plină cu lichid chihlimbariu.

— Asta? a întrebat ea, întinzându-i cana. E urină. Previne cancerul. Negrii bagă mâna-n foc pentru asta.

Charm a murmurat un răspuns. Avea gura prea plină de scuipat pentru a risca să rostească ceva. A deschis frigiderul și a scos o cutie de plastic. Pe capacul bine închis se vedea avertismentul scris cu litere de mână: „Jos labele! Balele lui Charm!”. A scos capacul și și-a aplecat fața peste cutie. Un lichid gros și tulbure s-a revărsat înăuntru, iar ea a tușit o flegmă scârboasă în mizeria aia.

Mama ei s-a strâmbat.

— Dezgustător.

A luat încă o sorbitură hulpavă de urină medicinală.

Charm a scuipat din nou și a apăsat bine capacul pe cutie. De două zile se ocupa de asta, iar cutia părea în continuare goală.

— Târgul de știință, a spus ea. Câinele lui Pavlov.

Mama ei a fixat-o cu o privire îngrijorată.

— Știi că știința e interzisă.

Se referea la moratoriu. Marele imbold de a-i împinge pe toți spre cariere în domeniul științelor exacte și tehnologiei pierise. Ordinul spunea că albii trebuie să se înmulțească, nu să citească. În timp ce închidea frigiderul, Charm a încercat să schimbe subiectul.

— M-am tot gândit la Gavyn.

Mama ei a înălțat dintr-o sprânceană. S-a prefăcut confuză și a întrebat:

— Cine?

— Fiul tău.

Charm s-a dus la chiuvetă și și-a umplut cu apă un pahar înalt. Tot scuipatul ăla își făcea simțit efectul.

Mama ei a oftat cât de adânc i-au permis cusăturile corsetului.

— N-avem nici un fiu, a spus. Nu ai nici un frate.

În timp ce bea apă, Charm i-a cântărit afirmația. Era mama ei crudă sau doar realistă? Odată Gavyn emigrat, era puțin probabil ca ei să mai ia vreodată legătura cu el. Cel mai bun lucru la care puteau spera era un fiu sau o fiică surogat, exportat de niște părinți din Gaysia dezamăgiți într-un mod similar. Prea mulți părinți se simțeau jigniți. Când copiii lor împlineau optsprezece ani, Vârsta Declarației, și își declarau o sexualitate necorespunzătoare, ei o luau ca pe o trădare. Charm știa că părinții ei îi ceruseră lui Gavyn să își amâne declarația. Putea aștepta până la nouăsprezece

ani, iar întârzierea anunțului le-ar fi oferit încă doi ani de trai împreună, ca o familie. Dar Gavyn își completase actele. Știuse ce își dorește. Voia să plece naibii de-aici.

Mama ei nu i-a înfruntat privirea, ci a continuat să amestece în mâncare și i-a zis:

— Știi că nu poți ieși afară așa.

Din mâncarea care se făcea în tigaie, orice o fi fost, s-a auzit un șuierat și un sfârâit.

Voia să zică cu capul descoperit. Femeilor din Caucazia li se cerea să își acopere capetele în public. O altă măsură menită să insufle unitate etnică. De unde și boneta. Băștile în stil Tudor erau periculoase: o fată putea la fel de bine să se zbenguie în sânii goi. Plasă pentru păr? Nici o șansă. Charm știa că părinții ei pierduseră deja un copil. Ferească Dumnezeu ca ăsta rămas să ajungă pe plantația vreunui nebun sau cine știe pe unde.

Sunaseră de la școală. Directorul o amenința cu exmatricularea. Mama ei a luat cu vârful degetelor niște sare dintr-un bol și a presărat-o peste mâncare. A spus:

— Pretind că ai mai hărțuit niște băieți cu părțile tale femeiești descoperite.

A răsucit o râșniță de piper folosindu-și ambele mâini.

— Tinerii ăia au fost îngrozitor de șocați.

Amintindu-și episodul, Charm a zâmbit. Îi speriase pe cei din echipa de baschet a universității în timpul antrenamentului. Sărise afară din vestiarul fetelor fără pantaloni pe ea și gonise echipa de masculi alfa prin ieșirile de incendiu. Porniseră alarmele. Astfel de momente de putere feministă o făceau să se simtă minunat.

Deja încerca să adune o nouă gură de scuipat.

— Crezi că Gavyn are necazuri?

Ce voia ea să spună era că Gaysia își lansase doar de curând programul de reproducere pentru export. Abia peste șaptesprezece ani o să apară roadele, iar heterosexualii o să poată fi dați la schimb pentru homosexualii strânși în Caucazia și Blacktopia. În ritmul ăsta, Gavyn putea ajunge la treizeci și patru sau treizeci și cinci de ani până să aibă șansa de a emigra. Desigur, niște binefăcători puteau aduna acea jumătate de milion de dolari Talbott necesari pentru răscumpărarea lui, dar

șansele erau slabe. Nu toți adolescenții din centrele de reținere aveau un asemenea noroc.

În tot acest timp statele-națiuni heterosexuale urmau să tot aducă pe lume bebeluși, iar în următorii șaptesprezece ani o armată de exporturi *queer* avea să aglomereze centrele de reținere. Heterosexualii aveau un avans lung cât istoria la jocul ăsta cu făcutul copiilor.

În timp ce gura i se umplea, Charm își privea mama, încercând să nu înghită și să nu vorbească.

În momentul de față națiunile derulau între ele un comerț modest de copii născuți cu un ADN majoritar caucazian sau subsaharian, dar toată lumea știa că adevărata mină de aur o constituia exportul unor cetățeni *queer* rău-născuți. Acesta era noul termen folosit: rău-născuți. Se referea la oricine era născut și crescut într-o națiune nepotrivită.

În plus, cine putea ști sigur că Gaysia avea să pună accent pe exportul celor mai tineri? Dacă nu o făcea, atunci mai multe generații aveau să își irosească tinerețea așteptând să fie repatriate. Dacă cei mai tineri aveau prioritate la export, atunci Gavyn își putea petrece toată viață blocat între cele două națiuni.

Scrisorile lui nu spuneau prea multe, dar Gavyn însuși încetase să mai scrie despre marile lui speranțe. De unde înainte obișnuia să scrie cum avea să își găsească dragostea, să se liniștească și să devină o forță care să ajute la construirea unei noi națiuni *queer,* în ultima vreme se apucase să se plângă de mâncarea de la centru. Era groaznică. Tocăniță de porc plină de amidon. Supă de legume diluată. Charm știa că, așa cum boala devenea principalul subiect de discuție al bătrânilor, mâncarea era principala preocupare a oamenilor din închisori.

Nu a pomenit nimic din toate astea cu voce tare. S-a uitat doar la mama ei, care amesteca în mâncare. Făcea pui prăjit, unsoarea sfârâia. Cartofii fierbeau într-o oală. Chiflele se coceau în cuptor, iar untul fusese deja scos pe tejghea, pentru a se înmuia la temperatura camerei.

Mama ei s-a întins și a apăsat un întrerupător. Hota de deasupra aragazului a început să vâjâie, iar aburul din tigaie s-a ridicat în spirale și a dispărut.

Mirosul de la atâta grăsime și carne, de la parmezanul despre care știa că urma să fie amestecat

împreună cu porumbul măcinat, toată acea aromă i-a inundat lui Charm gura cu salivă. Peste un minut va trebui să deschidă din nou frigiderul. Fratele ei era ostatic și cu cât umplea mai repede cutia de plastic, cu atât mai curând îl putea elibera.

Cei ce sunau nu erau Clem sau Keishaun, dar vorbeau cu aceeași economie tăioasă de cuvinte, cerându-l pe Talbott. Pentru acele ocazii Walter prinsese un telefon cu cască de capul cojit al lui Talbott și se retrăsese din încăpere. La îndemnul lui Talbott, începuse să își tasteze însemnările într-un singur document cuprinzător. Cu ce scop, Walter habar nu avea. Putea fi o carte în lucru. Sau doar un nou test. În comparație cu primul test, în care își jupuise noul tată în căutarea unui dispozitiv de localizare închipuit, tastarea însemnărilor era o nimica toată.

Despre bărbații pe care îi recrutase Walter reușise să facă doar unele speculații. Cei doi dependenți de heroină. Poate că doar se băgau în seamă și trăiau pe picior mare din banii lui Talbott. Sau poate chiar propovăduiau evanghelia lui Talbott în fața tovarășilor lor drogați, în grupuri de susținere de pe tot cuprinsul țării. Ideea că o rețea de bărbați disperați se ramifica și se dezvolta, acoperind întreaga națiune, nu era tocmai o nebunie imposibilă. Sau poate că acei doi bărbați muriseră.

Pe site-urile de știri nu apăruse nimic despre dispariția lui Talbott. Era tot pură speculație, dar poate că poliția ținea întreaga poveste secretă pe parcursul investigației. Dacă era așa, FBI-ul putea să îl încercuiască în orice moment, să pândească la intrarea în clădire, gata să dărâme ușa de la intrare. Walter continuase să tasteze.

Strigătele lui Talbott îl aduseseră la ordine. Bătrânul spusese:

— Trebuie să dai telefonul despre care am discutat.

Walter s-a dus să desprindă telefonul de pe scalpul bătrân și pătat. Scurgerile și picăturile de sânge din rănile vechi lipiseră telefonul atât de bine, încât casca din ureche abia dacă mai era necesară. Adevărul înfiorător era că Walter trebuise să jupoaie telefonul de pe pielea aia bătrână, întinsă și lăsată, și chiar și atunci

plasticul negru a rămas presărat cu pete lipicioase și cruste întărite. Erau atât de multe, că Walter fusese nevoit să îl curețe cu un șervețel umed antibacterian. Asta în timp ce Talbott îi ținuse morală.

— Spune-le codul, bombănise din scaunul lui. Nu ține conexiunea deschisă mai mult de un minut.

Walter mirosise telefonul. Simțise doar miros de spirt. A tastat numărul pe care îl învățase pe de rost.

Îi răspunsese o voce, o voce de femeie;

— Biroul senatorului Daniels.

Walter se uitase la bătrân în timp ce spusese:

— Sun în numele lui...

Vocea îl întrerupsese:

— Domnul senator este într-o întâlnire.

— Zece secunde, strigase Talbott.

Walter trecuse la opțiunea nucleară:

— E un cod 4C247M.

Timp de o secundă nu s-a mai auzit nici un sunet, apoi în telefon s-a auzit o voce răsunătoare de bărbat.

— Aici senatorul, anunțase vocea.

— Da.

Walter începuse să se uite la Talbott, urmărind orice semn al acestuia, de aprobare sau dezaprobare.

— Trebuie să introduceți Rezoluția de Război.

Talbott îi explicase situația. Cum sporul de tineret din rândul masculilor amenința să destabilizeze țara, precum și multe alte țări străine. Rezoluția avea să declanșeze integrarea unui milion de tineri în armată, iar acești bărbați urmau să lupte împotriva unor forțe egale, mobilizate de alte țări. Lui Walter nu-i scăpase faptul că atunci când lucrurile mergeau prost în lume, cei trimiși să facă ordine erau întotdeauna bărbații de vârsta lui. Walter îi spusese senatorului:

— Domnul Talbott ar vrea ca războiul să înceapă nu mai târziu de ziua deschiderii sezonului de vânătoare la potârnichi.

— Desigur, spusese senatorul.

Dacă nu cumva Walter se înșelase, bărbatul de la telefon abia dacă mai putea respira, de parcă sprintase pentru a ajunge la telefon.

Talbott îi explicase că un război mondial avea să reducă surplusul de forță de muncă. Piețele de producție globale aveau să cunoască o creștere explozivă. În sfârșit

Walter își imaginase că ar putea face ceva bani la capătul acestui tunel foarte lung. Îi spusese senatorului:

— Domnul Talbott îi transmite soției dumneavoastră cele mai bune urări.

— Desigur, spusese senatorul.

— Treizeci de secunde, lătrase Talbott din scaunul lui.

Amețit de putere, Walter îl tachinase pe bărbatul de la telefon:

— Ce mai face doamna senator?

Senatorul ezitase.

— E bine, domnule.

Până atunci nimeni nu i se adresase lui Walter cu „domnule”, iar asta îl făcuse să se simtă surprinzător de bine. Înainte să se piardă cu firea, îi spusese numele complet al Shastei și îi ceruse senatorului să îi anuleze amenzile pentru parcare.

— Un minut, se răstise Talbott. Închide!

Ca o ultimă ironie batjocoritoare, Walter întrebase:

— Domnule senator, când începe sezonul de vânătoare la potârnichi?

Cu vocea subțiată de stres, senatorul întrebase:

— Anul acesta?

— Anul acesta, confirmase Walter.

— Începe la o zi după izbucnirea celui de-al Treilea Război Mondial, spusese senatorul, adăugând „domnule”.

Abia atunci, odată testul încheiat, cu Talbott aruncându-i priviri tăioase, abia atunci, savurându-și pe îndelete momentul de glorie, Walter închisese telefonul.

Dintre multele seri pe care Jamal le-a petrecut bând julepuri cu mentă și încercând să studieze creatura aceea, una se remarca în mod clar. În pielea ei neagră-indigo reușise să deslușească urmele frumuseții de odinioară, care își arsese părul, transformându-l într-un morman încâlcit de cârlionți, și care cobora zilnic de la mansardă cu un mers țanțoș, animat de mișcările de Bo Jangles[44] ale mâinilor și de rânjetele largi, de spectacol cu comedianți ce făceau pe negrii. Când și când creatura își ieșea din rol și depăna amintiri cu cei înfățișați în portrete. În acele momente, cu masca și accentul șterse de gin, creatura vorbea îndelung despre cimitirul care se

întindea de cealaltă parte a câmpului. Jamal cutreiera printre pietrele de mormânt mari și mici, iar creatura îi povestea viețile tuturor.

Studiind îndeaproape fiecare mormânt, Jamal a întrebat dacă exista unul pentru o femeie pe nume Belinda.

— Aia-i în partea unde e sclavii, a spus Barnabas. Creatura a mers spre o bucată împădurită de dincolo de zona cu mormintele familiei. Acolo, printre cruci ruginite și lespezi îngropate, Jamal a găsit o piatră de mormânt mică, a cărei marmură albă fusese erodată de ploaie. Pe ea se mai putea citi doar numele „Belinda".

În alte rânduri creatura tăcea și Jamal recita cu voce tare din cartea Talbott. Evanghelia noii lumi noi. În salon, lângă focul care trosnea în șemineu, el citea:

Ne place să luptăm, dar detestăm să câștigăm. Contestăm autoritatea, creăm conflicte și ne mobilizăm împotriva puterii nu pentru că vrem să dominăm, fiindcă noi știm că triumful înseamnă doar noi lupte. Ne place să luptăm fiindcă știm că, indiferent ce forță irezistibilă ne va înfrânge în cele din urmă, ne vom putea bucura și vom putea vedea în acel dușman pe Dumnezeu.

Observase cum, atunci când se îmbăta și se prostea, creatura părea să trăiască o bucurie autentică. Își înălța vocea răgușită și intona vechi cântece religioase de-ale negrilor. Jamal o studia cu un amestec de milă și fascinație. Acest clovn țanțoș. Se manifestase ca o fantomă. Spiritul acestui loc părăsit. Priveliștea i-a reamintit iarăși de ceva din spusele lui Talbott:

Pentru albi cea mai demnă de invidiat calitate a negrilor a fost abilitatea lor de a fi fericiți. Manifestau o hotărâre fermecătoare și o blândețe la care albii puteau numai să viseze. De-a lungul secolelor de persecuție negrii și-au dezvoltat un spirit și o bucurie interioară demne de invidiat. Pentru a le distruge acea bucurie, albii au creat industria nemulțumirii și au otrăvit fericirea negrilor, înlocuind-o cu furie și ură. Semănând nesiguranță, albii au distrus cea mai mare putere de care negrii au beneficiat vreodată. Învățându-i pe negri să se simtă jigniți, albii au reușit să arunce asupra lor blestemul unei suferințe mult mai mari decât orice nefericire a albilor.

În timp ce stătea tolănită într-un fotoliu de catifea roșie, creatura a clipit surprinsă. Și-a lins buzele umflate

și a întrebat:

— Don Jamal, cartea aia... chiar așa spune?

Jamal a dat din cap aprobator.

Creatura a dat din cap la rândul ei.

— Cam așa-i.

A căzut pe gânduri, studiindu-și cu ochii ei bătrâni reflexia din marginea șlefuită a cănii de argint din care bea julep.

— Dom' Jamal? a întrebat. 'Mneata credz' în Dumnezeu?

Jamal era un pic amețit. A răspuns:

— Iubesc ceea ce creează Dumnezeu, dar recunosc că nu-i atribui vreun merit aici.

A adăugat pe un ton conspirativ, aplecându-se spre creatură:

— Dacă m-aș fi rugat doar pe jumătate din cât am intrat pe internet ca să caut porno, aș fi mântuit. Asta-i sigur.

A zâmbit strengărește.

— Îmi doresc să-l fi iubit pe Dumnezeu măcar pe jumătate cât le-am iubit pe unele din frumoasele, atât de frumoasele lui creaturi.

Indiferent despre ce era vorba, creatura părea să înțeleagă. Doar atunci putea fi ceea ce era: o bătrână femeie albă care se făcuse neagră de teamă că o să fie dată afară din casa strămoșilor ei. Văzând că fața creaturii se înmoaie, Jamal a avut brusc o revelație. Cea mai mare teamă a lui era că gnomul ăsta încovoiat și trăsnit avea să dispară. Că o să se transforme iar într-o doamnă bătrână și speriată. Că femeia o să plece din casă și o să ia cu ea toată istoria acesteia. Îngrijorarea lui nu era legată doar de cartea pe care voia să o scrie. Jamal avea să rămână singur cu toată puterea lui, un rege într-un castel, dar fără măscăriciul său caraghios. Grotescul bufon săltăreț era singura persoană din noua lui viață în preajma căreia se simțea confortabil.

Nu se gândise niciodată că puterea o să-l facă să se simtă atât de singur.

Nimeni nu ar fi crezut vreodată cuvintele acestui bufon, astfel că îi putea mărturisi orice secret. Îl speria că avea atât de multă nevoie de smintitul ăsta drept confident. S-a întrebat cine de cine avea mai mare nevoie.

Pentru a împiedica asemenea gânduri, regele s-a întins după un urcior aburit așezat pe o măsuță. Fără să i-o ceară cineva, i-a umplut creaturii paharul.

Delicious și-a turnat încă un pahar cu vin. Era mai bine să arate beată decât speriată. Poliția nu ar fi arestat o femeie cherchelită, dar ar fi urmărit pe cineva care zâmbea pe ascuns și mergea pe stradă prea repede, rămânând în întuneric și uitându-se în cealaltă parte atunci când farurile mașinilor îi luminau în trecere fața. Și-a verificat machiajul în oglinda de la baie și și-a șters o pată de ruj de pe un dinte din față. S-a auzit o bătaie în ușă.

— O secundă, a spus.

Avea paharul de vin pe polița căzii, lângă sticla goală de vin. Parfumul, cât pe ce să uite de el. Un strop în spatele genunchilor, un strop în dosul fiecărei urechi. A dat pe gât paharul cu vin, apoi și-a vârât mâna sub fusta scurtă, scoțându-și chiloții din câteva unduiri și aruncându-i în coșul de rufe. O ultimă privire în oglindă i-a dat încredere. Ca și vinul.

Deschizând ușa băii, Delicious a spus:

— Sunt a ta.

Felix o aștepta în hol. Era băiatul Bellei, făcut cu soțul ei – nu că legile din Gaysia ar fi recunoscut o astfel de înrudire. Zilele astea fostul soț al lui Delicious, Gentry, se juca de-a familia cu Jarvis, tot astfel cum Delicious se căsătorise cu Belle într-o ceremonie publică grandioasă în nemaipomenita catedrală a lui Harvey Milk, unde se eliberaseră o sută de porumbei albi, iar la petrecere fusese adusă o orchestră cu douăzeci și patru de instrumente. Felix fusese cel ce ținuse inelele. Felix știa care era miza jocului.

O singură gafă și oricare dintre ei putea fi reținut pentru export. Urmau să fie plasați într-un centru și în cele din urmă mutați în Blacktopia sau Caucazia, așa că nici unul nu s-ar mai putea reuni vreodată cu iubitul sau iubita. Mai rău, acum trebuiau să își facă griji și în privința lui Felix. Nu era precum ceilalți băieți. La o vârsta la care ar fi trebuit să îngâne mixurile pieselor de epocă ale Gloriei Gaynor, el se holba parcă prea mult la grămezile de femei care treceau pe stradă. Nu părea câtuși de puțin interesat să iasă cu alți băieți, iar asta o

îngrijora pe mama lui. Ea insista că era vorba pur și simplu de o fază prin care trecea băiatul. Cu câteva săptămâni înainte de Vârsta Declarației, l-a implorat să nu își afișeze fățiș heterosexualitatea. În cel mai bun caz, un comportament atât de riscant avea să îl facă victima atacurilor scandalagiilor plini de sine. În cel mai rău, avea să fie expulzat. Asta însemna că nici unul dintre părinții lui nu avea să îl mai vadă vreodată.

Când a văzut-o pe Delicious, Felix a rânjit.

— Ești a naibii de sexy, a spus el, în timp ce ochii lui îi explorau picioarele fine, tălpile înfipte în tocuri, tivul fustei scurte și decolteul adânc.

A zâmbit aprobator la vederea noii coafuri și a petei de sclipici din decolteu.

— O întâlnire nocturnă?

A arătat cu capul spre sticla goală de vin pe care ea o ținea într-o mână – în cealaltă ținea paharul cu vin –, spre unghiile ei lungi, manichiurate.

Așa era. Adică o întâlnire nocturnă, dar nu cu mama lui, Belle.

Delicious a ignorat privirea lacomă a băiatului și a trecut pe lângă el.

— Tu nu trebuia să participi la un cerc de labă?

— Nu, a clătinat el din cap. Am avut azi o colectare mare de spermă la școală.

Delicious știa că nu glumește, dar nu ardea de poftă să afle amănunte. Și-a luat poșeta de pe masa din hol și a căutat în ea. Primise în după-amiaza aceea o scrisoare recomandată. Cu scrisoarea pusă la adăpost în poșetă, s-a îndreptat spre ușa de la intrarea apartamentului.

— Spune-i mamei tale să nu mă aștepte.

Felix nu era prost. Știa cum stau lucrurile, așa că a strigat:

— Să nu te prindă cineva!

Pe stradă Delicious mergea cu pași mari prin întuneric. S-a relaxat în aerul cald și și-a lăsat șoldurile să se legene, iar fusta i se ridica tot mai sus cu cât pășea mai larg. Privitoare cu aer masculin și-au exprimat admirația fluierând-o. Femei îmbrăcate în flanel și-au mârâit complimentele în urma ei. O mașină de poliție a venit în dreptul ei, potrivindu-și viteza după mersul lui Delicious, iar ea nu a îndrăznit să se uite în direcția aceea. În ciuda vinului, știa că frica i se citea în ochi.

Putea auzi pălăvrăgeala de la radioul mașinii. I s-a părut că trecuse o viață până când mașina de patrulă a aprins girofarul. Exact în clipa aceea Delicious a știut că au prins-o. Imaginația ei a țesut scenariul: poliția din Gaysia îi pusese sub supraveghere apartamentul, îi monitorizase mișcările, avea să fie expulzată.

Luminile roș-albastre au măturat-o în trecere. Sirena mașinii a început să urle. Cauciucurile au scrâșnit pe asfalt, iar mașina a accelerat pentru a răspunde la un alt apel.

Cu picioarele înmuiate de groază, Delicious s-a împleticit pe o intrare întunecată și nemarcată. Era o speluncă. Pe rafturi de metal lâncezeau, cu colțurile îndoite, reviste porno de dinainte de Ziua Ajustării înfățișând acte sexuale doar cu bărbați sau doar cu femei, toți frumoși și bine făcuți. Copertele etalau titluri precum *Colanții safici* și *Grecii poponauți.* Nimeni nu voia revistele astea de epocă pentru labă, dintr-o epocă disco trecută. Erau de umplutură. Doar o fațadă.

Un bărbat ca un schelet solemn stătea pe un taburet în spatele tejghelei. I-a plătit câțiva dolari Talbott pentru o mână de jetoane de metal. Mascată după rafturile cu reviste, ascunsă în dosul vitrinelor prăfuite care etalau vibratoare roz și video-casete VHS, exista o intrare acoperită cu perdea care dădea într-un coridor întunecos. Delicious a dat la o parte materialul rigid și a pășit dincolo. Se simțea un miros înțepător de sex, iar ea a rămas locului până când ochii i s-au obișnuit cu întunericul. Pe podeaua lipicioasă pașii ei răsunau ca și cum ar fi jupuit ceva. Aici, în dedesubtul strident al Gaysiei, oamenii se lăsau pradă poftelor lor ilegale.

Scăldându-se într-o lumină tulbure și întunecoasă, numerele patru, șapte și treisprezece părură să-i plutească pe dinaintea ochilor înainte să-și dea seama că erau stropite cu niște vopsea roz fluorescentă. Ele și alte numere similare erau plasate la intervale regulate, fiecare desemnând o ușă scorojită, cu lemnul crăpat. Mișcarea i-a atras atenția. Un bărbat blond cu dinți strălucitori a spus:

— Hei, doamna ciocolatie...

Bărbați și femei, negri ce căutau albe, albi ce căutau negrese, toți heterosexuali, toți ilegali, stăteau înșirați pe holul sordid, iar unii își expuneau părțile

intime, sperând să ademenească astfel un partener de sex.

Ea a ridicat o mână și i-a arătat rapid verigheta.

El i-a arătat-o pe a lui.

A continuat să meargă de-a lungul acelui spațiu înțesat de oameni care stăteau înșiruiți. Uși cu lemnul crăpat se deschideau spre cabine de dimensiunea unei debarale, unde filme pentru adulți de același sex scânteiau pe ecrane cu dungi. Delicious a ales ușa unde era scris cu vopsea fosforescentă numărul zece. Podeaua era acoperită cu prezervative folosite. Prezervativele sau alte chestii și mai rele i-au prins tocurile de podea și a fost nevoită să se smucească pentru a-și dezlipi pantofii. Într-un colț zăcea un scaun de plastic acoperit cu mizerie și ea s-a gândit să se așeze, dar apoi și-a amintit că nu purta nimic care să o protejeze pe sub fustă. A pășit înăuntru și a tras ușa după ea.

Pe ecranul video ce lumina puternic doi bărbați extrem de atrăgători, unul negru, celălalt alb, se împerecheau romantic lângă o piscină luxoasă situată în fața unui conac regal. În Gaysia amestecul raselor era permis. Amestecul genurilor nu.

S-a auzit o bătaie în ușă și o voce de bărbat a șoptit:

— Hei, doamna ciocolatie...

Iritată, Delicious a crăpat ușa, gata să îl înjure pe străinul amorezat.

Pe coridorul întunecat stătea o figură gârbovită. Nu străinul chipeș care o acostase mai devreme – bărbatul ăsta îi era cunoscut. L-a apucat de o încheietură slabă și palidă și l-a tras în cabină. Odată ce au ajuns amândoi înăuntru, a închis ușa și a blocat-o fixând scaunul murdar sub mâner. Fiecare suprafață pe care o atingea era fie lipicioasă, fie unsuroasă, așa că și-a șters mâinile de fustă. Chiar și atunci gura ei o căuta pe cea a bărbatului. Șoldurile i se frecau de ale lui. Mâinile lui o pipăiau peste tot, strecurându-i-se între picioare pentru a-i descoperi disponibilitatea umedă.

Genunchii i s-au îndoit din proprie inițiativă și ea s-a așezat pe vine. Mâinile femeii s-au luptat să îi smucească pantalonii în jos de pe șoldurile slabe, iar buzele ei i-au căutat deschizătura boxerilor. Gura ei incitantă nu s-a gândit deloc la repercusiuni înainte de a

comite una dintre cele mai atroce infracțiuni cunoscute în Gaysia.

Rezultatul ar fi trebuit să se vadă imediat, dar bărbăția lui nu a reușit să reacționeze. A început să i-o frece cu mâna, așa că a putut întreba:

— Gentry, iubitule?

Soțul ei a gemut încet:

— Nu pot.

Delicious și-a scuipat în palmă și a continuat să i-o frece.

— Care-i problema, iubitule?

Sus, deasupra ei, fața lui Gentry era umbrită și neclară.

— Am avut o colectare suplimentară de spermă azi la lucru.

Se referea la colectarea de spermă viabilă de la toți cetățenii de sex masculin din Gaysia. Era un gest voluntar, dar nu. Nu chiar. De la cetățenii de bună-credință se aștepta să doneze cantități uriașe de spermă în vederea producerii copiilor, dintre care marea majoritate urmau să fie exportați pentru a-i obține pe homosexualii ținuți în Caucazia și Blacktopia. Cerințele fizice ale acestor colectări de spermă aproape că eradicaseră sexul recreațional dintre bărbați. Iar bărbații care nu își realizau cota sau cei a căror sămânță nu îndeplinea standardele de calitate trebuiau să doneze bani pentru fondul de răscumpărare a noilor cetățeni. Supraviețuirea Gaysiei depindea de acest efort.

Delicious a înțeles situația deprimantă. Gentry al ei își făcuse datoria de trei ori într-o singură zi. Era stors de vlagă.

În timp ce bărbații din Gaysia erau obligați să doneze, femeile aveau și ele responsabilitățile lor pentru a asigura viitorul națiunii. De-a lungul istoriei bărbații fuseseră recrutați în serviciul militar. Își cedaseră statului trupurile și viețile lor. Dat fiind acest precedent, acum femeile erau recrutate. Dacă o femeie din Gaysia era selectată și considerată aptă, ea trebuia să accepte să fie inseminată. Sămânța donată urma să fie folosită pentru a crea o nouă viață, pe care femeia avea să o poarte în pântec. Toate femeile fertile erau eligibile și, cu excepția urgențelor medicale, nimic nu putea scuti pe cineva de serviciul maternal.

Copiii rezultați erau destinați în principal exportului, dar aveau să fie crescuți aici până la Vârsta Declarației. Exportați sau nu, fiecare avea să însemne un nou cetățean.

Din acest motiv își epilase Delicious picioarele. Motivația ei pentru a-și risca libertatea, pentru a se strecura până aici, în această baltă mocirloasă a degradării. Ghemuită acolo, i-o freca lui Gentry cu amândouă mâinile și cu gura, dar degeaba. Indiferent cât de mult își dorea să rămână însărcinată, să îi poarte copilul, în seara asta nu avea să se întâmple așa ceva. S-a întins resemnată spre locul unde își așezase poșeta pe podeaua infectă. A scos de acolo scrisoarea care îi sosise chiar azi. Gentry a ajutat-o să se ridice, iar ea i-a înmânat plicul. Guvernul știa că îl primise. I se ceruse să semneze pentru el.

În lumina slabă a ecranului video, soțul ei a despăturit hârtia și a mijit ochii pentru a o citi. Pe ecran, într-un film făcut cu siguranță înainte de Ziua Ajustării, cei doi bărbați au ejaculat fericiți unul pe fața zâmbitoare a celuilalt. Delicious a privit acea miruire și s-a gândit: „Ce risipă!”

Gentry s-a uitat la ea, cu fruntea încrețită de nedumerire.

— Ce înseamnă asta?

Delicious a încercat să o spună cu voioșie:

— Am fost recrutată.

El a ridicat capul.

— Ce-nseamnă asta, „recrutată”?

Dacă nu înțelegea, era din cauză că nu voia să înțeleagă.

Potrivit înștiințării, Delicious trebuia să se supună unei inseminări artificiale în următoarele douăzeci și patru de ore. După ce scăpase de poliție, după ce se aventurase în această hazna a depravării, până la urmă combinația de vin și frică a doborât-o. Dacă nu îl putea determina cumva pe soțul ei să facă dragoste cu ea, în curând o să poarte copilul unui străin. Plângând dezlănțuită, și-a lăsat lacrimile să îi ude palmele fine, iar Delicious și-a reînnoit efortul deznădăjduit de a întări mădularul flasc al iubitului ei.

Pentru toți ceilalți arătau ca două pliculețe de plastic cu ketchup de la orice local fast-food. Adevărata lor natură era indicată doar de temperatură. Dar și de faptul că, la o cercetare mai atentă, se putea observa că fiecare pliculeț fusese modificat. O margine fusese tăiată și lipită la loc, dar nu sigilată la cald, ca toate celelalte, ci lipită.

Surpriza și mai mare o stârnea faptul că erau reci ca gheața. Atât de reci, încât Shasta a fost nevoită să le strângă ușor în pumni, să le strângă și să le dea drumul, până când plasticul gros și marginile ascuțite au devenit maleabile.

Imensele săli de primire ale palatului lui Charlie forfoteau de curteni. Mătăsuri și taftale măturau podelele de lemn strălucitoare și bijuteriile arămii sclipeau în lumina ferestrelor înalte. Trubaduri tacticoși zdrăngăneau lăutele în încercarea de a destinde atmosfera generală. Medicul curții fusese convocat la palat și toți îl așteptau, conversând cu voci scăzute. În jurul Shastei se învârteau formidabilele neveste ale altor căpetenii, nevestele lor publice, împodobite cu prăzile luate din nenumărate muzee sau galerii. Nici una dintre ele nu avea vreo educație regală, în afară de faptul că jucaseră rolul de regină la vreo serbare școlară sau la balul de absolvire. Fuseseră oferite de micile lor comunități pentru că erau cele mai frumoase. Căpetenia Brach își alesese drept favorită o domnișoară săracă din ruinele Seattle-ului. Deși deținea o mulțime de neveste de câmp și de casă, Charlie era singurul care mai trebuia să își aleagă și o nevastă publică.

Un lacheu a trecut și i-a servit cu o tavă cu limbi de păun prăjite. Shasta a ales una. Cu viclenie, s-a prefăcut doar că își pune delicioasa limbă între buze. De fapt a lăsat-o abilă să-i cadă în decolteul generos. În schimb, a băgat în gură unul dintre cele două pliculețe de ketchup, îndesându-și-l pe ascuns în interiorul obrazului. Când un alt chelner a făcut o plecăciune adâncă pentru a-i oferi un sortiment de ouă scoțiene aliniate într-un vas încălzit din argint cu gravuri în relief, Shasta și-a repetat prestidigitația, scăpând ouăle în decolteu în timp ce ascundea cel de-al doilea pliculeț de ketchup înăuntrul celuilalt obraz.

Aroma de mâncare i s-a ridicat din corset, iar ea s-a chinuit să își înghită propria salivă. Gura trebuia să îi fie uscată în momentul testului. Saliva ei naturală ar fi trădat-o. Dacă laboratoarele de la 23 & Me lucrau cu precizie, scuipatul ei ar fi dovedit că din punct de vedere genetic este de origine subsahariană în proporție de cincizeci și patru la sută, ceea ce o făcea neeligibilă pentru Caucazia și cu atât mai puțin pentru poziția de nevastă a unei căpetenii.

Nu, ceea ce ținea ascuns în obraji era saliva împachetată a unei fete indiscutabil albe. Negociaseră la sânge până când ajunseseră la o înțelegere. Dacă Charm o ajuta pe Shasta să devină nevasta publică a lui Charlie, Shasta avea să își folosească înalta ei funcție pentru a o sprijini pe Charm într-o încercare încă nenumită.

Marele ceas a bătut ora stabilită pentru testare. Menestrelii au tăcut, iar membrii clasei regale au îngenuncheat. Un majordom a pocnit din călcâie și a anunțat:

— Întâiul medic al regatului se apropie!

Medicul făcea parte din cercul apropiaților lui Charlie. Se numea Terrence și era un fost invalid care fusese ridicat de pe patul de moarte de cuvintele răscolitoare ale lui Talbott. A mărșăluit din capătul îndepărtat al galeriei, cu tunica lui verde-smărăldie, brodată cu fire de aur, strălucind ca o flacără. Acoperitoarea prohabului îi era presărată cu perle de mărimea arahidelor. După moliciunea lor untoasă, cizmele lui lungi până la coapse puteau fi făcute doar din cea mai fină imitație de piele.

Orice infirmitate va fi avut medicul, nu se mai vedea nici urmă din ea. O cascadă splendidă de cârlionți blonzi i se revărsa peste umeri. Înainte să ajungă la Shasta, s-a oprit în mijlocul mulțimii, și-a plecat capul și a intonat o rugăciune scurtă:

— O, Odin, tată al lui Thor și al lui Baldur.

Și-a ridicat vocea spre tavanul cu chesoane și fresce elaborate.

— Odin, purtător al suliței Gungnir și soț al Friggăi...

Ascultându-l, Shasta încerca să nu se gândească la savuroasa limbă de păun care se afla încă între sânii ei superbi, ca nu cumva să saliveze. Își ținea maxilarul

destins, ca să evite perforarea pliculețelor de ketchup și umplerea prematură a gurii cu scuipatul neprețuit de fată albă.

— O, Odin, a continuat medicul, ne rugăm ca această femeie să se dovedească suficient de pură pentru a ne fi regină.

În încheiere și-a cufundat degetele mâinii de cunoscător în geanta scoțiană. Din adâncimile acesteia a scos ceva ce strălucea ca un nimb în întunecimea încăperii. Se zvonea că deținea puteri de vindecare nemaipomenite. Și că, după ce citise cuvintele cărții Talbott, se smulsese de pe patul de moarte și își închinase vigoarea proaspăt descoperită slujirii Caucaziei.

Obiectul strălucitor pe care l-a scos la iveală era un vas Petri steril și s-a apropiat cu el de Shasta.

Ea și-a țuguiat buzele în tăcere, golindu-și gura de salivă. Oul scoțian pe care îl lăsase să-i cadă în corset a alunecat și mai jos și i-a simțit căldura pe abdomenul încordat. Nu trebuia să muște din pliculețe până când începea ritualul.

Terrence nu avea nici un fel de pregătire medicală oficială, dar era cunoscut peste tot pentru vălul său palatin atât de fin, încât putea să detecteze întreaga descendență rasială a unei persoane dintr-o singură sorbitură din mostra oferită de ea. A îngenuncheat dinaintea Shastei, ținând vasul Petri ca pe o ofrandă.

Acum, acum era momentul ei. Și-a aplecat fața peste recipientul gol. Folosindu-se de măsele, a făcut o gaură într-un pliculeț. Gustul străin, de bale reci ale unei fete străine, i-a inundat limba. A spart al doilea pliculeț, iar senzația s-a dublat. Gura îi era scăldată de gustul străin al lichidelor corporale primite de la Charm. Fluidele i-au țâșnit Shastei printre molari, mai reci decât se aștepta ea să fie. Umezeala alunecoasă a lui Charm i-a învăluit atât de tare limba, încât atunci când și-a aplecat fața pentru a lăsa o mostră minusculă în vasul de sticlă, dintre buze i-a căzut un șuvoi de salivă.

Aversa a inundat marginile vasului Petri. Terrence, medicul, a ridicat surprins privirea. Brațele lui întinse au tremurat de la greutatea suplimentară.

Shasta s-a înroșit furioasă. Și-a șters gura din care picura în continuare salivă cu mâneca vălurită a robei de

mătase, într-un gest care spera să pară elegant. Și cum a mai rezistat impulsului de a-și răsuci capul într-o parte și de a scuipa iar și iar, până când gustul glandelor salivare ale lui Charm ar fi încetat să-i tortureze papilele gustative.

Cu ochii căscați larg de uimire o privea nobila adunare.

Medicul a evaluat vasul plin până la refuz. Pe un ton calm, reverențios, Terrence a început:

— Doamna mea, culoarea expectorației Domniei Voastre arată foarte promițător.

Indiferent a cui o fi fost saliva aceea, acum strălucea în mâinile lui. Un reflex argintiu îi accentua frumusețea. Spuma ei era atât de pură, că părea albăstrie. Shasta s-a rugat în gând ca saliva să nu fie a ei.

Cele două pachete rupte erau încă înăuntrul obrajilor ei. Cu discreție, ca nu cumva să fie observată, și-a înfipt adânc între sâni degetele unei mâini și a pescuit limba de păun și oul scoțian depozitate acolo. A înfulecat repede ambele delicatese rare, ca să-și curețe gura de gustul lui Charm.

Medicul regal a ridicat mostra în dreptul nasului. A mirosit lichidul cleios. Și-a pus marginea vasului pe buze, l-a înclinat și a început să soarbă. A plimbat mostra prin gură de la un obraz la altul. S-a lins pe buze.

Dawson nu reconstruise niciodată o femeie. Nu până acum. Ca orice bărbat, văzuse femei distruse. Tăvălite atât de rău și cu un cadru atât de răsucit, că respectiva femeie nu avea să mai poată fi îndreptată niciodată. Bună doar pentru depozitul de vechituri. Văzuse o femeie rafinată ajungând atât de neglijată, încât în cele din urmă corpul ei ruginise. Și văzuse femei mai bătrâne recondiționate, date cu straturi de chit, ca să li se netezească rotunjimile, împodobite cu sisteme de evacuare și revopsite în culori care abia dacă erau legale pe stradă.

A inspectat-o pe tipa pe care o găsise pe drum. Era atât de epuizată, că adormise în cabina camionetei, sprijinită de portieră. Doar puțin mai mare decât o legătură de rufe murdare. Cu toată educația ei, își imaginase că istoria se mișcă într-o singură direcție.

Cartea Talbott i-a dovedit contrariul. Cu prețul pus pe capul ei, era un cadavru de doctor în științe ambulant.

Șoseaua cu două benzi trecea pe lângă câmpurile care se întindeau până la linia orizontului. Atâtea rânduri de vinete câte valuri în ocean. Îngrijite de un pluton de femei încovoiate, cu baticuri înnodate care să le acopere părul. Refugiate din orașe. Orașele nu mai erau viabile. Cu toată reciclarea și energia eoliană, orașele nu au fost niciodată viabile. Se năruiseră, devenind gropi ale canibalismului, în timp ce norocoșii supraviețuitori se răspândiseră în zona rurală. Imploraseră să fie primiți ca sclavi pe moșiile căpeteniilor. Nici o contrarevoluție nu se organiza pe dealuri, cu biscuiți nesărați și planuri de recucerire a puterii cu un poem genial, cu adevărat genial de nimicitor.

Mardeiașii și gangsterii puseseră mâna pe arme, așa că acum domneau peste propria lor națiune de șerbi și sclavi. Tovarășii și țărănoii dețineau armele, așa că acum stăpâneau peste slugile din Caucazia. Pungașii progresiști bine intenționați și bine înarmați, cu viziunea lor corectă asupra istoriei, avuseseră propriii avocați pentru drepturi civile și Tribunalul Curții Federale[45], își trăiseră întreaga lor viață pe hârtie. Dacă au supraviețuit, au făcut-o doar în postura de sclavi recunoscători.

Tipa cu doctorat a tresărit în somn. Dawson a încercat să-și amintească numele ei de pe listă. Recompensa pusă pe capul ei era de șaisprezece mii de voturi, care puteau fi vândute pe bani buni. Nu și-a amintit numele său. Era ceva parcă inventat.

Femeia a clipit repede.

El nu a întrerupt contactul vizual până când nu și-a mutat ea privirea într-o parte. Dawson nu simțea nevoia s-o facă. Drumurile erau pustii. O putea hrăni. Să-i dea niște lapte, un pahar mare de lapte bătut. Verigheta îndesată adânc în buzunarul pantalonilor îi spunea că nu avea să fie atât de ușor.

Ea s-a lăsat repede în jos. De parcă s-ar fi ascuns. Și a întrebat:

— Unde mă duci?

— În Canada, a mințit Dawson.

La orizont plana un semn mare și alb. Se învârtea încet, fixat pe un stâlp. Acolo scria cu litere mari, negre, pe un fundal alb: „DOAR PENTRU ALBI”.

Dawson a întrebat:

— Ce-ai zice de un mic dejun?

Ea și-a șters lacrimile de la ochi.

— Trebuie să mă simt în siguranță undeva.

Dawson știa că nu avea să se mai simtă niciodată în siguranță.

Practic, calamitatea o luase pe nepregătite, s-a gândit el. Ajunsese la putere repetând părerile unor oameni care repetaseră părerile altor oameni care repetaseră părerile altor oameni. Dacă ăsta nu era un neam exact la fel de corupt precum neamurile din Ziua Ajustării, atunci Dawson chiar că nu știa nimic. Istoria o salvase pe femeia asta. Ca și în cazul lui Scarlett O'Hara, i se oferise șansa să fie pusă la încercare și să dezvolte o putere autentică, numai a ei.

Plânsul îi curățase întru câtva fața. Fără mizeria aia, nu era tocmai urâtă. Se uita la peisajul arat cu expresia buimacă a unui somnambul care se trezise dintr-un vis lung despre egalitate universală și drepturi umane garantate.

Dawson și-a amintit. O chema Ramantha.

A parcat pe porțiunea de teren cu pietriș de lângă restaurant. Au ieșit amândoi și s-au așezat la o masă cu tăblie roșie. La ferestre atârnau perdele cadrilate cu volane. Se asortau cu șorțul ondulat al chelneriței, care a întrebat:

— Cu ce vă pot servi?

Respirația ei avea un miros dulce, de gumă de mestecat cu fructe.

Dawson a întrebat:

— Ce-i bun?

Dintr-un tonomat se auzea muzică country la volum mic.

Chelnerița se juca cu pixul între degete.

— *Burrito*-ul cu fasole albă Bull Connor e bunicel.

A aruncat o privire în spatele ei, la fereastra care dădea spre bucătărie.

— Iar macaroanele cu brânză *cheddar* albă Eva Braun sunt chiar bune.

Ramantha își ținea meniul prea ridicat. Se vedea clar că se ascundea în spatele lui. A spus înăbușit:

— Eu vreau un burger Klan.

Chelnerița a fixat-o cu privirea. A făcut un balon de gumă și a întrebat:

— Marele Dragon sau Marele Vrăjitor?

Dawson i-a tradus:

— Adică mare sau mic.

Chelnerița a întrebat:

— Dragă, poți să-mi arăți un act de identitate?

— Ce?

Ramantha a privit-o de după meniu.

— Am treizeci și cinci de ani.

Dawson a spus:

— Garantez eu pentru ea.

Dar ceea ce voia chelnerița nu era dovada vârstei, ci a etniei. În calitate de căpetenie a primului neam, Dawson știa că nimeni nu avea să-i pună cuvântul la îndoială. A comandat o ceașcă de cafea.

Profesoara a comandat un sandvici neonazist din piept de pui fără piele, un sandvici cu salată de ouă Woodrow Wilson și o înghețată cu vanilie Lothrop Stoddard cu sos din bezea și frișcă.

El și-a sorbit cafeaua și a privit-o cum scormonește în muntele de mâncare.

Dacă putea cumva, el se obișnuise cu putoarea ei. După felul cum îi arătau brațele ațoase, nu se putea apăra prea bine. O putea viola doar cu efortul necesar pentru a o trânti la pământ.

Își simțea verigheta grea în buzunar.

I-a făcut semn chelneriței și a cerut nota, spunându-și în tot acest timp că, de îndată ce o să apună soarele, el nu avea s-o violeze pe femeie asta pe jumătate moartă. Nici gând. Cu siguranță nu, în nici un caz nu avea să o violeze, nici nu avea să o strângă de gâtul ăla slab și nici să îi taie urechea pentru a o vinde ca să îi cumpere soției acea mașină de cusut cu pedală la care visa de mai bine de un an.

A lor a fost nunta cea mai fastuoasă pe care o văzuse vreodată tânăra națiune a Caucaziei. După promenada nobilă a familiilor regale, cu fiecare căpetenie împodobită cu bijuterii și blănuri artificiale, în fruntea unui contingent de neveste însărcinate... după banchetul extravagant al neamurilor... după ce curtenii toastaseră toți cu potire de urină sănătoasă... după ce

fiecare nevastă publică a regatului îi prezentase cele mai calde urări reginei Shasta în timp ce ea și Charlie stăteau și le făceau cu mâna miilor de servitori de pe parapete... exact atunci o formațiune compactă de avioane uriașe a trecut pe deasupra lor.

Urmărindu-le cu privirea, Charlie a spus:

— Uite. Ultimii evrei se îndreaptă spre Israel. Un semn de bun augur. Să sărbătorim!

Turul nupțial al moșiei l-au făcut cu o trăsură deschisă, făurită din argint dur – o chestie incredibil de grea – și trasă de o turmă uriașă de mielușei albi care se vedea că se chinuiau din greu.

Berbeci întregi se învârteau încet pe frigărui deasupra focurilor de tabără dezlănțuite. În aer pluteau mireasma de cărnuri și duhoarea prafului de pușcă, cea din urmă datorată artificiilor festive. Carne era din abundență, iar corsetele au fost complet sfâșiate la auzul flautiștilor vioi.

În primul moment de intimitate al tinerilor căsătoriți, Charlie și-a luat cu îndrăzneală noua soție în brațe. A informat-o cu nobilă modestie pe Shasta că penisul lui caucazian era unul simplu și dârz, plătitor de taxe, și nu avea dimensiunile sau rezistența atribuite negrilor ori homosexualilor. Poate că nu o să îi aducă împlinirea oferită de alții, dar o să se străduiască să sădească o mulțime de semințe în ea. Charlie avea să o însămânțeze și să o tot însămânțeze fără încetare, căci ea avea să-i fie pereche. Avea să o însămânțeze oricând dorea el, ziua sau noaptea, fie că o durea sau nu capul. Și avea să o însămânțeze în orice poziție îi trecea lui prin minte, avea să o însămânțeze în diverse costumații și obligând-o să se dea drept învățătoarea lui din clasa a doua, doamna Halliday, sau poate o stewardesă sexy, ori avea să o însămânțeze în timp ce ea era legată fedeleș, pentru că edictul după care se guverna Caucazia era „Progresul poate să aștepte” și, în conformitate cu învățăturile lui Talbott, milioane de bărbați muriseră pentru a crea și proteja fostele state unite, acei bărbați își dăduseră viețile și pieriseră într-o agonie de nedescris, așa că acum femeile trebuiau să se dedice conservării națiunii și, în loc ca minele de teren să le arunce în aer, făcându-le zob, sau ca iperita să le nimicească plămânii, această generație de femei avea să fie venerată de o nouă

națiune de progenituri și generații viitoare pentru că a perpetuat rasa albă.

Shasta, a preaslăvit-o Charlie, ținea destinul Caucaziei între picioarele ei.

Încă împodobită și îmbrăcată în veșmintele de nuntă, Shasta s-a scuzat cu sfială, cerând voie să facă treaba mică. Charlie a sărutat-o pe obraz și i-a spus să nu întârzie. Nu tăiaseră încă impozantul tort de nuntă. Nici nu dansaseră tradiționalele madrigaluri.

Pe ascuns și-a pus Shasta în aplicare următoarea etapă a planului.

Trucul cu scuipatul lui Charm funcționase. Fiind noua lor regină, paznicii palatului nu îi puteau interzice Shastei accesul în nici o zonă. În fugă s-a dus ea în biroul lui Charlie. Acolo a pornit vechiul lui computer. Charlie nu era grozav de inteligent, iar ea a trecut cu ușurință de imaturele lui coduri de securitate. Parola lui era un pic criptică: „mama&tataRIP”. Dispozitivul a bâzâit și a licărit. Ecranul a început să deruleze numele celor vii și ale celor vizați ca ținte. Ale celor strămutați în alte patrii. Ale celor rămași în Caucazia și ale celor legați de-acum de glie. Printre aceste nume nu a găsit numele iubitului ei adevărat.

Căci Shasta iubea cu adevărat un singur bărbat și, contrar aparențelor, acesta nu era Charlie.

Și, în timp ce artificiile au început să bubuie pe cerul crepuscular, ea a activat motorul de căutare și a scris numele „Walter Baines”.

În lumea pe care încă o știi... în Vremurile Dinainte... Walter îi șoptea lui Talbott în timp ce bătrânul dormea. Îi arăta poze cu Shasta de pe telefon. Îi șoptea despre înțelepciunea și talentele ei. Despre frumusețea și tăria și grația ei. Și, în timp ce bătrânul ațipea și moțăia și sforăia, Walter scotea dopul roz de urechi, pentru ca Talbott să nu aibă de ales și să inspire puțin din parfumul său înțepător.

Jamal nu putea să nu se dea mare. Stătea zile și nopți întregi împreună cu creatura în gloria de altădată a salonului. Creatura se făIea cu bărbații din portretele străvechi, se mândrea cu faptele lor de vitejie și cu realizările lor științifice. Ca să nu mai spunem de

insistența constantă cu care declara trecutul ca fiind o epocă de aur, iar prezentul, o mlaștină a ratării.

Pentru a remedia situația, Jamal a chemat menajera și i-a cerut să îl îmbrace pe Barnabas pentru o excursie de o zi. Nimic complicat. O simplă plimbare până la un oraș din apropiere, pentru a inspecta schimbările petrecute de la întemeierea Blacktopiei.

Arabella a făcut o grimasă.

— Sper că vă dați seama că făptura asta n-a mai călcat în afara fermei de ani de zile, a spus ea.

Jamal a liniștit-o:

— Cu atât mai mult.

Barnabas nu a părut nici el prea încântat de idee. Abia ce punea piciorul dincolo de prag, că imediat și voia să se întoarcă pentru a-și schimba cămașa sau pantofii.

Primul motiv de mândrie al lui Jamal a fost levitatorul. Aceleași principii electro-spirituale care făceau marile piramide să zboare, aceeași tehnologie concepută de negri le permitea vehiculelor de transport personal de forma unor mici platforme plutitoare să zboare cu viteze incredibile. De-a lungul istoriei albii susținuseră că de fapt covoarele magice erau o ficțiune, asta doar pentru că nici un alb nu reușise să repete această reușită. Albii încercaseră cu îndârjire să îi umilească pe negri susținând că nu aceștia din urmă ar fi inventat roata.

Creatura Barnabas s-a cățărat cu timiditate la bordul platformei plutitoare în timp ce Jamal îi oferea explicații. Negrii din Africa nu aveau nevoie de roți, pentru că ei zburau. Nu aveau nevoie nici de o limbă scrisă, pentru că își împărtășeau înțelepciunea folosind tehnica aglutinării cognitive. Toată această înțelepciune fusese pusă sub cheie în secret atunci când europenii începuseră să le invadeze continentul.

Barnabas s-a apucat strâns de marginea din față a platformei, albindu-se – metaforic – de frică. Curentul de aer i-a dat peste cap grămada de păr cârlionțat. Vehiculul a început să se înalțe deasupra copacilor, deasupra caselor, deasupra hambarelor.

— Dom’ne, dom’ Jamal, a țipat creatura, Dumnezău nu ne-a făcutără să zburăm!

Cât timp au plutit pe deasupra ținutului, Jamal i-a ținut o prelegere despre starea lucrurilor de după Ziua Ajustării. Homosexualii, care duseseră niște vieți de pierde-vară, trăind doar după capul lor, erau acum înhămați la campania națională de reproducere din Caysia. Colectările draconice de spermă îi lăsau pe majoritatea bărbaților cu foarte puțini bani sau foarte puțină vlagă. Iar femeile își pierduseră controlul asupra drepturilor de reproducere. Femeilor sănătoase li se cerea să se înroleze și apoi erau recrutate ca să poarte nu arme, ci copii! Menținându-și populația prin exporturi, nu le mai rămânea suficient timp pentru distracțiile lor sadomasochiste sau pentru petrecerile nesfârșite pe bază de metamfetamine. Jamal a strigat pentru a acoperi șuierul vântului:

— Eliberarea i-a înrobit!

Cetățenii Caucaziei nu stăteau nici ei mai bine. De unde înainte excelaseră în domeniul științei, acum o interziseseră. Se concentrau pe agricultura jeffersoniană și pe reinstaurarea unei culturi albe de tip european. Marile metropole ale Caucaziei decăzuseră rapid, devenind niște zone periculoase și ucigătoare, unde absolvenții de arte liberale strămutați se vânau ca să se mănânce unii pe alții. Cei norocoși scăpaseră și acceptaseră să devină șerbi ai căpeteniilor, ajungând să muncească pe uriașele lor moșii producătoare de alimente.

Sub levitator se vedeau pământurile fără case sau garduri ale Blacktopiei. Toate șoselele, toți stâlpii de electricitate și celelalte semne ale civilizației umane fuseseră distruse. În locul lor hoinăreau animale sălbatice. Turme elegante de zebre. Mulțimi cornute de antilope gnu. Jamal a încercat să descifreze expresia de pe fața lui Barnabas. Plantația Peabody rămăsese singură, ultima supraviețuitoare a reședințelor dinastice care populaseră regiunea până de curând. Creatura nu putea decât să privească, cu gura căscată de uimire.

În depărtare luminile de culorile curcubeului, turlele și cupolele unui oraș se vedeau ca un miraj. Spre deosebire de Caucazia, populația Blacktopiei se reunise în orașe, transformându-le în locuri ale splendorii, în timp ce imensa întindere a naturii rămase era lăsată să redevină o rezervație naturală aproape nemărginită.

Fusese introdusă aici și fauna Mamei Africa, care prosperase. Levitatorul îi ducea pe deasupra capetelor hipopotamilor care se scăldau și a leilor care se curățau. S-au lăsat mai jos, pentru a vedea mai bine haitele fioroase de hiene. Un paradis, asta era aici, iar Jamal a simțit că mândria îi era îndreptățită.

Fiecare minune pe care omul alb o negase, considerând-o o născocire, exista aici în realitate. Orașul de care s-au apropiat rivaliza cu toate legendele despre Atlantida. Negrii readuseseră la viață toate tehnologiile piro-spirituale și electro-expresive pe care le ținuseră ascunse atâta timp. Ele, legile sacre ale parametrilor sufletești, nu fuseseră niciodată confiscate pentru a îmbogăți imperiul brutal al omului alb.

În calitatea lui de căpetenie a primului neam, Jamal ar fi fost primit cu căldură în orice casă.

Levitatorul a virat și a făcut un looping printre spectaculoșii zgârie-nori multicolori. Plante agățătoare înflorite se revărsau în cascade de la ferestre și balcoane ca niște steaguri strălucitoare. Creatura Barnabas a întins gâtul, parcă pentru a căuta vreun vestigiu al coruptei civilizații precedente, construită de albi. Trecuseră doar câteva luni de la Ziua Ajustării.

— Dom' Jamal, a început ea bâlbâindu-se, cum se poate?

— Muse-O-Metrix, i-a răspuns Jamal.

I-a explicat că înzestrările armonice ale rasei lui puteau fi aplicate la un nivel mult mai profund decât își imaginaseră vreodată albii. Când o populație suficient de mare de negri se armoniza la unison, puterea cântecului lor combinat putea reorganiza materia fizică. Fiecare clădire masivă constituia muzica încremenită a unui singur cântec superb. Și, într-adevăr, fiecare vârf se înălța ca un crescendo.

Jamal a dirijat levitatorul spre un edificiu proeminent. Cu acoperiș în formă de cupolă și cu contraforți, clădirea eclipsa structurile mai puțin impozante care o înconjurau. La intrare un robot în livrea i-a ajutat pe el și pe Barnabas să debarce. Au intrat pe niște uși orbitor de cristaline și au traversat un hol somptuos, plin cu plante tropicale înflorite, papagali și cacadu zburând în voie.

Barnabas a șoptit intimidat:

— Sfinte Dumnezău, cin' trăiești' aici?

Șoaptele au reverberat din tavanul boltit și din comorile antice neprețuite ale încăperii.

Jamal nu i-a spus creaturii să tacă. I s-a făcut milă de ciudățenia cocoșată, care se micșora tot mai mult de frică. Creatura Barnabas depășise vârsta la care să-și dea seama că se căca pe ea.

Dincolo de hol exista o singură pereche de uși sculptate din belșug și făcute din ceva extrem de cald și de strălucitor, ce părea să fie aur masiv. Jamal a atins un buton discret și s-a auzit un dangăt de clopote. Ușile s-au deschis spre interior, dezvăluind un robot îmbrăcat în smoching. Cu o voce caldă și educată, robotul a salutat:

— Salutare, Jamal. Mama ta știe că vii?

Robotul i-a poftit într-o încăpere luminoasă. Liniștea înăbușită de acolo era ca liniștea dintr-o seră. În zidurile acoperite cu gresie cu modele complicate erau plantate orhidee și florile lor tremurătoare umpleau aerul cu o mireasmă dulceagă. Urmând gesturile robotului, Jamal și Barnabas s-au așezat pe divanuri scumpe de răchită. Au acceptat băuturile intens colorate, servite în pahare înalte, pe care le-a adus un robot cu un șorț dantelat și cu bonetă.

Abia ce se așezaseră, când o altă ușă s-a deschis și un val de culori și de parfum a invadat locul. Vârtejul unei rochii de dantelă irizată a scos la iveală două gambe perfect sculptate care pășeau spre ei. Păr împletit, străbătut de scânteieri de perle tahitiene și mărgele din platină.

— Dragul meu, a rostit vocea melodioasă a unei zeițe.

Cu mișcări unduioase și regale, a traversat încăperea și l-a sărutat ușor pe Jamal pe ambii obraji. Privirea i-a căzut pe creatură, iar trăsăturile ei rafinate s-au strâmbat. La vederea piticului vopsit, fața ei netedă s-a încrețit de confuzie și frică.

Jamal și creatura Barnabas s-au ridicat să o salute.

Nici o clipă nu s-a scurs înainte ca ea să își recapete calmul maiestuos.

— Bună, a spus, întinzând o mână languroasă, cu degetele împovărate de inele cu diamante și încheietura plină cu brățări de smarald. Sunt mama lui Jamal.

Expresia ei nu trăda nimic din teama de mai înainte.

Jamal își admirase dintotdeauna mama. Săracă sau bogată, avusese mereu stil. Iar atunci când a acceptat gheara uscată și decolorată a creaturii, respectul lui pentru ea a depășit orice limită. Ea i-a aruncat o privire neliniștită, mascată în spatele unui zâmbet senin, pe care el a remarcat-o doar pentru că a menținut contactul vizual un pic prea mult. Înclinarea ei tăcută din cap a adus un robot care purta o tavă de argint cu aperitive.

— Sper că vă plac limbile de privighetoare.

— Sunt foarte mici, a adăugat robotul cu o voce stridentă, lipsită de orice emoție.

Jamal a privit cu o bucurie potolită cum creatura a ales dintre delicatese.

— Io-s Barnabas, a spus și a aruncat o bucățică în gura ei rânjitoare.

Mama lui și-a păstrat calmul în timp ce creatura i-a desfătat cu povești despre viața de la fermă.

— Don'șoara Jo era monstru să lucri la ea, a spus aceasta cu gura plină de limbi parțial mestecate.

A continuat să descrie muncile casnice și cum domnișoara Josephine dispăruse imediat după Ziua Ajustării.

— Dom' Talbott ăla, ăla-i d-adevăratulea erou!

— Pe fiul meu îl obsedează de mult gândul să trăiască exact în casa aia, a menționat în treacăt mama lui Jamal.

Creatura Barnabas i-a aruncat o privire nedumerită.

Jamal s-a uitat pieziș la mama lui, avertizând-o prin ridicarea unei sprâncene.

— Da, a adăugat el. Istoria familiei noastre se leagă de zona aia.

La câteva clipe după ce-a auzit asta, creatura a făcut ochii mari.

— Familea voastră o fo' de sclavi?

Mama lui Jamal i-a făcut semn unui robot să le umple paharele.

— Ceva de genul ăsta..., a spus ea oftând.

Au petrecut o după-amiază agreabilă. Mama lui Jamal i-a călăuzit în bucătăria ei, unde generatorul de carne le-a furnizat un prânz delicios. Le-a explicat mândră cum tehnologia se baza pe celule HeLa, celule

nemuritoare, care continuau să se reproducă la infinit. Celulele fuseseră inventate de o negresă și fuseseră folosite pentru a modifica ADN-ul animalelor, creând cantități mari de carne de vită, pui și porc care se donau singure în mod spontan. Generatorul de carne propriu-zis era un cilindru uriaș de cărnuri, care se învârtea încet sub lămpi radiante cu infraroșu. La exterior avea mereu un strat savuros și bine făcut, gata să fie tăiat și mâncat. Miezul conținea celule care se replicau în permanență, alimentate de un flux constant de aminoacizi pompați prin axul din miezul cilindrului. Lui Jamal nu i s-a părut cu nimic diferită de carnea la tambur în stil vechi, care se prăjea pe un rotisor vertical, doar că aici amestecul conic de carne fără oase era o chestie vie, crudă și plină de viață în miezul ei, în vreme ce la exterior murea și se prăjea în permanență. Mirosul era amețitor.

Au privit carnea ce se rotea lent. Grăsimea limpede care ieșea din ea curgea în râulețe pe versanții apetisanți.

— Marea binecuvântare e că nu mai trebuie să măcelărim animale, a spus mama lui Jamal.

Celulele nemuritoare genetic din miez erau ca „drojdia” unui aluat care se perpetua de la sine în condițiile potrivite. Fiecare gospodărie deținea un astfel de generator, astfel că animalele din Blacktopia își petreceau timpul în deplină siguranță și libertate. Până și carnivorele erau hrănite din generatoare de carne similare. Hrăniți din plin cu această carne nemuritoare, leii chiar se așezau alături de miei. Tehnologia negrilor crease Paradisul Terestru.

La început lui Barnabas i-a fost silă, dar o singură îmbucătură savuroasă l-a convins cu totul.

Mama lui Jamal s-a înclinat până aproape de creatură ca pentru a-i face o mărturisire intimă.

— Sper cu adevărat să-l convingi pe fiul meu să demoleze ferma aia veche și să își ocupe locul de seamă meritat aici, în oraș.

S-a uitat fix la Jamal. Vorbea pe un ton înțepător.

— Obsesia lui pentru ferma aia străveche e complet nesănătoasă.

Jamal și mama lui dezbătuseră problema de multe ori. În loc să se implice în discuție, Jamal a remarcat cât era ora și a insistat să îl ducă pe Barnabas acasă.

Creatura a tăcut pe tot drumul de întoarcere. Văzând atâtea minuni, Barnabas fusese în mod clar zdruncinat. Privea în jur cu ochi mari, confuzi.

Jamal a simțit pentru el o compasiune uriașă, o afecțiune aproape familială.

O lacrimă grea, neagră, i-a curs pe obraz, desenându-i o dungă mai deschisă la culoare. A spus poticnit:

— Bănui că vreț' să eradacați locu' de familie alu' don'șoara Jo.

Jamal s-a uitat fix la creatură, cu o expresie plină de compasiune.

— Îți promit că atâta timp cât trăiești, casa aia va fi casa ta, a jurat el.

Creatura Barnabas a privit în depărtare. Acolo începeau să se ivească hambarele și conacul atât de familiare. Pe fundal, soarele apunea cu repeziciune.

Bing ținea bongul la gură, privind în jos la lungimea acestuia de parcă era o pușcă. A apropiat o brichetă de bolul plin și a aprins-o ca și cum ar fi apăsat un trăgaci. A inspirat atât de puternic, că privirea i s-a încrucișat. Cu plămânii plini, a strigat „Bang! Bang! Bang!", expirând fumul de iarbă ca pe rafalele fumegânde de la niște focuri de armă.

A smucit bongul într-o parte și-n alta ca și cum ar fi tras spre alte ținte, împroșcând cu rachiul mentolat dinăuntru. A ochit o ultimă țintă prin bong și a suflat un „Bang!" înăbușit.

Felix și-a dus ambele mâini la inimă și a căzut pe spate peste un container de gunoi.

— M-ai nimerit, a croncănit el. Sunt mort.

Bing i-a dat bricheta lui Felix. A coborât bongul și s-a concentrat să umple iarăși bolul.

— Viața definește moartea, a oftat el. Niciodată nu te simți mai viu ca atunci când omori pe altcineva.

A povestit cum se simțise ca membru al găștii din galerie care trăsese în legiuitorii statului. Subiectul favorit al lui Bing. Stăteau doar ei doi pe aleea din spatele apartamentului lui Felix.

Delicious ieșise. Mama lui Felix era acasă, motiv pentru care el se ascundea pe-afară și trăgea din bong. Era un chin să rămână singur cu mama lui în perioada

asta. Îl făcea mereu să se simtă vinovat, ca să nu își declare orientarea sexuală, să aștepte cel puțin un an, să rămână acasă și să îi țină companie. Dar când Felix se gândea cum ar fi încă un an în Gaysia, încă un an în care nu putea atinge pe nimeni, în timp ce vedea cum toți își găseau dragostea și toate păsăricile îi erau interzise, așteptarea îl înnebunea.

Bing i-a întins bongul spunând:

— Nu pot să cred că nu ești homo.

Era în regulă ca Bing să știe. Bing era un erou național, o căpetenie din primul neam. Se aflase în galeria spectatorilor și pusese capăt vechii ordini, în care molâii mângâiaseră orgolii și mințiseră pentru a câștiga concursul de popularitate pe care oamenii obișnuiau să îl numească „politică".

Pentru Bing nimic nu avea să se compare vreodată cu Ziua Ajustării. De-asta devenise un drogat: pentru că nu putea să mai simtă niciodată adrenalina din ziua când nimicise structura care îl oprima.

Felix a luat bongul și a văzut interiorul antebrațului lui Bing. Tatuajul aflat mai jos de mâneca suflecată a cămășii.

— Ăla-i Andy Warhol? a întrebat Felix.

Bing și-a răsucit brațul ca să-și citească propriul tatuaj.

— E Talbott. Ți-am spus că l-am întâlnit? a întrebat.

Cu bongul înconjurându-i buzele, Felix a spus:

— Doar de un milion de ori.

Cuvintele i s-au auzit înăbușit din interiorul tubului. Tatuajul spunea:

În viitor, orice om va fi filmat vreme de cincisprezece minute.

— Da, a spus Bing, eram acolo când a spus-o.

Povestise asta de nenumărate ori: cum Talbott, legat de un scaun cu curele de piele și bandă adezivă, dezbrăcat și însângerat, dădea în continuare ordine. Cum căpeteniile încercau să obțină o întrevedere cu el în săptămânile de dinaintea Zilei Ajustării.

Felix a expirat și a întrebat:

— Cum te-ai simțit?

A tras din bong. Rachiul a făcut bulbuci, iar fumul cu aromă de mentă i-a inundat gura.

Știau amândoi la ce se referea. Și se simțise minunat. Să îți ucizi dușmanul te făcea să te simți mai bine decât cel mai mare câștig la loterie. Simțeai că tu aveai *ultimul* ultim cuvânt. Victoria supremă. Așa cum stătea scris în cartea Talbott:

Impulsul uman fundamental este să domine și să evite să fie dominat.

Și, așa cum cartea nu întârzia să adauge:

Oricine neagă acest lucru încearcă pur și simplu să te domine.

Felix a ținut fumul în piept și a ascultat.

— Deci încotro? l-a întrebat Bing.

Voia să spună Caucazia sau Blacktopia. Faptul că Bing putea să stea aici la miezul nopții și să tragă fumuri lungi dintr-un bong pe o alee care mirosea a pișat de pisică ținea de credoul Gaysiei. În Caucazia sau Blacktopia cetățenii cu gene preponderent asiatice erau expulzați în Asia. Evreii, în Israel. Cei de sorginte mexicană se autoexilau în Mexic.

Și, pentru prima dată, lui Felix i-a picat fisa. Nu-l văzuse niciodată pe Bing cu vreun alt bărbat. Poate că Bing era un heterosexual ascuns, la fel ca părinții lui. Poate că motivul pentru care se droga mereu era acela că nu voia să fie trimis pe alt continent, dar nici homosexual nu era. Bing putea fi omul căruia să-i încredințeze toate secretele lui.

Felix și-a ținut respirația și a ridicat din umeri. Trecuse cu bine de testul genetic atunci când trebuise să-l facă. Mai trebuia totuși să completeze hârtiile pentru declararea oficială a orientării sexuale.

— Omorul e omor, a spus Bing.

Era cea mai tare chestie, indiscutabil. Era ca și cum ai fi câștigat cea mai măreață victorie. Să îți vezi dușmanii crăpând. Să îi vezi reduși la tăcere și să știi că nu te vor mai răni niciodată. Era sfârșitul celor mai mari temeri. Confirmarea faptului că nu trebuie să fii sclavul nimănui. Bing spusese povestea de nenumărate ori, în baruri, în fața elevilor la adunările școlare. Devenise o fosilă vie.

O *fosilă vie drogată.* Gândul aproape că l-a făcut pe Felix să râdă. Pentru că o fosilă era prin definiție închisă în piatră[46], iar ochii lui Bing erau al naibii de injectați... chiar și în timp ce povestea cum îl forțase pe un senator îngrozit să umple gropile cu morți sub amenințarea armei.

— Să elimini persoana dintr-o persoană, a insistat Bing, să reduci pe cineva doar la carne și păr, e ca un truc magic, doar că e real. Înțelegi?

A tușit, gâtuind cuvântul.

— Nu e ăsta un miracol?

Felix a dat vehement din cap că da și i-a întins iar bongul. Se întreba dacă să îi spună lui Bing tot adevărul. Cum era puțin drogat, avea convingerea că Bing ar fi înțeles. Bing îi păstrase secretul heterosexualității de când Felix îi devenise vecin.

— Promite-mi ceva, i-a cerut Felix. Poți să mai treci pe la mama? Gen, de Crăciun? Doar ca să nu fie cu totul singură.

Umplând bolul, Bing a dat să-i risipească îngrijorarea:

— Mama ta o are pe Delicious. Delicious o să aibă un copil.

Felix a așteptat până când bongul a fost reumplut și prietenul său i-a aprins bolul. În timp ce Bing a tras un puf, Felix s-a minunat. Era momentul perfect. Și nu era doar iarba care îl făcea să trăncănească. Bing era în mod evident un fugar, la fel ca el, și trăia alături. Felix putea să i se destăinuie și să trăiască mai departe știind că Bing o să rămână prin preajmă. Sigur, tatăl lui Felix avea să fie și el aici, dar nu putea risca să dea nas în nas cu soția lui secretă. Și-apoi mai era și Delicious, doar că ea era, practic, o străină. Bing, cel mai bun prieten al lui, ar fi continuat să aibă grijă de mama lui Felix când aceasta îmbătrânea.

Bolul plin de iarbă a pâlpâit în întuneric. Rachiul a bolborosit.

— Să nu mă înțelegi greșit, a început Felix.

S-a uitat să vadă dacă vreo fereastră din apropiere era luminată. Singura lumină aprinsă era sus, în apartamentul lui, unde mama sa stătea singură în bucătărie.

— Suntem prieteni, așa-i? a întrebat el.

Pieptul lui Bing s-a umflat de fum. Ochii lui roșii i-au întâlnit pe ai lui Felix și el a dat din cap.

Felix a continuat:

— Știu de ce ești aici, în Gaysia...

Bing a ridicat capul, ținând în continuare fumul în plămâni.

— Ești ca părinții mei, i-a explicat Felix. Tata e negru. S-au mutat amândoi aici și s-au dat drept homosexuali, dar în secret sunt căsătoriți și se întâlnesc pe furiș...

Fumul din gura lui Bing a explodat într-un imens:

— Ce?!

Felix o dăduse în bară.

Punând cu grijă bongul deoparte, Bing l-a întrebat încruntându-se:

— Ce-ai spus?

Cu o voce puternică. A apărut o fereastră, căci dinăuntru s-a aprins lumina. Apoi încă o fereastră.

Felix a ridicat ambele mâini pentru a-și face prietenul să tacă.

— Nimic. O glumă.

— Deci Delicious știe? a întrebat Bing, făcând ochii mari. Sau Delicious e și ea hetero?

Pentru prima dată, Felix l-a putut vedea pe vechiul Bing. Bărbatul al cărui prieten fusese, cel care își putea pune pușca pe umăr pentru a secera pe oricine îl considera dușman. Deasupra lor alte lumini au scos la iveală ferestre. Oamenii auzeau. O fereastră s-a deschis cu un hârșâit și o voce a strigat:

— E târziu!

Felix a fandat. A pus o mână pe gura lui Bing și a ținut-o acolo, șoptind:

— Te rog, nu.

Cei doi s-au luat la trântă, rostogolindu-se pe asfaltul plin de gunoaie. Luptându-se printre mucuri de țigară și capace de bere. Bing și-a înfipt unghiile în mâna lui Felix, în fața și în gâtul lui, dar Felix se ținea tare.

— Nu poți...

În timp ce loveau tomberoanele cu picioarele și oamenii strigau la ei în întuneric, Bing i-a tras un pumn în cap lui Felix. L-a pocnit între ochi, iar Felix a simțit o căldură răspândindu-i-se din nas, a simțit gust de sare și

de rachiu de mentă și a simțit țipetele lui Bing înăbușite în palma lui. Bing îl lovea în coaste cu ambele mâini. Îl izbea cu genunchii în coaie.

Se luminaseră tot mai multe ferestre și mult deasupra lor se vedea conturul mamei lui Felix, partea de sus a trupului ei, capul și umerii încadrați de lumina bucătăriei lor.

Dinții lui Bing s-au afundat în palma lui, iar Felix și-a retras brusc mâna.

— Heterosexuali! Heterosexuali! a răsunat vocea lui Bing.

Și degetele însângerate ale lui Felix au găsit tubul lung al bongului și l-au apucat și l-au coborât. Sticla s-a spart de ceva și Bing a tăcut. Sângele și rachiul de mentă au împroșcat în toate părțile.

Corpul lui Bing a devenit flasc și s-a răsturnat pe spate pe trotuar. Orice persoană fusese eliminată din persoană. Redusă doar la carne și păr. Aerul nopții a purtat sunetul crescând al sirenelor poliției.

Felix auzise poveștile de destule ori, așa că știa. Singurul lui prieten murise.

Mai rău de-atât: Bing se înșelase.

Moartea lui nu îl făcuse pe Felix să se simtă câtuși de puțin grozav.

Când a găsit prima cutie, Nick nu a fost surprins. Se afla în mijlocul Yamhill Street, în partea de sud-est, între 42nd și 43rd. Cam pe unde prezicea cartea Talbott.

Până acum cartea nimerise totul perfect. Focurile începuseră cu câteva săptămâni în urmă, exact așa cum prevăzuse cartea Talbott. Era aceeași metodă pe care elitele o folosiseră în timpul revoltelor Watts din 1965, când fuseseră distruse o sută de blocuri, și în timpul incendiilor din Newark din 1967, și în incendiul din 1967 din Detroit, când patru sute de clădiri au fost rase de pe fața pământului. Ca și în Washington, D.C., în 1968, cu 1.199 de clădiri arse, întotdeauna albii dădeau foc cartierelor de negri. Pentru a mâna cetățenii negri departe de zonele urbane, pentru a-i face să revină la viețile lor de secerători și pălmași din Sudul profund.

Zilele astea cei care stârneau incendiile erau căpeteniile din Caucazia, pentru a izgoni în Blacktopia

orice negru ce mai stătea pe acolo. Și pentru a-i mâna spre moșii pe albii rămași în Portland.

Cutia lăsată pe stradă era aceeași chestie.

În anii 1950, o astfel de cutie ar fi fost plină cu heroină. În anii 1990, cu cocaină. Indiferent de decadă, CIA-ul ar fi lăsat o cutie în cartierul pe care voia să îl distrugă. Acum o făceau căpeteniile. Nick a rupt cartonul și a sortat pungile aranjate înăuntru. Și-a burdușit buzunarele trenciului cu Vicodin, Ambien și Xanax – kilograme întregi, sigilate în plastic. Restul le-a lăsat. Potrivit cărții Talbott, se plasau o groază de astfel de cutii, iar Nick a zbughit-o ca să pună mâna și pe celelalte.

Un afiș de pe un zid din apropiere atrăgea atenția: „Un zâmbet vă este cea mai bună vestă antiglonț!” Mama lui, singura rămasă din familia lui Nick, își împachetase lucrurile și mizase pe ultimul plin de combustibil pentru a găsi o moșie unde să se poată angaja. Umbla vorba că marile proprietăți agricole aveau la periferii favele cu foști oameni din presă și din domeniul IT, acum strămutați. Trăind toți în mașinile lor prăfuite. Fie că erau web designeri ori asistenți sociali terminați, cu toții sperau să dovedească în timpul recoltării rubarbei că meritau să li se aloce o căsuță cu acoperiș de stuf înainte de sosirea iernii.

Întreaga Wiki-libertate neîngrădită și nelocalizată a internetului era de-acum distrusă. La radio se auzeau doar Talbott și melodii caucaziene validate oficial. În general polci și, uneori, valsuri și muzică irlandeză. Cele mai mari hituri de clavecin și cimpoi. La radio s-a anunțat că incendiile fuseseră declanșate de loialiști. De partizani. Talbott însuși condamna orice zvonuri care afirmau că vechiul președinte scăpase și că în locul său fusese asasinată o sosie.

Oficial, președintele fostelor state unite era mort. Oficial, focurile ce izbucneau noaptea, scoțându-i pe oamenii neajutorați pe străzile întunecate, erau declanșate de rebeli. De răufăcători sau tâlhari. Poate de canadieni. Canadienii, a remarcat Nick, erau văzuți drept noii teroriști.

Potrivit cărții lui Talbott, negrii bine intenționați fuseseră persecutați de-a lungul istoriei moderne. De fiecare dată când un oraș fusese cuprins de flăcări, iar

cetățenii negri se grăbiseră să salveze proprietățile amenințate de foc, forțele militare ale albilor folosiseră asta ca pretext și îi arestaseră pentru jaf. Zilele astea, în timp ce în Portland focul cuprindea clădire după clădire, toți cei care încercau să sară în ajutor erau arestați. Apoi, condamnați pe baza unor acuzații născocite, erau trimiși cu trenul la muncă silnică pe moșii.

Cutiile, cutiile ofereau o altă opțiune, mai puțin eroică. În cuvintele lui Talbott, membrii mai puțin utili ai societății puteau decide să dispară prin supradoze accidentale sau prin sinucidere.

Incendiile îi doborau pe eroi. Drogurile îi rezolvau pe lași. Doar Nick își putea duce traiul mereu sedat când hrana nu se mai găsea nicăieri. Somnul era o problemă complet diferită. Haitele de lupi sălbatici și coioți fuseseră alungate de pe moșiile marilor căpetenii, cu lanurile lor vestite de fasole urcătoare și varză roșie. Aceste animale ajunseseră să hoinărească pe străzile orașului, prin parcuri și cartiere, laolaltă cu urșii și pumele, căutând prăzi noi. Noaptea, când le auzea urlând, iar pe victimele lor țipând, Nick lua pastile pentru a dormi tun în câte un automobil abandonat.

Ziua găsea o mizerie care se putea întinde pe străzi întregi. Cutia toracică și coloana într-un loc, capul și pelvisul târâte mai încolo. Craniul putea lipsi, dar părul încâlcit era mereu prezent. De obicei și mâinile. Marginea străzii sau aleea era cleioasă de la sângele uscat, cu urme rătăcind în toate direcțiile. Urme de lupi sau de urși. Urmele de necrofagi ale coioților și ratonilor, ale coțofenelor și șobolanilor. Fiecare șir de dâre roșii ducea în direcția unui braț pierdut sau a unor părți din el. La vreo amărâtă de chestie. Degetele, degetele unor mâini roase, erau pline de inele cu diamante, inele cu rubine. Ochii erau ciuguliți, dar tot rămânea un șirag de perle afundat în sânge. Carnivorele știau ce era cu adevărat valoros.

Xanaxul rezolva cel mai urât aspect posibil al traiului în orașul modern. Nu era vorba de chinul procurării hranei sau de țipetele muribunzilor din timpul nopții. Detaliul cel mai greu de suportat era singurătatea.

Shasta nu mai era. Nici Walter și nici Xavier. Nu mai rămăsese nimeni în centrul orașului în afară de

nebunii de legat, iar Nick a făcut un ocol larg pentru a-i evita.

La o stradă distanță pândea exemplul perfect. Un bătrân dezbrăcat, fluturând din încheieturile mâinilor și picioarelor legate cu bucăți de bandă adezivă murdară. Corpul lui atrofiat părea strălucitor sub pelicula de sânge uscat. Ceva ce părea a fi un înveliș de diezuri format din răni mici, cauzate de înjunghieri repetate, îi puncta brațele și picioarele filiforme. Bărbatul mergea agale pe trotuarul pustiu. L-a zărit pe Nick și i-a făcut semn cu mâna. Năluca măcelărită a întins gâtul subțire și a strigat:

— Walter!

Întorcându-se în altă direcție, a strigat din nou:

— Walter!

Nick a luat-o la fugă fără a-i răspunde la salut cu mâna.

Potrivit spuselor lui Talbott, Războiul Civil nu avea nimic de-a face cu sclavia. În realitate, celebrul Război dintre State fusese doar un șiretlic folosit pentru a tria numărul mare de irlandezi care emigrau spre orașele din Nord. Un alt spor de tineret neutralizat.

A găsit altă cutie pe Southeast Woodstock și a șterpelit pastilele. În fața unei case arse din cartierul Westmorland a dat peste un morman de mobile pârlite. Cu grămezi de haine rămase încă pe umerașe. Ralph Lauren, Gucci, Armani, haine pe care acum era ilegal să le porți. A scormonit prin morman și a găsit o armă, dar nu și gloanțe. O chitară în stare perfectă.

Cel mai urât aspect al singurătății era liniștea. În afară de vânt, cântecul păsărilor era singurul zgomot care se auzea cu regularitate. Și-a dat jos rucsacul din spate și a scos o pungă de pastile. A luat două Xanaxuri în gură și le-a savurat dulceața în timp ce i s-au dizolvat sub limbă. Pe Northeast Mississippi Avenue a găsit o a treia cutie și a dat iama în ea.

Talbott vorbise lent, timp în care bărbații adunați se aplecaseră în față ca să-l audă:

— Gropile trebuie să măsoare nouăzeci de metri lungime, nouă metri lățime și trei metri și jumătate adâncime.

Îi instruise, legat în tot acest timp de același scaun.

— Podeaua fiecărei gropi trebuie acoperită cu un înveliș de polietilenă cu grosimea de 0,6 centimetri, peste care se pune un strat de argilă de șaizeci de centimetri.

Pentru a-i scuti de efort, îi încuraja să fie consecvenți spunând:

— Nu încercați să reinventați roata.

În ultimele zile, subsolul devenise un fel de club. Un cartier general sau un centru de comandă. La ușă apăruseră Naylor și Esteban, bărbații din grupul de recuperare a narcomanilor. În urma lor sosiseră alți bărbați, toți recrutați, după toate aparențele, de grupuri similare din toată țara.

După părerea lui Walter, erau heterosexuali și homosexuali. Negri și albi. Intraseră cu toții pe statul de plată al lui Talbott și urmăriseră cu ardoare lista de pe internet, unde numărul numelor creștea necontenit, listă care acum era poreclită „Cei mai nedoriți americani". Și pentru că Walter fusese trimis să își pună cap la cap însemnările și să angajeze un tipograf, acești bărbați au ajuns să constituie cercul intim al lui Talbott.

Fiecare bărbat își învinsese propriul demon, fie el heroina sau cancerul, iar acum era acolo ca să cucerească ceva mai important. Cum stăteau adunați la picioarele lui Talbott, el le spusese:

Complimentele creează dependență. Convinge-i pe ceilalți că sunt speciali. Asigură-i că au talent. Devino sursa stimei de sine a oamenilor. Astfel îi legi de tine și îi împiedici să își dezvolte abilitățile și să își atingă adevăratul potențial.

În timp ce ei își treceau de la unul la altul doze de bere și pungi cu chipsuri, el le spusese:

Adunările sunt o manifestare. Indivizilor trebuie să li se acorde dreptul de a se asocia cu cei pe care îi aleg ei înșiși – și numai cu ei. Grupurile create astfel nu trebuie obligate să îi primească în rândurile lor pe cei pe care doresc să îi lase pe dinafară.

Delirând de la toate micile lui infecții, Talbott declamase:

Fii oribil, trăiește ca o amenințare oribilă, iar în clipa în care atingi culmea puterii, stăpânește-te. Făcându-le rău oamenilor și apoi

încetând să îl mai faci, le câştigi iubirea.

Le spusese:

Imaginează-ți că nu există Dumnezeu. Nu există rai sau iad. Există doar fiul tău și fiul lui și fiul lui și lumea pe care le-o lași în urma ta.

Dacă râdeau. Dacă se înflăcărau la vreo idee, dând din capete în semn de aprobare, Talbott trosnea din degete pentru ca Walter să o noteze. Își testase conceptele pe ei. Dacă bărbații aceia se implicau în vreo idee și o dezvoltau oferind exemple din propriile vieți, Talbott își dădea pe loc seama că era valabilă și pentru un public mai larg și se uita la Walter, pentru ca acesta să o introducă în viitoarea carte.

Talbott le explicase că în timpul cât fusese prizonier în închisoarea Landsberg, Adolf Hitler făcuse din celula lui locul unei petreceri permanente. Oamenii aduceau bere și mâncare, vizitatorii înțesau încăperea, iar Hitler îi delecta cu ideile lui. Ideile care aveau rezonanță, care îi făceau pe ascultătorii lui Hitler să zâmbească în semn de apreciere, fuseseră adunate în prima variantă la *Mein Kampf*. Aceste idei aveau să angreneze cel mai mare număr de oameni.

Și astfel Talbott dirijase un schimb asemănător de replici cu bărbații care veniseră în pelerinaj la el. Acestor bărbați, lui Clem și lui Naylor și lui Bing, le spusese:

— În viitor orice om va fi filmat vreme de cincisprezece minute.

Lui Rufus și lui L.J. le-a spus:

— Doar urechea stângă, vă rog.

Lui Walter noul său tată îi explicase că cel mai bun feedback era un mormăit, un grohăit, un suspin, orice sunet care dovedea că atinsese o coardă sensibilă cu adevărul rostit. Cel mai bun feedback nu era niciodată filtrat prin limbaj. Putea fi cel mult un „Amin” sau un „La naiba, așa-i”. O formă profană de „Aleluia”. Până când cartea cu fragmente devenea precum cartea cu citate din Mao sau precum *Almanahul sărmanului Richard*[47], o colecție de aforisme.

Talbott le explicase că ceea ce compuneau ei urma să devină o sutră. Sutra Talbott. Ca *Versurile de aur ale*

lui Pitagora sau ca Ecclesiastul biblic. Avea să servească drept nouă conștiință.

Un *Mein Kampf* modern, cum ar veni.

Aveau să o publice în *samizdat,* ca disidenții sovietici. În maniera lui Andrei Saharov. Și să distribuie exemplarele prin rețeaua tot mai extinsă formată din Clem și Dawson și Charlie și alții ca ei, care șerpuiau de la un bărbat la altul prin toată țara.

Și, convins în continuare că asta avea să îl facă să devină cumva bogat, că avea să-l facă să câștige inima Shastei, Walter scrisese tot.

Din cauza țipetelor, apare poliția. Pentru că a trecut de miezul nopții și pentru că Bing era o căpetenie din primul neam, elicopterele au început să dea târcoale cartierului și să măture zona cu proiectoarele. Pentru că poliția e interesată mereu și peste tot de aceeași chestie: ai sărit la bătaie? A sărit el la bătaie? Pentru că mama lui Felix scutură din cap, cu privirea plecată, căci își dă seama că e cumva vina ei. Pentru că atunci intră pe ușă Delicious și spune:

— Belle, ce-a mai făcut de data asta Felix al tău?

Pentru că Delicious nu știe că și soarta ei e în joc. Pentru că sorțile tuturor sunt în joc, pentru că, dacă se află adevărul, atunci Belle cu Delicious și Jarvis cu Gentry vor fi reținuți ca deținuți suspecți – pentru totdeauna. Pentru că nimeni nu pune pe prim-plan acceptarea bunurilor deteriorate. Pentru că homosexualii recent declarați din Caucazia și Blacktopia, ținuți în detenție altundeva, valorează fiecare o jumătate de milion de talboți sau o persoană nouă, deci de ce ar accepta un trădător de care chiar și Gaysia vrea să scape?

Pentru că paramedicii curăță tăieturile și zgârieturile de pe fața și gâtul lui. Pentru că Felix arată aproape la fel de bătut precum cadavrul lui Bing. Pentru că oamenii care se apleacă pe ferestrele dormitoarelor au auzit cât se poate de clar ultimele cuvinte ale lui Bing. Pentru că oamenii trăiesc în umbra eternă a unei anume Kitty Genovese, o lesbiană care fusese strangulată și înjunghiată și strangulată și înjunghiată, timp în care un întreg oraș plin de spectatori nu a intervenit deloc. Pentru că atâția s-au aplecat atunci pe ferestre și nimeni

nu a sunat la poliție, pentru că o lesbiană tânără și frumoasă care era măcelărită nu era problema lor, din pricina asta se înghesuie toți să repete ultimele cuvinte strigate de Bing.

Dacă stăteai să-l asculți pe Felix, el și Bing fumaseră liniștiți iarbă pe alee cam pe la miezul nopții. În versiunea pe care le-a spus-o el criminaliștilor, Bing îi povestise despre succesul neamului său și despre cum el, Bing însuși, călătorise într-un subsol din Portland, Oregon, și avusese o întrevedere cu venerabilul Talbott. Bing nu fusese un nimeni. Fiindcă era vorba de moartea unei căpetenii din primul neam, moartea lui impunea o investigație masivă. Fuseseră trimiși câini care să dea de urma posibilelor urme de sânge rămase pe ucigașul fugar al lui Bing.

Chiar în timp ce paramedicii îi curățau lui Felix tăieturile și zgârieturile de pe față și de pe gât, el le-a spus ce voia să le spună. Pentru că în ultima vreme nimeni în afară de Felix nu îl băgase prea mult în seamă pe Bing. Pentru că, sincer vorbind, povestea lui Bing despre războiul de o zi putea fi grozav de plictisitoare și pentru că oamenii aveau lucruri mai serioase cu care să își bată capul, cum ar fi colectările de spermă și convocarea purtătoarelor biologice. Pentru că oamenii, deși nu ar fi recunoscut-o niciodată, începeau să pună la îndoială măreția Gaysiei, a tărâmului promis al gay-ilor, și pentru că le lipsea stilul libertin de viață pe care îl duseseră sub oprimarea heterosexualilor. Din cauza acestui sentiment de vinovăție – pentru că se îndoiau de Gaysia, pentru Kitty Genovese –, toți martorii auriculari au repetat ultimele cuvinte gâfâite ale lui Bing.

Din cauza asta Felix a spus ceea ce a spus într-un târziu. Pentru că nu a spus-o la început, nu din prima. Pentru că știa că ar fi declanșat un incident internațional. Pentru că nu voia ca națiunea lui, Gaysia, să intre în război, căci rostul Zilei Ajustării nu fusese tocmai acela de a salva o generație de cimitirele militare?

Căci de ce să poată distruge politicienii viețile unor bărbați care abia atinseseră vârsta votului? Dar pentru că Felix nu vrea să își vadă părinții la penitenciar și pentru că trebuie să câștige timp, pentru că și cel mai simplu test ar dovedi că ADN-ul lui și numai al lui se află peste tot pe cadavrul lui Bing și sub unghiile lui Bing... pentru

că toți sunt însetați de sânge și de dreptate... Felix spune că a fost o gașcă de străini. Pentru că e plauzibil și pentru că îi aduce mai mulți susținători. Pentru că Felix, imaginea lui transmisă prin satelit, începe rapid să îl înlocuiască pe Talbott pe fiecare canal, pentru că toată Gaysia îi asculta cuvintele cu sufletul la gură, pentru că în mintea lui își făcea deja bagajul, își împacheta tricourile preferate și o pereche suplimentară de pantofi, și pentru că Felix avea nevoie de un avans crucial pentru a evada, din acest motiv a spus Felix într-un târziu ceea ce a spus.

— Hetero, a spus el în fața camerelor de filmat. Niște tipi hetero l-au bătut.

Shasta rămânea uimită de fiecare dată. Că același soare care îi încălzea ei gâtul în acest moment îl încălzise și pe al lui Hitler. Stelele pe care le vedea din patul ei matrimonial erau stelele care scânteiaseră deasupra josnicelor lagăre naziste. Felul în care oamenii își organizau societatea și își duceau viețile nu conta câtuși de puțin în marele plan al lumii.

Copacii prindeau rădăcini peste gropile comune. Părțile importante ale vieții rămâneau o constantă. Oamenii își hrăneau copiii. Oamenii nu puteau să nu-i urască din tot sufletul pe cei din casa vecină. Așa cum fusese dintotdeauna în viață, toată lumea era preocupată să supraviețuiască. Apa își găsea întotdeauna un nou nivel. O nouă normalitate.

Nevestele de câmp, de exemplu. Cutreierau straturile mănoase de napi și dovlecei, toate cu burta la gură. Toate purtând odraslele lui Charlie. Nu peste mult timp fiecare zi avea să fie marcată de nașterea unuia sau mai multor moștenitori de-ai săi. Peste încă un an moșia avea să fie năpădită de mici Charlie.

Exista o posibilitate reală ca Shasta însăși să reprezinte problema. Cea care strica petrecerea, cum ar veni. Dacă s-ar fi născut chiar în clipa asta, ar fi văzut numai femei liniștite care munceau cu folos pe muzica mandolinelor. Fiind bine hrănite, erau toate sănătoase și rotunde de la copiii pe care urmau să-i nască. Dacă nu ar fi cunoscut lumea de dinaintea Zilei Ajustării, nu ar fi privit scena asta de eden cu un ochi atât de cinic și de

amar. Viitorii copii aveau să ia viața asta ca pe un dat. Ideea o consola și, în același timp, o înfuria.

În timp ce femeile își vedeau de plivit, Shasta își făcea plimbarea obișnuită printre rădăcini și brazde. Soarele îi încălzea gluga cu margini decadente, din blană falsă de ocelot, pe care o purta trasă peste cap. O trupă de menestreli hoinari ciupeau coardele lăutelor și fredonau balade.

Un val de greață i s-a ridicat din stomac și ea s-a luptat cu impulsul de a vomita pe un strat de păstârnac copt. Poate că era... Numai Dumnezeu mai știa câtă sămânță plantase Charlie în ea. S-a cutremurat gândindu-se la posibilitatea de a deveni o altă femelă purtătoare de progenituri ale căpeteniei nesățioase.

O siluetă sfioasă a înaintat șovăitoare. Fata nu a vorbit, ci s-a oprit la distanță de un braț. O beretă tricotată îi ținea părul lung strâns în vârful capului. Un văl subțire de plasă îi curgea peste față pentru a-i proteja de soare obrazul tânăr. Privirea umilă și abătută a fetei a rămas coborâtă pe saboții rustici din lemn.

Fata s-a căutat într-un buzunar al șorțului. A scos un pachet învelit într-o pânză fină. Un mic cadou. O comoară înfășată. Un fir de ață înnodată cu grijă de jur împrejur îl ținea legat. A privit pe furiș într-o parte și-n alta. Celelalte neveste de câmp păreau încremenite locului. O femeie din apropiere a dat încet din cap o singură dată. Văzând semnalul, fata i-a oferit pachetul învelit în pânză.

Privirea ei a întâlnit-o pentru o clipă pe a Shastei. Shasta s-a întins pentru a accepta darul și ceva i-a atras atenția. Fata purta mâneci lungi. Fustele lungi și mânecile lungi erau obligatorii. Dar la marginea mânecii i se vedea o bucată delicată din încheietură. Un simbol îngroșat, albastru cu negru, se evidenția pe pielea palidă. Majuscula „R” scrisă cu țepi.

Înainte să accepte darul, Shasta a apucat-o de mânecă. Pentru că fata nu s-a retras, Shasta i-a ridicat mâneca, scoțând la iveală un I și un O. Cuvintele tatuate pe interiorul antebrațului ei, dinspre palmă spre curbura cotului, erau „RIOT GIRRRRRRRL”. Fată rrrrrebelă.

Nu cu mult timp în urmă fetișcana asta modestă, cu purtarea ei servilă, fusese o zeiță dură și șmecheră.

Codana asta timidă, cu burta umflată de isprăvile lui Charlie, fusese o scandalagioaică dată naibii.

Shasta a cuprins acum cu privirea câmpurile și le-a văzut altfel. Femeile astea fuseseră toate curiere pe biciclete și vedete de baschet. Azi erau niște țărăncuțe cocoșate, condamnate la o iminentă maternitate repetitivă. Dar cu nici un an în urmă fuseseră tobosare în trupe rock. Călcaseră prin foc fumând iarbă și dansaseră epilate la bară.

Cât timp trecuse de la Ziua Ajustării? Fără telefoane sau calendare, era imposibil să ții socoteala zilelor. Numai schimbarea anotimpurilor indica trecerea timpului.

Shasta a lăsat mâneca fetei să cadă la loc, ascunzând dovada fostului ei sine. Fata a așezat cu grijă pachețelul în mâna Shastei și s-a îndepărtat rapid, târșâindu-și picioarele. În spatele ei o altă tânără aștepta să-i ofere un alt pachet învelit în stofa. Cel mai probabil, vestea se împrăștiase printre femei. Majoritatea știau care era premiul vânat de Shasta. În spatele ei, o a treia femeie aștepta să îi ofere Shastei tributul ei fragil, împachetat atât cât să nu se risipească.

Walter se minunase verificând paginile culese pentru carte.

Combinată cu trucul Listei postate pe internet, cartea era un drog. Așa cum afirmase autorul însuși :

O carte bună ar trebui să te spargă.

Se citea ca pornografia.

Ceea ce îi dictase noul său tată era echivalentul unei pornografii a puterii.

Walter aflase formula. Cele mai mari bestselleruri din istorie fuseseră scrise pentru copii și tineri. Lipsiți de putere, ei erau cei înfometați după povești care descriau cum puștani similari obținuseră puterea supremă. Pare-se că, de la Harry Potter la Superman și de la Luke Skywalker la Robin, asistentul lui Batman, toți puștii voiau să-și dezvolte superputerile latente și să își vadă părinții morți. Cartea Talbott satisfăcea ambele dorințe. Șomerii sau instalatorii și strungarii care nu aveau suficient de lucru se puteau vedea nimicindu-și opresorii

și apoi ridicându-se la rangul de conducători ai propriilor feude.

Echivala cu o pornografie a propriei îndreptățiri. Nici un orgasm nu era la fel de satisfăcător ca puterea de a le dovedi tuturor că se înșală. Nici un conținut sexual nu putea rivaliza cu adrenalina pe care o simțeau bărbații când învingeau. Iar cartea Talbott, dacă vorbea despre ceva, atunci vorbea despre victorie.

Talbott, vulpoi bătrân, știa după ce tânjeau cel mai mult bărbații.

În timp ce citise cu atenție cartea, Walter își scosese din buzunarul cămășii dopul de urechi al Shastei. Îl dusese la nas și inhalase. Talismanul ăsta, un lucru pe care o vrăjitoare l-ar fi putut folosi pentru a chema morții. Semănând cu o țâțică roz, spongioasă, era un artefact învelit în pielea ei moartă și secrețiile ei interne, o relicvă dezgropată dintr-o parte a capului ei. Mirosindu-l, nasul lui îi putea convinge restul trupului că Shasta stătea alături de el.

Își dăduse seama că Shasta avea să urască această carte. Chiar dacă îi plăceau postările cu Târgul Renașterii care îi apăreau la recomandări și cultura fals-nordică readusă la viață. Ba mai avea și un tatuaj. Își scrisese pe piept *Mit einem Schwert in deinem Herzen sterben*[48]. Indiferent ce-o fi însemnând asta. Ar fi apreciat stilul de viață într-un castel medieval pe care i-l propunea și tot ar fi urât cartea.

Dar ar fi iubit banii pe care i-ar fi putut câștiga cu ea.

Shasta s-ar fi uitat o dată la lumea pe care o propunea și ar fi aruncat cartea la gunoi. Ei, nu chiar la gunoi. Shasta ar fi reciclat-o.

După asta... Imediat după asta, ar fi sunat-o pe Beyoncé și ar fi luat un avion privat ca să meargă la cumpărături pe Bond Street, în Londra. Cu Madonna. Și cu cardul de credit al lui Walter.

Erau despărțiți de o perdea. Asemănătoare unei cortine de la teatru. Din tavanul camerei atârna o țesătură de muselină spălăcită, iar medicul regal și un grup considerabil de curteni stăteau în fața ei. Așa, cam vreo sută de rândași, cavaleri și valeți. Ceva nevăzut de

pe partea cealaltă a mișcat materialul, iar medicul Terrence a implorat:

— Dacă înălțimea Voastră ne va face onoarea de a ni se înfățișa...

Până acum protocolul regal rămăsese în cel mai bun caz flexibil. Așadar, pentru ca medicul să nu aducă vreo jignire, cea mai bună strategie era să rămână fidel tonului formal al impunătorului Grai Alb. Cum stătea pe un taburet cioplit din lemn, s-a întins în față și a căutat cu degetele prin perdea până când a descoperit o gaură în ea. Și-a mișcat arătătorul prin gaură.

— Expuneți pur și simplu sceptrul regal.

Gaura era mărginită de o broderie înflorată de dantelă.

Grupul adunat privea gaura. Așteptau cu toții.

Terrence și-a retras degetele și a stat o vreme. Pentru a-și liniști pacientul regal, a amintit de propria lui vindecare miraculoasă. Cum fusese el un invalid țintuit la pat încă din copilărie. Cum o asistentă miloasă îl dăduse un exemplar al cărții Talbott lăsat pentru el de tatăl lui plecat. Încurajat de adnotările tatălui, Terrence își învinsese mama despotică, o femeie ale cărei cuvinte captivante îi provocau crize violente.

Cu fața la perdea, a povestit epopeica bătălie pentru cateterul său și cum lupta a făcut-o pe mama lui să se prăbușească la podea. Cum cartea Talbott însăși îi dăduse lovitura fatală, rupându-i nasul. Ceea ce însemna că avea să îi rămână pentru totdeauna strâmb, turtit pe obraz.

Iar cateterul, cateterul îi fusese smuls cu totul. Intensă fusese durerea, dar scula îi rămăsese intactă. Eșuată rămăsese orice încercare de castrare.

Degetele lui Terrence împungeau nerăbdătoare gaura brodată. Numai că de pe partea opusă nu apărea nimic.

Principalul motiv de îngrijorare al zilei era numărul mare de contacte sexuale de care căpetenia Charlie se bucurase în ultima vreme. Mai exact, dacă nu cumva una dintre numitele întâlniri i-ar fi putut transmite înălțimii Sale o boală rușinoasă. Din câte își dădea seama medicul, înălțimea Sa începuse să se îngrijoreze în privința anumitor schimbări fizice la nivelul părților sale

intime. Cu toate acestea, nu se puteau face prea multe fără o examinare.

— De primă importanță este să punem un diagnostic, a spus Terrence.

Și aici a citat din cartea albastră/ neagră:

Firea omului nu este să spere, ci să acționeze și să producă rezultate.

Și atunci, într-un sfârșit, cortina s-a mișcat. S-a umflat, iar marginile brodate ale găuricii au început să se desfacă. Cu o mână ridicată, medicul i-a împiedicat pe cei din jur să rostească vreun sunet, în timp ce printre ei și-a făcut timidă intrarea o chestie palidă și zbârcită.

În dimineața următoare, când a adus tava cu micul dejun, Arabella era transformată. Din câte își amintea domnișoara Jo, menajera fusese o babă cocoșată. În ultimii ani se putea observa ceva din ce în ce mai caraghios în felul resemnat în care femeia se târa în jurul casei. Un avantaj colateral al folosirii unor servitoare era că ștersul podelelor și lustruirea argintăriei le îmbătrânea. Din același motiv din care miresele își aleg la nuntă domnișoare de onoare urâte, păstrarea unei menajere în preajma domnișoarei Jo o făcea pe cea din urmă să dea impresia că se ține remarcabil de bine.

Adică până în dimineața asta. Această Arabella era o străină. Membrele ei noduroase deveniseră zvelte și suple. În locul uniformei ei de zi cu zi purta o rochie grațioasă. O *dashiki,* și-a amintit domnișoara Jo, așa se numea. Veșmântul curgea ca apa pe pielea fină a femeii, iar materialul lui era scos în evidență de smaraldele radioase încastrate în țesătură.

Mopul creț de păr cărunt i se transformase într-o coamă splendidă de bucle lungi, castanii. Mâinile și fața ei crăpate scânteiau atât de puternic în lumina reflectată, că păreau unse cu uleiuri parfumate. Aceste mâini minunate duceau tava: două ouă poșate, o felie de șuncă, o brioșă englezească, cu unt și marmeladă alături.

— Domnișoară Josephine, a spus ea cu o voce la fel de nouă ca toată înfățișarea ei, domnul Jamal mi-a cerut să vă transmit scuzele lui.

Vocea ei reverbera cu o profunzime elegantă. Un vuiet catifelat.

— Treburile statului i-au cerut să plece aseară târziu, foarte târziu.

Era atât de minunată, că primul impuls al domnișoarei Jo a fost să o concedieze. Dar asta nu mai era casa domnișoarei Jo, iar Arabella nu mai era în slujba ei.

Atât de minunată era menajera, că domnișoara Jo n-a putut decât să își întoarcă privirea de la ea, plină de o ranchiună chinuitoare. Zărindu-și propria reflexie într-o linguriță de argint, a simțit cum i se strânge stomacul. Se băițuise și se otrăvise singură pentru a se transforma în acest elf sinistru și caraghios. Făcând asta, da, își cimentase poziția în noul stat-națiune, dar cu ce preț? În mod clar nu mai aparținea acestui loc.

Prefăcându-se absorbită de ungerea cu unt a brioșei, a remarcat:

— Arabella, tunica aia pică extrem de bine pe o femeie de dimensiunile tale.

Arabella a râs cu delicatețe pe noul ei ton gutural.

— Nu e vorba de haină, a spus ea, ci de transformarea poporului meu.

I-a descris cum albii îi minimalizaseră întotdeauna pe negrii africani, spunându-le că nu ei au inventat roata sau plugul. Adevărul era că africanii disprețuiseră orice unealtă care desfigura Pământul. Negrii aveau o alianță cu Pământul, una care se întindea de la începutul vremurilor. Orice îi cereau, planeta le oferea. Așa ajunsese continentul lor atât de bogat în resurse. Pământul se bucura să incubeze aur și diamante în pântecul său pentru a-i încânta pe oamenii negri. În schimb, oamenii se fereau să rănească pământul cu drumuri sau câmpuri arate.

— Când omul alb a ajuns în Africa, a continuat Arabella, noi ne-am așteptat să aibă același respect pentru pământul sacru.

Dar pentru că pământul acela nu era leagănul lui, europeanul nu recunoscuse acolo nimic în afară de bogăția pe care voia s-o prade. Bărbatul care nu ar fi aprobat niciodată avortul, care pretindea că sanctifică viața, a deschis cu forța pântecul Pământului și i-a smuls darurile pregătite și adăpostite acolo. Puțurile de petrol

și galeriile de mină au eviscerat solul. Iar ceea ce planeta produsese pentru a răsplăti rasa neagră pentru administrarea exemplară, albul a prădat și a făcut să dispară.

Arabella se uita la domnișoara Jo cu o privire rece, disprețuitoare.

— De atunci oamenii mei au învățat să își tăinuiască puterile lor speciale. Încă de acum sute de ani, am început să ne ascundem adevăratele haruri și adevărata înțelepciune, temându-ne ca nu cumva omul alb să abuzeze și de ele pentru a-și spori mulțimea de achiziții.

Domnișoara Jo s-a uitat la palmele ei decolorate chimic și a simțit o rușine adâncă pentru trecutul rasei ei lacome. S-a simțit umilită de părul ei ars. Nici nu încăpea discuție: prostia și vinovăția omului alb îi fuseseră lăsate moștenire.

— Dintre toți oamenii, doar domnul King a fost cât pe *ce* să dezvăluie adevărata putere magică a negrilor, a explicat Arabella. Multă vreme am discutat dacă n-ar fi mai bine să îl ucidem – pentru propria noastră protecție.

Domnișoara Josephine a ascultat-o uimită.

— Negrii l-au ucis pe Martin Luther King jr.?

Arabella s-a încruntat.

— Nu *doctor* King..., a exclamat ea. Am angajat un bărbat să îl ucidă pe *Stephen* King. Din păcate, asasinul era un incapabil și atacul plănuit a fost un eșec.

În capodoperele prozatorului, a spus ea, în cărți precum *Shining, Apocalipsa* și *Culoarul morții*, King aproape că îi convinsese pe albi de mărețele puteri supranaturale pe care negrii le țineau ascunse.

Arabella a scuturat din proprie inițiativă șervetul de pânză și l-a îndesat în decolteul halatului de casă al domnișoarei Jo. Menajera a ridicat cuțitul și a tăiat o bucățică din felia de șuncă. A introdus cu grijă furculița în gura bătrânei.

— Acum mâncați, a spus ea.

Rămasă fără cuvinte, domnișoara Jo a mestecat în liniște bucata de șuncă, iar și iar, ca o vacă rumegând, fără să-și dea seama cum carnea se reducea la un terci fără gust. Liniștea și așteptarea o apăsau. În cele din urmă s-a încumetat să întrebe:

— Deci... care-a fost urgența? De ce a zburat Jamal de aici atât de grăbit aseară?

Drept răspuns, Arabella s-a îndreptat spre micul televizor din cameră și a apăsat un buton. Ecranul s-a umplut de oameni micuți. O mulțime cu torțe.

— Știți că băiatul ăla are secretele lui, a spus menajera, privind ecranul plin de oameni. Ați văzut cum studiază picturile alea vechi ale strămoșilor dumneavoastră.

La televizor un ocean de manifestanți violenți a înconjurat o clădire impunătoare. Aruncau pietre și cărămizi în fațada sculptată în piatră. S-au auzit împușcături și norișori de praf indicau locurile în care gloanțele ricoșau din piatră. S-a auzit zgomotul sonor al sticlei sparte.

Un cadru mai strâns a scos la iveală ferestrele înalte, toate ornamentate. Încadrau fețele oamenilor prinși înăuntru. Elegante și frumoase, totuși captive, toate acele fețe erau negre.

Intuiția lui Talbott fusese corectă. Anii 1960 demolaseră toate modelele de trai. Începând de atunci, generații întregi rătăciseră prin propriile vieți în căutarea unui nou proiect comun. Nici Comunismul și nici Fascismul nu s-au dovedit o soluție. Nici Creștinismul sau Capitalismul. Activismul politic și educația s-au dovedit a fi amândouă corupte. Cea mai mare realizare a omului modern fusese nimicirea acestor modele reducționiste.

— Singura calitate care ne unește cu adevărat e dorința noastră de a fi uniți, insistase el de fiecare dată. Ceea ce își doresc oamenii este o structură de comuniune.

Până nu demult existaseră contexte care ne strânseseră laolaltă și ne ținuseră uniți. Proximitatea comună, cea de vecini. De colegi de muncă și enoriași ai aceleiași biserici. De colegi de clasă. Toate aceste structuri i-au adus cu regularitate pe oameni într-o comunitate. Dar atunci când oamenii au început să-și schimbe tot mai frecvent domiciliul, când slujbele au devenit mai puțin stabile și bisericile, mai puțin relevante, am pierdut contactul trainic cu celălalt.

După cum vedea Talbott lucrurile, rasa și orientarea sexuală trebuiau să devină ultimul bastion al comunității. Cum toate marile narațiuni unificatoare au eșuat... când toate circumstanțele slabe și exterioare ne-au dezamăgit, o să fim siliți să strângem rândurile pornind de la cele mai fundamentale trăsături care ne reprezintă: culoarea pielii și dorința sexuală.

Walter înțelesese. Bineînțeles că noul lui tată intenționa ca, prin intermediul cărții, Walter să facă avere. Bărbații, toți acei Jamali și Estebani, erau infanteriștii, avangarda care deschidea piața pentru plasarea cărții pe scară largă. Toți țărănoii și școlarii ăia. Aici se aflau idei fals-profunde care aveau să înlocuiască sloganurile pe care publicitatea le plantase în mințile oamenilor.

Potrivit lui Talbott, consumul rămăsese singurul mijloc de exprimare. De aceea singura reacție a bărbaților în fața frumuseții era să o consume. De aceea a devenit frumusețea pornografie, pentru a putea fi consumată. Statutul se măsura prin nivelul și calitatea consumului. Al timpului oamenilor. Al energiei lor. Până la canibalism mai era doar un pas.

În plus, așa cum a decretat cartea Talbott:

Sinuciderea e gestul suprem de consum.

Și, prin extensie:

Civilizația se consumă singură.

Așa explicase el declinul civilizațiilor occidentale. Cetățenii diasporei albe se consumau singuri prin intermediul drogurilor. Negrii, prin violență. Homosexualii, prin boli.

Shasta și-a găsit noul soț în dormitorul lor matrimonial cu tapiserii pe pereți, împăturind pantaloni mulați și vindiacuri. S-a dus spre dulapul gargantuesc și a scos husa de la spălătorie de pe roba din velur tare, de un albastru aprins regal, împodobită cu fante brodate. La picioarele enormului lor pat cu baldachin stătea o valiză deschisă, pe jumătate plină cu kilturi și tunici. Charlie și-a împachetat printre ele și acoperitoarea de prohab preferată.

Când Shasta s-a dus să îl îmbrățișeze, el a dat-o la o parte, spunând:

— Nu chiar acum.

Avea un ton aspru.

— A fost convocată o adunare a consiliul căpeteniilor.

Un gondolier fusese angajat să ducă barja regală pe râul Columbia până la ruinele Portlandului. Neamul se aduna acolo într-o sală de ședințe impunătoare, cocoțată în vârful unuia dintre zgârie-norii rămași în centrul orașului abandonat. Umbla zvonul că Portlandul își consumase de mult producția de soia cultivată în căzile de acasă. Odată rezervele de soia epuizate, locuitorii se apucaseră să se devoreze unii pe alții. Liniștitul oraș-grădină duhnea acum ca un mormânt deschis. Călătoria nu reprezenta o plăcere pentru nici una dintre căpeteniile convocate.

Fără să se lase descurajată, Shasta s-a apropiat încă o dată de el și i-a mângâiat cu degetele peruca pubiană. Tensiunea din corpul lui Charlie s-a domolit. Shasta s-a lăsat în genunchi. Scoțându-i cu dexteritate teaca și dezlegându-i pantalonii bufanți, mâinile ei i-au descoperit mândria flască și au început să i-o frământe.

Tresărind brusc, Charlie a strigat:

— Au!

Degetele Shastei au continuat. Mai blând.

— Ai grijă, a protestat el cu o voce mai slabă, stinsă, ademenit de plăcerea atingerilor ei.

Gura Shastei și-a unit forțele cu mâinile în îndeplinirea sarcinilor ei de nevastă. Greața i-a răscolit stomacul. În ciuda fustei voluminoase din organdi, podeaua de piatră îi rănea genunchii.

Cu capul atârnându-i, Charlie s-a văitat:

— Am simțit ceva.

Gura ei și-a încetat activitatea pentru a lua o gură de aer.

— Nu zău, chiar sper asta.

Și-a înăbușit răutatea din voce.

— Vă onorez, înălțimea Voastră.

El a gemut.

— Dar...

Nu-și găsea cuvintele.

— Dar Gaysia, oamenii din Gaysia ne-au invadat ambasada și ne-au luat diplomații ostatici...

Mormăind, bolborosind cuvintele în delirul plăcerii, soțul ei a continuat anunțând că Gaysia declarase război atât împotriva Caucaziei, cât și împotriva Blacktopiei.

Veștile au luat-o pe Shasta prin surprindere și, preț de o clipă, s-a înecat. Voma a început să-i urce în gât, amenințând bărbăția regală cu opărirea cu acizi digestivi biliari. Ce mai cadou de despărțire ar fi fost. Doar cu mari eforturi a reușit să le înăbușe pe amândouă.

Și într-o după-amiază, când Walter răsfoise alene un exemplar al recent tipărite! cărți Talbott, bătrânul ridicase privirea. Noul tată al lui Walter îl săgetase încruntat cu privirea și îi ceruse să îi spună ce citește.

Walter a ridicat cartea, arătându-i coperta albastră/ neagră și titlul auriu.

Talbott a mârâit.

— Cum se numește?

Walt a subliniat titlul trecându-și degetul peste el:

— *Ziua Ajustării.*

Fața bătrânului s-a înroșit atât de tare, încât î-a țâșnit sângele prin două tăieturi mici de pe frunte.

— Nu se poate!

Walter a întors cartea și a citit titlul. Chiar așa era: *Ziua Ajustării.*

Salivă împroșcată în toate părțile.

— Nu asta am spus eu! a răcnit bătrânul.

Walter a fost cuprins de un fior. A făcut în minte calculul sinistru. Câte cărți fuseseră tipărite și distribuite deja? Răspuns: toate.

— Idiotule! Oprește tipărirea! a zis Talbott.

Era prea târziu, dar Walter nu i-a spus-o.

— Ți-am spus să se numească *Ziua Judecării*! a tunat Talbott.

Ziua Judecării. Dumnezeu știe *ce* altceva mai înțelesese Walter greșit.

Talbott a scuturat din cap, nevenindu-i să creadă. S-a răstit:

— E prea târziu să repari... greșeala asta tipografică?

Ziua Judecării. Normal.

Și Walt a mințit. A adoptat cea mai sinceră expresie de care era în stare și i-a spus bătrânului:

— Nu-ți face griji. Rezolv eu.

Închizând cartea și așezând-o cu grijă deoparte, vorbitorul a proclamat:

— Organizațiile *queer* au fost întotdeauna trupe de șoc în civilizația occidentală.

Un mormăit general s-a ridicat dinspre publicul strâns în jurul lui Gavyn. Ascultaseră acest discurs încă de când se prezentaseră de bunăvoie la centrul de reținere.

Avea să atingă aceleași idei: Malcolm X ca soț bisexual, James Baldwin, mișcarea feministă și propria lor Noapte a Cuțitelor Lungi, în care eliminaseră grupul de lesbiene fondatoare pentru a face mișcarea mai tentantă pentru casnicele de rând. Discursul avea să abordeze subiectul reînnoirii urbane. Iar apogeul avea să îl atingă cu pasiunea școlarului Hitler pentru Ludwig Wittgenstein, care declanșase al Doilea Război Mondial și infama Soluție Finală.

Câte o căpetenie din Gaysia venea aproape lunar ca să țină aceste discursuri motivaționale. Ca să le ridice moralul. Vorbitorul de azi era o căpetenie din primul neam. Un bărbat pe nume Esteban. A ridicat vocea ca răspuns la respectivul mormăit.

Gavyn l-a întrerupt:

— Sora mea...

Toată încăperea a amuțit.

— Sora mea, Charm, a făcut un calcul. Și ea spune că nici unul dintre noi nu va fi dat la schimb înainte de a împlini patruzeci de ani.

Nu vorbea tare, dar liniștea era atât de deplină, că vocea îi părea copleșitoare.

Un alt puști a țipat:

— Cum adică?

Vorbitorul l-a contrazis:

— Emigrantelor li se va acorda prioritate, pentru a putea începe cât mai curând posibil producția pentru export.

Tinerele lesbiene așezate în jurul lui Gavyn au oftat. Acest centru nu mai părea atât de sinistru în comparație cu viața unei ființe folosite numai la prăsilă.

De pe podium, Esteban a subliniat:

— Asta ar trebui să accelereze procesul de schimb cu mulți ani.

Poziția Gaysiei, ceea ce afirma platforma sa oficială, era că nici Caucazia, nici Blacktopia nu voiau să le asigure celor sortiți exportului hrană și locuință mai mult decât era absolut necesar. Odată cu trecerea timpului, aveau să se creeze aranjamente speciale, pentru a accelera cât mai mult schimburile. Era posibil să se semneze un acord comercial care să le permită celor ce urmau să fie exportați în Gaysia să emigreze acum, în schimbul unor viitori emigranți din Gaysia. Din acest motiv conducta trebuia să fie cât mai încărcată.

Adevărul era că Gavyn și cei din generația lui, prima generație ajunsă la Vârsta Declarației după Ziua Ajustării, sortau gunoiul pentru reciclare. Stăteau închiși, dormeau în dormitoare comune, mâncau tăieței cu legume de trei ori pe zi, iar singura lor distracție era să separe materialele plastice nr. 6 de nr. 8 și tabla de aluminiu, o muncă făcută de mașinării înainte ca munca silnică să devină mai rentabilă. Numai că nu se numea muncă silnică, ci subcontractare. Era muncă *off-shore*, numai că nu se făcea *off-shore,* ci se desfășura chiar în Caucazia. Iar muncitorii nu erau sclavi, numai că nu puteau părăsi tabăra, numai că întreg campusul era împrejmuit cu sârmă ghimpată și turnuri de pază. Și era o muncă nobilă și plină de satisfacții, în beneficiul viitorului lor și al viitorul Gaysiei, numai că ei își petreceau fiecare zi gârboviți peste o bandă transportoare plină de conserve lipicioase și hârtie murdară, sub roiul permanent al muștelor atrase de duhoarea iaurtului în descompunere și a berii răsuflate.

Nici unul dintre cei pregătiți pentru export nu trăia aici de mai mult de un an, numai că fiecare săptămână părea un an, numai că nimeni nu avea un calendar, pentru că nimeni nu se așteptase să fie ținut aici atât de mult timp, în afară de niște realiști care începuseră să zgârie semne diez pe tencuiala unei cabine de WC, pentru ca oricine să poată merge ca să numere zilele oricând voia și să fie oripilat văzând de când erau de fapt bivuacați acolo ca să sorteze gunoiul, numai că asta nu schimba deloc situația, pentru că tot captivi erau, numai că în fiecare lună câte un membru oficial de pe tărâmul

promis, unde nu aveau să ajungă niciodată, venea să le ridice moralul cu un discurs înflăcărat despre gloria Gaysiei, numai că azi Gavyn se ridicase în mijlocul discursului, în mijlocul publicului, și pusese acea întrebare oribilă.

A întrebat:

— Generația mea e condamnată să rămână aici toată viața?

Cam asta îi dăduse de înțeles Charm. Speculase într-o scrisoare că nimeni nu o să fie dat la schimb până când primul copil din Gaysia împlinea optsprezece ani. Sau, oricum, nu prea mulți. Da, existau și copii în Gaysia, dar nu destui pentru a conta. Chiar și așa, Charm prezisese că o să aibă prioritate cei mai tineri și că o să aibă prioritate femeile și că aici, în Caucazia, populația nu doar că se menținea la același nivel, ci mult mai mult de-atât, și cu cât producea mai mulți tineri buni de export, cu atât mai mult beneficia de mâna de lucru ieftină a celor captivi în centrele de reținere. Căci, sincer vorbind, heterosexualii se pricepeau pur și simplu mai bine la reproducere și aveau o istorie culturală mai îndelungată a nașterii copiilor, iar viitorul avea să se reducă la o întrecere permanentă de producere a materialului de export între națiuni.

Gavyn nu voia să fie nepoliticos. Nimeni nu avea un respect mai mare pentru căpeteniile din Gaysia, numai că Gavyn voia să știe adevărul, numai că voia ca el să fie rostit în fața tuturor. Numai că nu voia să fie el aducătorul veștilor proaste. Numai că nici unul dintre ei nu întinerea.

— Domnule, a întrebat Gavyn, dorind să dea și o dovadă de respect, să nu pară doar un pisălog, ne vom vedea vreodată patria?

Întrebarea a făcut să izbucnească niște aplauze răzlețe, numai că Gavyn nu încerca să îl ia la refec pe Esteban, care era genul de ins atrăgător și atunci când îți zâmbea, te simțeai obligat să îi zâmbești și tu, numai că nu știai cum era el ca om, ci doar că era sexy, numai că asta i-a amintit de Charm și de ultima oară când jucaseră jocul „Al meu / Al tău”, în care arătau la întâmplare spre oameni, imaginându-i ca pe niște potențiali parteneri sexuali, și strigau „Al meu” sau „Al tău”, ca în jocul „Cine vede primul”, unde încercai să îți iei prin

surprindere adversarul, numai că ultima dată când au fost în Laurelhurst Park, Gavyn a arătat spre regele drogaților, care împingea un cărucior de cumpărături plin cu medicamente date pe rețetă, Nick, așa se numea, cu pomeții metamfetaminați și părul decolorat de soare, și Gavyn a țipat „Al tău", numai că atunci Charm a arătat spre un tip care era sosia celui mai drăguț dintre membrii formației Thompson Twins, cu o codiță împletită la ceafa și pielea de culoarea laptelui, dar fără hainele lăbărțate din anii 1980, numai că Gavyn s-a zăpăcit, pentru că și-a dat seama că Charm juca după alte reguli. Asta fiindcă ea își dorea cu adevărat ca el să aibă parte de ce era mai bun, numai că nu își dăduse seama că el încercase să o păcălească și asta fiindcă ea chiar era atrasă de drogatul ăla de Nick.

El încercase să o enerveze și să o stânjenească, numai că ea nu-și dorea decât ca el să fie fericit alături de sosia insului ăluia de la Thompson Twins, numai că tocmai asta a făcut ca lucrurile să pară înfricoșătoare atunci când ea i-a scris teoria conform căreia probabil că Gavyn nu avea să emigreze niciodată. Pentru că ea era sora, nu rivalul lui, spunea adevărul.

Numai că Esteban a schimbat subiectul și a spus cum istoria urma un model. A spus că homosexualii trăiseră mereu închiși în mănăstiri, unde păstraseră cunoștințele lumii antice și puseseră pe hârtie secretele lumii naturale, hibridizând mazărea dulce și asigurându-se că Evul Mediu nu eradica moștenirea civilizației umane.

Numai că pe Gavyn nu-l interesa să vadă cum face mazărea sex, nu în timp ce corpul lui cât se poate de atrăgător și de pregătit pentru porno aduna gunoiul. Și asta voia el să spună când un administrator a urcat pe podium și i-a transmis lui Esteban că trebuia să răspundă la un apel telefonic important în culise, iar când Esteban a șters-o ca să răspundă, administratorul s-a înclinat spre microfon și a anunțat numele lui Gavyn cu o voce deloc plăcută și a spus că Gavyn trebuia să meargă la direcțiune, unde îl aștepta un oaspete.

Gavyn s-a dus în sala de vizite și acolo stătea o fată cu atât de multe tatuaje, încât s-a întrebat dacă nu cumva iubiții ei zac în pat după sex și îi citesc corpul ca pe ambalajul unei cutii de cereale. Chiar atunci un bătrân

costeliv, fluturând din brațe, cu pielea strălucindu-i de sânge uscat, un bătrân gol și plin de sânge a străbătut partea opusă a încăperii. Un bătrân puturos și gol, cu pieptul și spatele plin de nenumărate răni mici care supurau. Gavyn nu s-a putut abține. S-a cutremurat dezgustat din tot corpul și a făcut un dans rușinat, de parcă ar fi pășit printr-o pânză uriașă de păianjen. Bărbatul nu era Nick, dar era pe-aproape. Gavyn s-a uitat la sora lui și a spus:

— Al tău.

În ultimele zile Charlie abia mai reușise să-și vadă bărbăția, atât de des fusese ea îngropată într-unul sau altul dintre orificiile umede ale Shastei. O ascunsese și o muncise până când Charlie ajunsese să mulțumească destinului că Shasta era ultima lui soție și nu prima. Azi-mâine nevestele de câmp și cele din casă o să înceapă să-i toarne copiii. O să pocnească una după alta cu intensitatea și frecvența pop-cornului. Pe multe dintre ele le binecuvântase la doar câteva minute una de alta. Roadele lor o să apară cu aceeași viteză și repetiție nestăvilită cu care își plantase el sămânța domnească.

Dintre aceste femei multe erau nefericite că slujiseră sub el.

Nici una dintre ele, în afară de Shasta, nu se ridicase la nivelul bărbăției lui. În îmbrățișarea ei umedă își dăduse adesea drumul. Ca un sucub nesătul era ea! Atât de slăbit îl lăsa. Aproape paralizat, și totuși hipersensibile îi erau testiculele la fiecare hurducătură a roților trăsurii sale!

Sosise într-un moment oportun această chemare a consiliului căpeteniilor. Dacă Shasta nu avea încă un copil în pântec, treaba asta îi depășea deja puterile.

Deși intuiția și speranța sugerau opusul... Verde era tenul ei în ultima vreme. Și de mai multe ori fugise de la masa de dimineață pentru a vărsa bucatele în WC-ul palatului. Dacă înțelepciunea regală era un lucru pe care puteai conta, Charlie plantase un moștenitor în pântecul ei.

Mare sacrificiu îi oferise Charlie lui Thor. Mulțime de napi dulci și gustoasă grozamă, un belșug care să îl sature pe zeu. Actualmente, în timp ce se apropia cu grupul lui de orașul tăcut, peste măsură de mulțumită era

căpetenia pentru că obținuse bunăvoința lui Odin și Loki. Căci la marginile sale orașul golit al Portlandului nu mai era decât o pădure deasă. Lunile trecute lăsaseră vegetația să crească în voie, consolidând o junglă impenetrabilă de liliac de vară înflorit, întrețesut cu lujerii încăpățânați de lemn-câinesc și toate împodobite cu o pătură sufocantă de berete de ienupăr. Aceste suburbii lăsate în paragină constituiau o barieră formidabilă.

Doar o armată de cavaleri hotărâți își putea croi calea printr-un asemenea zid încâlcit de trandafiri hibrizi și liliac sălbatic. Orice unitate mai mică decât a lui Charlie ar fi fost înghițită de asaltul tuiei piramidale.

Dar vegetația nu era singura lor problemă. Băștinașii demenți reprezentau o amenințare constantă, după cum o demonstra și silueta ce-a țâșnit de undeva. O marionetă hăituită, un bătrân scheletic, acoperit doar de poleiala sângelui uscat. Acest spectru, ciuruit de nenumărate răni, s-a azvârlit pentru o clipă în fața plutonului regal. A strigat „Walter!” și a dispărut pe loc. S-a adâncit în tufărișul des.

Abia după ce trecuse suficient timp, orașul a fost considerat un loc sigur. Relativ sigur. Majoritatea celor rămași acolo se mâncaseră unii pe alții, iar supraviețuitorii erau puțini și slabi. În timp ce procesiunea regală se chinuia să-și croiască drum, acordurile slabe ale unei melodii au ajuns până la ei. Nevăzut era interpretul care meșteșugea o melodie la niște instrumente cu coarde. Căpitanul gărzii a cerut să se facă liniște, iar pădurarii și cavalerii s-au oprit din ciopârțit.

Nimic în afară de cântecul păsărilor nu tulbura liniștea mortuară a acelui oraș fantomă. Volumul muzicii a crescut, iar sursa ei s-a tot apropiat, până când o siluetă și-a făcut în sfârșit apariția.

Din desișul morții și al dezolării s-a ivit un bărbat. Era aproape un schelet, iar membrele aspre îi erau învelite în cârpe zdrențuite. Fața vagabondului părea pierdută în spatele bărbii dese și a lințoliului de păr lung. Bărbatul ținea în brațe o chitară și zdrăngănea la ea. Atât de absorbit era de muzica lui, încât a ajuns în mijlocul anturajului regal înainte de a se opri brusc. În afară de cântecul lui, doar păsările tulburau liniștea.

Cum stătea rezemat în trăsura lui, Charlie a fost captivat de armoniile străinului. Căpetenia se plictisise de obișnuiții jongleri și iodleri afectați.

— Ascultă, vagabondule! i-a poruncit el din interiorul capitonat cu catifea al vehiculului. Aparții tu vreunei case sau vreunui stăpân?

Hoinarul și-a ridicat privirea de pe chitară. Nu a răspuns nimic, ticălosul, ci a început din nou să cânte ușor la instrument.

Un bărbat cu topor din unitatea căpeteniei și-a ridicat arma într-o amenințare subtilă.

— Răspunde, tu!

S-a dat înapoi, gata să-i taie bărbatului capul lățos.

— Și, de răspunzi, fă-o conform Graiului Alb acceptat în Caucazia!

Charlie a strigat din nou:

— Ei, omule? Ești liber să-mi devii sclav?

Bețivanul și-a încetat cântarea.

— Cine voiește a-mi fi stăpân? a întrebat el rânjind.

Un alt membru al grupului, medicul regal, a luat cuvântul:

— Nimic ignorant ce ești! Acesta este nimeni altul decât Charlie, căpetenie a primului neam. Soțul frumoasei regine Shasta și salvatorul Caucaziei!

Auzind un asemenea elogiu, Charlie și-a înălțat bărbia, iar pieptul i s-a umflat de mândrie. Vrând să-și etaleze prețioasele mănuși din imitație de piele, a ridicat o mână ca pentru a-și îndrepta coroana de aur masiv.

Încruntătura muzicantului a dispărut. Fața i s-a destins, cuprinsă de uimire, și a inspirat adânc.

— Domnul meu, nu îmi ești necunoscut..., s-a bâlbâit el.

Adunându-se, și-a dus palma deschisă la inimă și și-a plecat capul în semn de respect. Ridicându-și privirea, a întrebat:

— Onorabila dumneavoastră soție să fie ea chiar Shasta Sanchez, domiciliată cândva pe Southeast Lincoln Street, care a studiat la liceul Franklin, a lucrat cu jumătate de normă la Starbucks și a apărat în poarta echipei de fotbal a orașului?

Tăcerea i-a cuprins pe toți cei de față. Charlie a simțit o amenințare, poate un rival. A întrebat prudent:

— Cunoști tu eleganta fată în cauză?

Străinul a fluturat din mână, respingând ideea.

— Nu, domnul meu! Atât e de renumită, că toți cei din partea locului îi știu legenda.

Și-a pus chitara deoparte și și-a scos șapca zdrențuită.

— Tare ne mândrim că o fecioară din umila noastră parohie a devenit regina popoarelor albe.

Afirmația l-a făcut pe Charlie să își umfle și mai tare pieptul de mândrie. Auzind acest lucru, a început pe loc să îi placă de bărbat.

— Cunoști acest loc? a arătat el în jur, spre complexele de case în descompunere și spre arcadele prăbușite ale autostrăzii. Ne poți ghida prin grămada asta de ghimpi, așa încât să evităm bandele de tâlhari care au mai rămas în acest loc uitat de Dumnezeu? a întrebat.

Medicul, Terrence, l-a întrebat:

— Cum te numești, țărane?

Bărbatul și-a întors privirea disprețuitoare spre cel ce i se adresase.

— Numele meu? a mârâit. Îmi puteți spune Nick.

Străinul și-a încrucișat mâinile și a dat ochii peste cap, ca și cum ar fi cântărit propunerea de a le servi drept ghid. A ridicat capul. Și-a umezit cu limba un deget murdar și l-a ținut ridicat în aer, de parcă verifica viteza și direcția vântului. Apoi a îngenuncheat și și-a lipit urechea jegoasă de asfaltul crăpat, parcă ascultând apropierea unor călăreți. Numai după toate acestea și-a mijit ochii și a întrebat:

— Încotro se îndreaptă înălțimea Voastră?

Unul dintre cavalerii suiți pe cal i-a strigat drept răspuns:

— Spre Terminal Sales Building!

De pe un alt armăsar, un al doilea cavaler a urlat:

— Spre cea mai înaltă sală de conferințe de acolo! O adunare a căpeteniilor urmează să se țină în ea!

Charlie a ridicat o mână înmănușată în imitație de piele pentru a-i face să tacă. Pe muzicantul murdar l-a întrebat:

— Ai habar de ea?

Fără să-i răspundă în cuvinte, bărbatul și-a ridicat chitara. A luat-o la pas pe o alee întunecată pe care nici unul dintre însoțitorii lui Charlie nu o observase. Le-a făcut semn să îl urmeze și, după o clipă de ezitare,

armăsarilor puternici li s-au pus șeile și marile roți ale trăsurii regale au scârțâit și s-au întors, în timp ce sutele de însoțitori au început să mărșăluiască în urma străinului.

Esteban a ascultat vocea de la telefon. Știa că în cele din urmă istoria avea să îi elimine, dar nu ar fi crezut niciodată că o să se întâmple atât de curând. Cartea Talbott îi pregătise pentru moarte. Îi scosese din dependență și resemnare. Le oferise controlul asupra lumii și propriilor vieți. Acum, când venise vremea să se bucure, Bing era mort.

Esteban i-a întins telefonul funcționarului aflat la post. S-a scuzat pentru a merge la baie. Așezat într-o cabină, a văzut niște semne diez zgâriate pe tencuială. A numărat trei sute șaptezeci și patru de semne.

În Caysia, Delicious ținea picioarele ridicate în suportul scaunului ginecologic, dar mintea îi hoinărea la kilometri distanță. Întrebându-se: oare Gentry o mai iubea? Cumpănind: meritase tot chinul ăsta, meritase să se ascundă într-o țară căreia nu îi aparținea?

O voce a tras-o înapoi în prezent. Stătea întinsă pe o masă de consultație, cu picioarele ridicate în aer. Era despărțită prin perdele de nenumărate alte separeuri similare, care se întindeau în stânga și în dreapta ei. O siluetă mascată stătea între genunchii ei. Părul laborantei era ascuns sub o bonetă medicală, dar ochii îi erau injectați și adânciți în orbitele cu pungi decolorate de piele lăsată sub ele.

— Odihniți-vă, i-a spus ea, ținând o pipetă în mâna învelită într-o mănușă de latex.

Laboranta a curățat pipeta cu un șervețel mirosind a alcool.

— Vă mulțumim pentru sprijin, a spus ea pe un ton distrat.

Prima generație a unei națiuni nu e deloc puțin lucru. Delicious era cuibul unui ou de cuc. Era pasărea de sacrificiu, obligată să crească copilul unui străin. Copilul dușmanului. Așa cum și dușmanul avea să crească unul pentru ea, metaforic vorbind.

Noua ei națiune se afla în pragul celui de-al Treilea Război Mondial. Prin urmare, pentru ca Gaysia să dețină

cât mai mulți ostatici, fiecare femeie ajunsă la vârsta fertilă fusese convocată pentru o inseminare obligatorie. Industriile autohtone fuseseră reorganizate pentru producția maximă de spermă în vreme de război.

În interiorul sălii perdelele au fluturat când un travestit îmbrăcat în uniformă de asistentă cu paiete a intrat purtând o tavă de metal plină cu pahărele de hârtie. Delicious a luat unul și a băut dintr-o înghițitură sucul de portocale, în timp ce travestitul cânta versurile „Sămânța din tine o pot vedea crescând...” din melodia lui Paul Anka „Îmi porți copilul”.

Travestitul a dispărut în următorul separeu, iar Delicious a auzit cum cântecul începe din nou. Laboranta, care era ea însăși foarte însărcinată pe sub halat, și-a pus deoparte instrumentele și a ajutat-o pe Delicious să se ridice de pe masă. Odată ce s-a văzut pe picioarele ei, i s-a oferit un halat, iar Delicious și-a introdus brațele în mâneci. Dintr-un separeu aflat în apropiere s-a auzit:

— Vă mulțumim pentru sprijin.

Laboranta a tras o bucată nouă de hârtie sterilă pentru a acoperi masa și a spus:

— Vă recomandăm să rămâneți întinsă în zona de recuperare pentru a spori șansele de reușită.

— Vă mulțumim pentru sprijin, s-a auzit vocea unui bărbat din depărtare.

„Un alt înger a prins aripi”, și-a spus Delicious, reținându-și râsul.

Pentru a păstra aparențele, Belle o adusese și acum o aștepta la recepție. Odinioară clinica fusese un aeroport. Peste câteva săptămâni Delicious urma să îi întoarcă favoarea lui Belle și să o însoțească aici pentru același tratament. Paharul cu suc de portocale al travestitului. Fragmentul din Paul Anka.

Halatul era echivalentul unei uniforme militare. „Și cei care stau doar cu picioarele în sus servesc cauza”, și-a spus Delicious, stăpânindu-și chicotitul isteric. Străzile și magazinele erau pline cu femei care purtau toate un sac mic de făină. Unul încăpător și conceput special pentru a fi purtat în timpul sarcinii, ceea ce o supunea pe purtătoarea lui la nesfârșite runde de mulțumiri din partea străinilor.

S-au întors acasă cu taxiul – o extravaganță. Când au ajuns la destinație, șoferul a refuzat să le ia banii. A început:

— Vă mulțumim pentru...

Dar Delicious a întors privirea și a ridicat o mână deschisă, retezându-i-o.

O grămadă de lumânări și ursuleți de pluș împânzeau strada de la intrare și până pe aleea de lângă blocul lor. Buchete de garoafe umpleau aerul cu parfumul lor putred. Cărți poștale în formă de inimă, pe care se puteau citi mesaje de condoleanțe precum „Bing” și „Eroul nostru!”. Un șir de bocitori se întindea pe stradă și fiecare își aștepta rândul pentru a depune un buchet de trandafiri sau un mănunchi de baloane strălucitoare, care pluteau în toate culorile curcubeului.

O echipă de televiziune panorama mulțimea cu luminile camerelor de filmat. Un bărbat cu microfon a avansat în dreptul șirului de oameni și i-a întrebat cum îi afectase asasinatul. Câțiva plângeau în văzul tuturor. Reporterul s-a întors spre cameră și a spus:

— Poliția a găsit înregistrările camerelor de securitate din momentul crimei. A anunțat că o arestare este iminentă.

Cele două femei au coborât din taxi cu cheile în mână, îndreptându-se în fugă spre intrarea clădirii. În spatele lor un cor de voci a strigat:

— Vă mulțumim pentru...

Ușile liftului au retezat ultimele cuvinte.

Odată ajunse la adăpostul apartamentului, cu zăvorul tras și lanțul pus la ușă, Belle a strigat:

— Am ajuns!

Cum nu a primit nici un răspuns, a strigat iar:

— Felix?

Televizorul era deschis. Ca de obicei, Talbott umplea ecranul. Le spunea:

Lumea își dorește o teorie unificată a câmpului.
Un singur lucru, un ceva care să explice totul.
Să i-l dăm.

Delicious a rămas în sufragerie, iar Belle s-a dus la ușa fiului ei și a ciocănit. La televizor Talbott spunea:

Un om se măsoară nu prin ceea ce face pentru a fi plătit, ci prin ceea ce face cu timpul său liber.

Când a reapărut, Belle avea în mână o bucată de hârtie. A citit de pe ea „Dragă mamă...” și s-a uitat la Delicious cu ochii în lacrimi.

Canada era un test. Mult după ce soarele a apus, Dawson a luat-o pe drumurile lăturalnice din ceea ce fusese cândva Idaho. După ce fugara Ramantha adormise, a virat pe un drum de pământ cu făgașe, mărginit pe ambele părți de arbuști țepoși. Luna nu apăruse. A urmat lumina propriilor faruri în întuneric până când a ajuns la un gard care le bloca trecerea. În centru se afla o poartă fără nici un semn pe ea. Distanța la care se oprise o făcea vizibilă doar cu faza lungă.

Dawson s-a întins și a înghiontit-o pe femeie.

— Am ajuns.

Ea a tresărit și s-a trezit. S-a uitat în noaptea din jurul lor.

— Suntem la graniță, i-a spus el.

Doar Dumnezeu știa unde ducea poarta aia. La vreo moșie unde urma să fie luată prizonieră și executată, conform noilor legi. Sau era vreo pășune ascunsă, unde ar fi vânat-o lupii? Oricum, tot avea să moară. Nu erau nici măcar aproape de Canada. Dar asta nu mai avea să fie problema lui.

A oprit motorul, însă a lăsat farurile aprinse. A privit în jur, ca și cum s-ar fi uitat după patrule de grăniceri.

Ea a privit cu ochii mijiți prin parbrizul plin de urme și a întrebat:

— Pe poarta aia?

El a dat din cap.

— Grăbește-te.

Cuvintele lui Talbott s-au auzit șoptit din radioul camionetei: „...firea omului nu este să spere, ci să acționeze și să producă rezultate...”

Ea a rămas cu privirea ațintită la poarta îndepărtată, timp în care se căuta cu mâinile prin buzunare.

Dawson a simțit verigheta din buzunarul pantalonilor. Aștepta niște mulțumiri. Nu o omorâse. O

adusese într-un loc sigur – adică sigur după știința ei. Iar ea pica la test în stil mare.

Ea s-a uitat pentru prima dată la apărătoarea de soare a mașinii, unde era prinsă cu scotch o fotografie de mărimea unui portofel. Înfățișa o femeie zâmbind.

— Frumoasă, a spus. Soția?

El s-a uitat la poza soției lui, Roxanne, care le zâmbea în strălucirea verde și tulbure a luminilor de bord. I-a răspuns:

— Nu. Sora mea, a adăugat apoi.

Femeia a deschis portiera fără nici un cuvânt de mulțumire și a ieșit. S-a uitat la el. A deschis gura, dând să zică ceva. Privirea continua să îi fugă spre poartă. Insectele zburau în spirale vioaie în conurile gemene de lumină. Poarta strălucea, albă ca fosforul aprins, în timp ce întunericul de dincolo de ea părea solid ca un zid. Un lup a urlat în apropiere. Privirea ei s-a repezit din nou spre el.

— Unde în Canada?

Dawson a ridicat teatral o mână, suflecându-și mâneca de la cămașă ca să se uite la ceas. Era trecut de miezul nopții. Dacă i-ar fi mulțumit în următorul minut, poate că nu ar fi lăsat-o să meargă spre propria osândă. Un alt urlet a despicat noaptea.

— Okanogan Valley, i-a spus el.

I-a descris căsuțe și livezi frumoase, pline de cireși. Grădini și lacuri. A asigurat-o că, odată ce trecea de poartă, devenea refugiată politic, iar cei de acolo trebuiau să îi ofere adăpost și șansa unui nou început.

O putea lăsa în ultimele ei clipe să creadă în fantezia asta mângâietoare. Avea să înainteze în întuneric așteptându-se să găsească dragoste și înțelegere. Odată ajunsă din urmă de haita de lupi, la puțin timp după ce el ar fi plecat, avea să-și dorească să fi murit în Ziua Ajustării.

Universitara, Ramantha, a rămas lângă camionetă. A scos ceva din buzunarul hainei și s-a aplecat să lase darul pe bancheta de lângă el. Ceva de hârtie. În lumina difuză, el a observat că erau bani vechi, gunoi inutil.

— Pentru deranj, a spus ea.

A strâns bine cordonul hainei pe lângă ea.

— Lasă farurile aprinse, i-a ordonat. Cel puțin până trec.

S-a îndepărtat cu pași mici și hotărâți. În mijlocul luminilor. Umbra i se contura în față, semeață și teribilă. La fiecare pas ridica praful, care plutea în urma ei.

Se dovedise exact la fel ca toți ceilalți. Un trib egoist și laș care își vedea doar de propriile interese. Nu era prima. Dawson îi mai adusese și pe alții aici. Prima fusese o jurnalistă care reușise să scape de Ziua Ajustării. Tweed nu știu cum, o reporteră de televiziune. Al doilea fusese tot un expert, un doctor. Dr. Ashanti, un psihoterapeut de pe listă, cu o jumătate de milion de voturi în dreptul numelui său. Amândoi o șterseseră în întuneric, așteptând îmbrățișarea caldă a liberalilor progresiști cărora le împărtășeau opiniile. Al treilea fusese un tip, ceva consilier local din Seattle. Nici unul dintre cei trei nu îi urase măcar noapte bună înainte de a trece de poartă. Pe urmă Dawson stinsese farurile și rămăsese pe loc ca să asculte. În fiecare noapte urletele îi găsiseră înainte ca el să apuce să se întoarcă la camionetă. Îi auzise prăbușindu-se printre arbuști și tufe. Și îi auzise țipând. Niciodată numele lui, pentru că nici unul nu îl întrebase vreodată cum îl cheamă. Țipau doar după ajutor. Să îi ajute cineva. Să îi salveze cineva. Țipaseră „Domnule” și țipaseră „Vă rog”, iar în cele din urmă doar țipaseră.

Acum Ramantha era la jumătatea drumului spre poartă.

De fiecare dată Dawson se gândise la același lucru. În loc să lase lupii să o sfâșie, putea să ambaleze motorul camionetei, să o bage în viteza a treia și să-i dea bice. Putea să o calce cu mașina. Să îi taie urechea. O crimă din milă. O situație avantajoasă pentru toată lumea odată ce lupii îi găseau cadavrul.

Și-a strecurat o mână în buzunar și s-a jucat cu verigheta ascunsă acolo. Era așteptat acasă. Nu fusese acasă tot sezonul. Toată tinerețea fusese un soț bun și un angajat model al secției de producție. Sigur, acum era căpetenie. Dacă voia, putea să aibă o mulțime de neveste. Să domnească asupra mulțimilor. Dar asta părea doar o versiune mai extinsă a aceleiași capcane. În calitate de conducător, ar trebui să fie un soț bun pentru mai multe femei. Iar un rege ajungea să fie un angajat model, cu nenumărați oameni de care să aibă grijă.

A simțit cu vârfurile degetelor cercul tare și închis al verighetei.

De asta fusese pe drumuri atâta timp. Descoperise că are sufletul unui barbar. Al unui luptător. Și pentru un asemenea spirit victoria însemna moartea. Voia o nouă armată și noi bătălii.

Victoria era plăcută, dar nici măcar pe jumătate la fel de satisfăcătoare precum lupta. De unde și testările lui. Pentru a găsi măcar o persoană care să îi devină complice. Un partener care să îl ajute să-și continue aventura vieții.

Poate pentru că trăise prea mult timp în stratul de jos al societății. Îl bucura doar lupta. Constituția lui nu era compatibilă cu tihna și relaxarea. Indiferent de tabăra care se afla în dificultate, Dawson voia să i se alăture.

Silueta universitarei fugare se micșora în depărtare. Umbra de pe poartă era aproape de mărimea ei. Farurile o luminau, transformându-i spatele într-o formă umană albă și goală. Umbra ei era versiunea întunecată a aceleiași forme. Iar după încă un pas, cele două umbre opuse aveau să se atingă.

Nu își dorise asta cu ceilalți, dar astă-seară Dawson ar fi vrut ca ea să se oprească. Ezita cu mâna deasupra volanului, gata să apese claxonul. Să o avertizeze. Totuși știa că nu merită deloc să o salveze dacă nu era vrednică de asta. A implorat-o în șoaptă să se oprească. Să se

întoarcă. Să i se alăture în următoarea campanie, oricare ar fi fost ea.

El tânjea să fie o forță a schimbării, nu un deținător de proprietăți. Soția lui nu ar fi murit de foame, ar fi continuat să primească alocația lui în dolari Talbott, un venit suficient pentru a continua să aibă la dispoziție sute de servitori.

Ca un mic sacrificiu, a coborât puțin geamul. A scos verigheta din buzunar și a ridicat-o spre spațiul deschis, deasupra sticlei geamului. I-a dat drumul să cadă și ea s-a lovit o dată de exteriorul portierei. Un clinchet mic. Apoi s-a dus.

Auzind clinchetul, femeia a încremenit. Întinsese o mână spre zăvorul porții, iar acea mână albă și strălucitoare atingea vârfurile degetelor mâinii din umbră. Apoi cele două mâini s-au îndepărtat una de alta.

S-a întors pe călcâie și a început să vină înapoi.

Lupii s-au auzit urlând mai aproape, iar Dawson a apăsat claxonul camionetei pentru a-i speria. S-a întins peste banchetă și a deschis portiera de pe partea ei.

Ea a urcat.

— Nu pot..., a spus cu o voce plină de hotărâre.

Și-a încrucișat brațele și a continuat:

— Nu pot să renunț așa, pur și simplu, și să-mi clădesc o nouă viață. Nici pentru tot siropul de arțar din lume.

Nu era frica de lupi. Femeia se schimbase.

A privit tăios în întuneric.

— Nu-i pot lăsa pe cei răi să câștige. Nu pot renunța la idealurile mele.

S-a întors spre el cu ochii aprinși.

— Studiile de gen sunt o chestie pe bune și nu voi permite să devină o cauză pierdută – nici dacă va trebui să lupt până la ultima suflare.

Furia i-a întunecat fața. Mâinile ei plăpânde s-au încleștat în pumni neîndurători. Cu o voce răgușită de setea de răzbunare, a spus:

— Oamenii *ar trebui* să citească bell hooks!

Dawson se înșelase. Femeia trecuse testul. Era o luptătoare. Merita ținută.

Fața ei s-a îmblânzit.

— Unde-mi sunt manierele? a spus ea. Nu ți-am mulțumit...

I-a întins mâna.
— Îmi spui, te rog, cum te numești?
Atunci el i-a răspuns:
— Dawson.
Și a întors în contact cheia camionetei.

Domnișoara Jo se apucase să citească cartea Talbott. Se spune că actul povestirii e în esență unul digestiv. Regurgităm un subiect cam tot așa cum un animal rumegător – de exemplu, o vacă – regurgitează din stomac iarba parțial mestecată. În poveștile noastre ne epuizăm atașamentul emoțional față de evenimentele trecute. Smulgem povești similare de la ceilalți. Revenind asupra unor lucruri – iar cuvântul „revenire" poate fi înțeles ca mărunțire, exact la fel cum „rumegare" poate fi citit ca gândire –, suntem capabili să asimilăm cele mai nefericite sau cele mai fericite experiențe din viețile noastre. Să le acceptăm ca evenimente normale din viața unui om. Încetăm să le mai spunem, iar poveștile devin parte din noi.

Domnișoara Jo povestise de atâtea ori despre gloria familiei și rasei ei, încât ajunsese să fie epuizată de albi[49]. Cartea Talbott susținea că umanitatea suferă de epuizare identitară. Oamenii trăiau prea mult pentru a-și menține un singur sine. Prin urmare, cei mai curajoși căutau o nouă frontieră. Bărbații deveneau femei. Albii deveneau negri.

Domnișoarei Jo i-a devenit clar faptul că ea reprezenta apogeul unui lung șir de rebeli și pionieri. Era ultima din seminția ei și era sătulă până peste cap să se prefacă întruna că se mândrește cu trecutul ilustru al familiei. Familia ei supraviețuise faimei sale. Poveștile lor puteau muri odată cu ea.

Povestea vieții ei era un terci lipsit de orice gust. S-a ridicat din scaun și s-a învârtit prin cameră, stingând luminile. Într-un întuneric deplin, degetele ei au găsit lumânarea și cutia de chibrituri pe milieul de pe noptieră.

A aprins un chibrit.

Cartea spunea: „Oamenii sunt obsedați să aibă dreptate".

Îți sugera să mergi la un dineu și să declari la masă că scriitoarea Sylvia Plath a fost rasistă din cauza concluziilor științifice la care ajunsese în cea mai faimoasă carte a ei, *Curba lui Gauss*[50]. Comesenii tăi vor simți orgasme de dreptate multiple și ejaculatorii în timp ce te vor corecta. Să comentezi ideea că, în ciuda asocierii sale legendare cu Masa Rotundă din Algonquin, Robert Benchley a ajuns să aibă succes la marele public abia după ce a scris *Fălci*[51]. Să le explici cum mulți oameni cred că scriitoarea neozeelandeză de proză scurtă Katherine Mansfield a fost decapitată într-un accident de mașină bizar, care a avut loc pe un pod din Louisiana acoperit cu un strat consistent de insecticid. Adevărul este că a murit din cauza unui traumatism cranian, dar peruca blondă care era marca ei a fost fotografiată alături de parbrizul spulberat al mașinii, făcându-i pe mulți să creadă că fusese decapitată de marginea din spate a platformei tirului în care intrase șoferul ei. Să închei spunând că, de la moartea ei încoace, toate tirurile cu șase roți trebuie să aibă pe șasiu o bară numită „bara Mansfield", care ridică vehiculul în cazul unor coliziuni similare și previne astfel de accidente fatale.[52]

„Poate o să dureze un moment", sfătuia Talbott, „dar apoi publicul se va repezi să te corecteze într-un delir plin de scheunături sângeroase, demn de o haită de hiene turbate care simt apropierea unei antilope gnu singuratice".

Să îi lași pe ceilalți să aibă dreptate înseamnă să-i faci să creadă că educația lor jalnică și inutilă are valoare.

Să îi lași pe ceilalți să aibă dreptate înseamnă să-i faci să te iubească, spune Talbott, pentru că iubim doar lucrurile față de care ne simțim superiori. Îi iubim doar pe cei care nu reprezintă o amenințare.

Să îi lași pe ceilalți să aibă dreptate e cea mai bună metodă de a-i controla.

Jamal savura o butelcă de vin de Porto de dinaintea Războiului Civil. Avea nevoie să bea ceva. Abia se întorsese de la consiliul căpeteniilor și știa că Blacktopia nu putea evita războiul cu Gaysia.

A închinat pentru pacea și prosperitatea aduse de Ziua Ajustării. Care în curând aveau să fie întrerupte. Viitorul venea deja peste ei.

Ridicând paharul, a toastat pentru militarii înfățișați în picturile în ulei de pe pereții din jurul lui. Fiecare bărbat își urmase ordinele propriei conștiințe. Fiecare fusese un erou al timpului său. Lumea lor fusese diferită de a lui. Jamal le admira curajul și hotărârea, chiar dacă, privind în urmă, faptele lor puteau părea nechibzuite. Astfel pictați, înrămați și atârnați pentru a decora pereții unui salon, poate că păreau dichisiți și afectați în fața posterității, dar mardeiașii ăștia fuseseră șmecherii vremii lor.

A presupus că, într-un viitor îndepărtat, până și un eveniment atât de nobil precum Ziua Ajustării ar putea fi perceput drept vrednic de dispreț. Conform spuselor lui Talbott:

Cei mai slabi oameni în viață vor încerca să se glorifice pe ei înșiși, demolând tăria de-a dreptul uluitoare a celor morți.

Unui molâu încă nenăscut, înfățișarea lui Jamal putea să-i amintească de cea a unui răufăcător. Jamal spera doar ca viitorul laș să poată aprecia curajul de care dăduse dovadă nimicind un sistem în declin și înlocuindu-l cu unul nou. Cu fața la o oglindă veche, pătată, a ridicat paharul cu vin și a toastat cu el însuși.

Și atunci pitbullul lui, Bouncer, s-a ridicat de pe covor și a adulmecat aerul. Câinele a scheunat.

Și atunci a simțit Jamal mirosul de fum. Cenușa din șemineu era rece. Undeva în casă s-a pornit o sirenă, un detector de fum. O a doua i s-a alăturat. Un cor de sirene jelea din tavanul fiecărei camere.

Gândul lui s-a îndreptat spre teroriștii despre care îi avertizase Talbott. Loialiștii sau canadienii stârneau incendii pentru a pune bețe în roate noilor state-națiuni. Cineva angajat să reunească fostele state unite aprinsese un foc în casă. Sau, dacă nu, atunci agenții Gaysiei trecuseră deja la atac.

A urcat scările, sărind câte trei trepte deodată. Fumul era și mai gros la primul etaj și chiar mai gros la al doilea. Ajuns în capul scărilor, a atins ușa mansardei și a simțit că frige. A înfășurat poalele cămășii scoase

din pantaloni în jurul mânerului, dar nu l-a putut răsuci. Ușa era încuiată.

A lovit cu pumnul în lemn și a strigat:

— Barnabas! Deschide!

O voce slabă i-a răspuns:

— Nu înțelegi.

Ușa era atât de fierbinte, că nici nu puteai bate, dar Jamal s-a împins cu umărul în ea. Stejarul vechi de secole nu se clintea.

— Descuie ușa! a ordonat și propria voce l-a șocat.

Autoritatea, autoritatea lui a bubuit. Era o voce menită să țină discursuri, care nu avea nevoie de microfon.

Bouncer lovea cu laba fumul care ieșea prin crăpătura de la nivelul podelei. Lătra și iar lătra.

Nu, în nici un caz nu o să fie ăsta sfârșitul cărții lui. În cel mai bun caz, o să fie criza de la finalul primului act. Cartea lui, *Negru ca tine,* mai avea nevoie de mult material înainte să o poată considera încheiată. La fel ca *Cele trei fețe ale Evei,* toate studiile de caz reușite aveau nevoie de un final fericit.

Dacă forța nu îl putea ajuta, atunci vicleșugurile lui aveau să o facă.

— O, Barnabas! a implorat. Am nevoie de tine. Doar tu îmi poți povesti istoria plantației.

Vocea nevăzută i-a răspuns cu un suspin. Probabil că se afla la doar un deget distanță, despărțită de Jamal numai de bucata asta de stejar.

— La naiba cu locul ăsta, a suspinat. Mi-a furat viața. Am făcut o prostie când am tot lăudat trecutul.

Jamal a fost lovit de inspirație.

— Atunci vino cu mine. Hai să plecăm de-aici. Participă la întemeierea viitorului glorios al Blacktopiei!

De partea cealaltă a ușii ceva s-a prăbușit cu toată greutatea și a alunecat pe podea. Fumul învăluia totul. Când vocea a vorbit din nou, a făcut-o prin crăpătura subțire de la nivelul podelei. Pe acolo pe unde Bouncer adulmeca și zgâria dușumeaua cu labele din față, vocea aceea slabă, leșinată, a spus:

— Jamal, tu nu înțelegi...

S-a lăsat și el pe podea și a țipat drept răspuns:

— Înțeleg!

— Familia mea are rădăcini adânci aici, i-a șoptit vocea.

Jamal i-a șoptit, de data asta mai blând:

— La fel și a mea.

Vocea stinsă i-a răspuns cu un oftat plin de resemnare:

— Jamal, eu nici măcar nu sunt negru.

Jamal aproape că a râs. Aproape. În schimb, s-a întrebat ce ar face eroul lui, Talbott Reynolds, într-o astfel de situație. Și, în vuietul tot mai puternic al infernului și al corului de alarme de fum care șuierau, Jamal a răcnit:

— Nici eu nu sunt negru!

În acel moment, luminile de pe scară au pâlpâit și s-au stins. De undeva s-a auzit zgomot de sticlă spartă, explodau ferestrele sau carafele de cristal din salon, pline cu atât de inflamabilul rachiu. A părut că s-a scurs o eternitate în acest haos sonor, în care întunericul era îmblânzit doar de licărirea flăcărilor portocalii.

Creatura Barnabas era moartă, a presupus Jamal, și avea să moară și el dacă mai rămânea încă o clipă în dreptul ușii.

Zăvorul ușii a păcănit. Mânerul s-a mișcat și ușa s-a trântit de perete, scoțând la iveală un drăcușor încovoiat, înnegrit de funingine, înconjurat de rugurile iadului. Cu ochii bulbucați de șoc, demonul a întrebat:

— Cum adică nu ești negru?

Câinele a scheunat, iar Jamal i-a spus să plece. A apucat strâns de încheietură copilul iadului, l-a săltat în aer și a plonjat în tunelul de foc în care se transformase scara.

Cele mai luminate minți ale centrului de reținere păreau absorbite de gânduri. Paznicul de la birou era prins într-o conversație șoptită cu paznicul de la ușă. Nici unul dintre ei nu a ridicat privirea nici măcar atunci când Charm s-a apropiat de ei și le-a spus „Am nevoie ca fratele meu să mă ajute să iau ceva din mașină”. Paznicul de la ușă i-a făcut doar un semn cu mâna să treacă.

Charm și Gavyn s-au trezit că stau în picioare pe scările din față, ce coborau spre parcare și spre poarta de dincolo de ea. Dintre mașinile aflate în parcarea

vizitatorilor, una era a mamei lor. În mașina parcată alături stătea la volan Esteban, vorbitorul din acea după-amiază. Plângea dezlănțuit, ținând la gură ambele mâini făcute căuș. Chiar și când plângea, cu umerii zgâlțâindu-i-se și cu pieptul cutremurându-i-se de suspine, era încă futabil.

— Al meu, a șoptit Charm.

— Ai vrea tu, i-a spus fratele ei.

S-au fofilat spre mașina lor. Un paznic dintr-un turn aflat lângă poartă stătea cu pușca la picior și o mână la spate. Părea scârbos chiar și de la depărtare.

Cei doi frați au spus în cor;

— Al tău.

— Ghinion, a spus Gavyn.

— Treci în mașină, i-a spus sora lui.

— Și unde să mergem? a întrebat-o el.

Nu ar fi trecut niciodată de poarta securizată.

Charm i-a făcut cu mâna paznicului din turn. A urcat la volan și a pornit motorul.

Gavyn s-a așezat pe locul din dreapta și au pornit.

Paznicul de la ușă și cel de la birou ieșiseră deja din clădire și alergau după ei. Bărbatul din turn a dus ceva la ureche.

În timp ce mașina accelera pe pavaj, în timp ce poarta închisă părea să gonească spre ei pentru a-i întâmpina, radioul mașinii a predicat: „Plăcerea ficțiunii constă în faptul că trebuie doar să aibă mirosul adevărului”.

Charm a oprit cu un scârțâit de frâne, lăsând urme de cauciucuri pe șoseaua de beton. Poarta era făcută din bare de oțel prea groase ca să poți trece prin ele și, pe deasupra, erau și electrificate, iar paznicii se apropiau de mașină. Pe un stâlp de la ieșire se afla o tastatură plasată în dreptul portierei șoferului.

Gavyn s-a uitat la paznicii care se apropiau în oglinda retrovizoare și a spus:

— Ne-au prins.

Charm a coborât geamul și a întins mâna. A tastat cu dexteritate niște cifre, iar poarta s-a deschis larg.

Au împroșcat cu pietriș.

Gavyn s-a minunat văzând cum paznicii se micșorează și dispar în depărtare în urma lor, tușind în fumul de cauciuc ars.

— De unde ai știut codul?

Charm i-a aruncat un zâmbet. A spus:

— Mă crezi sau nu, dar am dat scuipat la schimb.

A mai spus:

— Pune-ți centura.

Gavyn și-a pus centura.

În timp ce se avântau printr-un șir de saloane și salonașe cuprinse de flăcări, domnișoara Josephine s-a minunat de propria obtuzitate. Băiatul ăsta, Jamal, semăna leit cu extrem de multe dintre portretele străvechi. Avea aceeași frunte de patrician. Fruntea înaltă și gânditoare și același început de chelie în formă de V. Avea pleoapele ușor lăsate, ca tot neamul Peabody, rezultatul generațiilor de căsnicii aranjate cu grijă.

În timp ce o târa printr-o cursă cu obstacole, virând printre canapele aprinse și bufete cuprinse de flăcări, tânărul i-a explicat că era descendentul unei sclave antebelice pe nume Belinda. Mormântul acela uitat din pădure. Fata fusese curtată și căsătorită în secret cu un stră-stră-stră-unchi de-al domnișoarei Jo.

— Uite! a strigat Jamal când au trecut în goană pe lângă portretul încreștit de căldură al unui chipeș maior confederat. El e stră-stră-stră-stră-străbunicul meu!

Barnabas s-a minunat:

— Deci ești alb!

Jamal a tresărit. S-a încruntat:

— Pe naiba!

Strigând ca să fie auzit peste incendiul bubuitor, a spus:

— Am mințit doar ca să-ți salvez curul dement de albă privilegiată!

Drăcușorul pârlit s-a uitat la el cu o privire confuză.

— Dar, a adăugat el, sângele meu e sângele tău. Sunt ultima ta rudă în viață din neamul Peabody!

Belle a rămas în pragul sufrageriei și a citit cu voce tare scrisoarea de la fiul ei.

„Dragă mamă”, începea, „ce am făcut eu nu a fost autoapărare. Am făcut-o ca să îi apăr pe cei pe care îi iubesc. Nu asta a făcut și Ziua Ajustării?”.

Belle a întâlnit privirea lui Delicious și a aruncat o privire spre un fotoliu. Brusc conștientă de inseminarea

din acea după-amiază, Delicious s-a așezat.

— „Ce fac eu acum”, a continuat Belle să citească, „fac tot pentru a vă proteja secretul și ca să fiți în siguranță”.

De undeva din afara apartamentului s-a auzit slab soneria liftului. Niște pași grei și niște voci înăbușite se apropiau.

Citind mai repede, cu scrisoarea fluturându-i în mâinile tremurătoare, Belle a spus:

— „Merg spre zona de frontieră pentru a vedea dacă zvonurile sunt adevărate... Vreau să trăiesc într-o societate bazată pe propria alegere, nu pe circumstanțe biologice”.

Din hol s-a auzit zgomotul ușii unui apartament învecinat. Cineva a întrebat:

— Are vreo legătură cu crima?

O voce ursuză i-a răspuns:

— E treaba poliției! Intrați înapoi în apartament!

Delicious i-a făcut semn cu capul lui Belle să continue să citească.

Cu privirea zburându-i de la scrisoare la ușa închisă și înapoi, Belle a spus:

— „O zonă patrulată de lupi. Zone interzise din cauza pumelor. Spinii și viespile și țânțarii îmi vor fi sprijin și apărare...”

Zgomotul de pe hol dispăruse când s-a auzit o bătaie în ușa apartamentului. O voce aspră, amenințătoare, a strigat:

— Poliția! Deschideți!

Delicious și Belle au schimbat priviri pline de panică. Cea din urmă a citit:

— „Îmi pare rău că Bing e mort. Bing a fost cel mai bun prieten al meu”.

Vocea din hol a continuat:

— Avem un mandat de arestare pe numele lui Felix!

Delicious a ridicat ambele mâini ca și cum ar fi ținut în ele o foaie de hârtie. A mimat că o rupe în două.

Belle a rupt hârtia în două.

Delicious a înșfăcat o jumătate și a mototolit-o, făcându-i lui Belle semn din cap să facă același lucru. În timp ce Belle își mototolea jumătatea, Delicious și-a

îndesat mingea de hârtie în gură și a împins-o între măsele. Belle a făcut același lucru.

Vocea din afara apartamentului a strigat:

— Am înconjurat clădirea!

Înghițind cu greu, Delicious a scăpat de cocoloșul ei de hârtie. Belle a încercat, s-a înecat, s-a apucat cu mâinile de gât și fața i s-a albăstrit.

Ușa apartamentului s-a spart brusc spre interior. O ploaie de așchii s-a abătut asupra celor două femei în timp ce Delicious o lovea pe Belle între omoplați.

O figură înaltă și autoritară a pășit prin ușa spulberată. Un travestit într-o uniformă de poliție învelită în sclipici, purtând o insignă cu un strat gros de strasuri, a întrebat:

— Unde-i băiatul?

Pe uniformă era prinsă o etichetă pe care numele „Esteban” era scris cu pietre prețioase micuțe.

Agentul de poliție ținea în mână un revolver atât de incrustat cu nestemate mici, că era imposibil să îi identifici tipul sau calibrul.

La vederea șocantă a colosului orbitor, Belle a înghițit un nod mare. Așa s-a rezolvat problema scrisorii.

Casa Peabody era condamnată. Așa dichisită cum era, moștenirea de căni de argint șlefuit pentru julep și clavecine din lemn de trandafir se prăbușea în dărâmături aprinse pe lângă urechile lor.

Când părea evident că Barnabas și Jamal aveau să piară sub greutatea unui vechi ceas cu pendulă prăbușit, un lătrat de câine le-a atras atenția. Bouncer, cu abilitatea lui olfactivă canină superioară, navigase prin fumul dens și găsise intrarea principală. Jamal și domnișoara Jo au trebuit doar să-i urmeze lătratul și s-au trezit îndată pe veranda din față.

Chiar atunci impozantele coloane în stil grecesc aflate la intrarea în casă se crăpau de la căldura cumplită. Veranda mare, cuprinsă de flăcări, a căzut înspre ei cu viteza și vuietul asurzitor al unui marfar.

Un salt hotărât pe peluza din față i-a salvat pe oameni și pe câine. Și, în timp ce vechea reședință de familie s-a năruit în spatele lor, ei au gonit în noaptea rece.

Gâfâind, domnișoara Josephine și-a exprimat cu glas tare îngrijorarea:

— Ce-o să se întâmple cu noi?

Sprintând alături de ea, Jamal a întrebat:

— Ții minte cartea aia, *Fructele mânie*?

Domnișoara Jo a dat repede din cap.

— Orice au făcut ei ca să supraviețuiască, a spus Jamal, noi trebuie să facem exact opusul.

Potrivit lui Talbott, cartea lor avea să schimbe lumea.

Walter pufnise:

— Glumești. Cartea asta-i o glumă, nu?

Noul său tată izbucnise într-un râs precipitat, un zgomot ca al cuiva care face gargară, și spusese:

— Asta a întrebat și Rudolf Hess!

A lăsat aerul să-i iasă din plămâni pentru o secundă, două, trei, un moment îndelungat, dezumflându-se cu fermitatea ultimei suflări. Oasele pieptului i s-au îndoit spre interior până când a părut că nu i-a mai rămas nimic în el.

Walter se foise, cu mâinile pregătite să noteze. Îl ascultase atât de mult timp, încât își pierduse iscusința de a-și forma propriile gânduri.

— Ai scris o fantezie. Noi am scris o fantezie, adăugase apoi.

Bărbia lui Talbott căzuse, sprijinindu-i-se pe piept.

— Distrugem națiunea pentru a-i salva pe oameni.

Se oprise, respirând greu.

— Negrii tineri se împușcă unii pe alții mai mult ca niciodată. Gay-i se omoară între ei cu bolile.

Se chinuise să mai tragă o gură de aer.

— Albii se distrug singuri cu narcotice.

Scheletul i se încovoiase. Capul îi căzuse în față.

Doar legăturile îl mai țineau în scaun când bătrânul șoptise:

— Fie dând naștere copiilor, fie prin predici, asta fac oamenii: își diseminează constant sinele.

— Asta facem noi...

Walter s-a oprit o clipă.

— ...disemănăm?

În Vremurile Dinainte... înainte ca această carte să fie o carte... noul său tată nu reușise să îi răspundă.

— E doar o carte, a protestat Walter. Nu ar trebui să se și întâmple!

Bătrânul păruse să își adune puterile. Ridicând capul, continuase:

— Sacrificăm periodic oameni pentru a apăra națiunea.

Buzele lui formaseră un zâmbet moale și strâmb.

— Poate că ar trebui să sabordăm națiunea o dată la o sută de ani pentru a-i apăra pe oameni.

Îl fixase pe Walter cu ochii încețoșați.

— Mulțumesc, Warner.

Walter nu îl corectase.

Noul său tată continuase:

— Tu ești Boswell al meu. Scribul meu, spusese Talbott.

Stenograful. Secretarul. Îi explicase că Ieremia îi dictase fragmentele sale din Biblie scribului său, Baruh. Sfântul Pavel își scrisese epistolele prin intermediul scribului său, Teriu[53]. Sfântul Petru, prin Sila. Sfântul Ioan, prin Prohor.

Hitler îi dictase *Mein Kampf* lui Rudolf Hess.

— Biblia.

Walter râsese la auzul comparației.

Tonul lui Talbott se mai îmblânzise când i-a mărturisit:

— Îmi ești la fel de apropiat precum fiul pe care nu l-am avut niciodată. Tu, tu ești ucenicul pe care orice bărbat visează să îl învețe. Tu îmi vei purta învățămintele de o viață în viitor, pentru ca umanitatea să profite de ele!

Walter își reținuse un fior.

— Lumea își dorește o teorie unificată a câmpului, se avântase Talbott. Un singur lucru, un ceva care să explice totul. Să i-l dăm.

Pleoapele i se zbăteau. Sângele care i se scursese din zecile de infecții persistente încetase să mai curgă.

— Ca să strângi avere, cumpără piele artificială Naugahyde.

Vocea lui Talbott scăzuse până ajunsese o șoaptă.

— Ia-ți o armă și du-te la Dawson sau Jamal. Omoară țintele pe care ți le alocă.

După ce spusese asta, păruse să alunece în somn. Capul i se prăbușise pe spate și stătea suspendat peste

spătarul scaunului, cu gura larg deschisă și limba atârnându-i afară.

Walter nu îi verificase pulsul. Atât de mort i se păruse. Nici nu sunase la Urgențe. Erau mize mai mari în joc. El stătuse într-un subsol săptămâni întregi, timp în care lumea de afară se schimbase încet și ireversibil. Din câte știa el, acum se săpau gropile. Lista aia, cei mai nedoriți americani, cuprindea acum mii de nume. Zeci de mii. Cartea Talbott fusese distribuită unui număr la fel de mare de cititori. Tot ce făcuseră ei, totul trebuia să fie o glumă. O escrocherie uriașă.

În eventualitatea că nu ar fi fost așa, Walter îl sunase pe Nick. O sunase pe Shasta.

Shasta făcea pe vampa. Ademenitoare, l-a tot implorat:

— Împerechează-te cu mine, milord.

L-a tot privit cu ochii întredeschiși. Și-a tot depărtat ușor buzele purpurii, parcă amețită de o patimă nebună de târfă.

Nici nu se întorsese el bine de la consiliul tribal, că ea îl și presa să aibă relații intime. Abia ce părăsise trăsura. Vagabondul, Nick, îi îndrumase cu iscusință prin pustietatea Portlandului, spre și dinspre locul consiliului. Acum își zdrăngănea chitara, Încântătoare erau armoniile pe care le scotea. Atât de plăcută îi fusese compania, încât Charlie i-a cerut să se întoarcă cu ei la Maryhill și să îi încânte pe curteni pe durata îmbelșugatei recolte de tigvă.

Așa cum impunea protocolul, Charlie și-a prezentat cel mai recent muzicant nevestelor de casă, curtenilor și reginei sale.

Surprinsă a părut Shasta în acel moment, deși a insistat că nu îl mai văzuse niciodată pe străinul muzical. S-a înroșit excesiv și s-a rugat de Charlie să se retragă împreună cu ea, făcând mare caz de faptul că absența lui o făcuse să simtă un dor puternic în pântec.

Odată retrași în camerele lor private, ea s-a apucat să îi desfacă șnururile. Dându-i la o parte cu nepăsare acoperitoarea de prohab bătută cu perle. Și, cu mașinații șirete ale gurii și mâinilor, s-a tot chinuit să îl excite.

Până atunci el se împreunase cu ea în fiecare colț al palatului, iar acum era vizibil epuizat. A dat pe gât

pumni întregi de Viagra, dar fără folos. Sceptrul și globurile regale continuau să fie puhave și apatice. Atârnau flasce și grele și ciudat de amorțite. Totuși atât de sensibile erau la atingere, că până și cea mai flexibilă acoperitoare de prohab îi crea un disconfort. Starea se datora suprautilizării, l-a asigurat medicul regal. Stresului, s-a asigurat el însuși.

În ciuda protestelor lui, regina l-a asaltat încă o dată. Chiar dacă, judecând după schimbările de la nivelul sânilor și după absența menstruației, fusese deja cu siguranță binecuvântată de mult cu un copil și în ciuda împovărării, Shasta l-a apucat de nădragii din imitație de piele. Și-a smuls corsetul și s-a expus cu îndrăzneală. Dezgolindu-și corpul voluptuos, soția lui preferată a reușit să îl încalece și să își impună cu o forță animalică farmecele înmiresmate asupra lui.

Dar, vai, cât de imune la mrejele ei erau sceptrul și globurile regale! Precum un boa decedat îi era. Palidă și dezosată ca o bucată de maț arăta – și totuși Shasta continua să o smucească cu o furie carnală.

Charlie i-a acceptat eforturile cu o jovialitate de soț, căci îi provocau doar puțină durere. Cu atâta stăruință se străduia, s-a gândit el, că în curând avea să se epuizeze. În minte i-a răsunat vag povestea cu mama lui Terrence și cateterul.

Până la o smucitură mai hotărâtă... Cu o zvâcnire eroică, regina a căzut pe spate din patul matrimonial. Ridicându-se de pe covor, a ridicat în aer un premiu. Vlăguită și flască era. Elastică și moale. Palidă ca luna, atârna din pumnul ei strâns.

— Ce-ai făcut? a strigat Charlie. Tu, vrăjitoare!

— Frate, încetează odată cu discursul ăsta de bâlci! a ripostat Shasta.

A scuturat trofeul care picura.

— Acum pe bune! Ai auzit vreodată de păianjenul pustnic maro?

Apoi s-a lansat într-o tiradă cărturărească despre o arahnidă. Un păianjen a cărui mușcătură injecta o toxină în victima neștiutoare. Un țesut necrotic, asta crea veninul său dezgustător. Deloc dureroasă îi era mușcătura, iar efectele erau treptate.

— Frate, a râs femeia, strângând carnea în mână, pe bune că bag păianjeni în scula înălțimii Voastre de la

prima recoltă de năsturel!

Cu timpul, otrava asta, veninul toxic al păianjenului, îi anesteziase și începuse să îi distrugă organul bărbăției. Efectele progresive ale multiplelor mușcături secrete de păianjen îi dizolvaseră treptat structurile celulare, făcând din unealta lui de reproducere un biet sac alungit cu jeleu roz.

Băsica asta, băsica asta plină de mâzgă fusese ruptă-n două de regina înfuriată. Acum o ținea ridicată deasupra capului și scutura trofeul moale ca pe o fotografie Polaroid.

Și-a tras înapoi brațul în care se afla masa tremurătoare de carne semisolidă, insensibilă, și s-a pregătit să arunce.

Charlie, mare căpetenie a primului neam din Caucazia, stăpân al moșiei Maryhill, ucigaș neînfricat al multor dușmani de pe Listă, Charlie cel ales de căpetenia Dawson, Charlie cel care îl alesese pe căpetenia Martin, cel care îl alesese pe căpetenia Patrick, cel care îl alesese pe căpetenia Michael, Charlie a scos atunci un bocet ascuțit.

Shasta a continuat:

— M-am uitat pe computerul tău.

A țipat:

— Știu ce i-ați făcut voi, gagiilor, lui Walter!

Fără să se oprească a azvârlit ea batonul de carne veștejită în rama unui vitraliu viu colorat, prin care a trecut, explodând într-o jerbă de nuanțe roșiatice și aurii, și a plutit o distanță considerabilă, șerpuind pe cerul senin, de unde s-a prăbușit, țopăind jilav la picioarele numeroaselor neveste de câmp, ce au recunoscut pe loc obiectul oprit cu o bufnitură în straturile de sfeclă elvețiană și zucchini. Acolo în praf s-a oprit relicva, iar furnicile înfometate, devoratoare, au pus imediat stăpânire pe ea.

Bocind îngrozit la vederea craterului umed care reprezenta tot ce-i mai rămăsese din sceptru și globuri, Charlie a țipat la paznicii lui să pună mâna pe ea. Implorându-i pe Odin și Thor, Charlie a blestemat-o:

— Fie să arzi în iad pentru mârșăvia ta, muma-pădurii!

Dar nu înainte ca nevasta lui, mama ultimului său prunc, să iasă în grabă din scenă. Și nu înainte ca ea să

strige victorioasă:

— Și, indiferent ce a zis Ernst Zundel, Holocaustul a avut loc, chiar a avut loc!

În lumea în care gropile comune erau doar săpate și umplute cu plastic și var, Nick păruse drogat.

— Deci, Walt, tu zici că e ceva ditamai chestie cu un atac revoluționar? a spus el, răspunzând la telefonul mobil.

Walter încă nu știa ce făcuseră până în acel moment cartea și oamenii devotați lui Talbott. Suna și încerca să prevină pe cineva. Pe oricine. Îi suna pe singurii doi oameni în care avusese vreodată cu adevărat încredere.

Shasta îl întrebase la telefon:

— Walter, vrei să spui că ai omorât pe cineva?

Amândoi îl întrebaseră ce avea de gând să facă în continuare.

Walter fusese într-un subsol împreună cu trupul unui mort. Încercuit de un nor de muște. Bătrânul căruia îi promisese că nu avea să-i facă rău. Uitându-se la cadavrul plin de tăieturi micuțe și mânjit cu sânge uscat, spusese:

— Ziua Ajustării se apropie. Dar încă o pot opri.

Zonele de frontieră mișunau de urși grizzly din Caucazia și de lei importați de Blacktopia, care umblau liberi. Era țara nimănui, uitată și cât se poate de neospitalieră. Un tampon natural, cu șerpi veninoși și carnivore turbate, între cele trei națiuni. Să te aventurezi acolo însemna să mergi la moarte sigură.

Focul lor de tabără ardea puternic, creând un cerc trosnitor de lumină portocalie. Lui Charm și fratelui ei li se terminase benzina cam tot atunci când se terminase și drumul. Pe urmă înaintaseră la pas prin sălbăticia pură până când apusul i-a silit să își instaleze tabăra. Ea adusese de toate: corturi, cremene, mâncare uscată cât încăpea într-un dulap, un filtru de apă, saci de dormit și hârtie igienică.

În timp ce stăteau și priveau flăcările, Gavyn a spus:

— Mama o să te omoare.

Charm i-a răspuns cu tristețe:

— Pe tine te-a omorât deja.

Nu a dezvoltat ideea, dar nici nu era nevoie s-o facă.

Cum prăjeau hotdogi pe bețe, și i-au imaginat pe părinții lor mergând cu bicicletele spre un domeniu agricol întins. Acolo s-ar fi legat prin contract exact la timp pentru recolta târzie de hamei. Vreo căpetenie le-ar fi dat casă și masă până când grâul de iarnă ar fi fost gata de treierat. Ar fi petrecut un solstițiu de iarnă fericit, sorbind mied și molfăind buturugă cu ciocolată în jurul unui foc de tabără cu bălegar de cal uscat.

Panterele sau, poate, leoparzii au mârâit în întunericul nu foarte îndepărtat, iar frații au râs pentru a-și învinge teama.

La marginea micului luminiș a trosnit o rămurică. Charm a ridicat o creangă aprinsă din foc și s-a pregătit să-l lovească pe prădătorul nevăzut.

Un spiriduș spălăcit a șchiopătat în lumina pâlpâitoare. Cocoșat și zbârcit, cu un păr încâlcit, care îi forma o grămadă asimetrică în jurul feței ridate. Pielea albastră i se asorta aproape perfect cu noaptea de cerneală din jur. Pe urmele lui a apărut un tânăr înalt și chipeș, purtând un cercel cu un diamant orbitor. Un pitbull cu dungi albe și negre încheia alaiul. Câinele s-a grăbit să îi miroasă pe excursioniști.

— Jamal, a mormăit Gavyn.

— Al meu! a spus Charm.

Bărbatul a ridicat o mână.

— Salut.

Gavyn și Charm au rostit în același timp:

— Salut.

Charm a fluturat bâta ei în flăcări, schițând un salut stângaci.

Jamal a arătat spre drăcușorul șchiop și vopsit și a spus:

— El e Barnabas.

Charm i-a dat un cot fratelui ei și a spus:

— Al tău!

Creatura tulburătoare a ridicat o mână cu gheare și a spus:

— De fapt sunt domnișoara Josephine.

Înainte ca cineva să spargă tăcerea stânjenitoare, o altă rămurică a trosnit. Ceva nevăzut a înaintat, făcând să foșnească frunzele uscate.

La auzul sunetului, micul grup s-a tras înapoi. Se pregăteau să se apere în fața unei haite de lupi înfometați cu cârnați sfârâind și cu bezele moi încălzite la flacără. În schimb, din pădure a apărut un puștan.

— Hei, mai suntem încă în Gaysia? a întrebat el.

Înghiontindu-și ușor sora, Gavyn a spus:

— Al meu.

A întrebat:

— Ești gay?

Puștiul a scuturat din cap că nu.

— Sunt Felix.

Charm a lăsat să-i scape un oftat.

— Aici e zona de frontieră.

Felix a întrebat:

— Nu așa se termină *Fahrenheit 451*?

Începeau să devină o gașcă destul de măricică. Felix adusese Doritos cu aromă de Mountain Dew. Jamal și spiridușul au împărțit julep întregului grup. Nimeni nu a întrebat pe nimeni cum ajunsese în acel loc al nimănui. Vocile lor unite au alungat urletele.

O altă rămurică a trosnit. O voce de femeie a întrebat:

— Charm?

Charm a răspuns:

— Shasta?

Un tânăr și o tânără au ieșit din întuneric. Au spus în același timp:

— Salut.

Grupul din jurul focului de tabără le-a răspuns:

— Salut.

Imediat ce Shasta l-a prezentat pe Nick, și-au găsit amândoi loc lângă foc, dar foșnetul frunzelor, trosnetul crengilor și cârâitul păsărilor nocturne au vestit o nouă prezență în întuneric.

Oamenii întreabă cum s-a terminat.

Walter fusese un fraier bine intenționat, așa s-a terminat. Fusese băiatul bun, cum găsești în orice mulțime. Băiatul de altar, favoritul profesorului, intrase în Secția de Poliție Sud-Est privind în stânga și-n dreapta și șoptind cu mâna căuș apropiată de gură. Trecuse de miezul nopții, trecuseră o sută de ani de la miezul nopții când Walter Baines intrase acolo cu gluga

trasă, cu capul plecat, purtând – lucru surprinzător – ochelari de soare. Întrebase șoptit dacă putea vorbi cu cineva responsabil. Îl întrebase pe sergentul de serviciu de la recepție. Șoptise:

— Vreau să raportez o infracțiune care urmează să aibă loc.

Sergentul de serviciu zisese:

— Ai vreun act?

Sergentul de serviciu îl pasase unui detectiv care îl dusese pe Walter la subsol, iar în momentul ăla era deja prea târziu.

O voce înăbușită dintr-un loc pe care Walter nu îl putea vedea spusese:

— Singura calitate care ne unește cu adevărat e dorința noastră de a fi uniți...

Căutându-se în buzunar, Walter scosese dopul de urechi al Shastei și îl mirosise, inhalase dulceața cerii din urechile ei și a creierului ei. Cât inspirase îndelung, cu ochii închiși, ea se aflase chiar lângă el.

Dovadă că până și un scriitor poate muri ca un erou.

Ăsta, ăsta a fost sfârșitul Vremurilor Dinainte și începutul sfârșitului.

Eliberarea a douăzeci și cinci de mii de porumbei albi s-a petrecut fără nici o problemă. Au avut noroc de o vreme perfectă, iar cele cincizeci de mii de aripi împănate i-au ridicat pe cerul senin. Pentru o clipă au format un nor alb, avântat spre înalt, apoi au făcut cale întoarsă spre regiunea rurală, în timp ce undeva dedesubt, mult sub ei, o mulțime însuflețită încadra, de o parte și de alta, traseul paradei.

Foametea și criminalitatea făcuseră iarăși din Portland un oraș unde puteai locui în siguranță. Prin urmare, legiunile lui Charlie mărșăluiau triumfător prin metropola abandonată, năpădită de buruieni. Cai de tracțiune păroși, înhămați în echipe, trăgeau carele de război. Catapultele erau echipate cu proiectile nucleare. Berbecii de asediu aveau vârfurile din plutoniu îmbogățit. Detașamente nesfârșite de arcași purtau tolbe doldora de săgeți cu vârfuri din C-4. În spatele lor mărșăluiau rândurile de lăncieri, ale căror sulițe erau înmuiate în antrax. Iar la apariția fiecărui dirijabil

încărcat cu iperită, gloata aclama. Ca și la vederea fiecărui tun și turn de asediu care treceau vuind în aplauzele oamenilor.

Printre spectatori cele mai vizibile erau nevestele de casă și nevestele de câmp de la Maryhill. Căci fiecare femeie stătea cu picioarele ușor depărtate și cu burta împinsă în față. Și nu puține dintre ele simțeau chiar în acele clipe declanșarea durerilor facerii, căci Charlie fusese o albinuță harnică printre dulcile lui flori, polenizând mai multe în fiecare zi, iar azi ele își întindeau gâturile și se ridicau pe vârfuri pentru a-l vedea mărșăluind și, poate, pentru a-i atrage atenția.

Și, pierdută în această mulțime, se afla o femeie în vârstă, trecută de anii fertilității. O țărancă jerpelită, care abia își mai amintea de perioada în care lucrase la tastatura unui lucru atât de magic precum terminalul de colectare a datelor. Cosițele lungi și cărunte îi erau legate în vârful capului. Avea mâini iritate și roșii, de spălătoreasă. Cu câtva timp în urmă avusese nasul rupt și i se vindecase, rămânându-i turtit într-o parte pe obraz. O dureau genunchii, dar tot se holba la rândurile celor care mărșăluiau.

Atmosfera era însuflețită de petale de trandafir și confetti și boxe din care răsuna vocea lui Talbott, care repeta: „Caucazia e în război cu Gaysia! Caucazia a fost dintotdeauna în război cu Gaysia!”

Cuvintele făceau aerul să vibreze: „Ceea ce își doresc oamenii este o structură de comuniune!”

În timp ce spălătoreasa mijea ochii și studia fețele trecătorilor, o altă femeie, care depășise anii și aspectul vârstei mijlocii, s-a oprit în dreptul cotului ei grunzuros. Noua babă a întrebat-o pe prima:

— Îți amintești de mine?

Spălătoreasa i-a aruncat o privire, apoi s-a întors iar să se holbeze la paradă.

— Nu, i-a răspuns încet.

Femeia cea nouă a insistat:

— Nu am arătat mereu precum mă vezi.

Folosind vocabularul impus al Graiului Alb, ea a spus:

— În Vremurile Dinainte fost-am o tămăduitoare. O asistentă.

Spălătoreasa i-a mai aruncat o privire străinei. Ochii ei au cercetat-o, căutând un indiciu, după care s-au întors să treacă în revistă armata ce mărșăluia.

Undeva aproape de ele o femeie mai tânără a scos un țipăt ascuțit și s-a prăbușit pe pietrele pavajului. Cei din jur au privit-o agitați, dar nimeni nu i-a sărit în ajutor.

Fără să ezite, spălătoreasa și străina au îngenuncheat și s-au apucat să îi ofere ajutor. Șorțul și juponul de muselină ale femeii mai tinere erau îmbibate cu un fel de saramură fierbinte, în mod cert îi venise sorocul. Dacă așa stăteau lucrurile, copilul avea să fie prima progenitură a lui Charlie și din cauza asta nici una dintre nevestele rivale nu i-ar fi sărit în ajutor.

Așadar, spălătoreasa a ajuns să o țină în poală pe nevasta în chinurile facerii, în vreme ce străina a îngenuncheat între picioarele femeii cuprinse de dureri. În timp ce ușurau venirea copilului, femeia îngenuncheată a spus:

— Stai liniștită, căci în Vremurile Dinainte de multe nașteri m-am îngrijit.

Îndreptându-și cuvintele spre spălătoreasă, a continuat:

— Eu am grijit de fiul tău.

Spălătoreasa îndârjită și-a lepădat pentru o clipă atitudinea dură.

— De al meu? De Terrence al meu?

Văzându-și mai departe de moșit, străina a întrebat:

— Cum de ai nasul atât de rupt?

Spălătoreasa a ridicat o mână solzoasă și a atins absentă locul desfigurării de care uitase. Dar nu a răspuns.

În lumea aceea, dinainte ca totul să ajungă să fie evaluat după producțiile enorme de cartofi dulci și bebeluși, femeia asta ciudată servise umanitatea într-un spital. Din poziția respectivă îi oferise ea cartea Talbott fiului spălătoresei de acum.

Asistenta a povestit:

— Am mințit, așa cum mi-ai poruncit. I-am spus băiatului că tatăl lui îi trimisese cartea. Tatăl lui, pe care nu l-am întâlnit niciodată. Am mințit, așa cum mi-ai cerut, și i-am spus lui Terrence că tatăl său veghea asupra lui, deși știam că era un neadevăr.

Cele două femei vorbeau distrase în timp ce se îngrijeau să scoată bebelușul din maica lui.

— Tu ai fost? a întrebat spălătoreasa, nevenindu-i să creadă.

Asistenta grijea de capul copilului, care stătea să iasă. A spus, scuturând din cap:

— Te-am văzut făcând însemnări în carte. De ce ai perpetuat un asemenea neadevăr?

— Căcat. Nu știu, a înjurat spălătoreasa, creând un precedent periculos prin adoptarea manierei grosolane de a vorbi din Vremurile Dinainte. Ideea mi-a venit de la *Bambi.*

Asistenta a repetat:

— De la *Bambi*?

Spălătoreasa, inexpresivă:

— Cerbul din desene animate.

Pielea lăsată i s-a înroșit, parcă de amărăciune.

— Îți amintești? Partea în care masculul iese din pădure și spune că Bambi e fiul și moștenitorul lui și că el a fost mereu păzitorul său secret?

— Stai, a spus asistenta, lăsând o clipă progenitura pe jumătate născută. Deci tu ai inventat un tată bun și iubitor?

Fără să protesteze, spălătoreasa a continuat:

— Terrence trebuia să mă urască pentru a putea deveni bărbat.

Asistenta a ridicat nou-născutul însângerat și l-a bătut la fundulețul rumen. A întrebat:

— Dar căprioara-mamă nu a murit?

Bebelușul bocea din toți rărunchii. O fetiță, biata de ea.

Distrasă de amintiri, spălătoreasa a spus:

— Ba da. Dar cine vrea să moară? Eu l-am obligat pe Terrence să mă respingă.

Asistenta a așezat bebelușa sănătoasă și agitată în brațele proaspetei mămici. Pentru prima dată, tânăra epuizată și transpirată s-a alăturat conversației, întrebând:

— Și ce s-a ales de Terrence al tău?

Ca la comandă, cei ce asistau la paradă au izbucnit în urale. Steagurile cu blazoane fluturau elegante în bătaia vântului, etalând multitudinea de catifele în culori vii, lucrate de mână. Aerul cald a răsunat de la mulțimea

de dolciane și cimpoaie. Pasul de marș era ritmat după bătaia regulată a tobelor și tamburinelor. Centrul atenției înflăcărate era căpetenia Charlie. Îmbrăcat cu o manta din imitație de piele. Împodobit astfel, șchiopăta greoi de pe o parte pe alta, ajutat de medicul său regal.

Însoțitorul cel învățat, medicul care veghea sănătatea regelui, era nimeni altul decât Terrence. Iar la vederea fiului ei, acum bărbat în toată firea, cu o funcție atât de prestigioasă, inima ei de spălătoreasă a tresărit de mândrie și împlinire.

Scurt a fost triumful ei. Căci un șerif al autorității civile a îmboldit-o să se dea înapoi, ca să facă un culoar, pentru ca toți să își poată ridica privirea spre conducătorul lor șchiop și îndurerat.

Iar pentru Charlie nu au rămas neauzite hohotele de râs ale femeilor care lipăiau în spatele lui. Și multe dintre miile de neveste au râs cu atâta poftă, că s-au prăvălit pe trotuare și au început să își golească pântecul de nou-născuți sănătoși și rumeni. Căci multe dintre ele o cadorisiseră pe regina Shasta cu păianjenii pustnici maro care lichidaseră părțile regești ale lui Charlie și toate știau că acoperitoarea sa de prohab bătută cu perle era goală ca o tobă.

În timp ce spălătoreasa și asistenta s-au apucat de moșirea noului val de bebeluși, tămăduitoarea a întrebat:

— Dar spune-mi... de ce ai mințit?

Uitându-se cum fiul ei dispărea în depărtare, spălătoreasa radioasă a ridicat din umeri.

— Am vrut să creadă într-un tată și, prin extensie, într-un Dumnezeu.

După ce l-a privit până când a dispărut, a spus:

— Viața e mai ușoară așa.

Silueta tremurândă s-a strecurat în luminiș, iar lumina focului a dezvăluit-o. Un vagabond atrofiat, purtând un costum croit la comandă, zdrențuit de lunile petrecute în sălbăticie. Străinul a privit la micul grup organizat de gay și hetero, negri și albi, femele și masculi.

Dintre tinerii așezați în jurul focului, nici unul nu a îndrăznit să facă vreo mișcare. O singură zvâcnire l-ar fi pus pe fugă pe străin. Vagabondul, vagabondul ăsta le-a înfruntat privirile insistente cu niște ochi mari,

traumatizați. A adulmecat aerul, cu nările deschizându-i-se larg, ațâțat evident de mirosul cârnaților care se prăjeau.

Nick, mult prea generosul Nick s-a scotocit prin buzunare. Întinzând mâna spre el, i-a oferit sălbaticului tremurător o pastilă, spunând:

— Pare-se că e cineva care ar avea nevoie de un Percodan.

Shasta i-a făcut semn să tacă. A smuls carnea caldă din vârful bățului ascuțit al lui Jamal. A simțit între degete căldura jilavă a cârnatului și a fost străbătută de un spasm de vinovăție matrimonială. Drept compensație, a îngenuncheat. Tovarășii ei, Nick și Felix, Jamal și domnișoara Jo, Gavyn și Charm, au țistuit-o, dându-i de înțeles să rămână la o distanță sigură, dar ea i-a expediat cu o mișcare a mâinii.

Aprobând-o din cap, cu ochii închiși de extaz, Jamal a țipat șoptit:

— Mișto! Fix ca-n *Steinbeck*!

Shasta Sanchez, întruchiparea grației milostive, i-a oferit bucata asudată, din care se prelingea grăsimea, chinuitului și hăituitului fost președinte al statelor dezunite.

Era o muncă lentă. După ce manifestanții și cimpoierii trecuseră, odată ce gloata însuflețită își văzuse de drum împreună cu nou-născuții urlători, fostul senator Holbrook Daniels a împins un cărucior greu, cu două roți, de-a lungul căii străbătute de parada silențioasă.

A strâns singur, cu o mătură, petalele de trandafir și bucățile de confetti. Folosind o lopată cu lama dreaptă, a adunat placentele și balega uscată de cal rămase în urmă și le-a îndesat pe toate în căruciorul deformat.

Timp în care, atrase de mirosul sângelui proaspăt, haitele de lupi s-au adunat salivând în întunericul dimprejur.

Și, în timp ce Walter Baines sângerase de moarte în urma unei împușcături în frunte...

În subsolul unei case părăsite, o picătură de sânge țâșnise din rana cojită de pe brațul sfrijit al unui bătrân. Acesta deschisese ochii. Dându-și seama că rămăsese

singur, își încovoiase degetele înțepenite și începuse să smulgă banda adezivă care îi ținea încheieturile mâinilor și picioarelor legate de un scaun din lemn masiv. Nu fusese nici o clipă legat prea bine și ar fi putut scăpa oricând. Dacă scopul lui ar fi fost vreodată să scape.

Prima lui sarcină era să șteargă Lista.

Mai erau doar câteva zile până la deschiderea sezonului de vânătoare la potârnichi.

Redactor: Radu Pavel Gheo
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Gabriela Gheţău
Bun de tipar: iulie 2020.
Apărut: 2020 Editura Polirom.

CHARLES MICHAEL „CHUCK” PALAHNIUK (n. 1962, Pasco, Washington) este considerat unul dintre cei mai originali și mai inventivi scriitori americani contemporani. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon și, după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte să se dedice scrisului. Deși primele cărți i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996), cariera sa literară și-a schimbat definitiv cursul. A scris până în prezent peste douăzeci de romane și cărți de non-ficțiune, traduse deja în numeroase limbi. La Editura Polirom au apărut, unele în mai multe ediții, *Fight Club,* roman distins cu mai multe premii și ecranizat în 1999, într-o producție cu Edward Norton, Brad Pitt și Helena Bonham Carter în rolurile principale, *Jurnal, Bântuiții, Cântec de leagăn, Monștri invizibili, Sufocare, Rant, Supraviețuitor, Pygmy, Snuff, Blestemați, Apocalipsa, Beautiful You* și *Inventează ceva.*

„Palahniuk își propune să se joace cu granițele culturale ce ne separă... Rezultatul este un roman deopotrivă terifiant și absurd, care seamănă bine cu America zilelor noastre.”

Vice

„Ziua Ajustării este cea mai bună carte a lui Palahniuk din ultimii ani... Ea amestecă actuala dispoziție febrilă din America și impulsurile distructive din *Fight Club* și... ia peste picior fiecare trib din coloratul peisaj politic identitar.”

Irish Independent

„Există aici elemente de roman polițist, de realism magic și de roman horror. Cartea aceasta are de toate – și are puterea de a amuza, de a ului și de a provoca.”

Library Journal

BIBLIOTECA POLIROM ACTUAL

„Palahniuk îşi propune să se joace cu graniţele culturale ce ne separă... Rezultatul este un roman deopotrivă terifiant şi absurd, care seamănă bine cu America zilelor noastre."

Vice

„*Ziua Ajustării* este cea mai bună carte a lui Palahniuk din ultimii ani... Ea amestecă actuala dispoziţie febrilă din America şi impulsurile distructive din *Fight Club* şi... ia peste picior fiecare trib din coloratul peisaj politic identitar."

Irish Independent

„Există aici elemente de roman poliţist, de realism magic şi de roman horror. Cartea aceasta are de toate – şi are puterea de a amuza, de a ului şi de a provoca."

Library Journal

ISBN 978-973-46-8207-2
9 789734 682072
www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală

virtual-project.eu

{1} În original *Eagle Scout,* cel mai mare grad acordat cercetașilor în Statele Unite ale Americii.

{2} Environmental Protection Agency – Agenția de Protecție a Mediului, înființată în 1970 la cererea lui Richard Nixon, în acel moment președinte al Statelor Unite.

{3} Nat Turner (1800-1831) a fost un predicator de culoare aflat în sclavie care a declanșat în august 1831 o revoltă a negrilor în districtul Southampton din Virginia. Revolta a durat patru zile și s-a întins repede, dar a fost înăbușită, iar conducătorii ei au fost judecați și executați. John Brown (1800-1859) a fost un abolиționist american care voia să declanșeze o revoltă a sclavilor în Sud și, în acest scop, a încercat, în octombrie 1859, să captureze depozitul de armament al armatei din Harpers Ferry, Virginia. Încercarea sa a eșuat, iar John Brown a fost capturat, judecat și condamnat la moarte prin spânzurare.

{4} People for the Ethical Treatment of Animals, organizație care luptă pentru drepturile animalelor, înființată în 1980.

{5} Discurs ținut în 19 noiembrie 1863, în timpul Războiului Civil, de președintele Abraham Lincoln, unul dintre cele mai citate discursuri din istoria Statelor Unite ale Americii.

{6} Lyndon B. Johnson, președinte al Statelor Unite ale Americii între 1963 și 1969.

{7} Comunitate antifeministă, activă mai ales în mediul online, care propovăduiește evitarea căsătoriei și a coabitării și condamnă acțiunea dăunătoare a unei societăți corupte de feminism asupra identității masculine.

{8} Marcă de espressor.

{9} Bărbați Albi Singuri și Femei Albe Singure.

{10} *The Sibling Society,* volum din 1996 al scriitorului american și activistului Robert Bly (n. 1926).

{11} „Stângist de salon", burghez de orientare socialistă sau comunistă.

{12} Veche publicație din Portland, Oregon, înființată în 1850 ca săptămânal și devenită cotidian în 1861.

{13} *Rules for Radicals,* carte scrisă de Saul Alinsky și publicată în 1971, care propune un model de organizare socială pentru comunitățile defavorizate.

{14} În engleză, în original, *„jump the gun"* (a fura startul, a porni înainte să tragă pistolul de start).

{15} Doctrină potrivit căreia Statele Unite ale Americii erau sortite să acopere întregul teritoriu dintre Oceanul Atlantic și Oceanul Pacific.

{16} Mark David Chapman (n. 1955) este faimos pentru faptul că l-a ucis pe John Lennon, în decembrie 1980, în fața apartamentului acestuia din Manhattan. Condamnat la închisoare pe viață, Chapman se află și azi într-o închisoare federală din Alden, New York.

{17} În original, *churnalism,* termen creat pornind de la producția sistematică de texte în cantități masive (*churn out*).

{18} Iluzia rață-iepure a fost publicată, de fapt, în 1892 și autorul ei este necunoscut. Wittgenstein, la fel ca alții, a folosit doar o reproducere a desenului pentru a-l comenta în *Cercetări filosofice* (volum apărut postum în 1953).

{19} Carte scrisă de Betty Friedan și publicată în 1963.

{20} National Association for Stock Car Auto Racing, asociație din Statele Unite, înființată în 1948, care organizează numeroase curse auto destinate automobilelor de serie.

{21} Citat preluat din tragedia *Iuliu Cezar* de William Shakespeare, actul III, scena 2, prima frază a discursului lui Marc Antoniu; aici în traducerea lui Tudor Vianu, în W. Shakespeare, *Opere* 5, Editura Univers, București, 1986, p. 52.

{22} „I only regret that I have but one life to lose for my country" („Regret doar că n-am decât o viață pe care s-o pierd în folosul țării mele"), ultimele cuvinte ale lui Nathan Hale (1755-1776), soldat și spion din timpul Războiului de Independență al Statelor Unite ale Americii, înainte să fie spânzurat de armata britanică.

{23} Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia între „Carraway" și *carry away.*

{24} În Statele Unite, vârsta legală pentru consumul de alcool este douăzeci și unu de ani

{25} Perioadă din timpul Revoluției Franceze, cunoscută și sub numele de „teroarea iacobină” (septembrie 1793 – iulie 1794), care a culminat cu dictatura lui Robespierre

{26} *Hee Haw* a fost un spectacol TV de divertisment cu muzică country și scenete umoristice de inspirație rurală, ce s-a difuzat în Statele Unite – cu intermitențe – din 1969 până în 1997. *The Beverly Hillbillies* a fost un foarte popular serial TV de comedie cu tematică rurală difuzat în Statele Unite între 1962 și 1971.

{27} Personajul central al romanului *The Fountainhead* (*Izvorul*) din 1943, scris de Ayn Rand (1905-1982), cel care întruchipează idealul uman conceput de autoare.

{28} Aluzie la jurnalul Annei Frank, publicat în 1947.

{29} În engleză, „anchor baby” se referă la situația în care, dacă un copil se naște pe teritoriul Statelor Unite dintr-o mamă care se afla ilegal în țară la momentul nașterii, primește automat cetățenia americană, iar ulterior o poate folosi drept argument – „ancoră” – pentru obținerea cetățeniei de către ceilalți membri ai familiei.

{30} Fată, gagică (sp.).

{31} Trimitere la John Galt, un personaj din *Revolta lui Atlas,* roman scris de Ayn Rand și publicat în 1957.

{32} Foarte țicniți (sp.).

{33} The War of Northern Aggression, termen folosit pentru Războiul Civil american.

{34} Theodore Lothrop Stoddard (1883–1950), jurnalist, istoric și politolog american, a fost membru în Ku Klux Klan și un promotor al supremației albilor și al purității rasiale. Scrierile sale au influențat puternic ideologia nazistă a Germaniei, care îi datorează conceptul rasist de *Untermensch* („subom”), termen folosit de Stoddard ca titlu al unui volum publicat în 1922.

{35} Gloria Jean Watkins (n. 1952), scriitoare feministă, profesor universitar și activistă socială, ale cărei teme predilecte sunt critica rasismului, a capitalismului și a discriminării de gen. Semnează cu un pseudonim cu minuscule: bell hooks.

{36} *Black Like Me,* volum al jurnalistului american John Howard Griffin (1920-1980), apărut în 1961, ca urmare a unei călătorii din 1959 în așa-numitul „Sud profund” al Statelor Unite.

{37} Eroare în text (sau scăpare a personajului): este vorba de Ray Sprigle (1886-1957), jurnalist laureat cu premiul Pulitzer în 1938 pentru demascarea lui Hugo Black, proaspăt ales în Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite, ca membru al Ku Klux Klanului. În 1949, Sprigle publică volumul menționat aici, *In the Land of Jim Crow.*

{38} *Soul Sister: The Journal of a White Woman Who Turned Herself Black and Went to Live and Work in Harlem and Mississippi*, volum de investigații jurnalistice al lui Grace Halsell (1923-2000).

{39} Mâncare tradițională scoțiană.

{40} Mâncare tradițională chinezească.

{41} Thelma „Butterfly” McQueen (1911-1995), actriță de culoare, cunoscută mai ales pentru rolul lui Prissy, servitoarea lui Scarlett O’Hara, în filmul *Pe aripile vântului* din 1939.

{42} Termen disprețuitor folosit pentru a descrie un alb care imită atitudinea, vestimentația și vorbirea negrilor (compus de la *white,* „alb”, și *nigger,* „negru, negrotei”).

{43} Aprox. „păduchios” (sp.).

{44} Bill „Bojangles” Robinson (1878-1949), actor, cântăreț și dansator de step american, cel mai faimos și mai bine plătit artist de culoare din lumea divertismentului american din prima jumătate a secolului XX.

{45} În original, *Ninth Circuit Court*.

{46} Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe paronimia termenilor *stoned* (drogat) și *stone* (piatră).

{47} *Poor Richard’s Almanack*, almanah publicat în secolul al XVIII-lea de Benjamin Franklin (1706-1790) sub pseudonimul „Poor Richard”. A apărut fără întrerupere din 1732 până în 1758 și a devenit una dintre tipăriturile cele mai populare în

coloniile engleze din America de Nord.

{48} Să mori cu o sabie în inimă (germ.).

{49} În original, *white fatigue,* concept preluat din eseul „Representing Whiteness" al lui bell hooks, care se referă la incapacitatea (marcată de epuizare, de obosală) de a mai susține o dezbatere reală asupra rasismului alb și a actelor de terorism rasial.

{50} Confuzie mimată între *The Bell Jar* (*Clopotul de sticlă*), roman al Sylviei Plath (1932-1963), și *The Bell Curve* (*Clopotul lui Gauss* sau *Curba lui Gauss*) de Richard Herrnstein și Charles Murray, care avansează teza unei stratificări sociale bazate pe capacitatea cognitivă.

{51} *Jaws,* roman apărut în 1974, a fost scris de Peter Benchley. Mult mai cunoscută este varianta sa cinematografică din 1975, în regia lui Steven Spielberg.

{52} Confuzie mimată între Katherine Mansfield (scriitoare neozeelandeză; 1888-1923) și Jayne Mansfield (actriță americană; 1933-1967).

{53} Numele corect al apostolului este Terțiu (Tertius).

Table of Contents

{1} 340
{2} 340
{3} 340
{4} 340
{5} 340
{6} 340
{7} 340
{8} 340
{9} 340
{10} 340
{11} 340
{12} 340
{13} 340
{14} 340
{15} 340
{16} 340
{17} 340
{18} 340
{19} 340
{20} 340
{21} 340
{22} 340
{23} 340
{24} 340
{25} 341
{26} 341
{27} 341

{28} 341
{29} 341
{30} 341
{31} 341
{32} 341
{33} 341
{34} 341
{35} 341
{36} 341
{37} 341
{38} 341
{39} 341
{40} 341
{41} 341
{42} 341
{43} 341
{44} 341
{45} 341
{46} 341
{47} 341
{48} 342
{49} 342
{50} 342